

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS

DŽOZEFS FĪLDINGS SMITS

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS
DŽOZEFS FĪLDINGS SMITS

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitijā, Jūtas štatā

Citas grāmatas sērijā *Baznīcas prezidentu mācības*

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (grāmatas numurs 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Baznīcas prezidentu mācības: Lorencs Snovs (36787)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Baznīcas prezidentu mācības: Džordžs Alberts Smits (36786)

Teachings of Presidents of the Church: Deivids O. Makajs (36492)

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Fildings Smits (36907)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spensers V. Kimbals (36500)

Lai pasūtītu šīs grāmatas, dodieties uz materiālu sadales vietējo centru vai apmeklējiet store.lds.org. Grāmatas ir pieejamas arī elektroniski LDS.org.

Būsim pateicīgi par jūsu komentāriem un ierosinājumiem. Lūdzu, sūtiet tos uz adresi: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

E-pasts: cur-development@ldschurch.org

Lūdzu, norādiet savu vārdu, adresi, bīskapiju un stabu. Neaizmirstiet minēt grāmatas nosaukumu. Tad sniedziet savus komentārus un ierosinājumus par grāmatas priekšrocībām un to, ko varētu uzlabot.

© 2013 Intellectual Reserve, Inc.

Visas tiesības aizsargātas.

Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs

Angļu val. teksta apstiprinājums: 8/03

Tulkojuma apstiprinājums: 8/03

Teachings of Presidents of the Church:

Joseph Fielding Smith tulkojums.

Latvian

36907 153

Saturs

Ievads	v
Vēsturisks kopsavilkums	ix
Džozefa Fildingā Smita dzīve un kalpošana	1
1 Mūsu Tēvs debesīs	35
2 Mūsu Glābējs — Jēzus Kristus	47
3 Pestīšanas iecere	57
4 Ģimenes stiprināšana un pasargāšana	71
5 Ticība un grēku nožēlošana	81
6 Svētā Vakarēdiena nozīmīgums	93
7 Džozefs un Hairams Smiti — Jēzus Kristus liecinieki	103
8 Dieva Baznīca un valstība	115
9 Mormona Grāmatas liecinieki	127
10 Mūsu patiesības meklējumi	137
11 Caur Džozefu Smitu atjaunoto priesterības atslēgu godāšana	149
12 Priesterības zvērests un derība	159
13 Kristīšana	169
14 Svētā Gara dāvana	179
15 Mūžīgā laulība	189
16 Bērnu audzināšana gaismā un patiesībā	201
17 Saistīšanas spēks un tempļa svētības	213
18 Dzīvot no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes	225
19 Būt pasaulē, taču nebūt no pasaules	237
20 Mīlestība un rūpes par visiem mūsu Tēva bērniem	249
21 Evaņģēlija sludināšana pasaulē	259
22 Lūgšana — bauslis un svētība	271
23 Personiskā atbildība	281
24 Pēdējo dienu svēto sieviešu darbs: „Nesavtīga ziedošanās šai brīnišķīgajai lietai”	293
25 Jēzus Kristus dzimšana: „Labas liela prieka vēstis”	305
26 Gatavošanās mūsu Kunga atnākšanai	313
Attēlu saraksts	327
Alfabētiskais rādītājs	329

Joseph Fielding Smith

Ievads

Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļu kворums izdod grāmatu sēriju *Baznīcas prezidentu mācības*, lai jums palīdzētu padziļināt savu izpratni par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju un tuvināties Tam Kungam. Baznīcai izdodot jaunas grāmatas šajā sērijā, jūs savās mājās izveidosit evaņģēlija grāmatu krājumu. Šīs sērijas grāmatas ir paredzētas lietošanai gan personīgās studijās, gan arī svētdienas nodarbību mācīšanai. Tās jums arī var palīdzēt sagatavot citas nodarbības vai runas un atbildēt uz jautājumiem par Baznīcas mācībām.

Šajā grāmatā atspoguļotas prezidenta Džozefa Fildingā Smita mācības, kurš no 1970. gada 23. janvāra līdz 1972. gada 2. jūlijam kalpoja par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.

Patstāvīgās studijas

Studējot prezidenta Džozefa Fildingā Smita mācības, ar lūgšanu meklējiet Svētā Gara iedvesmu. Katras nodaļas beigās dotie jautājumi jums palīdzēs saprast prezidenta Smita mācības un pielietot tās savā dzīvē. Studējot šīs mācības, jūs varētu domāt par to, kā jūs tās varētu mācīt ģimenes locekļiem un draugiem. Tas nostiprinās jūsu izpratni par to, ko lasāt.

Mācot no šīs grāmatas

Šo grāmatu var lietot, lai mācītu mājās vai baznīcā. Parasti katra mēneša divās svētdienās stundas no šīs grāmatas tiks mācītas Augsto priesteru grupā, elderu kворumā un Palīdzības biedrībā. Ņemot vērā, ka grāmatā ir vairāk nodaļu, nekā jūs spēsīt apgūt 12 mēnešu laikā, bīskapiju un stabu vadītāji var izvēlēties tās nodaļas, kuras vislabāk atbilst to locekļu vajadzībām, kuriem viņi kalpo.

Tālāk sniegtie ieteikumi var jums palīdzēt mācīt no šīs grāmatas:

Sagatavojieties mācīt

Gatavojoties mācīt, meklējiet Svētā Gara vadību. Ar lūgšanu studējiet attiecīgo nodaļu, lai būtu pārliecināti, ka izprotat prezidenta Smita mācības. Jūs mācīsiet ar lielāku degsmi un spēku, ja viņa vārdi būs ietekmējuši jūs personīgi (skat. M&D 11:21).

Ja jūs mācāt Melhisedeka priesterības vai Palīdzības biedrības nodarbību, nenolieciet šo grāmatu malā un neizmantojiet citus materiālus, lai sagatavotos nodarbībai. No attiecīgās nodaļas ar lūgšanu izvēlieties tās mācības, kas, jūsu prātā, būs visnoderīgākās tiem, kurus jūs mācāt. Dažās nodaļās ir ietverts vairāk materiāla, nekā jūs spēsit pārrunāt nodarbības laikā.

Mudīniet dalībniekus studēt attiecīgo nodaļu pirms nodarbības un ņemt šo grāmatu sev līdzī uz Baznīcu. Ja viņi tā darīs, viņi būs labāk sagatavoti piedalīties stundas pārrunās un iedvesmot citus citu.

Gatavojoties mācīt, īpašu uzmanību pievērsiet sadaļai „Ieteikumi studēšanai un mācīšanai”, kas atrodas katras nodaļas beigās. Šajā sadaļā ir iekļauti jautājumi, saistītās Svēto Rakstu vietas un Mācīšanas padoms. Jautājumi un dotie Svēto Rakstu panti ir savstarpēji saistīti un attiecas uz nodaļu, kurā tie atrodas. Mācīšanas padoms var jūs vadīt visos jūsu centienos palīdzēt citiem rast prieku, mācoties evaņģēliju un dzīvojojot saskaņā ar to.

Iepazīstiniet ar nodaļu

Iepazīstinot ar nodaļu, kā arī visas nodarbības laikā centieties radīt tādu gaisotni, kur Gars var aizskart to cilvēku sirdis un prātus, kurus jūs mācāt. Lai iesāktu nodarbību, palīdziet tiem, kurus mācāt, koncentrēties uz nodaļas mācībām. Apsveriet šādas idejas:

- Izlasiet un pārrunājiet sadaļu „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” katras nodaļas sākumā.
- Pārrunājiet kādu attiecīgās nodaļas attēlu vai Rakstu vietu.
- Kopīgi nodziediet piemērotu garīgo dziesmu.
- Īsi dalieties personīgā pieredzē par mācību tematu.

Vadiet pārrunas par prezidenta Smita mācībām

Mācot no šīs grāmatas, aiciniet dalībniekus dalīties savās domās, uzdot jautājumus un mācīt citam citu. Dalībnieki vislabāk mācās un ir vairāk sagatavoti saņemt personīgu atklāsmi, ja aktīvi iesaistās. Ja norit labas pārrunas, nepārtrauciet tās, cenšoties pasniegt visas nodaļas mācības. Lai sekmētu pārrunas, izmantojiet nodaļas beigās dotos jautājumus. Jūs varat izdomāt arī savus jautājumus, pielāgotus jūsu nodarbības dalībniekiem.

Tālāk ir sniegtas dažas papildu idejas:

- Palūdziet dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies, studējot nodaļu patstāvīgi. Varētu būt lietderīgi nedēļas laikā sazināties ar dažiem dalībniekiem un palūgt viņiem sagatavoties dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies.
- Uz dodiet dalībniekiem izlasīt izvēlētus jautājumus, kas doti nodaļas beigās (vai nu individuāli, vai nelielās grupās). Lieciet viņiem sameklēt nodaļā ietvertās mācības, kas saistītas ar šiem jautājumiem. Pēc tam aiciniet viņus dalīties savās domās un atklāsmēs ar pārējiem dalībniekiem.
- Kopā izlasiet kādu izvēlētu prezidenta Smita izteikumu no attiecīgās nodaļas. Palūdziet dalībniekus dalīties Svēto Rakstu vai savas pašu dzīves piemēros, kas ilustrē to, ko ir mācījis prezidents Smits.
- Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu un klusi to izlasīt. Aiciniet viņus pulcēties divu vai trīs cilvēku grupās, kas izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir mācījušies.

Mudiniet dalīties un pielietot

Dalībnieki no prezidenta Smita mācībām iegūs visvairāk, ja dalīsies tajās ar citiem un pielietos tās savā dzīvē. Apdomājiet šādas idejas:

- Pavaicājiet dalībniekiem, kā viņi var pielietot prezidenta Smita mācības, veicot savus pienākumus mājās un Baznīcā. Piemēram, palīdziet viņiem apdomāt un pārrunāt to, kā viņi var pielietot viņa mācības kā vīri, sievas, vecāki, dēli, meitas, mājskolotāji vai apmeklējošās māsas.

- Mudiniet dalībniekus dalīties prezidenta Smita mācībās ar ģimenes locekļiem un draugiem.
- Aiciniet dalībniekus pielietot to, ko viņi ir mācījušies, un tad dalīties savā pieredzē nākamās stundas sākumā.

Pārrunu nobeigumā

Sniedziet stundas kopsavilkumu vai palūdziet, lai to izdara viens vai divi dalībnieki. Lieciniet par pārrunātajām patiesībām. Jūs varat arī aicināt citus dalīties savās liecībās.

Informācija par šajā grāmatā citētajiem avotiem

Mācības šajā grāmatā ir ņemtas no dažādām prezidenta Džozefa Fildinga Smita uzrunām, rakstiem, grāmatām, vēstulēm un dienasgrāmatām. Citātos no iespiestiem materiāliem ir saglabāts pieturzīmju lietojums, rakstība, lielo burtu lietojums un iedalījums rindkopās tāpat kā pirmavotos, ja vien nav bijis nepieciešams veikt rediģējošas vai tipogrāfiskas izmaiņas, lai uzlabotu lasāmību. Šī iemesla dēļ jūs tekstā varat pamanīt nelielu neatbilstību. Piemēram, vārds *evanģēlijs* dažos citātos ir ar mazo burtu, bet citos — ar lielo.

Vēl prezidents Smits bieži izmantoja tādus terminus kā *cilvēki*, *cilvēks* vai *cilvēce*, attiecinot tos uz visiem cilvēkiem — gan vīriešiem, gan sievietēm. Viņš bieži izmantoja vietniekvārdus *viņš*, *viņa* (*vīr. dz. ģen.*) un *viņu* (*vīr. dz. akuz.*), attiecinot tos uz abiem dzimumiem. Tas bija raksturīgi viņa laikmeta valodai. Neskatoties uz šīm valodas paražām un to mūsdienu pielietojumu, prezidenta Smita mācības attiecas kā uz vīriešiem, tā uz sievietēm.

Vēsturisks kopsavilkums

Šī hronoloģija sniedz īsu vēsturisku ieskatu prezidenta Džozefa Fildingā Smita mācībās, kas ietvertas šajā grāmatā.

1876. g. 19. jūlijs	Piedzimst Soltleiksitijā, Jūtas štatā, Džulainas Lembsones un Džozefa F. Smita ģimenē.
1884. g. 19. jūlijs	Tēvs viņu krista un konfirmē. No tēva saņem savu pirmo Mormona Grāmatas eksemplāru.
1893. g. 6. aprīlis	Apmeklē Soltleikas tempļa iesvētīšanu.
1896. g.	Saņem Melhisedeka priesterību un tempļa endaumentu jeb dāvinājumu.
1898. g. 26. aprīlis	Salaulājas ar Lūiju Emīliju Šērtlifu Soltleikas templī.
1899. g. maijs —
1901. g. jūlijs	Kalpo par pilnlaika misionāru Anglijā.
1901. g. — 1910. g.	Kalpo vairākos Baznīcas aicinājumos, tostarp par priesterības kvoruma prezidentu, Jauno vīriešu savstarpējās pilnveidošanās asociācijas (Young Men's Mutual Improvement Association) vispārējo vadītāju, augsto padomnieku un ir Baznīcas vispārējās komitejas loceklis ar uzdevumu sagatavot materiālus, kas paredzēti Baznīcas aizstāvībai.
1901. g. oktobris	Sāk strādāt algotu darbu Baznīcas Vēstures departamentā.

1902. g. Izdod ģimenes vēstures brošūru ar nosaukumu *Azoēls Smits no Topsfildas, Masačūsetsas, ar dažiem stāstiem par Smitu ģimeni* (Asael Smith of Topsfield, Massachusetts, with Some Account of the Smith Family). Šī ir viņa pirmā no daudzajām publikācijām, kuru starpā ir 25 grāmatas un daudz rakstu Baznīcas žurnāliem un periodiskajiem izdevumiem.
1906. g. 8. aprīlis Vispārējā konferencē atbalstīts par Baznīcas vēsturnieka palīgu, šajā amatā viņš ir līdz 1921. gada martam.
1908. g. 30. marts Lūija Šērtlifa Smita mirst pēc smagas slimības, kas ir saistīta ar viņas trešo grūtniecību.
1908. g. 2. novembris Salaulājas ar Etelu Džordžinu Reinoldsu Soltleikas templī.
1910. g. 7. aprīlis Viņa tēvs ordinē viņu par apustuli.
1918. g. oktobris Pieraksta atklāsmi par mirušo glābšanu, ko nodiktē viņa tēvs, kurš šajā laikā ir Baznīcas prezidents. Šo atklāsmi tagad var lasīt Mācības un Derību 138. nodaļā.
1919. g. 6. janvāris Nozīmēts par padomnieku Soltleikas tempļa prezidijā, šajā amatā viņš ir līdz 1935. gadam.
1921. g. 17. marts Iecelts par Baznīcas vēsturnieku, šajā amatā viņš ir līdz 1970. gadam.
1934. g. Iecelts par Jūtas Ģenealoģiskās biedrības prezidentu, šajā amatā viņš ir līdz 1961. gadam.
1937. g. 26. augusts Etela Reinoldsa Smita nomirst, četrus gadus cīnījies ar slimību.

1938. g. 12. aprīlis Salaulājas ar Džesiju Ellu Evansu Soltleikas templī.
1939. g. maijs — novembris Kopā ar Džesiju dodas īpašā uzdevumā uz Eiropu, apmeklējot Angliju, Skotiju, Holandi, Beļģiju, Franciju, Šveici, Itāliju, Zviedriju, Norvēģiju, Dāniju, Čehoslovākiju, Austriju un Vāciju. Izceļoties Otrajam pasaules karam, vada Amerikas misionāru evakuēšanu no Eiropas.
1945. g. 8. jūnijs Aicināts kalpot par Soltleikas tempļa prezidentu, šajā amatā viņš ir līdz 1949. gadam.
1950. g. 6. oktobris Tiek iesvētīts par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidenta vietas izpildītāju.
1951. g. 9. aprīlis Tiek atbalstīts par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu.
1955. g. jūlijs — augusts Kopā ar Džesiju dodas īpašā uzdevumā uz Āziju. Iesvēta Guamu, Koreju, Okinavu un Filipīnas evaņģēlija sludināšanai.
1958. g. septembris Apmeklē Londonas Anglijas Tempļa iesvētīšanu.
1960. g. oktobris — 1961. g. janvāris Kopā ar Džesiju tiekas ar Baznīcas vadītājiem un misionāriem Centrālamerikā un Dienvidamerikā.
1963. g. maijs Vada Oklendā Kalifornijas Tempļa stūrakmens ielikšanas ceremoniju.
1963. g. septembris Iesvēta pionieriem veltītu pieminekli Kanzassitijā, Misūri štatā, un Libertī cietuma vēsturisko vietu Libertī pilsētā, Misūri štatā.

1965. g. 29. oktobris Aicināts kalpot par padomnieku Augstākajā Prezidijā, kuru vada prezidents Deivids O. Makeijs.
1970. g. 18. janvāris Nomirstot prezidentam Deividam O. Makeijam, kļūst par vecāko apustuli un Baznīcas prezidējošo vadītāju.
1970. g. 23. janvāris Tiek iesvētīts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.
1970. g. 6. aprīlis Vispārējā konferencē tiek atbalstīts par Baznīcas prezidentu.
1971. g. 3. augusts Džesija Evansa Smita nomirst.
1971. g. 27.–29. augusts Prezidē Baznīcas pirmajā reģiona konferencē, kura norisinās Mančestrā, Anglijā.
1972. g. 18. janvāris Iesvēta Ogdenas, Jūtas Templi.
1972. g. 9. februāris Prezidē Provo Jūtas Tempļa iesvētīšanā. Uzraksta iesvētīšanas lūgšanu un nozīmē prezidentu Haroldu B. Li to noskaitīt.
1972. g. 2. jūlijs 17 dienas pirms savas 96. dzimšanas dienas nomirst Soltleiksitijā, Jūtas štatā.

Džozefa Fīldinga Smita dzīve un kalpošana

Prezidents Džozefs Fīldings Smits „lietoja trīs lieliskus vārdus, kurus es nekādi nevaru aizmirst”, atceras prezidents Gordons B. Hinklijs. Šie vārdi ir: „Patiess un uzticīgs.” Prezidents Hinklijs teica: „Reizēs, kad viņš uzstājās, savās privātajās sarunās, lūdzot To Kungu, viņš lūdza, lai mēs būtu patiesi un uzticīgi.”¹ Prezidents Tomass S. Monsons dalījās līdzīgās atmiņās: „Pat tad, kad viņš bija sasniedzis cienījamu vecumu, [viņš] vienmēr lūdza, lai mēs būtu patiesi un uzticīgi līdz dzīves galam.”²

„Patiess un uzticīgs.” Prezidentam Džozefam Fīldingam Smitam tā bija kas vairāk par bieži atkārtojamu frāzi. Viņš no sirds cerēja un vēlējās, lai visi cilvēki tādi būtu. Tieši šie vārdi vislabāk raksturo arī viņa dzīvi, sākot ar bērnību un beidzot ar viņa kalpošanu par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.

„Apsolījuma bērns”

Džozefs Fīldings Smits „nāca pasaulē kā apsolījuma bērns”, teica elders Brūss R. Makonkijs, no Divpadsmit apustuļu kvoruma. Elders Makonkijs, prezidenta Smita znots, paskaidroja: Džulainai Lembsonei Smitai „bija trīs meitas, taču neviena dēla, tādēļ viņa vērsās pie Tā Kunga un, līdzīgi Annai, „deva solījumu””. [1. Samuēla 1:11.] Viņa apsolīja — gadījumā, ja Tas Kungs dāvās viņai dēlu, „viņa darīs visu, kas ir viņas spēkos, lai palīdzētu dēlam godināt To Kungu un savu tēvu”. Tas Kungs atbildēja uz viņas lūgšanām, savukārt viņa turēja Viņam doto solījumu.³ 1876. gada 19. jūlijā Džulainas un viņas vīra Džozefa F. Smita ģimenē piedzima dēls. Viņi nosauca dēlu viņa tēva vārdā — Džozefs Fīldings Smits, jaunākais.

Džozefs Fīldings Smits piedzima ģimenē, kura bija stipra ticībā, kalpošanā un vadībā. Viņa vectēvs — Hairams Smits, bija pravieša

*Džozefa Fīldinga Smita vecāki — prezidents Džozefs F. Smits
un Džulaina Lembsone Smita*

Džozefa Smita brālis un drosmīgs atjaunotā evaņģēlija liecinieks. Tas Kungs nozīmēja Hairamu, lai viņš būtu „pravietis un gaišreģis, un atklājējs [Viņa] Baznīcā”, norādot, ka Hairama vārds „būs svētā piemiņā no paaudzes uz paaudzi mūžīgi mūžos” (M&D 124:94, 96). Hairams kopā ar savu brāli Džozefu aizzīmogoja savu liecību ar asinīm, tiekot bruņota pūļa nogalināti, 1844. gada 27. jūnijā (skat. M&D 135).

Džozefa Fildingas Smita tēvam — Džozefam F. Smitam — jau agrā bērnībā uzticēja veikt ļoti atbildīgus uzdevumus. Hairama un Marijas Fildingas Smitas pirmdzimtais bērns bija tikai piecus gadus vecs, kad viņa tēvs nomira mocekļa nāvē, un deviņus gadus vecs, kad viņš palīdzēja savai mātei, atraitnei, stumt ratus no Navū, Ilinoisas, uz Soltleikas ieleju. Vēlāk viņš kalpoja par misionāru un Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli. Kad piedzima viņa dēls Džozefs, viņš bija padomnieks Augstākajā prezidijā. No 1901. gada 17. oktobra līdz 1918. gada 19. novembrim viņš kalpoja par Baznīcas prezidentu.

Džozefa Fildingas Smita māte — Džulaina Lembsone Smita — bija kopā ar vienu no pirmajām pionieru ģimenēm Soltleikas ielejā. No deviņu gadu vecuma viņa uzturējās pie sava tēvoča — Džordža A. Smita, kurš tajā laikā bija Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, un savas tantes — Betšebas V. Smitas. (Elders Smits vēlāk kalpoja par pirmo padomnieku Augstākajā prezidijā Brigama Janga vadībā. Māsa Smita vēlāk kalpoja par Palīdzības biedrības vispārējo prezidenti.) Kad Džulaina izauga, viņa pildīja sievas un mātes lomu un bija uzticīga Palīdzības biedrības locekle. Viņa bija līdzjūtīga un ar ļoti labām vecmātes iemaņām, „palīdzot nākt pasaulē gandrīz 1000 mazuļu” un rūpējoties par viņu mātēm.⁴ No 1910. gada oktobra līdz 1921. gada aprīlim viņa kalpoja par otro padomnieci Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā.

Darbs un atpūta jaunības gados

Džozefs jau agri iemācījās strādāt. Viņa ģimenei piederēja ferma Teilorsvilā (Taylorsville), Jūtā, aptuveni 10 jūdžu jeb 16 km attālumā no viņu mājām, kur viņš un viņa brālis palīdzēja apūdeņot laukus, vākt sienu un rūpēties par mājlopiem. Pie mājām ģimene rūpējās par lielu dārzeņu lauku, vairākiem augļkokiem, trīs garām

vīnogulāju rindām, daudz vistām, trīs govīm un vēl dažiem zirgiem. Prezidentam Džozefam F. Smitam bija vairākas sievas, tādēļ ģimenei bija daudz apgādājamo un daudz palīgu nepieciešamo darbu veikšanā. Džozefs Fildings Smits lielajā ģimenē bija viens no vecākajiem dēliem, tādēļ viņam uzticēja arī tādus pienākumus, kurus parasti veic pieaugušie. Papildus šiem pienākumiem viņš vienmēr uzcītīgi izpildīja visus skolas mājasdarbus.

Džozefa pirmais darbs ārpus mājām un ģimenes fermas bija kopā ar viņa māti. Viņš bieži vadīja zirga pajūgu, lai palīdzētu mātei izpildīt viņas vecmātes pienākumus. Vēlos pusaudža gados viņš sāka strādāt Ciānas kooperatīvās tirdzniecības organizācijā (CKTO), kur viņš aizvadīja daudz stundu dienā, veicot fiziski smagu darbu. Viņš vēlāk atceras: „Es strādāju kā darba zirgs visas dienas garumā, un, pienākot vakaram, biju noguris, nesot uz savas muguras miltu un cukura maisus, arī šķiņķi un bekonu. Mans svars bija 68 kilogrami, taču es bez vilcināšanās pacēlu, uzliku uz saviem pleciem un nesu 91 kilogramu smagu maisu.”⁵

Lai saviem ikdienas lielajiem darba pienākumiem rastu līdzsvaru, Džozefs atvēlēja laiku arī atpūtai. Viņam un viņa brāļiem un māsām patika vakaros ap māju spēlēt spēles, slēpjoties vīnogulājā — „īpaši tad, kad vīnogas jau bija nogatavojušās”.⁶ Viņam arī ļoti patika spēlēt beisbolu. Katrā draudzē bija sava beisbola komanda, un draudzīgi aizvadītās sacīkstes viņam sagādāja prieku.

Evaņģēlija studēšana un garīgā izaugsme

Lai gan jaunajam Džozefam Fildingam Smitam beisbols bija svarīgs, dažreiz viņš aizgāja no spēlēm agrāk, jo viņam bija cita — svarīgāka aizraušanās. Šādās reizēs viņu varēja sastapt „salmu šķūnī vai kāda koka ēnā, kur viņš pievērsās” Mormona Grāmatas lasīšanai.⁷ „No manām agrākajām atmiņām,” viņš vēlāk teica, „sākot ar laiku, kad es pratu lasīt, es esmu guvis lielāku baudījumu un lielāku gandarījumu no Svēto Rakstu studijām un lasīšanas par To Kungu, Jēzu Kristu, un par pravieti Džozefu Smitu, un par paveikto darbu cilvēces glābšanai, nekā no jebkā cita šajā pasaulē.”⁸ Kad viņš astoņu gadu vecumā saņēma savu pirmo Mormona Grāmatas eksemplāru, viņš izveidoja personīgās evaņģēlija studēšanas ieradumu.

Jaunais Džozefs Fīldings Smits dažreiz aizgāja no beisbola spēlēm agrāk, lai viņš varētu lasīt Mormona Grāmatu savas ģimenes siena šķūnī.

Viņš dedzīgi lasīja visus Baznīcas pamatrakstus un Baznīcas izdevumus. Viņš sev līdzī nēsāja kabatas izmēra Jauno Derību, lai varētu to lasīt pusdienu pārtraukumā un pa ceļam uz un no sava darba CKTO. Viņš neatlaidīgi un pastāvīgi stiprināja savu liecību par atjaunoto evaņģēliju.

Taču Džozefa garīgā izaugsme neaprobežojās tikai ar personīgās studijās iegūto. Viņš uzticīgi piedalījās Baznīcas sanāksmēs un nodarbībās, viņš saņēma priesterības priekšrakstus un svētības. Tempļis viņam bija īpaši mīļš. Kad viņš piedzima, celtniecības darbi pie Soltleikas tempļa jau bija procesā 23 gadus. „Savā jaunībā Džozefs ar lielu interesi sekoja ikdienas veiktajam progresam šīs brīnišķīgās ēkas celtniecībā. Viņš redzēja pēdējo lielā granīta akmeni, kuru no akmeņlauztuvēm atgādāja ar vilciena palīdzību. . . . Visbeidzot [Viņš] pieredzēja, kā uzbūvē varenās tempļa smailes. . . . [Viņš teica:] „Es kādreiz pie sevis domāju, vai es dzīvošu pietiekami ilgi, lai redzētu tempļa būvdarbu pabeigšanu.”⁹

1893. gada 6. aprīlī Džozefs apmeklēja pirmo iesvētību sesiju Soltleikas templī. Prezidents Vilfords Vudrafs — ceturtais Baznīcas prezidents — prezidēja šajā sesijā un noskaitīja iesvētību lūgšanu. Kopā ar viņu uz paaugstinājuma, pa kreisi no prezidenta Vudrafa, sēdēja viņa otrais padomnieks — prezidents Džozefs F. Smits.

Džozefs Fildings Smits saņēma savu patriarhālo svētību, kad bija 19 gadus vecs. Šī svētība, ko viņam sniedza tēvocis Džons Smits, kurš tajā laikā kalpoja par Baznīcas patriarhu, Džozefam deva papildus garīgo stiprinājumu. Džozefa svētībā bija teikts:

„Tev būs privilēģija dzīvot ilgu, garu mūžu, un Tas Kungs vēlas, lai tu Israēlā kļūtu par varenu vīrieti. . . .

Tavs pienākums būs sēdēt apspriedēs kopā ar brāļiem un būt tam, kurš prezidē pār cilvēkiem. Izpildot aicinājuma pienākumus, tev būs daudz jāceļo gan pa savu valsti, gan arī ārpus tās — pa sauszemi un jūru. Es tev saku — nebaidoties un godprātīgi pacel savu galvu un dari dzirdamu savu balsi, kā to vadīs Tā Kunga Gars, un Tā Kunga svētības būs pār tevi. Viņa Gars vadīs tavu prātu un dos tev vārdus un gudrību, lai tu varētu stāties pretī ļauno gudrībai, spriestu un valdītu pār netaisnīgajiem.”¹⁰

Vēlāk tajā gadā, pēc viņa 20-tās dzimšanas dienas, viņam bija jaunas iespējas kalpot un garīgi pilnveidoties. Viņš saņēma Melhisedeka priesterību, tika iecelts eldera amatā, un viņš saņēma tempļa dāvinājumu. Savas dzīves beigās, kad viņš kalpoja par Baznīcas prezidentu, viņš teica: „Es izjūtu lielu pateicību, ka esmu svētās priesterības nesējs. Es visu savu dzīvi esmu centies cieņpilni pildīt savus priesterības aicinājumus un ceru izturēt šajā dzīvē līdz galam un baudīt sadraudzību ar uzticīgajiem svētiem nākamajā dzīvē.”¹¹

Satikšanās un laulības

Jaunais Džozefs Fildings Smits palīdzēja apgādāt savu ģimeni, studēja evaņģēliju un gatavojās saņemt priesterības svētības, un visus šos pūliņus pamanīja jaunieta — vārdā Lūija Šertlifa. Lūija, kuras vecāki dzīvoja Ogdenā, Jūtā, pārcēlās uz dzīvi pie Smitu ģimenes, lai varētu apmeklēt Jūtas Universitāti, kas toreiz atradās pretējā ielas pusē no Smitu ģimenes mājām.

No sākuma Džozefa un Lūijas attiecības vienoja tikai draudzības saites, taču pakāpeniski šī draudzība pārtapa par ko nopietnāku. Pārim nebija daudz finansiālo līdzekļu, tādēļ viņu tikšanās reizēs viņi pārsvarā kopīgi lasīja grāmatas ģimenes viesistabā, sarunājās viens ar otru, devās pastaigās un apmeklēja Baznīcas pasākumus. Vēl Džozefam patika klausīties Lūijas klavierspēlē. Laiku pa laikam viņi apmeklēja kādu saviesīgu pasākumu vietējā teātrī. Kad Lūija bija pabeigusi otro mācību gadu, viņi jau bija tik ļoti iemīlējušies viens otrā, ka Džozefs brauca ar velosipēdu 160 kilometrus (abos virzienos) pa izbrauktu, dubļainu ceļu, lai vienreiz vai divreiz satiktos ar viņu Ogdenā, kad skolā bija brīvlaiks.¹²

Galū galā, Lūija un Džozefs izlēma salaulāties. Taču jautājums joprojām palika neatbildēts: vai Džozefu aicinās kalpot misijā? Tajos laikos jauniešiem un jauniešiem, kuri vēlējās kalpot misijā, nebija jādodas pie bīskapa, lai saņemtu rekomendāciju šādam aicinājumam. Ikkatru misijas aicinājumu izskatīja Baznīcas prezidenta birojs. Jaunietis jebkurā laikā savā pastkastītē varēja saņemt aicinājumu doties kalpot misijā.

1897. gada pavasarī Lūija absolvēja universitāti un kopā ar vecākiem pārcēlās atpakaļ uz dzīvi Ogdenā. Vienu gadu vēlāk, vēl nesaņēmis aicinājumu doties misijā, pāris nolēma neatlikt savus laulības plānus. Džozefs vēlāk teica: „Es pārliecināju viņu mainīt uzturēšanās vietu un 1898. gada 26. aprīļa dienā mēs devāmies uz Soltleikas templi un salaulājāmies uz laiku un uz visu mūžību. Mūs salaulāja mans tēvs — prezidents Džozefs F. Smits.”¹³ Džozefs un Lūija kopdzīves sākumā dzīvoja nelielā istabā, Smitu ģimenei piederošā mājā.

Ar prieku pieņem misijas aicinājumu

Atjaunotās Baznīcas pirmsākumos laulātus vīriešus bieži aicināja kalpot pilnlaika misijās, tādēļ Džozefs un Lūija nebija pārsteigti, kad 1899. gada 17. martā viņi savā pastkastītē saņēma prezidenta Lorencu Snova parakstītu misijas aicinājumu. Taču Džozefs, iespējams, bija nedaudz pārsteigts par nozīmēto kalpošanas vietu. Pirms aicinājuma saņemšanas viņam bija saruna ar prezidentu Franklinu D. Ričardu — Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu, par atbildību, ko uzliek misijas aicinājums. Džozefs vēlāk atceras:

Elders Džozefs Fīldings Smits — pilnlaika misionārs

„[Viņš] vaicāja, kurp es vēlētos doties. Es viņam pateicu, ka vienkārši vēlos doties turp, kur mani nozīmēs. Taču viņš turpināja: „Gan jau ir kāda vieta, uz kuru tu īpaši vēlētos doties.” Es atbildēju: „Nu, es gribētu doties uz Vāciju.” Un tā, viņi mani nosūtīja uz Angliju!”¹⁴

Džozefa prombūtnes laikā Lūija nolēma dzīvot pie saviem vecākiem. Viņa domāja, ka, šādi rīkojoties, viņai būs vieglāk izturēt vientulību, esot šķirtai no sava vīra. Viņa vēlējās strādāt sava tēva veikalā un ar nopelnīto naudu palīdzēt apmaksāt Džozefa misijas izdevumus.¹⁵

1899. gada 12. maijā, vienu dienu pirms došanās misijā, elders Smits un citi misionāri izgāja apmācību ar prezidentu Džozefu F. Smitu, elderu Džordžu Tizdeilu un Hiberu Dž. Grantu, no Divpadsmit apustuļu kворuma. Tieši tik gara bija viņu apmācība pirms došanās kalpot pilnlaika misijā uz Angliju. Šajā sanāksmē ikkatrs

no misionāriem saņēma oficiālu misionāra apliecību. Eldera Smita apliecībā bija teikts:

„Ar šo tiek apliecināts, ka elders Džozefs F. Smits, jaunākais, ir uzticīgs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis, un Baznīcas Augstākie pilnvarotie viņu ir nozīmējuši kalpot misijā Lielbritānijā, lai sludinātu evaņģēliju un izpildītu visus viņa pārraudzībā esošos priekšrakstus.

Mēs aicinām visus cilvēkus palīdzēt viņam it visā viņa ceļojumu laikā, kas viņam ir nepieciešams, un uz klausīt viņa mācības un padomu, jo viņš ir Dieva pārstāvis, kurš tiem ir sūtīts, lai atvērtu dzīvības un glābšanas durvis.

Mēs lūdzam Dievu, Mūžīgo Tēvu, svētīt elderu Smitu un visus, kuri viņu pieņems un būs viņam par mierinājumu, ar Debesu un Zemes svētībām uz laiku un visu mūžību, Jēzus Kristus vārdā, āmen.

Baznīcas vadība apliecina, parakstot Soltleiksītijā, Jūtā, 1899. gada 12. maijā. Augstākais prezidijs: Lorencs Snovs, Džordžs K. Kenons, Džozefs F. Smits.”¹⁶

Nākamajā dienā ģimene sanāca kopā, lai atvadītos no Džozefa un arī no vecākā brāļa, kurš tāpat bija saņēmis aicinājumu kalpot Anglijā. Taču viens ģimenes loceklis nepiedalījās atvadu pasākumā. Džozefa jaunākā māsa, Emīlija, bija paslēpusies, jo izjuta kaunu par savu rīcību pirms dažiem gadiem. Kad Džozefs un Lūija uzsāka tikties, Džozefs dažreiz lūdza, lai Emīlija un citi mazākie bērni dodas gulēt agrāk, lai viņš divvientulībā varētu pavadīt laiku ar savu mīļoto. Neapmierināta ar šādu „netaisnību”, Emīlija bieži lūdza, lai Tas Kungs sūta viņas brāli prom — misijā. Tagad, kad viņam patiešām bija jādodas prom, viņa jutās vainīga, domājot, ka šis arī ir viņas lūgšanu rezultāts.¹⁷

Džozefs un Lūija zināja, ka aicinājums doties kalpot Anglijā ir nācis no Tā Kunga. Džozefs ar nepacietību gaidīja šo kalpošanas laiku, un arī Lūija priecājās, ka viņas vīrs kalpos misijā, taču abiem bija grūti pieņemt šķiršanās realitāti. Kad elderam Smitam pienāca laiks doties ceļā uz dzelzceļa staciju, „Lūija centās būt drosmīga un vēlējās, lai Džozefs neredz viņu raudam. Taču sarkanās acis noslēpt bija grūti. Džozefs, jau tikai domājot par aizbraukšanu, izjuta tik lielas ilgas pēc mājām, ka viņš nevēlējās ne ar vienu sarunāties. . . .

Džozefs bija emociju pārņemts un, stāvot vecās mājas, kas atradās Pirmajā ziemeļu ielā, durvju priekšā, atvadoties noskūpstīja katru no saviem mīļajiem: māti, tēvu, brāļus un māsas, krustmātes un pēdējo no visiem — Lūiju. „Paliec sveika, Lūija, mana dārgā. Lai Dievs tevi svētī un pasargā.”¹⁸

Iedēstītās evaņģēlija sēklas Anglijā

Sākot ar laiku, ko viņš pavadīja vilcienā, kas bija neērts un pilns ar tabakas dūmiem, un strauji attālināja viņu no mājām, elders Smits pilnībā ziedoja sevi savai misijai. Ieraksti viņa dienasgrāmatā, viņa nosūtītās un saņemtās vēstulēs atklāj grūtības, ar kurām viņš saskārās, būdams misionārs, kā arī ticību un dievbijību, ar kādu viņš pret tām attiecās.

Anglijas misijā pirmās aizvadītās dienas noslēgumā viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Manā īsajā dzīvē šī ir bijusi ļoti svarīga diena. Es ierados no savām mājām mazāk nekā pirms mēneša ar mērķi sludināt mūsu Kunga evaņģēliju. . . . Es šodien visu dienu esmu klauvējis pie durvīm un izdalījis 25 brošūras. Šāda veida darbu es veicu pirmo reizi mūžā, un to darīt nemaz nav tik viegli. . . . Es pirmo reizi dalījos savā liecībā ar pasauli, taču turpmāk to varēšu darīt vēl labāk. Ar Tā Kunga palīdzību es paveikšu Viņa gribu, jo esmu aicināts to darīt.”¹⁹

Kad viņa tēvs nosūtīja viņam dažus dolārus izdevumiem, viņš atbildēja: „Es tērēšu tevis atsūtīto naudu ļoti prātīgi. Es netērēju naudu, ja vien man nav labs iemesls to darīt.” Viņš tēvam arī pastāstīja par savu apņemšanos apgūt un mācīt evaņģēliju: „Es esmu šeit, lai sludinātu evaņģēliju, un es ceru, ka pratīšu to darīt labi. . . . Kamēr esmu šeit, es vēlos pilnveidot savas prāta spējas un talantus, lai es dzīvē vienmēr varētu būt noderīgs. . . . Es vēlos visu izdarīt pareizi, un nekas man nesagādā lielāku prieku par iespēju iemācīties evaņģēlijā ko jaunu. Es vēlos to pārzināt un iegūt gudrību.”²⁰

Prezidents Džozefs F. Smits vēstulē elderam Džozefam Fildingam Smitam rakstīja šādus uzslavu pilnus vārdus: „Man patīk Tava attieksme, es ticu Tavam godīgumam, es jūtu prieku un esmu apmierināts ar Tevi. Es vēlos, lai Tu turpini iegūt gudrību, attīstīt spriestspēju un pacietību, kā arī turpināt sajūst Svēto Garu un Dieva mīlestību.”²¹

Arī Lūijas tēvs — Luiss Šertlifs, pauda uzticību elderam Smitam: „Es vienmēr esmu jutis, ka Tev būs brīnišķīga misija un ka tur iegūtā pieredze Tev būs nepieciešama, kad Tu nākotnē kalposi augstos amatos.”²²

Sarakstoties ar Lūiju, Džozefs vienmēr izteica savu mīlestību pret viņu. Viņš bieži savās „jaukajās un sirsnīgajās vēstulēs” ievietoja kaltētus ziedus.²³ Viņš rakstīja arī par izaicinājumiem, ar kuriem sastapās: „Šajā nācijā ir daudzi, kuri zina, ka mūsu mācītais evaņģēlijs ir paties, taču viņiem pietrūkst morālas drosmes, lai novērstos no šīs pasaules un pieņemtu patiesību.”²⁴

Lūija sūtīja Džozefam vēstules vismaz reizi nedēļā. „Atceries,” viņa rakstīja kādā no vēstulēm, „es šeit esmu, lai mīlētu un lūgtu par Tevi, es nekad Tevi neaizmirstu, pat ne uz brīdi. . . . Es vienmēr lūdzu par to, lai Tu esi svētīts, mans dārgais vīr.”²⁵ Lūija ļoti skaidri pauda savu uzticību vīram, un viņa vienlīdz skaidri izteica uzticību Tam Kungam un Viņa darbam. Viņa nepārtraukti Džozefam atgādināja, ka ilgām par mājām nevajadzētu vājināt viņa apņemšanos kalpot.

Elderam Smitam šāds uzmundrinājums bija nepieciešams, jo viņš reti sastapa kādu, kurš pieņēma atjaunotā evaņģēlija vēstījumu. Vēlākos gados viņš „pastāstīja savam dēlam Džozefam, ka apstākļi bija tik slikti un cilvēki bija tik neieinteresēti, ka viņš bija sācis domāt, ka vairs nevarēs to izturēt. Kādu vakaru, jau gulēdams gultā, viņš domāja, ka būtu nepieciešams sākt strādāt, lai nopelnītu biļeti mā-jupceļam.”²⁶ Taču viņš pārvarēja šīs domas, iedvesmojoties no savu tuvinieku iedrošinājuma, viņu stiprināja citu lūgšanas un paša vēlme kalpot. Viņš zināja, ka viņš ir Tā Kunga aicināts, un viņš arī zināja, ka viņam ir uzcītīgi jāstrādā to cilvēku labā, kuriem viņš kalpo, kā arī savas ģimenes labumam. Viņš rakstīja: „Es labāk paliktu šeit uz mūžu, nekā dotos mājup, netiekot cienīgi atbrīvotam. . . . Es lūdzu, lai manī būtu evaņģēlija gars un mīlestība pret apkārtējiem cilvēkiem, lai es varētu mājās atgriezties ar cieņu. Es nebūtu guvis panākumus, ja mājās mani tuvinieki un es pats nebūtu skaitījis daudz lūgšanu.”²⁷

Elderu Džozefu Fildingu Smitu ar godu atbrīvoja no viņa misijas 1901. gada 20. jūnijā. Viņa divu gadu uzcītīgās kalpošanas laikā „viņam neizdevās nevienu pievērst, viņam nebija arī iespēju kristīt, lai gan viņš veica vienu konfirmāciju”.²⁸ Taču viņš un viņa pārinieki

Lūija Šērtliņa Smita

iedēstīja evaņģēlija sēklas un palīdzēja daudziem cilvēkiem atrast dziļāku mieru un izpratni. Arī viņš pats bija pilnveidojies kā students, evaņģēlija skolotājs un kā priesterības vadītājs.

Jaunas mājas un jauni pienākumi

Džozefs ieradās Soltleiksītijā 1901. gada 9. jūlijā. Pēc tam, ka Džozefs un Lūija bija aizvadījuši dažas dienas kopā ar Lūijas ģimeni Ogdenā, viņi atgriezās savās mājās pie Smitiem un atsāka savu kopdzīvi. Viņu laulības dzīve bija pilna ticības, uzcītības un kalpošanas. Viņi kalpoja Baznīcā un pielika pūles savu māju un ģimenes izveidošanā.

Drīz pēc atgriešanās mājās Džozefs sāka meklēt darbu, lai varētu apgādāt savu ģimeni. Ar ģimenes locekļa palīdzību viņš atrada pagaidu darbvietu Soltleikas apgabalā par lietvedi. Aptuveni piecas nedēļas vēlāk viņš pieņēma darbu Baznīcas Vēstures departamentā. Vairāk uzzinot par Baznīcas vēsturi, viņš arī vairāk sastapās ar cilvēkiem, kuri tiecās diskreditēt Baznīcu un tās vadītājus. Viņš nenogurstoši strādāja, sarūpēdams nepieciešamo informāciju ticības

aizstāvēšanai. Šis bija sākums kalpošanai, kas svētīja Baznīcu nākamajos gados.

1902. gada pavasarī Lūija bija bērna gaidībās. Viņa un Džozefs bija pateicīgi par savu nelielo istabiņu, taču viņi ļoti vēlējās uzcelt paši savu māju. Pateicoties Džozefa stabilajai darbvietai, viņi varēja uzsākt savu ieceru īstenošanu. Viņi nolīga celtniecības firmu un vienojās, ka Džozefs daudz no nepieciešamā darba paveiks pats, tādējādi samazinot izdevumus. Viņu pirmais bērns — meita, vārdā Džozefine, piedzima 1902. gada septembrī, un jau aptuveni desmit mēnešus vēlāk viņi pārcēlās uz savām jaunajām mājām. 1906. gadā, pēc smagām dzemdībām, viņu ģimenē ienāca vēl viena meita, un viņi nosauca viņu par Džulainu.

Džozefs vienmēr labprāt piedalījās Tā Kunga glābšanas darbā, un viņam arī bija daudz iespēju to darīt. 1902. gadā viņu aicināja kalpot par vienu no prezidentiem divdesmit ceturtajā Septiņdesmito kvorumā, kā arī par kvoruma vadītāja pienākumu izpildītāju. (Tolaik Baznīcā bija vairāk par 100 Septiņdesmito kvorumu. Šo kvorumu locekļi nebija Augstākie pilnvarotie.) Džozefu aicināja kalpot arī par Jauno vīriešu savstarpējās pilnveidošanās asociācijas vispārējo vadītāju un arī par Soltleikas staba augsto padomnieku. Augstā priestera amatā viņu iecēla viņa brālis Hairsams, kurš bija Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. 1906. gada aprīļa Vispārējā konferencē viņu iecēla par Baznīcas vēsturnieka palīgu un nākamā gada janvārī viņu nozīmēja īpašā komitejā, kuras uzdevums bija „sagatavot materiālus, kas paredzēti Baznīcas aizstāvībai pret ienaidnieku veiktajiem uzbrukumiem”.²⁹

Kad Džozefa tēvs kalpoja par Baznīcas prezidentu, Džozefs bieži viņam palīdzēja ar korespondenci un citiem pārvaldes pienākumiem, un laiku pa laikam viņš kopā ar tēvu devās pildīt Baznīcas uzdevumus. Vienreiz Džozefs pat devās prezidenta Smita vietā. Viņš stāstīja: „Pēc sava tēva lūguma, es devos uz Brigama pilsētu [Jūtā], lai šajā pilsētā iesvētītu Otrās bīskapijas sanāksmju namu. Viņi ļoti vēlējās, lai tieši *viņš* noskaitītu iesvētību lūgšanu, taču viņš bija nopietni saaukstējies un tādēļ savā vietā nosūtīja mani.” Kad staba prezidents un bīskaps dzelzceļa stacijā sastapa Džozefu, viņi nebija priecīgi, viņu ieraugot.³⁰ Staba prezidents teica: „Es varētu raudāt. Mēs gaidījām Baznīcas prezidentu, un tā vietā ierodas zēns.”

Saskaņā ar vienu šī atgadījuma pārstāstu, Džozefs asprātīgi atbildējis: „Arī es varētu raudāt.”³¹

Lai gan daudzo Džozefa Baznīcas pienākumu dēļ viņš bieži bija prom no mājām, viņš un Lūija atrada arī laiku, lai kopā kalpotu un baudītu viens otra klātbūtni. 1907. gada 1. novembrī viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Šodien lielāko dienas daļu es kopā ar Lūiju aizvadīju Soltleikas templī — šī ir viena no mūsu dzīves laimīgākajām un svētīgākajām dienām.”³²

Pārbaudījumi un svētības

Džozefs atteicās no daudzu Baznīcas pienākumu pildīšanas 1908. gada martā, jūtot, ka viņam pēc iespējas vairāk ir jābūt mājās kopā ar Lūiju. Viņai bija smaga, nepārejoša slimība, kas bija saistīta ar viņas trešās grūtniecības sākumposmu. Neskatoties uz lūgšanām, priesterības svētībām, gādīgā vīra aprūpi un ārstu ciešu uzraudzību, viņas veselība turpinājās pasliktināties. Viņa nomira 30. martā.

Savās skumjās Džozefs rakstīja: „Šajā nepārtraukto raizī un satraukumā pilnajā mēnesī es esmu saskāries ar pārdzīvojumiem un pieredzēm, kas ir pašas nopietnākās un sāpīgākās. Visu šo notikumu laikā es esmu bijis atkarīgs no Tā Kunga sniegtā spēka un mierinājuma. Izciešot vismokošākās sāpes trīs vai četru nedēļu garumā un pēc slimības, kas ilga gandrīz divus mēnešus, mana mīļotā sieva tika atbrīvota no savām ciešanām . . . un atstāja mani un mūsu dārgos bērņus, lai dotos uz labāku pasauli, kuru mēs pacietīgi un sērās gaidām, lai tur tiktos, un tas būs patiesi brīnišķi.” Džozefs teica, ka viņa sieva „aizgāja no dzīves, esot stipra ticībā un būdama uzticīga katram evaņģēlija principam”.³³

Drīz vien Džozefs saskārās ar grūtībām, kuras rodas, audzinot mājās divas mazas meitenītes bez mātes klātbūtnes. Viņa vecāki uzaicināja jauno ģimeni dzīvot pie sevis. Pat saņemot vecāku palīdzību, atraitnis saprata, ka šiem mazajiem bērņiem ir nepieciešama mīlošas mātes gādība.

Līdzīgi kā citās reizēs, lai rastu risinājumu šajā jautājumā, arī šoreiz Džozefs nodevās dedzīgai lūgšanai. Kā atbilde uz viņa lūgšanu bija Etela Džordžina Reinoldsa — Baznīcas Vēstures departamenta lietvede. 1908. gada 6. jūlijā Džozefs uzaicināja viņu pievienoties

Etela Reinoldsa Smita

viņam un viņa meitām pastaigā pa parku. Tā bija veiksmīga tikšanās, jo visi četri jauki pavadīja laiku. Desmit dienas vēlāk Džozefs un Etela uz satikšanos devās jau bez bērniem, un drīz pēc tam viņi saderinājās un gatavojās laulībām.

Etela un Džozefs salaulājās Soltleikas templī 1908. gada 2. novembrī. Vairākus gadus vēlāk Džozefs Etelai vēstulē rakstīja: „Tu nespēj iedomāties, cik bieži es esmu pateicies Tam Kungam, ka es nekļūdījos savas sievas izvēlē. Tu biji pareizā izvēle.”³⁴ Vēl bez tā, ka Etela bija Džozefam mīloša sieva, viņa ātri kļuva par otro māti Džozefinei un Džulainai.

Kalpošana Divpadsmīt apustuļu kворumā

Tieši pirms Vispārējās konferences, 1910. gada aprīlī, nomira prezidents Džons R. Vainders — Augstākā prezidija pirmais padomnieks. Elders Džons Henrijs Smits, kurš kalpoja Divpadsmīt apustuļu kворumā, tika aicināts būt par Augstākā prezidija locekli, kas atstāja brīvu vietu Divpadsmīto kворumā. Augstākais prezidijs un Divpadsmīto kворuma locekļi satikās Soltleikas templī, lai izvēlētos vīrieti, kurš atbilst esošajai vakancei. Pēc kopējām pārrunām,

aptuveni stundas garumā, starp viņiem vēl nebija vienprātības jautājuma izskatīšanā. Tad prezidents Džozefs F. Smits aizgāja uz citu telpu, kur vienatnē nometās uz ceļiem un lūdza pēc vadības. Kad viņš atgriezās, viņš nedaudz vilcinoties jautāja, vai pārējie 13 brāļi piekristu apdomāt viņa dēla — Džozefa Fildinga Smita, jaunākā, atbilstību amatam. Viņš ierosināja negribīgi, kā viņš teica, jo viņa dēls Hairams jau bija kворuma loceklis un viņa dēls Deivids bija padomnieks Prezidējošā bīskapībā. Viņš baidījās, ka Baznīcas locekļi būs neapmierināti, ja vēl viens no viņa dēliem tiktu nozīmēts par Augstāko pilnvaroto. Neskatoties uz to, viņš sajuta iedvesmu un ierosināja, lai Džozefa kandidatūra tiktu izvērtēta. Pārējie vīrieši bez vilcināšanās pieņēma ieteikumu un atbalstīja prezidenta Smita izvēli.

„Acīmredzot prezidents Smits pastāstīja jaunumus par Džozefu viņa [Džozefa] mātei vēl pirms paziņojuma konferencē. Džozefa māsa — Īdita S. Patrika teica: „Es atceros, ka māte mums stāstīja, ka 1910. gadā tēvs, atnākot mājās no savas tempļa padomes sanāksmes, izskatījās satraukts. Kad viņam vaicāja, par ko viņš ir tik satraukts, viņš teica, ka Džozefs būs viens no Divpadsmit apustuļiem. Viņš paskaidroja, ka brāļi ir viņu vienbalsīgi atbalstījuši, un viņš uzskatīja, ka tagad, dēlam kļūstot par apustuli, viņu kā prezidentu ļoti kritizēs. Māte teica, lai viņš nemaz nedomā uztraukties par to, ko cilvēki teiks. Viņa zināja, ka Tas Kungs ir viņu izvēlējis, un viņa teica, ka Džozefs pierādis savu atbilstību aicinājumam.”

. . . Tajā laikā bija pieņemts iepriekš *neinformēt* izvēlēto cilvēku, tā vietā cilvēks uzzināja par jauno aicinājumu tikai tad, kad konferencē izskanēja viņa vārds, jau aicinot cilvēkus izteikt atbalstu. Un tā tas bija 1910. gada 6. aprīlī, kad Džozefs Fildings aizgāja uz konferenci, proti — viņš nezināja, ka ir izvēlēts.” Kad viņš iegāja tabernaklā, vietu ierādītājs viņam jautāja: „Nu, Džozef, kurš būs jaunais apustulis?” Viņš atbildēja: „Es nezinu. Taču tas nebūs neviens no mums!”

Īsi pirms jaunākā Divpadsmit apustuļu kворuma locekļa vārda nosaukšanas Džozefs sajuta Gara pamudinājumu, ka nosauktais vārds varētu būt viņa. Neskatoties uz to, viņš vēlāk teica, ka tad, kad tika nosaukts viņa vārds, „viņš bija tik ļoti pārsteigts un apmulsis, ka knapi varējis parunāt”.

Divpadsmit apustuļu kворums 1921. gadā. Džozefs Fīldings Smits redzams attēla kreisajā malā.

Vēlāk, tajā dienā, viņš devās uz mājām, lai dalītos jaunumos ar Etelu, kura nevarēja apmeklēt sanāksmi. Viņš sāka, sakot: „Mums laikam būs jāpārdod govš. Man vairāk nebūs laika par to rūpēties!”³⁵

60-os gados, kā Divpadsmit apustuļu kворuma loceklis, Džozefs Fīldings Smits bija aculiecinieks daudzām pasaulē notiekošām pārmaiņām. Piemēram, kad viņu aicināja māceklibā, kā savu galveno pārvietošanās līdzekli daudzi cilvēki joprojām izmantoja zirgu un ratus. Savas kворumā kalpošanas beigās viņš bieži ceļoja ar lidmašīnu.

Kalpodams par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli, elders Smits pildīja uzdevumus, kas bija atbildīgi un prasīja uzticību. Savos pirmajos astoņos apustuļa kalpošanas gados viņš neoficiāli kalpoja par sava tēva sekretāru. Šo aicinājumu viņš pildīja līdz sava tēva nāvei — 1918. gada novembrim. Šajā aicinājumā Džozefs Fīldings Smits kalpoja par pierakstītāju arī tad, kad viņa tēvs nodiktēja atklāsmi par mirušo glābšanu, ko tagad var lasīt Mācības un Derību 138. nodaļā.

Elders Smits kalpoja par Baznīcas vēsturnieka palīgu, vairāk nekā 50 gadus par Baznīcas vēsturnieku, par padomnieku Soltleikas tempļa prezidijā, par Soltleikas tempļa prezidentu, par „Utah Genealogical and Historical Society” (Jūtas Ģenealoģijas un Vēstures

biedrības) prezidentu, par pirmo redaktoru un tirdzniecības direktoru *Utah Genealogical and Historical Magazine* (Jūtas Ģenealoģijas un Vēstures žurnālam), kā arī par Baznīcas izglītības valdes izpildkomitejas priekšsēdētāju. Viņš kalpoja arī par Baznīcas izdevumu komitejas priekšsēdētāju — uzdevums, kura ietvaros viņam vajadzēja izlasīt tūkstošiem lappušu, pirms tās varēja nokomplektēt nodarbību rokasgrāmatās un pārtapt arī citos Baznīcas izdevumos.

1950. gada 6. oktobrī viņu iesvētīja par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidenta vietas izpildītāju, un viņš kalpoja šajā aicinājumā līdz 1951. gada aprīlim, kad viņu iecēla par Divpadsmit kvoruma locekļu prezidentu. Viņš kalpoja šajā aicinājumā no 1951. gada aprīļa līdz 1970. gada janvārim, līdz viņš kļuva par Baznīcas prezidentu. No 1965. gada līdz 1970. gadam viņš kalpoja arī par padomnieku Augstākajā prezidijā, vienlaikus izpildot apustuļu kvoruma prezidenta pienākumus.

Stingru brīdinājumu un maigas piedošanas kalpošana

Savā pirmajā Vispārējās konferences uzrunā elders Džozefs Fildings Smits stingri uzrunāja katru, kurš „slikti izsakās par Baznīcas prezidējošo pārstāvju rīcību”. Viņš nāca klajā ar šādu bargu paziņojumu: „Es vēlos izteikt brīdinājumu ikkatram Baznīcas loceklim, kurš šādi rīkojas, un saku, ka viņiem labāk vajadzētu nožēlot savus grēkus un pievērsties Tam Kungam, lai Viņa spriedumi nenāk pār tiem, lai viņi nepazaudētu ticību un nenovirzītos no patiesības.”³⁶

Arī vēlāk savas kalpošanas laikā viņš turpināja izteikt brīdinājumus. Vienreiz viņš teica: „Es uzskatu, ka tā ir mana misija un es esmu saņēmis šādu iedvesmu, domājams no Tā Kunga Gara, lai, apmeklējot Ciānas stabus, cilvēkiem sacītu, ka *tagad* ir grēku nožēlošanas diena. . . . Man ir sajūta, ka tā ir mana misija — piesaukt cilvēkus grēku nožēlošanai un aicināt viņus kalpot Tam Kungam.”³⁷

Šāds nopietns un tiešs mācīšanas veids tika līdzsvarots ar maigumu un laipnību. Elders Boids K. Pekers vienreiz par to pārliecinājās sanāsmē, kad Džozefs Fildings Smits bija Baznīcas misionāru komitejas priekšsēdētājs. „Tika izskatīts ziņojums par Baznīcai piederošas automašīnas iekļūšanu ceļu satiksmes negadījumā, kurā bija iesaistīti divi misionāri — elderi. Kāds vecāks vīrietis, dārzeņu

piegādātājs, nebija apstājies pie norādītās stopzīmes. Misionāru automašīna gadījās tieši viņam ceļā un tika pilnībā sadragāta. Policija aizturēja mašīnas šoferi. Viņam nebija apdrošināšanas. Par laimi, neviens no misionāriem nebija nopietni ievainots.

Prezidents Smits klusi sēdēja, kamēr komitejas locekļi pārrunāja radušos situāciju. Pēc neilgām pārrunām viņi lūdza Misionāru departamenta vadošo locekli nolīgt advokātu un izskatīt lietu tiesā.

Tikai pēc tam tika vaicāts prezidentam Smitam, vai viņš piekrīt šādam rīcības plānam. Viņš klusiņām teica: „Jā, mēs varētu šādi rīkoties. Un, ja mēs būtu ļoti neatlaidīgi, mums pat izdotos atņemt nabaga vīrietim autovadītāja apliecību; tad ar ko viņš pelnīs iztiku?”

„Elders Pekers teica: „Nedaudz nokaunējušies, mēs paskatījāties cits uz citu. Tad mēs nolēmām iegādāties misionāriem jaunu mašīnu, ļaut visam iet savu gaitu un lietu tālāk neizskatīt.””³⁸

„Laipns, mīlošs vīrs un tēvs”

Kad elderu Smitu aicināja kalpot par apustuļi, viņam bija trīs bērni: Džozefīne, Džulaina un Etelas pirmais bērns — Emīlija. Septiņus mēnešus vēlāk viņa sievai piedzima vēl viena meita. Etela un Džozefs nosauca viņu par Naomiju. Naomijai bija jācinās par savu dzīvību dzemdību sarežģījumu dēļ, un ģimene bija nobažījies, baidoties, ka viņa ilgi nedzīvos. Taču, kā vēlāk teica viņas tēvs: „Pēc tam, kad jau likās, ka dzīvības dvaša neieies viņas ķermenī, viņa tika izglābta, pateicoties lūgšanu spēkam un priesterības svētībām.”³⁹ Etelai vēlāk piedzima vēl septiņi citi bērni: Loiss, Amēlija, Džozefs, Luiss, Reynolds, Duglass un Miltons.

Prezidentam Smitam bieži uz ilgāku laiku bija jādodas prom no mājām, lai pildītu apustuļa pienākumus. Taču, kad viņš bija mājās, viņš veltīja visu savu uzmanību ģimenei. Viņa sieva Etela viņu raksturoja kā „laipnu, mīlošu vīru un tēvu, kuram vislielākā dzīves vēlme ir darīt savu ģimeni laimīgu, un, to darot, viņš pilnībā aizmirst pats sevi”.⁴⁰

Smitu ģimenes bērnus uzjautrināja citu cilvēku priekšstati par viņu tēvu, uzskatot viņu par bargu un stingru vīrieti. „Kādu dienu . . . pēc tam, kad viņš visai stingri bija liecinājis par pareizu bērnu

audzināšanas nozīmīgumu, kāda aizkaitināta sieviete vērsās pie divām no viņa mazajām meitām, izteica līdzjūtību [un teica:] „Nešaubos, ka tēvs jūs sit!” Atbildot uz šo apsūdzību, meitenes vienkārši pasmaidīja. Viņas pazina savu tēvu daudz labāk par viņu — viņš nekad nenodarītu pāri saviem bērniem. Kad viņš atgriezās mājās no saviem garajiem ceļojumiem, „tie bija priecīgi brīži, sākot ar tēva dedzīgo sagaidīšanu vilciena stacijā un beidzot no jauna atvadoties tikai dažas dienas vēlāk”. Viņi spēlēja spēles, gatavoja pīrāgus un saldējumus, devās piknikos un izbraukumos ar vilcienu, apmeklējot netālos kanjonus un ezerus. Viņiem patika klausīties stāstos par viņa veiktajiem Baznīcas uzdevumiem visapkārt pasaulē.⁴¹ Viņi kopā arī strādāja, aktīvi iesaistoties mājas uzkopšanā.⁴²

Prezidenta Smita dēli nodarbojās ar sportu, un, kad vien varēja, viņš apmeklēja viņu spēles.⁴³ Viņam patika spēlēt sporta spēles arī kopā ar dēliem, īpaši rokasbumbu. Lai gan viņam patika sāncensība, viņiem bija jautri. Viņa dēls Reinolds un Luiss atceras laiku, kad viņi abi apvienojās vienā komandā pret savu tēvu. Viņš ļāva viņiem izvēlēties, kuru roku viņam ir ļauts izmantot spēles laikā. Viņš vienmēr „guva vieglu uzvaru”, pat turot vienu roku aiz muguras.⁴⁴

Skumjas un cerība

Etela un bērni izjuta skumjas, jo elders Smits, veicot uzdevumus, atradās tālu no mājām, un vairāku nedēļu prombūtne sāpināja arī viņu. 1924. gada 18. aprīlī viņš ceļoja ar vilcienu, lai prezidētu staba konferencē. Šajā laikā Etela bija septītajā grūtniecības mēnesī, kā arī centās darīt visu, kas ir viņas spēkos, lai mājās rūpētos par bērniem. Vēstulē savai sievai viņš teica: „Es domāju par Tevi, un es gribētu, kaut es varētu būt nepārtraukti kopā ar Tevi nākamo nedēļu laikā, lai rūpētos par Tevi.”⁴⁵ Domājot par mājām, viņš vēstulē iekļāva paša uzrakstītu dzejoli. Dažas šī dzejoļa rindas ir atrodamas Baznīcas dziesmu grāmatās ar nosaukumu „Does the Journey Seem Long? (Vai ceļojums šķiet ilgs?)”

Vai ceļojums šķiet ilgs,
Tā ceļš — grūts un stāvs?
Vai mežrozītes un dzeloņaugi ir ceļa malā?

Vai asi akmeņi tev pēdas plēš,
 Tev virsotnēs pūloties pacelties,
 Dienas viskarstākajā laikā?

Vai sirds tava vārga un skumst,
 Un dvēselē jūtams nogurums,
 Tev pūloties nastai pakļauties?
 Vai krusts smags tev šķiet,
 Kuru tagad tev pacelt liek?
 Vai citam nevienam gar to nav daļa?

Neļauj cerībai savai zust
 Tagad, kad ceļā tu dodies klusi.
 Ir kāds, kurš tevi aicina laipni,
 Tādēļ skat, augšup, ar prieku,
 Un pieķeries viņam it cieši,
 Jo Viņš tevi vadīs uz virsotni jaunu —

Uz vietu, kas svēta un šķīsta,
 Kur visām ciešanām gals.
 Tur tava dzīve no grēkiem būs tīra,
 Tur nelīs vairs asaras piliens neviens.
 Visas skumjas un bēdas būs aizslaucītas,
 Tver Viņa roku, nāc iekšā nūdien.⁴⁶

1933. gada sākumā Smitu ģimenes mājas miers dažkārt tika lielu raižu pārtraukts, kā elders Smits uz to norāda savā deviņus gadus iepriekš uzrakstītajā dzejolī. Etelu piemeklēja „smaga slimība, kuru viņa nevarēja izskaidrot. Dažkārt viņa iegrimta depresijas dziļumos un dažkārt atkal viņas prāts darbojās veidā, kas spieda viņas, jau tā nogurušo, ķermeni darīt vairāk un vairāk. Viņai nelīdzēja nedz ģimenes maigā mīlestība un atbalsts, lūgšanas un svētības, nedz arī hospitalizācija.”⁴⁷ Četrus gadus cīnījies ar slimību, viņa nomira 1937. gada 26. augustā. Rakstot par viņas nāvi, viņas apbēdinātais vīrs teica: „Pasaulē nav labākas sievietes, nedz arī uzticīgākas sievas un mātes.”⁴⁸ Savos bēdu dziļumos viņš rada mierinājumu apziņā, ka viņš un Etela Reinoldsa Smita bija saistīti kopā uz mūžībām ar svēto saistīšanās derību.

Jauna draudzība noved līdz laulībām

Kad Etela nomira, pieci bērni joprojām dzīvoja Smitu ģimenes mājās. Divi no viņiem gatavojās aiziet no mājām — Amēlija, lai salaulātos, un Luiss, lai kalpotu pilnlaika misijā. Mājās tad paliktu 16-gadīgais Reynolds, 13-gadīgais Duglass un 10-gadīgais Miltons. Džozefs Fildings Smits uztraucās par šiem dēliem, kuri bija palikuši bez mātes, un apsvēra iespēju salaulāties vēlreiz.

Ar šo domu prātā elders Smits drīz vien pievērsa īpašu uzmanību Džesijai Ellai Evansai — slavenai Mormona Tabernakla kora solistei. Džesija dziedāja solo Etelas bērnu ceremonijā, un elders Smits nosūtīja viņai kartiņu, kurā izteica savu pateicību. Šī kartiņa noveda pie telefonsarunas. Elders Smits un Džesija iepriekš, pirms šīs saziņas, nebija pazīstami, taču viņi ātri kļuva par labiem draugiem.

Elders Smits aizvadīja daudz dienu, domājot un lūdzot par iespēju lūgt Džesijas roku. Visbeidzot viņš uzrakstīja vēstuli, kurā viņš deva mājienu, ka viņš vēlētos, lai starp viņiem būtu ciešāka draudzība. Četras dienas vēlāk viņš saņēma drosmi, lai vēstuli nodotu personīgi. Viņš to aiznesa uz pilsētas un apgabala biroju, kur viņa strādāja par apgabala uzskaites darbinieci. Vēlāk viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Es devos uz *apgabala uzskaites* biroju . . . *Novadīju interviju ar ļoti svarīgo uzskaites darbinieci* un atstāju viņai paša rakstīto vēstuli.”⁴⁹ Pēc vienas nedēļas, kuras laikā viņš ar vilcienu bija devies uz staba konferences sanāksmēm, elders Smits atgriezās mājās un Džesiju apciemoja vēlreiz.

Sev raksturīgajā, atklātajā manierē elders Smits ierakstīja dienasgrāmatā: „Es satikos ar Džesiju, Evansas jaunkundzi, un noturēju ar viņu *svarīgu* interviju.” Viņiem bija abpusējas simpātijas, tādēļ viņi plānoja Džozefa tikšanos ar Džesijas māti un Džesijas tikšanos ar viņa bērniem. Nepagāja viens mēnesis, un 1937. gada 21. novembrī viņa pieņēma saderināšanās gredzenu. Pāri salaulāja Soltleikas templī 1938. gada 12. aprīlī prezidents Hibers Dž. Grants — septītais Baznīcas prezidents.⁵⁰

Elders Frensiss M. Gibons, kurš kalpoja par Augstākā prezidija sekretāru laikā, kad prezidents Smits bija Baznīcas prezidents, aprakstīja attiecības starp Džozefu Fildingu Smitu un Džesiju Evansu

Džozefs Fildings Smits un Džesija Evansa Smita pie klavierēm

Smitu: „Neskatoties uz 26 gadus lielo vecuma atšķirību un atšķirībām viņu temperamentā, dzīves pieredzē un zināšanās, Džozefs Fildings Smits un Džesija Evansa Smita bija ļoti saderīgs pāris. Viņa bija izteikti ekstraverta tipa cilvēks — jautra un ar labu humora izjūtu, kura labprāt atradās uzmanības centrā. Tajā pašā laikā Džozefs bija kluss, sevī noslēdzies intraverts, formāls un rezervēts, tāds, kurš parasti jutās samērā neveikli publiskās vietās un kurš nekad nevēlējās pievērst sev uzmanību. Tuvas attiecības starp šīm abām, būtiski atšķirīgajām, personībām bija iespējamās, pateicoties patiesai mīlestībai un savstarpējai cieņai.”⁵¹ Šādu mīlestību un cieņu izjuta arī Džesijas māte — Dženeta Bučanana Evansa, ar kuru Džesija dzīvoja kopā līdz laulībām. Māsa Evansa pievienojās savai meitai un dzīvoja Smitu mājās, un palīdzēja rūpēties par bērniem.

Kalpošana nemieru laikā

Jaunā māsa Smita, kuru eldera Smita bērni un mazbērni uzrunāja par tanti Džesiju, bieži pievienojās savam vīram un kopā ar viņu apmeklēja stabu konferences. Vietējie vadītāji bieži lūdza viņu sanāksmēs dziedāt, un dažreiz viņa pārliecināja savu vīru dziedāt

duetā kopā ar viņu. 1939. gadā Hibers Dž. Grants nozīmēja eldēru un māsu Smitu apmeklēt visas Baznīcas misijas Eiropā.

Lai gan Smitiem ierodoties Eiropā, Otrais pasaules karš vēl nebija sācies, attiecību saspīlējums starp nācijām būtiski pieauga. 24. augustā, kad Smiti bija Vācijā, Augstākais prezidijs elderam Smitam deva uzdevumu pārliecināties par to, lai visi Vācijā kalpojošie misionāri pārceļas uz drošākām valstīm. Viņš vadīja šo darbu no Kopenhāgenas, Dānijā. Laikā, kad misionāri mainīja savu atrašanās vietu, Volless Toronto — Čehoslovākijas misijas prezidents, drošības labad uzskatīja par nepieciešamu sūtīt savu sievu Martu un viņu bērnus uz Kopenhāgenu. Viņš palika Čehoslovākijā, lai pārliecinātos, ka četri apcietinātie misionāri pamet valsti bez problēmām. Dienām ritot, no viņiem nebija nekādu ziņu. Marta vēlāk stāstīja:

„Beidzot pienāca diena, kad visi vilcieni, prāmji un kuģi no Vācijas pienāca pēdējo reizi, un mēs lūdzām par to, lai Volless [prezidents Toronto] un viņa četri jaunie misionāri atrastos prāmī, kurš grasījās pietautoties mājas ostā. Redzot, ka es biju ļoti uztraucies un kļūstu ar katru minūti sarūgtinātāka, prezidents Smits pienāca pie manis, aplika savu gādīgo roku ap manu plecu un teica: „Māsa Toronto, šis karš nesāksies, kamēr brālis Toronto un viņa misionāri nebūs ieradušies Dānijā.” Kad diena jau gandrīz bija galā, atskanēja telefona zvans. . . . Tas bija Volless! Viņi visi pieci pameta Čehoslovākiju ar Britu diplomātisko misiju tiem nosūtītā, īpašā vilcienā, tad viņi iekāpa pēdējā prāmī, kas devās no Vācijas, un tagad viņi bija [Dānijas] krastā un gaidīja transportu, lai nokļūtu Kopenhāgenā. Atvieglājuma sajūta un misijas mājā izjustā laime starp 350 misionāriem bija kā saules gaisma, kuras priekšā atkāpjas tumšs mākonis.”⁵²

Elders Smits bija pateicīgs Dānijas iedzīvotājiem, kas bija ļāvuši tik daudziem evakuētiem misionāriem apmesties viņu valstī. Izceļoties karam, viņš pravietoja, ka, pateicoties viņu dāsnumam, kara laikā Dānijas iedzīvotāji no ēdiena trūkuma necietīs. Gadus vēlāk „Dānijā dzīvojošie cilvēki pārcieta karu daudz vieglāk nekā citi cilvēki dažādās Eiropas valstīs. Svētie Dānijā pat sūtīja uzturlīdzekļus trūkumā nonākušajiem Pēdējo dienu svētajiem Holandē un Norvēģijā. Baznīcas locekļu skaits nemitīgi pieauga, un desmitās tiesas maksātāju skaits Dānijas misijā vairāk nekā dubultoījās. . . . Svētie

Dānijā savus apstākļus uzskatīja par tiešu eldera Smita veiktā praviotjuma piepildījumu.”⁵³

Kad iesākās karš, elders Smits noorganizēja 697 Eiropā kalpojošo amerikāņu misionāru evakuāciju. Daži no misionāriem kalpoja par apgabala un draudzes vadītājiem, tādēļ elders Smits nozīmēja šīs vadītāju funkcijas pildīt vietējiem Baznīcas locekļiem. Kad elders Smits bija izpildījis visus šos pienākumus, viņš kopā ar Džesiju devās uz ASV. No Ņujorkas viņi brauca ar vilcienu un pēc septiņus mēnešus ilgās prombūtnes ieradās mājās.

Lai gan elders Smits priecājās, ka amerikāņu misionāri varēja drošībā atgriezties savās mājās, viņš izteica bažas par nevainīgajiem cilvēkiem, kuriem ir jāpiedzīvo karš savā dzimtajā zemē. Viņš rakstīja: „Man sāpēja sirds katru reizi, kad mums bija sanāksme un mēs paspiedām cilvēku roku, no viņiem atvadoties. Viņi visi mūs tik silti uzņēma, un viņu [draudzība] man nozīmēja vairāk, nekā viņi, iespējams, to apzinājās. Daži no viņiem raudāja un teica, ka viņi ir lielu briesmu priekšā un ka mēs vairs nekad šajā dzīvē netiksimies. Man tagad viņus ir žēl, un es lūdzu katru dienu, lai Tas Kungs tos aizsargā šajā šausmu pilnajā laikā.”⁵⁴

Luis, eldera Smita dēls, kurš bija Anglijā, kad sākās Otrais pasaules karš, bija starp tiem misionāriem, kas ieradās mājās pēdējā atceļotāju grupā.⁵⁵ Aptuveni divarpus gadus vēlāk Luis šķērsoja Atlantijas okeānu vēlreiz, taču šoreiz, lai papildinātu karaspēku. „Šis notikums mūs visus apbēdināja,” rakstīja elders Smits. „Var izteikt tikai nožēlu, ka šķīstie un taisnīgie tiek piespiesti iesaistīties vispasaules konfliktos cilvēku ļaunuma dēļ.”⁵⁶

1945. gada 2. janvārī elders Smits saņēma telegrammu, kas vēstīja par viņa dēla nāvi, kas iestājās, veicot dienesta pienākumus un kalpojot savai valstij. Viņš rakstīja: „Šī ziņa mums sagādāja vislielāko šoku, jo mēs ļoti cerējām, ka viņš drīz atgriezīsies atpakaļ Savienotajās Valstīs. Mēs domājām, ka viņš būs aizsargāts, līdzīgi kā citās reizēs, kad viņam bija izdevies izvairīties no briesmām. Mums bija grūti aptvert visu notikušo. . . . Lai gan mums bija grūti šo faktu pieņemt, mēs izjutām mieru un laimi, apzinoties, ka viņš bija šķīstis un brīvs no pasaules un armijā izplatītiem netikumiem. Viņš bija uzticīgs savai ticībai un ir brīnišķīgas augšāmcelšanās cienīgs, kad mēs atkal tiksim apvienoti.”⁵⁷

Uzticams skolotājs un vadītājs

Kalpojot par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli, Džozefs Fildings Smits bieži liecināja Pēdējo dienu svētajiem par Jēzu Kristu, mācīja atjaunoto evaņģēliju un aicināja cilvēkus nožēlot grēkus. Viņš ir uzstājies vairāk par 125 reizēm Vispārējās konferencēs, piedalījies tūkstošiem reižu stabu konferencēs un ir teicis runas ģenealoģijas konferencēs, radio pārraides un citos pasākumos. Viņš mācīja arī ar rakstniecības starpniecību. Daudzus gadus viņš rakstīja Baznīcas žurnālā *Improvement Era*, kur atbildēja uz lasītāju uzdotajiem jautājumiem. Viņš ir rakstījis arī citus rakstus Baznīcas žurnāliem, kā arī veicis ierakstus *Deseret News* Baznīcas sadaļā. Laikā no 1910. gada līdz 1972. gadam, kad viņš kalpoja par apustuli, viņa rakstītais tika iespiests 25 grāmatās, ieskaitot *Essentials in Church History*, *Doctrines of Salvation*, *Church History and Modern Revelation*, kā arī *Answers to Gospel Questions*.

Baznīcas locekļi klausījās viņa uzstāšanās un lasīja viņa rakstīto, un tā rezultātā sāka uzticēties prezidentam Smitam kā evaņģēlija zinību vīram. Pat vēl vairāk — viņi iemācījās uzticēties un sekot Tam Kungam. Prezidents N. Eldons Teners ir teicis, ka Džozefs Fildings Smits, „dzīvojot un sludinot ar vārdiem un aprakstot katru evaņģēlija principu, ir ietekmējis simtiem tūkstošu cilvēku dzīves”. Viņš neviename nav licis šaubīties par to, ka viņš zina, ka Dievs ir dzīvs, ka mēs esam Viņa gara bērni, ka Jēzus Kristus ir Dieva Vienpiedzimušais Dēls miesā, ka Viņš atdeva savu dzīvību mūsu dēļ, lai mēs varētu dzīvot mūžīgi, ka, pieņemot un dzīvojot saskaņā ar evaņģēliju, mēs varēsim iemantot mūžīgo dzīvi.⁵⁸

Elders Brūss R. Makonkijs rakstīja:

„Prezidenta Džozefa Fildinga Smita dzīvi un padarīto raksturoja trīs iezīmes:

1. Viņa mīlestība pret To Kungu un pilnīga, nelokāma uzticība, ar kuru viņš centās parādīt savu mīlestību, dzīvojot pēc Viņa baušļiem un vienmēr darot to, kas iepriecina To Kungu.

2. Viņa uzticība praviem Džozefam Smitam un caur viņu atjaunotajām mūžīgajām patiesībām; viņa vectēvam, patriarham Hairamam Smitam, . . . [kurš] mira mocekļa nāvē; un viņa tēvam

— prezidentam Džozefam F. Smitam, kura vārds uz mūžību ir ierakstīts celestiālajā valstībā, kurš drosmīgi pārstāvēja Viņu, kura asinis tika izlietas, lai mēs varētu dzīvot.

3. Viņa evaņģēlija zināšanas un caur garu iegūtas atziņas; viņa nenogurstošā uzcītība taisnības sludināšanā; viņa paša iesaistīšanās, pabarojot izsalkušo un apģērbjot kailo, pieskatot bāriņus un atraitnes, demonstrējot šķīstu kalpošanu Dieva priekšā gan vārdos, gan darbos.”⁵⁹

Divpadsmit apustuļu kворuma brāļi raudzījās uz prezidentu Smitu kā uz viedu, līdzjūtīgu vadītāju. Atzīmējot viņa 80-to dzimšanas dienu, Divpadsmit apustuļu kворuma locekļi publicēja viņam veltītu rakstu. Daļā no šī raksta bija teikts:

„Mēs, kas viņa vadībā strādājam Divpadsmito padomē, atkal un atkal pārliecināmies par viņa personības diženumu. Mēs ik dienu esam aculiecinieki viņa izpratnei un smalkjūtībai pret saviem darba kolēģiem, dodot mums uzdevumus un koordinējot mūsu pūliņus, un pārliecinoties, ka tiek veicināta Tā Kunga darba attīstība. Mēs vēlamies, kaut visa Baznīca varētu sajust viņa dvēseles labsirdību un viņa lielās rūpes par visu nelaimīgo un bēdās nonākušo labklājību. Viņš mīl visus svētos un nekad nepārstāj lūgt par grēciniekiem.

Ar apbrīnojamu uztveres spēju viņam, šķiet, katra gala lēmuma pieņemšanai ir tikai divi kritēriji. Kādas ir Augstākā prezidija vēlmes? Kas būtu vislabākais Dieva valstībai?”⁶⁰

Baznīcas prezidents

1970. gada 18. janvāra sabata rītā noslēdzās prezidenta Deivida O. Makeija laicīgā dzīve. Baznīcas pārvaldības atbildība tagad bija uz Divpadsmit apustuļu kворuma pleciem ar 93 gadus veco prezidentu Džozefu Fildingū Smitu priekšgalā.

1970. gada 23. janvārī Divpadsmito kворums sanāca kopā un oficiāli atbalstīja prezidentu Smitu aicinājumā par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu. Prezidents Smits izvēlējās Haroldu B. Lī par pirmo padomnieku un N. Eldonu Teneru par otro padomnieku. Tad šie trīs vīrieši tika iecelti savu jauno pienākumu pildīšanai.

Prezidents Džozefs Fildings Smits un viņa padomnieki Augstākajā prezidijā — prezidents Harolds B. Lī (centrā) un prezidents N. Eldons Teners (pa labi)

Elders Ezra Tafts Bensons, kurš piedalījās sanāksmē, atceras: „Mēs sanāksmē baudījām brīnišķīgu vienotības garu un lielu savstarpēju mīlestību, brāļiem apkampjot citam citu, izvēloties un ieceļot jaunos vadītājus.”⁶¹

Elders Boids K. Pekers dalījās savā liecībā par prezidenta Smita aicinājumu:

„Es aizgāju no biroja piektdienas pēcpusdienā, domādams par nedēļas nogalē notiekošās konferences uzdevumu. Es gaidīju, kad no piektā stāva pienāks lifts.

Lifta durvīm klusi atveroties, man priekšā stāvēja prezidents Džozefs Fildings Smits. Es biju nedaudz pārsteigts, jo viņa birojs atradās stāvu zemāk.

Kad es paraudzījos uz viņu, pār mani nāca spēcīga liecība — manā priekšā ir Dieva pravietis. Šī brīnišķā Gara balss, kas ir kā gaisma, kas ieskauj tīras zināšanas, man apstiprināja, ka tas ir Dieva pravietis.”⁶²

Baznīca turpināja augt prezidenta Smita vadībā. To apliecina 81 izveidots stabs, starp tiem pirmais stabs Āzijā un Āfrikā, un Baznīcas locekļu skaits, kurš pārsniedza 3 miljonus. Tika iesvētīti divi tempļi — Ogdenā, Jūtā un Provo, Jūtā.

Baznīcai pieaugot visā pasaulē, prezidents Smits turpināja uzsvērt māju un ģimenes nozīmīgumu. Pēdējo dienu svētajiem viņš atgādināja, ka „patiesībā Baznīca ir izveidota un pastāv, lai palīdzētu ģimenēm un tās locekļiem saņemt paaugstināšanu”.⁶³ Viņš mācīja: „Ģimene ir vissvarīgākā vienība laikā un mūžībā. . . . Tas Kungs vēlas stiprināt un pasargāt ģimenes vienību.”⁶⁴ Vēloties stiprināt ģimenes un katru cilvēku, Baznīca lika lielāku uzsvaru uz ģimenes mājvarku noturēšanu — programmu, ar kuru iepazīstināja un kuru mudināja īstenot no 1909. gada, kad par Baznīcas prezidentu kalpoja prezidenta Smita tēvs. Prezidents Džozefs Fildings Smits noteica pirmdienu kā dienu, kad būtu jānotur ģimenes mājvakars. Šajos vakaros nebija ļauts noturēt Baznīcas sanāksmes un vietējās Baznīcas telpas bija slēgtas.

Neskatoties uz savu pieklājīgo vecumu, prezidents Smits pildīja savu aicinājumu ar dziļu pazemību un lielu enerģiju. Divu gadu un piecu mēnešu laikā, kad viņš kalpoja par Baznīcas pravieti, gaišreģi un atklājēju, Pēdējo dienu svētie visā pasaulē guva iedvesmu no viņa vēstījumiem.

Viņš mācīja, ka „mēs esam Dieva, mūsu Debesu Tēva, garīgie bērni”⁶⁵ un ka „mums ir jātic Kristum un jādzīvo, sekojot Viņa piemēram”.⁶⁶ Viņš liecināja, ka Džozefs Smits „redzēja un stāvēja paša Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, priekšā”,⁶⁷ un „atklāja zināšanas par Kristu un pasaules glābšanu mūsdienās, šajā paaudzē”.⁶⁸

Viņš mudināja svētos „atstāt pasaulīgo dzīvesveidu”,⁶⁹ taču nepārstāt mīlēt visus pasaules iedzīvotājus, „saskatot viņos to labāko, un paralēli censties viņiem palīdzēt pārvarēt vienu vai divus viņiem piemītošos sliktos ieradumus”.⁷⁰ Viņš atgādināja, ka dalīšanās evaņģēlijā, „aicinot visus cilvēkus visā pasaulē ieklausīties mūsdienās atklātajos mūžīgās dzīves vārdos”, ir viens no veidiem, kā demonstrēt „mīlestības garu un brālību”.⁷¹

Viņš vērsās pie Baznīcas jauniešiem, satiekoties ar lielām Pēdējo dienu svēto grupām, un iedrošināja viņus „būt stingriem ticībā, neskatoties uz pastāvošo pretestību”.⁷²

Viņš bieži uzrunāja priesterības nesējus un atgādināja viņiem, ka viņi ir „aicināti pārstāvēt To Kungu un ka viņiem ir Viņa pilnvaras”, kā arī aicināja viņus „atcerēties, kas [viņi] ir un kā tiem būtu jādzīvo”.⁷³

Viņš mudināja visus Pēdējo dienu svētos saņemt tempļa svētības, būt uzticīgiem templī noslēgtām derībām un atgriezties templī, lai izpildītu svētos priekšrakstus arī par saviem priekštečiem. Pirms Ogdenas, Jūtas, tempļa iesvētīšanas, viņš teica: „Ļaujiet man jums atgādināt, ka, iesvētot Tā Kunga namu, mēs patiesībā iesvētām sevi, lai kalpotu Tam Kungam, un noslēdzam derību, ka viss notiekošais šajā namā būs saskaņā ar Viņa nolūkiem.”⁷⁴

„Dzīvojiet saskaņā ar baušļiem,” viņš skubināja. „Staigājiet gaismā. Izturiet līdz galam. Esiet uzticīgi katrai derībai un pienākumam, un Tas Kungs jūs svētīs vairāk, nekā jūs spējat iedomāties.”⁷⁵

Citējot prezidentu Brigamu Jangu, prezidents Harolds B. Lī šādi raksturoja prezidenta Smita ietekmi un vadību: „Ja mēs dzīvojam saskaņā ar savu svēto reliģiju un atsaucamies uz Gara čukstiem, tajā nebūs panikuma un tā nekļūs nelietderīga, ķermenim kļūstot aizvien vecākam, jo Gars arvien vairāk balstīs cilvēku un smelsies mūžīga straute dziļumos, no otrpus priekšvara, brīnišķīgas zināšanas, kuras apņem vājo un panīkušo fizisko ķermeni ar nemirstīgas gudrības oreolu.”

„Mēs daudz reižu esam bijuši tam aculiecinieki, kad esam pārrunājuši ļoti nopietnas tēmas, kas ir saistītas ar lēmumiem, kurus var pieņemt tikai Baznīcas prezidents. Šādos brīžos mēs redzējām šo dziļo gudrību, kas ieplūda [prezidentā Smitā], viņam sakot lietas, kas bez šaubām bija ārpus viņa paša sapratnes, lietas, kuras viņam bija atklātas dziļi dvēselē.”⁷⁶

„Dieva aicināts . . . uz citu, vēl lielāku kalpošanu”

1971. gada 3. augustā nomira Džesija Evansa Smita un atstāja prezidentu Džozefu Fīldingu Smitu atraitņa lomā jau trešo reizi.

Pēc šī notikuma prezidents Smits pārcēlās uz dzīvi pie savas meitas Amēlijas Makonkijas un viņas vīra Brūsa. Citi viņa bērni regulāri uz maiņām viņu apciemoja un veda viņu atpūtas izbraucienos. Katru darbdienu viņš turpināja doties uz biroju, apmeklēja sanāksmes un ceļoja, pildot Baznīcas uzdevumus.

1972. gada 30. jūnijā, tuvojoties dienas beigām, prezidents Smits atstāja savu biroju, kurš atradās Baznīcas administrācijas ēkas pirmajā stāvā. Viņš kopā ar savu sekretāru D. Artūru Heikuku devās uz Baznīcas Vēstures departamenta biroju, kur viņš strādāja, pirms kļuva par Baznīcas prezidentu. Viņš vēlējās satikt visus tur kalpojošos cilvēkus. Kad viņš bija paspiedis viņu roku, viņš tālāk devās uz ēkas pagrabstāvu, lai sasveicinātos ar telefonu operatoriem un citiem tur strādājošiem, lai izrādītu savu pateicību. Tā bija viņa pēdējā diena birojā.

1972. gada 2. jūlijā, svētdienā, tikai 17 dienas pirms savas 96. dzimšanas dienas, viņš apmeklēja savas bīskapijas dievkalpojumu. Vēlāk, tās dienas pēcpusdienā, viņš apciemoja savu pirmdzimto bērnu, Džozefīni, un viņas dēlu Reinoldsu. Tajā vakarā, viņam sēžot savā iecienītākajā krēslā Makonkiju mājās, viņš mierpilni aizgāja aizsaulē. Kā vēlāk teica viņa znots: „Tas Kungs, kuru viņš tik ļoti mīlēja un kuram viņš tik labi kalpoja, ir aicinājis [prezidentu Smitu] uz citu, vēl lielāku kalpošanu Savā mūžīgajā vīna dārzā.”⁷⁷

Prezidents Harolds B. Lī, kurš tagad bija kļuvis par vecāko apustuļi uz Zemes, uzzinot par prezidenta Smita nāvi, devās uz Makonkiju mājām. Viņš „klusinām piegāja pie krēsla un, nostājoties uz ceļiem, ieskāva vienu no pravieša rokām savējā. Viņš kādu laiku palika šādā stāvoklī, nebilstot ne vārda, bija lūgšanās vai pārdomās. Tad viņš piecēlās un izteica ģimenei līdzjūtību, apbrīnu par viņu tēvu, un aicināja viņus godāt prezidentu Smitu, dzīvojot cienīgu dzīvi.”⁷⁸

Cienas apliecinājumi „uzticīgam Dieva kalpam”

Prezidenta Smita bērnu ceremonijā prezidents N. Eldons Teners raksturoja viņu kā „uzticīgu Dieva kalpu, kurš ir cēli kalpojis gan Dievam, gan arī saviem līdzcilvēkiem un kurš ir vadījis ar piemēru savu ģimeni un visus, pār kuriem viņš ir prezidējis; viņš ir cilvēks,

par kuru patiesi var teikt, ka viņš ir vīrietis bez viltus un lepnības. Uz viņu nekad nevarētu attiecināt,” teica prezidents Teners, „ka viņš cilvēku atzinību ir milējis vairāk nekā Dieva atzinību” [Jāņa 12:43].⁷⁹

Prezidents Harolds B. Lī sacīja: „Mēs ar brāli Teneru šos pēdējos divarpus gadus esam milējuši šo cilvēku. Mēs neesam izlikušies. Viņš mudināja milēt, jo viņš milēja mūs un mēs esam bijuši ar viņu, tāpat kā viņš uzticējās un bija kopā ar mums.”⁸⁰

Avīze, kurā iepriekš bija ievietoti negatīvi izteikumi par prezidentu Smitu, pat apšaubot viņa 60 gadus iepriekš saņemto aicinājumu Divpadsmīto kvorumā, tagad publicēja šādus vārdus: „Džozefs Fildings Smits stingri ievēroja visu, kam ticēja, taču viņš bija arī iejūtīgs pret visu cilvēku pamatvajadzībām, deva viedus padomus saviem domubiedriem, mīloši gādāja par savu ģimeni un bija izcils savas Baznīcas vadītājs. Viņa pietrūks, taču viņu pieminēs ar īpašu cieņu.”⁸¹

Iespējams, nozīmīgākais cieņas apliecinājums bija ģimenes locekļa — prezidenta Smita znota, Brūsa R. Makonkija, — teiktais, kurš viņu raksturoja kā „Dieva dēlu, Tā Kunga, Jēzus Kristus, apustuļi, Visaugstākā pravieti, un pats svarīgākais — Israēla tēvu!” Elders Makonkijs pravietoja: „Turpmākajos gados viņa balss sauks no pišļiem, kad vēl nedzimušās paaudzes apgūs evaņģēlija mācības no viņa pierakstiem.”⁸²

Studējot no šīs grāmatas prezidenta Džozefa Fildinga Smita mācības, jūs palīdzēsīt piepildīt šo pravietojumu. Kad „studēsīt evaņģēlija mācības”, viņa balss jūs „sauks no pišļiem”.

Atsauces

1. Gordons B. Hinklijs, „Believe His Prop-hets”, *Ensign*, 1992. g. maijs, 52.
2. Tomass S. Monsons, „News of the Church”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 110.
3. Brūss R. Makonkijs, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, *Ensign*, 1972. g. aug., 29.
4. Džulaina Lembsona Smita, Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, (1972), 52.
5. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 65.
6. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51.
7. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 57.
8. Conference Report, 1930. g. apr., 91.
9. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 62.
10. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 71–72.

11. Džozefs Fildings Smits, Conference Report, 1970. g. okt., 92.
12. Skat. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 73–74; Francis M. Gibbons, *Džozefs Fildings Smits: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 52–53.
13. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 75.
14. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 79.
15. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 80.
16. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 81.
17. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 82.
18. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 83.
19. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 90.
20. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 117; skat. arī 116. lpp.
21. Džozefs F. Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
22. Luiss Šertlifs, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 112–113.
23. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
24. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 96.
25. Lūija Smita, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113–114.
26. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 92.
27. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 115.
28. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
29. Francis M. Gibbons, *Džozefs Fildings Smits: Gospel Scholar, Prophet of God*, 124.
30. Skat. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 152–153.
31. Skat. *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 113.
32. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 160.
33. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
34. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 169.
35. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 174–176.
36. Conference Report, 1910. g. okt., 39.
37. Conference Report, 1919. g. okt., 88–89.
38. Lūsija S. Teita, *Boids K. Pekers: A Watchman on the Tower* (1995), 176.
39. Džozefs Fildings Smits, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 162.
40. Etela Smita, Braianta S. Hinklija, „Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, 1932. g. jūn., 459.
41. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 14.
42. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 234.
43. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 15.
44. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 237.
45. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 188–189.
46. *Hymns*, Nr. 127.
47. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 242–243.
48. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
49. Džozefs Fildings Smits, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 275.
50. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 251–258.
51. Frensis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith, Gospel Scholar, Prophet of God*, 278–279.
52. Marta Toronto Andersone, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain* (1977), 32.
53. Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 204.
54. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 282–283.
55. Skat. *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 315.
56. Džozefs Fildings Smits, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 332.

57. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 287–288.
58. N. Eldons Teners, „A Man without Guile”, *Ensign*, 1972. g. aug., 33.
59. Brūss R. Makonkijs, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, *Ensign*, 1972. g. aug., 28.
60. Divpadsmi apustuļu kvorums, „President Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, 1956. g. jūl., 495.
61. Ezra Tafts Bensons, Šerija L. Djū, *Ezra Taft Benson*, 411.
62. Boids K. Pekers, „The Spirit Beareth Record”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 87.
63. Džozefs Fildings Smits, „Message from the First Presidency”, *Ensign*, 1971. g. janv., uz vāka un 1. lpp.
64. Džozefs Fildings Smits, „Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 27.
65. Džozefs Fildings Smits, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (1971. g. 12. janv.), 2.
66. Džozefs Fildings Smits, „The Plan of Salvation”, *Ensign*, 1971. g. nov., 5.
67. Džozefs Fildings Smits, „To Know for Ourselves”, *Improvement Era*, 1970. g. marts, 3.
68. Džozefs Fildings Smits, „The First Prophet of the Last Dispensation”, *Ensign*, 1971. g. aug., 7.
69. Džozefs Fildings Smits, „Our Responsibilities as Priesthood Holders”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 49.
70. Džozefs Fildings Smits, „My Dear Young Fellow Workers”, *New Era*, 1971. g. janv., 4.
71. Džozefs Fildings Smits, „I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, 1971. g. dec., 27.
72. Džozefs Fildings Smits, „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, *New Era*, 1971. g. sept., 40.
73. Džozefs Fildings Smits, Conference Report, 1970. g. okt., 92.
74. Džozefs Fildings Smits, „Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign*, 1972. g. marts, 6.
75. Džozefs Fildings Smits, „Counsel to the Saints and to the World”, 27.
76. Harolds B. Lī, „The President — Prophet, Seer, and Revelator”, *Ensign*, 1972. g. aug., 35.
77. Brūss R. Makonkijs, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, 24.
78. Frensiss M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 495.
79. N. Eldons Teners, „A Man without Guile”, *Ensign*, 1972. g. aug., 32.
80. Harolds B. Lī, „The President — Prophet, Seer, and Revelator”, 39.
81. *Salt Lake Tribune*, 1972. g. 4. jūl., 12.
82. Brūss R. Makonkijs, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, 24, 27.

Mūsu Tēvs debesīs

„Es vēlos jums atgādināt, kāds ir Dieva raksturs un būtība, lai jūs varētu pielūgt Viņu garā un patiesībā un tādējādi iegūt visas Viņa evaņģēlija svētības.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

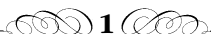
Prezidents Džozefs Fīldings Smits apbrīnoja sava laika tehnoloģiskos sasniegumus. „Liels progress ir panākts mehānikā, ķīmijā, fizikā, ķirurģijā un citās jomās,” viņš teica. „Cilvēki ir uzbūvējuši lielus teleskopus, kas ir pavēruši skatam tālas galaktikas. Ar mikroskopu palīdzību viņi ir atklājuši mikroorganismu plašo pasauli. . . . Viņi ir atklājuši līdzekļus, ar kuriem ir iespējams kontrolēt slimības. . . . Viņi ir radījuši mehānismus, kas ir jūtīgāki par cilvēka pieskārienu un spēj saredzēt tālāk par cilvēka aci. Viņi spēj kontrolēt elementus un ir izveidojuši mašīnas, kas spēj pārvietot kalnus, un daudz ko citu viņi ir paveikuši, ka to visu nemaz nevar pieminēt. Jā, šis ir brīnišķīgs laikmets.” Tomēr viņu uztrauca kāda cita tendence, ko viņš saskatīja pasaulē. Viņš vaimanāja: „Visi šie atklājumi un izgudrojumi nav cilvēkus tuvinājuši Dievam! Tie nav raisījuši viņu sirdīs pazemību un nožēlas garu, bet tieši pretēji ir izvērtušies par nosodījumu. . . . Ticība nav vairojusies pasaulē, ne arī taisnīgums un paklausība Dievam.”¹

Pretstatā pasaulē pieaugošajai vienaldzībai pret Dievu, prezidents Smits uzskatāmi parādīja, ka bija tuvu savam Tēvam debesīs. Viens no viņa mazdēliem atcerējās: „Mana māte bija izcila pavāre, un mans vectēvs bieži ieturēja maltīti mūsu mājās. Mans tēvs bieži viņu aicināja noskaidrot lūgšanu pirms maltītes, lai to svētītu. Viņa lūgšanas vienmēr bija ļoti personiskas — kā saruna ar draugu.”²

*Caur Džoefa Smita Pirmo vīziju tika atjaunotas
„patiesas zināšanas par Dievu”.*

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Sākot ar Džozefa Smita Pirmo vīziju, patiesās zināšanas par Dievu ir atjaunotas mūsdienās.

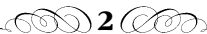
Es esmu ļoti pateicīgs par Pirmo vīziju, kurā Tēvs un Dēls parādījās gados jaunajam pravietim un cilvēkiem atkal atjaunoja patiesās zināšanas par Dievu.³

Jāpatur prātā, ka 1820. gadā visa kristīgā pasaule bija zaudējusi patieso mācību par Dievu. Vienkāršā patiesība, ko tik skaidri saprata apustuļi un svētie senos laikos, bija nozaudēta bezdievīgās pasaules mistērijās. Visi senie pravieši un Jēzus Kristus apustuļi nešaubīgi apzinājās, ka Tēvs un Dēls ir atsevišķas Būtnes, kā to ļoti skaidri māca mūsu Svētie Raksti. Atkrišanas dēļ šīs zināšanas tika nozaudētas. . . . Dievs bija kļuvis par mistēriju, un gan Tēvs, gan Dēls tika uzskatīti par nesaprotamu gara strāvojumu bez ķermeņa, locekļiem vai jūtām. Tēva un Dēla apmeklējuma rezultātā uz Zemes radās dievišķs liecinieks, kurš, pamatojoties uz zināšanām, spēja uz pasaules atjaunot zināšanas par Dieva patieso būtību.⁴

Džozefa Smita [Pirmajā] vīzijā nepārprotami atklājās, ka Tēvs un Dēls ir atsevišķas personas, kurām ir ķermeņi, tikpat taustāmi kā cilvēka ķermeņi. Vēlāk viņam tika atklāts, ka Svētais Gars ir gars — atšķirīgs un atsevišķs no Tēva un Dēla [skat. M&D 130:22]. Šī vissvarīgākā patiesība pārsteidza pasauli; tomēr, kad mēs apdomājam to, ko svēti raksti tik skaidri pauž, tas ir visapbrīnojamākais un visbrīnišķīgākais fakts, no kura cilvēki tik tālu ir nomaldījušies. Glābējs teica: „Tēvs ir lielāks nekā Es;” [Jāņa 14:28] un Viņš aicināja Savus mācekļus, pēc Savas augšāmcelšanās, aptaustīt Viņu un redzēt, ka tas ir Viņš, jo, pēc Viņa vārdiem, „garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam”. [Lūkas 24:39.] Apustuļi skaidri saprata to, ka Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir atsevišķas Būtnes, uz ko viņi pastāvīgi atsaucās savās vēstulēs; un Pāvils darīja zināmu korintiešiem, ka tad, kad viss tiks pakļauts Tēvam, „tad arī Dēls pats pakļausies Tam, kas Viņam visu nodevis, lai Dievs būtu viss iekš visa”. [1. korintiešiem 15:28.]

Džozefs Smits redzēja Tēvu un Dēlu; tādēļ viņš varēja liecināt, pamatojoties uz personīgām zināšanām, ka Svētie Raksti ir patiesi,

kuros mēs lasām: „Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.” [1. Mozus 1:27.] Tas ir jāsaprot burtiski, nevis kaut kādā mistiskā vai tēlainā nozīmē.⁵

Lai ticētu Dievam un pielūgtu Viņu, mums ir jāsaprot Viņa iezīmes (īpašības).

Vienā no mūsu atklāsmēm ir teikts — lai mēs varētu tikt pagodināti Kristū, kā Viņš ir pagodināts Tēvā, mums ir jāsaprot un jāzina — gan kā pielūgt, gan ko mēs pielūdzam. (Skat. M&D 93:19–20.)

Es vēlos jums atgādināt, kāds ir Dieva raksturs un būtība, lai jūs varētu pielūgt Viņu garā un patiesībā un tādējādi iegūt visas Viņa evaņģēlija svētības.

Mēs zinām, ka Dievu var iepazīt tikai caur atklāsmi — vai nu Viņš atklājas, vai mūžīgi paliek nepazīstams. Lai uzzinātu patiesību par Dievību, mums ir jāvēršas pie Svētajiem Rakstiem, nevis pie zinātniekiem vai filozofiem. Patiesi, Jāņa diženajā pravietojumā par evaņģēlija atjaunošanu, ko paveiks eņģelis, laižamies debesu vidū, ir teikts, ka tam ir jānotiek, lai cilvēki varētu iegūt zināšanas par patieso Dievu un tikt mācīti „[bīties] Dieva un [dot] Viņam godu . . . un [pielūgt] To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Jāņa atkl. 14:7). Citiem vārdiem sakot, sākot ar evaņģēlija atjaunošanu šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā, cilvēki vēlreiz tika aicināti pielūgt savu Radītāju un kalpot Viņam, nevis nepatiesiem priekšstatiem par Dievību, kas dominē pasaulē.

Katrā laikmetā Tā Kunga pravieši tika aicināti, lai cīnītos ar nepareizu Dieva pielūgšanu un pasludinātu patiesību par Dievu. Senajā Israēlā bija cilvēki, kas pielūdza tēlus un pagānu dievus, tādēļ Jesaja vaicāja: „Ar ko jūs salīdzināsīt Dievu, un kur jūs atradisīt Viņam ko līdzīgu?”

Vai tu to nezini, vai tu to neesi dzirdējis? Mūžīgais Dievs ir Tas Kungs, kas radījis zemes galus. Viņš nepieķūst un nenogurst, Viņa gudrība ir neaptverama.” (Jesajas 40:18, 28.)

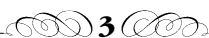
Lielākajai pasaules iedzīvotāju daļai nav šo zināšanu par Dievu, un pat [Baznīcā] ir cilvēki, kas nav pilnveidojuši savu izpratni par šo slavas pilno Būtni — mūsu Mūžīgo Tēvu. Tiem, kuriem nav šo

zināšanu, mēs varētu arī teikt: „Kāpēc tu ierobežo Dieva slavu? Vai kāpēc tu domā, ka Viņš ir mazāks par to, kas Viņš ir? Vai tu to nezini? Vai tu to neesi dzirdējis, ka Mūžīgais Dievs, Tas Kungs, Tas, kurš radījis zemes galus, ir bezgalīgs un mūžīgs; ka Viņam ir visa vara, viss spēks un ka Viņš valda pār visu, un ka viss atrodas Viņa acu priekšā?”

Mācības un Derību 20. nodaļā, kas lika pravietim Džozefam Smitam organizēt Baznīcu, tādējādi atjaunojot to šajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā, mums ir atklāts dažu galveno glābšanas doktrīnu apkopojums. Par Dievību šajā atklāsmē teikts: „. . . ir Dievs debesis, Kurš ir bezgalīgs un mūžīgs, no mūžības uz mūžību tas pats nemainīgais Dievs, debess un zemes, un visu lietu, kas ir tajās, izveidotājs.” (M&D 20:17.) . . .

Dievs ir mūsu Tēvs; cilvēks ir radīts pēc Viņa līdzības. Viņam ir ķermenis no miesas un kauliem, tikpat taustāms kā cilvēka ķermenis (M&D 130:22), un Viņš ir visu cilvēku garu burtiskais un personīgais tēvs. Viņš ir visvarens un viszinošs; Viņam ir visa vara un visa gudrība; un Viņa pilnību veido tas, ka Viņam ir visas zināšanas, visa ticība vai spēks, visa taisnība, visa tiesa, visa žēlastība, visa patiesība un visu dievišķo īpašību pilnība. . . . Lai mums būtu tik pilnīga ticība, ar kuru mēs varētu iegūt mūžīgo dzīvi, mums ir jātic Dievam, kuram ir visas šīs iezīmes un īpašības pilnīgā veidā. Es arī saku, ka Viņš ir bezgalīga un mūžīga Būtne, un, kā nemainīgai Būtnei, Viņam ir šīs līdz pilnībai izkoptās spējas un īpašības no mūžības līdz mūžībai.⁶

Mēs zinām, ka mūsu Debesu Tēvs ir slavas pilna, paaugstināta persona, kurai ir viss spēks, visa vara un visa valdīšana, un Viņš zina visu. Mēs liecinām, ka Viņš, caur Savu Vienpiedzimušo Dēlu, ir radījis šo Zemi un pasaules bez gala.⁷

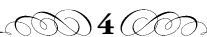

Dievs ir personiska Būtne un mūsu garu Tēvs.

Mēs esam Dieva, mūsu Debesu Tēva, gara bērni. . . . Mēs esam Viņa ģimenes locekļi. . . . Mēs dzīvojām kopā ar Viņu ilgu laiku pirmsmirstīgajā dzīvē. . . . Viņš izveidoja pilnveidošanās un glābšanas ieceri, kas dotu mums iespēju, ja esam uzticīgi un patiesi visās lietās, pilnveidoties un attīstīties, līdz mēs kļūtu līdzīgi Viņam.⁸

Svētie Raksti mums māca, ka Dievs ir burtiski, nevis kādā pārnestā nozīmē, mūsu mūžīgais Tēvs. Pestītāja vārdi, kurus Viņš teica Marijai pie kapa, no kura Viņš bija augšāmcēlies, gūstot uzvaru pār nāvi, ir ļoti cildeni, un to nozīme ir brīnišķīga: „Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.” [Jāņa 20:17.] Šajos vārdos Dieva Vienpiedzimušais Dēls neapšaubāmi paziņo patiesību par to, ka Viņš ir mūsu Brālis un ka mums visiem ir viens Mūžīgais Tēvs.⁹

Es esmu pateicīgs, ka zināšanas par Dievu un Viņa likumiem ir atjaunotas mūsdienās un ka mēs — Baznīcas locekļi — zinām, ka Viņš ir personiska Būtne, nevis „kaudze [juceklīgs krājums] likumu, kas līdzīgi miglai plūst pa Visumu”, kā to ir apgalvojuši daži sektanti. Es esmu pateicīgs, ka mēs zinām to, ka Viņš ir mūsu Debesu Tēvs, mūsu garu Tēvs, un ka Viņš noteica likumus, ar kuriem mēs varam attīstīties un pilnveidoties, līdz kļūsim tādi kā Viņš. Un es esmu pateicīgs, ka mēs zinām to, ka Viņš ir bezgalīga un mūžīga Būtne, kura zina visu un kurai ir visa vara, un kuras pilnveidošanās nav lielāku zināšanu vai lielāka spēka gūšana, ne arī savu dievišķo īpašību turpmāka pilnveidošana, bet gan Savu valstību palielināšana un vairošana.¹⁰

Debesu Tēvs mūs mīl un ir ieinteresēts ikvienā no mums.

Es domāju par izteikumu Dārgajā Pērlē, Mozus vīzijā, kas tika dota tad, kad viņš tika aizrauts ļoti augstā kalnā un redzēja Dievu vaigu vaigā, un sarunājās ar Viņu. Tas Kungs parādīja Mozum „Savu roku darbu”, un Mozus ieraudzīja pasauli un visus cilvēku bērnus līdz beidzamām paaudzēm. [Skat. Mozus 1:1–8, 27–29.]

Un Tas Kungs sacīja Mozum:

„Jo lūk, ir daudzas pasaules, kas ir pagājušas ar Mana spēka vārdu. Un ir daudzas, kas tagad stāv, un neskaitāmas tās ir cilvēkam; bet visas lietas Man ir uzskaitītas, jo tās ir Manas un Es tās zinu.

Un notika, ka Mozus runāja uz To Kungu, sakot: Esi žēlīgs pret Savu kalpu, ak Dievs, un pastāsti man par šo Zemi un tās iedzīvotājiem, un arī debesīm, un tad Tavs kalps būs apmierināts.

Mozus, kurš šeit attēlots, lūkojamies no augšas uz apsolīto zemi, saņēma vīziju, kurā uzzināja par Dieva darbu un godību.

Un Dievs Tas Kungs runāja uz Mozu, sakot: Debesis — to ir daudz, un cilvēkam tās nav saskaitāmas; bet Man tās ir uzskaitītas, jo tās ir Manas.” [Mozus 1:35–37.]

. . . Prātā nāk doma, ka, neskatoties uz pasaļu bezgalīgo skaitu un to, ka daudzas no tām ir lielas un diženas, tās ir līdzeklis mērķa sasniegšanai, nevis mērķis. Tēvs rada pasaules nolūkā tās apdzīvot — izmitināt uz tām Savus dēlus un meitas. Mācības un Derību 76. nodaļā mums ir teikts, ka ar un caur Dieva Dēlu „pasaules ir un tika

radītas, un to iedzīvotāji ir dzimuši par Dieva dēliem un meitām”. [M&D 76:24.]

Mēs mācāmies no šiem Svētajiem Rakstiem, no tiem, kurus es nolasīju, un no citām Tā Kunga atklāsmēm, ka cilvēks ir vissvarīgākā no visām Tēva radībām. Tajā pašā vīzijā, kas tika dota Mozum, Tēvs teica: „Un kā viena zeme paies un tās debess, patiesi tā cita nāks; un nav gala Maniem darbiem, nedz Maniem vārdiem. Jo lūk, šis ir Mans darbs un Mana godība — īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.” [Mozus 1:38–39.]

Es saku, ka no šiem un citiem Svēto Rakstu pantiem mēs mācāmies, ka Tēva diženais darbs ir īstenot Savu bērnu glābšanu, dodot katram tādu balvu, ko katrs ir pelnījis atbilstoši saviem darbiem. Es pavisam noteikti uzskatu, ka mūsu Tēvs debesis ir neizmērojami vairāk ieinteresēts viena Sava bērna dvēseles labklājībā, nekā tas ir iespējams laicīgajam tēvam būt ieinteresētam viena sava bērna dvēseles labklājībā. Viņa mīlestība pret mums ir lielāka, nekā zemes vecāku mīlestība pret savām atvasēm.¹¹

Debesu Tēvs raud par Saviem nepaklausīgajiem bērniem.

Mums ir pateikts, ka tad, kad Tas Kungs runāja ar Ēnohu un parādīja viņam pasaules tautas, un paskaidroja, kāds sods tās piemeklēs par to, ka tās pārkāpa Viņa baušļus, Tas Kungs raudāja, un Viņa bēdas par viņu nepaklausību izpaudās Viņa asarās. Ēnohs brīnījās un domāja, ka tas ir savādi, ka Tas Kungs var raudāt.

Lūk, kas ir teikts Svētajos Rakstos:

„Un notika, ka debesu Dievs raudzījās uz atlikušajiem ļaudīm, un Viņš raudāja; un Ēnohs liecināja par to, sakot: Kā tas ir, ka debesis raud, un izlej savas asaras kā lietu pār kalniem?

Un Ēnohs sacīja uz To Kungu: Kā tas ir, ka Tu vari raudāt, redzot, ka Tu esi svēts, un no visas mūžības uz visu mūžību?

Un ja tas būtu iespējams, ka cilvēks varētu saskaitīt zemes daļiņas, jā, miljoniem zemju, līdzīgi šai, tas nebūtu sākums Tava radītā skaitlīm; un Tavi aizkari vēl joprojām ir aizvilkti; un tomēr Tu esi tur un Tavš klēpis ir tur; un Tu esi arī taisnīgs; Tu esi žēlsirdīgs un laipns mūžīgi.” [Skat. Mozus 7:28–30.]

Un Tas Kungs atbildēja: „. . . Skaties šos savus brāļus; viņi ir Manu roku darbs, un Es devu tiem viņu zināšanas tajā dienā, kad Es radīju tos; un Ēdenes dārzā devu Es cilvēkam viņa rīcības brīvību;

un taviem brāļiem esmu Es sacījis un arī devis pavēli, ka viņiem ir jāmīl citam citu un ka viņiem ir jāizvēlas Mani, viņu Tēvu, bet lūk, viņi ir bez mīlestības, un viņi ienīst savas pašu asinis.” [Mozus 7:32–33.]

Šādu iemeslu dēļ raudāja Tas Kungs un debesis.

Reiz man kāds brālis pajautāja, vai cilvēks var būt pilnīgi laimīgs celestiālajā valstībā, ja vienam no viņa bērniem būtu liegts ienākt šajā valstībā. Es viņam pateicu, ka man šķita, ka ikviens vīrs, kuram nepaveiktos tādā veidā, ka vienam no viņa bērniem būtu liegta ieeja celestiālajā valstībā, protams, tādēļ sajustu bēdas; tieši šādā stāvoklī atrodas mūsu Debesu Tēvs. Ne visi viņa bērni ir celestiālās slavas cienīgi, un daudziem ir jācieš Viņa dusmas savu pārkāpumu dēļ, un tas liek Tēvam un debesīm bēdāties un raudāt. Tas Kungs darbojas saskaņā ar dabiskiem likumiem. Cilvēka pestīšanai ir jānotiek saskaņā ar likumu, un viņa balvai ir jāpamatojas uz taisnības likumu. Šī iemesla dēļ Tas Kungs nedos cilvēkiem to, ko viņi nav pelnījuši, taču atalgo visus cilvēkus saskaņā ar viņu darbiem.

. . . Mani apmierina tas, ka mūsu Tēvs debesis, ja tas būtu iespējams, izglābtu visus cilvēkus un dotu viņiem celestiālo slavu, patiesi, paaugstināšanas pilnību. Taču Viņš ir dāvājis cilvēkiem rīcības brīvību, un, lai iemantotu paaugstināšanu, kas ir paglabāta taisnīgajiem, cilvēkiem ir pienākums paklausīt patiesībai atbilstoši tam, kā tā ir atklāta.¹²

6

Debesu Tēvs ir nodrošinājis veidu, kā mūs atpestīt, lai mēs varētu atgriezties Viņa klātbūtnē.

Kad Ādams bija Ēdenes dārzā, viņš bija Dieva, mūsu Tēva, klātbūtnē. . . . Kad viņš tika izdzīts no Ēdenes dārza, stāvoklis mainījās. Ādams tika padzīts no Tēva klātbūtnes sava pārkāpuma dēļ. Svētie Raksti vēsta, ka viņš kļuva garīgi miris — tas ir, viņš tika atšķirts no Dieva klātbūtnes.¹³

Es zinu, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls un ka Viņš no Sava Tēva saņēma spēku, lai izpirktu cilvēkus no garīgās un laicīgās nāves, ko pasaulē ienesa Ādama krišana.¹⁴

Pestīšanu bija iespējams paveikt tikai vienā veidā; izlabošana un ķermeņa atjaunošana, savienojot to ar garu, bija iespējama tikai vienā veidā; šis veids bija bezgalīga izpirkšana, kas bija jāpaveic bezgalīgai būtnei, kādam, kas nebūtu pakļauts nāvei un tomēr spētu nomirt, un kam arī būtu vara pār nāvi. Un tādēļ mūsu Tēvs debesis sūtīja mums šeit, pasaulē, Savu Dēlu, Jēzu Kristu, kuram bija dzīvība pašam Sevī. Un tādēļ, ka Viņam [Jēzum Kristum] bija māte, kuras vēnās tecēja asinis, Viņam bija spēks nomirt. Viņš varēja atdot Savu ķermeni nāvei un tad atkal to atgūt. Es nolasišu Viņa paša vārdus: „Tāpēc Tēvs Mani mīl, ka Es atdodu Savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu.

Neviens to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no Sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt. Šo uzdevumu Es esmu saņēmis no Sava Tēva.” (Jāņa 10:17–18.)¹⁵

Mūsu Tēva nodoms nekad nav bijis atstāt cilvēkus taustāmiem tumsā bez jebkādas gaismas, kas viņus varētu vadīt, un sagaidīt, lai šādos apstākļos viņi atrastu atpakaļceļu uz Viņa valstību Viņa svētajā klātbūtnē. Tas nav Tā Kunga veids. Jau kopš paša sākuma mūsu Tēvs debesis ir izrādījis pret Saviem bērniem laipnību un vēlmi vadīt viņus. Jau kopš agrākajiem laikiem debesis ir bijušas atvērtas, Tas Kungs no Savas klātbūtnes ir sūtījis vēstnešus dievišķi izvēlētiem kalpotājiem — vīriem, kam bija priesterības pilnvaras un kam bija uzdots mācīt evaņģēlija principus, lai brīdinātu cilvēkus un mācītu viņiem taisnīgumu; un šie vīri saņēma zināšanas, iedvesmu un vadību no vēstnešiem, kas bija sūtīti no Dieva klātbūtnes. Tas attiecas arī uz mūsu evaņģēlija laikmetu. Cilvēkiem nevajag aizvērt acis un domāt, ka nav gaismas un ka viņi var paļauties tikai uz savu spriestspēju, jo Tam Kungam vienmēr ir bijusi vēlēšanās vadīt un rādīt ceļu. Kā teicu, Viņš ir sūtījis vēstnešus no Savas klātbūtnes. Viņš ir devis atklāsmi. Viņš ir pavēlējis, lai Viņa vārdi tiktu pierakstīti un izdoti, lai visi cilvēki tos zinātu.¹⁶

Es saku jums un visai Baznīcai, un, kas attiecas uz to, visai pasaulē, ka laipnais un mīlošais Tēvs šajās pēdējās dienās ir atkal runājis no debesīm uz Saviem kalpiem — praviešiem.

Ar Savu balsi Viņš ir aicinājis visus cilvēkus nākt pie Viņa Mīlotā Dēla, mācīties no Viņa, baudīt Viņa labestību, uzņemties uz sevis Viņa jūgu un īstenot savu glābšanu caur paklausību Viņa evaņģēlija likumiem. Viņa balss ir vēstījusi par slavu un godu, par mieru šajā dzīvē un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē.¹⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kas, jūsuprāt, dod cilvēkam spējas lūgt Dievu tā, it kā tā būtu „saruna ar draugu”? („No Džozefa Fildingā Smita dzīves”). Padomājiet, kā jūs varētu stiprināt savas attiecības ar Debesu Tēvu.
- Prezidents Smits pauda pateicību par Džozefa Smita Pirmo vīziju, ar kuru tika atjaunotas „patiesas zināšanas par Dievu” (1. sadaļa). Kādas patiesības jūs zināt par Dievu Tēvu un Jēzu Kristu, pateicoties Pirmajai vīzijai?
- Kuras Dieva iezīmes un īpašības, ko prezidents Smits min 2. sadaļā, ir visnozīmīgākās jums? Kāpēc? Kā tas, ka jūs izrādāt ticību Debesu Tēvam, palīdz jums zināt Viņa iezīmes un īpašības?
- Prezidents Smits liecināja: „Mēs esam Dieva, mūsu Debesu Tēva, gara bērni. . . . Mēs esam Viņa ģimenes locekļi” (3. sadaļa). Kā šī patiesība jūs ir ietekmējusi?
- Kādi ieteikumi 4. un 5. sadaļā palīdz jums sajust, ka Debesu Tēvs jūs mīl? Kādēļ ir svarīgi saprast, ka Dievs mūs mīl un ir ieinteresēts katrā no mums individuāli? Kā mēs varam palīdzēt ģimenes locekļiem un draugiem sajust Viņa mīlestību?
- Padomājiet par to, ko Debesu Tēvs ir izdarījis, lai palīdzētu jums atgriezties Viņa klātbūtnē (skat. 6. sadaļu). Kādas ir jūsu sajūtas, kad jūs domājat par to, ka Debesu Tēvs sūtīja Savu Mīloto Dēlu? Kā Debesu Tēvs ir sūtījis gaismu, lai jūs vadītu?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Jāņa 3:16; 17:3; 1. Nefija 11:17; Almas 30:44

Mācīšanas padoms

„Diezgan liela daļa mācīšanas, kas notiek Baznīcā, tiek veikta ļoti stingušā veidā, kas līdzinās lekcijai. Mūsu reakcija uz lekciju klasē nav visai pozitīva. Tā ir pozitīva Svētā Vakarēdiena sanāksmē un konferencēs, taču mācīšana var būt divvirzienu, lai jūs varētu uzdot jautājumus. Jūs varat vienkārši panākt, lai klasē tiktu uzdoti jautājumi” (Boids K. Pekers, „Principles of Teaching and Learning”, *Ensign*, 2007. g. jūnijs, 87).

Atsauces

1. Conference Report, 1943. g. apr., 15–16.
2. Npublicēts manuskripts, Hojts V. Brūsters, jaun.
3. Conference Report, 1930. g. apr., 90.
4. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 3:117.
5. „Origin of the First Vision”, *Improvement Era*, 1920. g. apr., 496–497; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:2–3.
6. „The Most Important Knowledge”, *Ensign*, 1971. g. maijs, 2–3.
7. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 2.
8. *Sealing Power and Salvation*, Brigama Janga universitāte, gada uzrunas (1971. g. 12. janv.), 2.
9. „Purpose and Value of Mortal Probation”, *Deseret News*, Baznīcas sadaļa, 1949. g. 12. jūn.; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:1.
10. „The Most Important Knowledge”, 3.
11. Conference Report, 1923. g. apr., 135–136. Ņemiet vērā, ka Mozus vīzija, kas pierakstīta Mozus 1 ir piemērs tam, ka Glābējs runā Tēva vārdus ar dievišķām pilnvarām (skat. „The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve”, *Improvement Era*, 1916. g. aug., 939; atkārtoti izdots žurnālā *Ensign*, 2002. g. apr., 17). Svēto Rakstu teksts un Džozefa Fildinga Smita komentārs šajā nodaļā parāda, ka vārdi Mozus 1 pauž Dieva Tēva prātu un gribu.
12. Conference Report, 1923. g. apr., 136–137, 139. Skat. arī 11. atsauci šajā nodaļā, kas attiecas arī uz Ēnoha vīziju, kas pierakstīta Mozus 7.
13. Conference Report, 1953. g. okt., 58.
14. „A Witness and a Blessing”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 109.
15. Conference Report, 1967. g. apr., 122.
16. Conference Report, 1931. g. okt., 15.
17. „A Witness and a Blessing”, 109.

Mūsu Glābējs — Jēzus Kristus

„Lai tagad un vienmēr visnoteicošākais jūsu prātos ir tas, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls, kurš nāca pasaulē, lai atdotu Savu dzīvību, lai mēs savukārt varētu dzīvot. Tā ir patiesība, un tā ir fundamentāla. Uz tās balstās mūsu ticība.”

No Džozefa Fīldinga Smīta dzīves

Būdams apustulis, prezidents Džozefs Fīldings Smīts bija uzticams savam aicinājumam — būt par vienu no „[īpašajiem] Kristus Vārda lieciniekiem visā pasaulē” (M&D 107:23). Viņš teica: „Es cenšos Viņu, mūsu Pestītāju, mīlēt vairāk par visu citu. Tas ir mans pienākums. Es ceļoju pa šo valsti kā viens no Viņa īpašajiem lieciniekiem. Es nevarētu būt īpašs Jēzus Kristus liecinieks, ja man nebūtu pilnīgu un pozitīvu zināšanu, ka Viņš ir Dieva Dēls un pasaules Pestītājs.”¹

Būdams tēvs, prezidents Smīts tikpat uzticami pildīja savu pienākumu, liecinot par Glābēju. 1948. gada 18. jūlijā viņš nosūtīja vēstuli saviem dēliem Duglasam un Miltonam, kuri kalpoja par pilnlaika misionāriem. Viņš rakstīja:

„Dažreiz es sēžu un pārdomāju, un, lasot Svētos Rakstus, es domāju par mūsu Kunga misiju, par to, ko Viņš darīja *manā labā*, un, kad mani pārņēma šīs sajūtas, es sev saku: es nevaru būt neuzticīgs Viņam. Viņš mani mīlēja ar pilnīgu mīlestību, tāpat kā visus citus cilvēkus, it sevišķi tos, kas Viņam kalpo, un man ir *jāmīl* Viņš ar visu mīlestību, ko spēju, pat ja tā nav pilnīga, kādai tai nevajadzētu būt. Tas ir brīnišķīgi. Es nedzīvoju tad, kad dzīvoja Glābējs; Viņš nav man parādījis personiski. Es neesmu Viņu redzējis. Viņa Tēvs un Viņš nav uzskatījuši par vajadzīgu dot man tādu lielu svētību. Taču tā nav obligāta. Es esmu jutis Viņa klātbūtni. Es zinu, ka Svētais Gars ir apgaismojis manu prātu un *atklājis man Viņu*, tādēļ es tiešām

„Viss koncentrējas ap To Kungu — Jēzu Kristu, pasaules Pestītāju.”

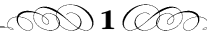
mīlu savu Pestītāju un ceru, un sajūtu, ka tā ir patiesība, labāk par visu citu šajā dzīvē. Es nevēlos, lai būtu noticis citādi. Es vēlos būt uzticīgs Viņam. Es zinu, ka Viņš nomira par mani, par jums un par visu cilvēci, lai mēs varētu atkal dzīvot caur augšāmcelšanos. Es zinu, ka Viņš nomira, lai man varētu tikt piedotas manas muļķības un mani grēki un lai es varētu tikt attīrīts no tiem. Cik brīnišķīga ir šī mīlestība! Kā lai es, zinot šo, nemilētu Viņu, manu Pestītāju. Es vēlos, lai mani dēli savās misijās šādi justos. Es vēlos, lai mani bērni un mazbērni šādi justos un nekad nenokļūtu no patiesības un taisnīguma takas.”²

Viens no prezidenta Smita dēliem stāstīja:

„Bērna gados mēs tik bieži dzirdējām viņu sakām: „Ja vien pasaules iedzīvotāji saprastu tos pārdzīvojumus, likstas un grēkus, ko mūsu Kungs uzņēmas uz Sevis mūsu labumam.” Kad vien viņš par šo ieminējās, viņa acīs sariesās asaras.

[Reiz] sēžot ar tēvu vienatnē viņa darbistabā, es pamanīju, ka viņš bija iegrimis dziļās pārdomās. Es nevēlējos pārtraukt klusumu, taču beidzot viņš ierunājās. „Ak, mans dēls, es vēlos, lai tu būtu bijis kopā ar mani pagājušajā ceturtdienā, kad es ar saviem Brāļiem tikos templī. Ak, kaut tu būtu dzirdējis viņus liecinām par savu mīlestību pret To Kungu un Glābēju, Jēzu Kristu!” Un tad viņš nodūra galvu, un asaras lija pār viņa seju un krita uz viņa kreklu. Tad, pēc daudzām sekundēm, nemaz nepaceļot savu galvu, taču, šūpojot to uz priekšu un atpakaļ, viņš teica: „Ak, kā es mīlu manu Kungu un Glābēju — Jēzu Kristu!””³

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Jēzus Kristus ir Dieva Vienpiedzimušais Dēls un pasaules Glābējs.

Es vēlos teikt, tik skaidri un spēcīgi, cik vien spēju, ka mēs ticam Kristum. Mēs bez jebkādam atrunām pieņemam Viņu kā Dieva Dēlu un pasaules Glābēju.⁴

Mēs zinām, ka glābšana ir Kristū; ka Viņš ir Mūžīgā Tēva Pirmdzimtais Dēls; ka Viņš tika izvēlēts un iepriekš ordinēts debesu

padomēs, lai paveiktu bezgalīgo un mūžīgo Izpirkšanu; ka Viņš piedzima pasaulē kā Dieva Dēls; un ka Viņš atnesa pasaulei dzīvību un nemirstību caur evaņģēliju.

Mēs pilnīgi droši ticam, ka Kristus nāca, lai izpirktu cilvēkus no laicīgās un garīgās nāves, ko pasaulē ienesa Ādama Krišana, un ka Viņš uzņēmās uz Sevis visu cilvēku grēkus ar grēku nožēlošanas nosacījumiem. . . .

Mēs ticam, ka tiekam izglābti ar labvēlību pēc tam, kad esam izdarījuši visu, ko varam [skat. 2. Nefija 25:23], un ka, pamatojoties uz Kristus veikto Izpirkšanu, visiem cilvēkiem ir jāīsteno sava glābšana ar bailēm un trīsām Tā Kunga priekšā [skat. Filipiešiem 2:12; Mormona 9:27].⁵

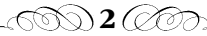
Atšķirība starp mūsu Glābēju un mums ir tāda, ka mums bija mirstīgi tēvi, pakļauti nāvei. Mūsu Glābējam nebija mirstīga Tēva, un tādēļ nāve bija pakļauta Viņam. Viņam bija spēks atdot Savu dzīvību un atkal to ņemt [skat. Jāņa 10:17–18], taču mums nav spēka atdot savu dzīvību un atkal to ņemt. Mēs saņemam mūžīgo dzīvi caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu, caur mirušo augšāmcelšanos un paklausību evaņģēlija principiem.⁶

Viņš patiesi ir Dieva Vienpiedzimušais Dēls un caur Savu labvēlību, un Sava Tēva labvēlību ir atpestījis mūs no grēka ar nosacījumu, ka mēs tos nožēlojam. Mēs zinām, ka Viņš ir uzcēlies no mirušajiem, ka Viņš ir uzkāpis augstumos, atbrīvojis gūstekņus [skat. Psalmi 68:19] un ir kļuvis par glābšanas gādnieku visiem, kas ticēs, nožēlos savus grēkus un pieņems Viņu kā pasaules Pestītāju [skat. Ebrejiem 5:9]. Pēdējo dienu svētajiem nav vietas šaubām par šīm patiesībām.⁷

Lai arī cilvēki var veidot plānus, izstrādāt teorijas, sākt ievērot savādas tradīcijas un apkopot, un mācīt daudzas īpašas mācības, viena mācība ir fundamentāla, un no tās mēs nevaram atkāpties: *viss koncentrējas ap To Kungu, Jēzu Kristu, pasaules Pestītāju*. Mēs pieņemam Viņu kā Tēva Vienpiedzimušo miesā, kā vienīgo, kas dzīvojis miesā un kam bija nemirstīgs Tēvs. Viņa pirmsdzimtības tiesību un to apstākļu dēļ, kas pavadīja Viņa nākšanu uz Zemes, Viņš kļuva par visu cilvēku Pestītāju; un, pateicoties tam, ka Viņš izlēja par mums Savas asinis, mums ir dota privilēģija atgriezties mūsu Tēva

klātbūtnē ar nosacījumu, ka nožēlojam savus grēkus un pieņemam diženo pestīšanas ieceri, kuru Viņš ir izveidojis.⁸

Mēs liecinām, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs ir glābšanas iecere un ka caur mūsu Kunga Izpirkšanas upuri visi cilvēki tiks uzcelti nemirstībā, lai tiktu Viņa tiesāti saskaņā ar darbiem, kas veikti miesā; un ka tie, kas tic un paklausa evaņģēlija likuma pilnībai, tiks uzcelti arī mūžīgajai dzīvei mūsu Tēva valstībā.⁹

Mēs kļūstam par Jēzus Kristus dēliem un meitām caur Viņa Izpirkšanu un caur paklausību derībām, kuras esam noslēguši ar Viņu.

Mūsu Tēvs debesīs ir Jēzus Kristus Tēvs gan garā, gan miesā. Mūsu Glābējs ir Dieva Pirmdzimtais Dēls garā un Vienpiedzimušais Dēls miesā.¹⁰

Viņš [Jēzus Kristus] ir mūsu vecākais Brālis, un Tēvs Viņu pagodināja, piešķirot Viņam pilnvaru un spēka pilnību kā debesu Prezidija loceklim, ko veido Tēvs, Dēls un Svētais Gars.¹¹

Mūsu Svētie Raksti māca, ka Jēzus Kristus ir gan Tēvs, gan Dēls. Vienkāršā patiesība ir tāda, ka Viņš ir piedzimis kā Dieva Dēls gan garā, gan miesā. Viņš ir Tēvs tā darba dēļ, ko ir paveicis.¹²

Glābējs kļūst mūsu Tēvs tādā nozīmē, kādā šis termins ir lietots Svētajos Rakstos, jo Viņš piedāvā mums dzīvi — mūžīgo dzīvi caur Izpirkšanu, ko Viņš mūsu labā paveica. Brīnišķīgajā pamācībā, ko deva ķēniņš Benjamīns, mēs lasām: „Un tagad, tās derības dēļ, ko jūs noslēdzāt, jūs tiksiet saukti par *Kristus bērniem, Viņa dēliem un Viņa meitām*, jo lūk, šai dienā *Viņš garīgi ir dzemdinājis jūs*; jo jūs sakāt, ka jūsu sirdis ir izmainījušās caur ticību Viņa Vārdam; tādēļ *jūs esat dzimuši no Viņa un kļuvuši par Viņa dēliem un Viņa meitām.*” [Mosijas 5:7; skat. arī 8.–11. pantu.]

Tātad mēs kļūstam par Jēzus Kristus bērniem, Viņa dēliem un meitām, caur paklausību derībām, ko esam noslēguši ar Viņu. Pateicoties Viņa dievišķajām pilnvarām un upurim pie krusta, mēs kļūstam garīgi dzemdināti dēli un meitas, un Viņš ir mūsu Tēvs.¹³

Tāpat kā nefijieši ķēniņa Benjamīna dienās, arī mēs, Pēdējo dienu svētie, esam uzņēmušies uz sevis Kristus Vārdu [skat. Mosijas 5:1–9;

*„Mēs kļūstam par Jēzus Kristus bērniem, Viņa dēliem un meitām,
caur paklausību derībām, ko esam noslēguši ar Viņu.”*

6:1–2]. Katru nedēļu Svētā Vakarēdiena priekšraksta laikā, kā tas mums ir pavēlēts, mēs uzņemamies uz sevis Viņa Vārdu, lai vienmēr atcerētos Viņu, un tieši šīs lietas arī nefijieši apņēmās darīt, noslēdzot derību.¹⁴

3

**Glābējs atklājās šajā evaņģēlija laikmetā, un
katram no mums var būt dzīva liecība par Viņu.**

Mēs atzīstam Jēzu par pasaules Pestītāju. Mēs zinām, . . . ka Viņš atklājās šajā evaņģēlija laikmetā. Mēs neesam atkarīgi no . . . taisnīgu un cienīgu cilvēku liecībām, kas dzīvoja Viņa dienās un sarunājās

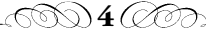
ar Viņu Viņa kalpošanā, un kam Viņš parādījās pēc Savas augšāmcelšanās. Mums ir liecinieki, kas ir dzīvojuši mūsu laikos, kas Viņu ir redzējuši, kas zināja, ka Viņš dzīvo, un ir par to liecinājuši mums un pasaulei. Mēs zinām, ka viņu liecības ir patiesas. Džozefs Smits nebija atstāts viens, lai šajā evaņģēlija laikmetā sniegtu liecību par Jēzus Kristus misiju, jo Tas Kungs cēla citus lieciniekus, kas kopā ar pravieti Džozefu Smitu redzēja Pestītāju, saņēma norādījumus no Viņa un redzēja Viņu debesīs, sēžam pie Tēva labās rokas svētu eņģeļu ielokā. Viņi ir devuši mums savu liecību, kas stāvēs pret pasauli, lai nosodītu visus tos, kas to neuzklausīs.

Taču mēs kā Baznīcas locekļi neesam atkarīgi arī no Džozefa Smita, Olivera Kauderija, Sidnija Rigdona vai jebkuru citu jau mirušu cilvēku liecības, kuri šajā evaņģēlija laikmetā saņēma brīnišķīgas atklāsmes un vīzijas no Tā Kunga, pateicoties kam, viņi zināja, ka Jēzus dzīvo un ir pasaules Pestītājs. Mums ir personīga liecība, kas caur Tā Kunga Garu tiek dota visiem, kas dzīvo saskaņā ar evaņģēliju. Ja mēs esam dzīvojuši harmonijā ar patiesību pēc tam, kad tikām kristīti savu grēku piedošanai un konfirmēti ar roku uzlikšanu Svētā Gara dāvanas saņemšanai, Tas Kungs ir atklājis mums personīgi, ka šīs lietas ir patiesas. Mēs neesam atkarīgi ne no viena cita cilvēka liecības par šīm zināšanām, jo mēs zinām caur Garu, ka Jēzus ir Kristus, pasaules Pestītājs.¹⁵

Ja ir kaut kas, kas cilvēka sirdij nes prieku, mieru un gandarījumu vairāk par jebko citu, ko es zinu, tad tā ir dzīva liecība, kas ir man un jums, par to, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls. Tā ir patiesība, ko nevar izmainīt. Cilvēki var to apstrīdēt; viņi var to izsmiet; viņi var paziņot, ka Viņš nav pasaules Pestītājs, ka Viņa misija nebija patiesa vai ka tās nolūks — kādēļ tika izlietas Viņa asinis, nebija, lai dāvātu visiem cilvēkiem grēku atlaišanu ar nosacījumu, ka viņi nožēlo grēkus. Viņi var atteikties ticēt, ka ir augšāmcelšanās no mirušajiem vai pat ka Kristus pats augšāmcēlās pēc tam, kad Viņu bija nonāvējuši Viņa ienaidnieki, kā to Svētie Raksti paziņo; tomēr šī patiesība paliek. Viņš tiešām nomira par pasaules grēkiem, Viņš tiešām īstenoja pestīšanu no nāves, Viņš tiešām nodrošināja cilvēkiem iespēju nožēlot grēkus un saņemt grēku piedošanu ar nosacījumu, ka viņi tic evaņģēlija principiēm un Viņa misijai un to pieņem. Šīs patiesības

ir fundamentālas, tās turpinās pastāvēt; tās nav iespējams iznīcināt, lai arī ko cilvēki teiktu vai domātu.¹⁶

Lai tagad un vienmēr visnoteicošākais jūsu prātos ir tas, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls, kurš nāca pasaulē, lai atdotu Savu dzīvību, lai mēs savukārt varētu dzīvot. Tā ir patiesība, un tā ir fundamentāla. Uz tās balstās mūsu ticība.¹⁷

Mums visiem vajadzētu veidot savu dzīvi pēc Jēzus Kristus dzīves parauga.

Dieva Dēls pats parādīja cilvēkiem visu laiku izcilāko piemēru. Viņa dzīve bija pilnīga. Viņš visu darīja labi un spēja visiem cilvēkiem teikt: „Sekojiet Man,” [2. Nefija 31:10], un mums visiem vajadzētu veidot savu dzīvi pēc Viņa dzīves parauga.

Es došu jums piemēru no Viņa dzīves. Viņš mācīja cilvēkus, kā lūgt Dievu, un tad teica: „Patiesi, patiesi Es jums saku, jums jābūt modriem un vienmēr jālūdz, lai jūs netiktu velna sakārdināti un viņš jūs neaizvestu gūstā. Un, kā Es lūdzu starp jums, patiesi tādā veidā jums būs lūgt Manā baznīcā starp Maniem ļaudīm, kas nožēlo grēkus un top kristīti Manā Vārdā. Lūk, Es esmu gaisma; un Es esmu rādījis jums piemēru. . . . Tādēļ turiet augstu savu gaismu, lai tā spīd pasaulei. Lūk, Es esmu gaisma, ko jums būs turēt augstu — kā to jūs esat redzējuši Mani darām. . . .” [3. Nefijs 18:15–16, 24.]

Iespējams, Savu pilnīgāko padomu šajā ziņā Viņš deva nefijiešu mācekļiem. „Kādiem vīriem jums jābūt?” Viņš jautāja un tad deva šādu atbildi: „Patiesi, Es saku jums, tādiem kā Es.” [3. Nefijs 27:27.]¹⁸

Mums jātic Kristum un jāveido sava dzīve pēc Viņa dzīves parauga. Mums jātiek kristītiem, kā Viņš tika kristīts. Mums jāpie-lūdz Tēvs, kā to darīja Viņš. Mums jāpilda Tēva griba, kā to pildīja Viņš. Mums jāmeklē iespējas darīt labu un jārikojas taisnīgi, kā to darīja Viņš. Viņš ir mūsu vislabākais Paraugs, diženais glābšanas Prototips.¹⁹

Kad jums ir kāda problēma un jāizdara izvēle, izdariet to, pajautājot sev: „Kā Jēzus rīkotos manā vietā?” Tad dariet tā, kā Viņš darītu.

Jūs varat sajust prieku par Viņa klātbūtni un saņemt Viņa iedvesmu, lai tā jūs vadītu katru jūsu dzīves dienu, ja jūs to meklēsiet

un dzīvosiet tās cienīgu dzīvi. Jēzus mīlestība un Viņa Svētā Gara mierinošā un spēcinošā ietekme var būt tikpat reāla jums, kā tā bija bērniem, kurus Viņš pieglauđa Sev klāt, kad dzīvoja uz Zemes.²⁰

Es vēlos teikt, ka tie, kas sekos Viņa piemēram, kļūs Viņam līdzīgi un tiks godināti ar Viņu Viņa Tēva valstībā un saņems godu, spēku un pilnvaras. Dažiem nefijiešu mācekļiem, kas Viņam bija sekojuši ar visu sirds nodomu, Viņš teica: „. . . jūs būsiet tādi, kāds Es esmu, un Es esmu kā Tēvs; un Tēvs un Es esam viens.” [3. Nefijs 28:10.] . . .

Es lūdzu, lai mēs visi varētu sekot Viņa pēdās un ievērotu Viņa baušļus, lai mēs varētu būt kā Viņš. Šī ir mana vēlēšanās. Es ceru, ka tā ir arī jūsējā.²¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādu ietekmi, jūsuprāt, uz prezidenta Smita bērniem atstāja viņa liecība un mīlestības apliecinājumi Glābējam? (Skat. „No Džozefa Fildingā Smita dzīves”.) Padomājiet, ko jūs varētu darīt, lai vairotu savu mīlestību pret Glābēju un dalītos savā liecībā par Viņu.
- Prezidents Smits paziņoja, ka „viss koncentrējas ap To Kungu, Jēzu Kristu” (1. sadaļa). Kā šī patiesība var ietekmēt mūsu personīgo dzīvi? Kā tā var ietekmēt mūsu mājas?
- Kā 2. sadaļā atrodamās mācības palīdz jums saprast savas attiecības ar Glābēju? Ko jums nozīmē — uzņemties uz sevis Kristus Vārdu?
- Prezidents Smits brīdināja, ka daži cilvēki centīsies apgāzt un izsmies patiesības par Jēzu Kristu un Viņa veikto Izpirkšanu (skat. 3. sadaļu). Kā mēs varam stiprināt savas liecības, lai spētu pretoties šādiem izaicinājumiem? Kā vecāki var palīdzēt saviem bērniem stiprināt viņu liecības?
- Apdomājiet prezidenta Smita padomu, izaicinājumu un izvēļu brīžos jautājot: „Kā Jēzus rīkotos manā vietā?” (4. sadaļa.) Kā tieši mēs varam veidot savu dzīvi pēc Jēzus Kristus dzīves parauga? Kā mēs, sekojot Viņa paraugam, varētu ietekmēt citu cilvēku dzīvi?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Jāņa 14:6; 1. Nefija 10:6; Mosijas 3:5–7; Helamana 5:12; 3. Nefijs 11:3–7; M&D 34:1–3; 76:22–24; Džozefs Smits — Vēsture 1:17

Mācīšanas padoms

„[Izvairieties] no kārdinājuma pasniegt pārāk daudz mācību vielas. . . . Mēs mācām cilvēkus, nevis mācību priekšmeta saturu pašu par sevi; un . . . katrā stundas satura izklāstā, ko jebkad esmu redzējis, nenovēršami ir bijis vairāk mācību materiāla, nekā mēs iespējami varētu pasniegt atvēlētajā laikā” (Džefrijs R. Holands, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, 2007. g. jūnijs, 91).

Atsauces

1. „Message of President Joseph Fielding Smith” (uzruna teikta 1955. g. 22. maijā, Džozefa Fildinga Smita krājums, Baznīcas vēstures bibliotēka), 2.
2. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 387–388; slīpraksts pirmavotā.
3. Leons R. Hartšorns, „President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel”, *New Era*, 1972. g. janv., 63.
4. „The First Prophet of the Last Dispensation”, *Ensign*, 1971. g. aug., 6.
5. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūnijs, 2, 4.
6. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:28–29.
7. Conference Report, 1912. g. apr., 67.
8. „The One Fundamental Teaching”, *Improvement Era*, 1970. g. maijs, 3; slīpraksts pirmavotā.
9. „Out of the Darkness”, 2, 4.
10. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, 1:18.
11. „The Spirit of Reverence and Worship”, *Improvement Era*, 1941. g. sept., 573; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:15.
12. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, 1:28.
13. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, 1:29.
14. *Man: His Origin and Destiny* (1954), 117.
15. Conference Report, 1914. g. okt., 98.
16. Conference Report, 1924. g. okt., 100–101.
17. Conference Report, 1921. g. okt., 186; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:302.
18. „Follow His Example”, *New Era*, 1972. g. aug., 4.
19. „The Plan of Salvation”, *Ensign*, 1971. g. nov., 5.
20. „Christmas Message to Children of the Church in Every Land”, *Friend*, 1971. g. dec., 3.
21. „Follow His Example”, 4.

Pestīšanas iecere

„Mūsu Tēvs debesīs izveidoja pestīšanas ieceri saviem gara bērniem . . . , lai tie varētu attīstīties un pilnveidoties, un iegūt mūžīgo dzīvi.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

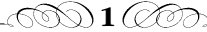
1901. gada 29. aprīlī pēc ilgstošas slimības nomira Džozefa Fīldinga Smita 18 gadus vecā māsa Alise. Džozefs tajā laikā beidza kalpošanu pilnlaika misijā Anglijā. Viņa reakcija uz ziņu par Alises nāvi atspoguļo viņa mīlestību pret viņa ģimeni un viņa liecību par pestīšanas ieceri. Viņš rakstīja savā dienasgrāmatā: „Tas ir negaidīts trieciens mums visiem.” „Lai gan es zināju, ka viņa ir slima, es neapzinājos viņas slimības nopietnību. Es biju pārliecināts, ka pēc dažām nedēļām atkal viņu satikšu kopā ar pārējo ģimeni, bet lai notiek Dieva prāts. Šie ir tie brīži, kad mēs evaņģēlijā rodamo cerību novērtējam visvairāk. Mēs visi atkal satiksimies otrajā pusē, lai baudītu prieku un svētības no savstarpējās saskarsmes, tad ģimenes saites vairs netiks pārrautas, un mēs visi dzīvosim, lai saņemtu svētības no mūsu Debesu Tēva un sajustu Viņa sirsniņo žēlastību. Es pazemīgi lūdzu, lai es vienmēr staigātu pa patiesības takām un godātu savu vārdu, lai tikšanās ar maniem mirušajiem radiniekiem būtu mūžīgas un patiešām vispatīkamākās.”¹

Kalpojot par apustuli un vēlāk par Baznīcas prezidentu, prezidents Džozefs Fīldings Smits atkārtoti liecināja par cerību, ko var rast, izprotot evaņģēliju. Viņš mācīja: „Mums ir pestīšanas iecere, mēs pārraugām evaņģēliju, un evaņģēlijs ir vienīgā pasaules cerība, vienīgais veids, kas nesīs zemei mieru un izlabos katrā tautā pastāvošo netaisnību.”²

*„Mēs dzīvojām un bijām kopā ar [mūsu Tēvu
debesīs] pirms šīs Zemes pamati tika likti.”*

Džozefa Fīldinga Smita mācības

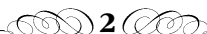

Pirmslaicīgajā garu pasaulē mēs priecājamies, kad uzzinājām par Debesu Tēva pestīšanas ieceri.

Mēs visi esam mūsu Debesu Tēva ģimenes locekļi. Mēs dzīvojam un bijām kopā ar Viņu pirms šīs Zemes pamati tika likti. Mēs skatījām Viņa seju, sajūtām Viņa mīlestību un klausījāmies Viņa mācībās, un Viņš noteica likumus, caur kuriem mēs varam attīstīties un pilnveidoties, un izveidot paši savas mūžīgās ģimenes vienības.³

Mūsu Tēvs debesīs saviem gara bērniem sagatavoja pestīšanas ieceri. Šis plāns bija izveidots, lai tiem dotu iespēju attīstīties un pilnveidoties, līdz viņi iegūs mūžīgo dzīvi, kas ir tāda pati dzīve, kādu dzīvo mūsu Tēvs debesīs. Šis plāns dod iespēju Dieva bērniem kļūt tādiem kā Viņš — iegūt tādu spēku, gudrību un zināšanas, kādas ir Viņam.⁴

Dārgajā Pērlē mēs mācāmies par sapulci, kas notika debesīs, uz kuru Tas Kungs aicināja savus gara bērnus un iepazīstināja tos ar plānu, saskaņā ar kuru tiem vajadzēja nākt uz šo zemi, saņemt fizisko ķermeni, nodzīvot mirstīgo dzīvi un iziet mirstīgās dzīves pārbaudījums, un tad caur augšāmcelšanos iemantot augstāku stāvokli, kas būtu iespējams, pateicoties Viņa Vienpiedzimušā Dēla, Jēzus Kristus, Izpirkšanai [skat. Mozus 4:1–2; Ābrahāma 3:22–28]. Doma par dzīvošanu mirstīgā pasaulē un zemes dzīves likstu pieredzēšanu, kuras laikā tie gūtu pieredzi caur ciešanām, sāpēm, nožēlu, kārdinājumiem un bēdām, kā arī caur dzīves priekiem, un tad, esot uzticīgiem, caur augšāmcelšanos pārejot uz mūžīgo dzīvi Dieva valstībā, lai būtu tādi kā Viņš, (skat. 1. Jāņa 3:2) piepildīja viņus ar liksmības garu un viņi „aiz prieka gaviļēja”. [Skat. Ījaba 38:4–7.] Pieredzi un zināšanas, ko tie iegūtu šajā laicīgajā dzīvē, nebūtu iespējams iegūt nekādā citā veidā, un fiziskā ķermeņa saņemšana būtu ļoti svarīga viņu paaugstināšanai.⁵

Ādama un Ievas Krišana bija Debesu Tēva plāna daļa.

Pestīšanas iecere jeb likumu kopums, kas ir zināms kā Jēzus Kristus evaņģēlijs, tika pieņemts debesīs pirms šīs pasaules radišanas.

*Ādama un Ievas Krišana „atnesa sāpes, tā atnesa bēdas,
tā atnesa nāvi; taču . . . tā atnesa arī svētības.”*

Tur tika noteikts, ka mūsu tēvs Ādams nāks uz šo zemi un būs visas cilvēces ģimenes galva. Tā bija daļa no šīs diženās ieceres, ka viņam vajadzēs nobaudīt aizliegto augli un krist, tādējādi ienesot pasaulē ciešanas un nāvi, kas galu galā būs viņa bērnu labumam.⁶

Krišana bija laicīgās dzīves, kurā cilvēki tiek pārbaudīti, būtiska daļa. . . Ja Ādams un Ieva nebūtu nobaudījuši augli, viņi nebūtu saņēmuši laicīgās dzīves diženo dāvanu. Turklāt viņiem nevarētu būt pēcnācēju, un viņiem Tā Kunga dotais svarīgais bauslis nebūtu izpildīts.⁷

Ādama krišana atnesa visas laicīgās dzīves likstas. Tā atnesa sāpes, tā atnesa bēdas, tā atnesa nāvi, taču mums nevajadzētu aizmirst to, ka tā atnesa arī svētības. . . Tā atnesa zināšanu un izpratnes svētību un mirstīgo dzīvi.⁸

3

**Jēzus Kristus ziedoja Sevi par upuri, lai izglābtu
mūs no Krišanas un pašu grēkiem.**

Ādama pārkāpums atnesa šīs divas nāves — garīgo un laicīgo —, cilvēkam tiekot padzītam no Dieva klātbūtnes, kļūstot mirstīgam un

pakļautam visa veida miesas nepilnībām. Lai cilvēks atkal varētu atgriezties, bija nepieciešams izlabot pārkāpto likumu. Taisnība to pieprasīja.⁹

Tas ir pilnīgi saprotams un taisnīgi, ka tam, kurš izdara netaisnību, ir jāizpērk savi pārkāpumi, par to samaksājot sodu. Ņemot vērā, ka Ādams bija tas, kurš pārkāpa likumu, taisnība pieprasīja, lai viņš, un neviens cits, atbildētu par grēku un samaksātu sodu ar savu dzīvību. Taču Ādams, pārkāpjot likumu, pats tika pakļauts nosodījumam un nespēja izpirkt jeb izlabot to, ko bija izdarījis. To nespēja arī viņa bērni, jo arī viņi bija zem šī paša nosodījuma, un bija nepieciešams, lai kāds, kurš nav zem nosodījuma, izpirktu pirmo grēku. Turklāt ņemot vērā, ka mēs visi esam zem nosodījuma, mēs esam bezspēcīgi un nevaram izpirkt savus grēkus. Tādēļ Tēvam bija nepieciešams sūtīt savu Vienpiedzimušo Dēlu, kurš bija bez grēka, lai izpirktu mūsu grēkus, kā arī Ādama pārkāpumu, jo taisnība to pieprasīja. Viņš attiecīgi, uzpurējoties par mūsu grēkiem un nomirstot pie krusta, uzņēmās uz sevis gan Ādama pārkāpumus, gan mūsu personīgos grēkus, tādējādi izpērkot mūs no krišanas un mūsu grēkiem, ar nosacījumu, ka tos nožēlojam.¹⁰

Mūsu pienākums ir mācīt par Jēzus Kristus misiju. Kāpēc Viņš nāca? Ko Viņš paveica mūsu labā? Ko tas mums dod? Ko tas no Viņa prasīja? Kādēļ tas pieprasīja Viņa dzīvību, jā, vairāk nekā dzīvību! Ko Viņš vēl izdarīja bez tā, ka tika pienaglots pie krusta? Kāpēc Viņu pie tā pienagloja? Viņu pienagloja, lai Viņa izlietās asinis izpirktu mūs no vislielākā soda, kas jebkad varētu mūs piemeklēt, proti, atšķiršanas no Dieva klātbūtnes. Viņš nomira uz krusta, lai mūs atvestu atpakaļ un mūsu ķermeņi un gari atkal apvienotos. Viņš mums ir devis šādu privilēģiju. Ja vien mēs Viņam ticētu un turētu Viņa baušļus, jo Viņš nomira mūsu dēļ, lai mēs varētu saņemt grēku piedošanu un mums nebūtu jāizcieš sods. Viņš samaksāja šo augsto cenu. . . .

. . . Neviens nevarēja izdarīt to, ko Viņš paveica mūsu labā. Viņam nevajadzēja atdot dzīvību piespiedu kārtā, Viņš varēja atteikties. Viņš to izdarīja brīvprātīgi. Viņš to izdarīja, jo tas bija Viņa Tēva baušlis. Viņš zināja par gaidāmajām ciešanām, un tomēr, Savas mīlestības dēļ pret mums, Viņš to bija gatavs darīt labprātīgi. . . .

Naglu iedzišana Glābēja rokās un pēdās bija mazākās no Viņa ciešanām. Es domāju, ka dažkārt mums ir raksturīgi just vai domāt, ka Viņa lielās ciešanas bija pienaglošana pie krusta un karāšanās krustā. Pasaules vēsturē bija laikposms, kad tūkstošiem cilvēku cieta nāves mokas šādā veidā. Tāpēc Viņa ciešanas, ciktāl tās ir saistītas ar krustā sišanu, nebija lielākas par to vīriešu ciešanām, kas šādā veidā tika sisti krustā. Kas tad izraisīja Viņa lielās ciešanas? Es vēlos, lai katrs Baznīcas loceklis saprastu šādu patiesību: Viņš pieredzēja lielas ciešanas vēl pirms sišanas krustā. Rakstos ir teikts, ka tas notika Ģetzemanes dārzā, kad asinis nāca caur katru Viņa ķermeņa poru; un savā lielajā agonijā Viņš sauca Savu Tēvu. Tas nebija dēļ iedzītajām naglām Viņa rokās un pēdās. Neprasiet man, kā tas tika paveikts, jo es to nezīnu. Neviens to nezina. Mēs tikai zinām, ka Viņš uzņēmās uz Sevis un izcieta šo augstāko soda mēru. Viņš uzņēmās uz Sevis mūsu pārkāpumus un samaksāja cenu — mokpilnu cenu.

Padomājiet par Glābēja mocībām, kurš nesa visu cilvēku apvienoto nastu, ko es, atzišos, pilnībā nespēju saprast, bet vienkārši to pieņemu. Šīs mocības lika Viņam ciest agonijas sāpes, ar ko salīdzinātās Viņa rokās un pēdās dzīto naglu radītās sāpes bija ļoti mazas. Viņš Savās sāpēs sauca Savu Tēvu: „Ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām!” Taču tas nevarēja iet garām [skat. Mateja 26:42; Marka 14:36; Lūkas 22:42]. Ļaujiet man jums nolasīt dažus Tā Kunga teiktos vārdus par pieredzēto:

„Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man; šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri, un izvairīties —

tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem.” [M&D 19:16–19.]

Kad es šo lasu, tas man liek justies pazemīgam. Viņa mīlestība pret cilvēci un pasauli bija tik liela, ka viņš labprātīgi uzņēmās nastu, ko neviens mirstīgais cilvēks nevarētu panest, un samaksāja

ārkārtīgi lielu cenu, ko neviens cits nekad nespētu samaksāt, lai mēs varētu izglābties.¹¹

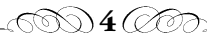
Dieva Dēls [teica]: „Es došos lejā un samaksāšu nepieciešamo cenu. Es būšu Pestītājs un atpestīšu cilvēkus no Ādama pārkāpuma. Es uzņemšos uz Sevis pasaules grēkus un atpestīšu jeb izglābšu katru dvēseli no viņas grēkiem, kas tos nožēlos.”¹²

Aplūkosim piemēru: Cilvēks iet pa ielu un nejauši iekrīt tik dziļā un tumšā bedrē, ka viņš nespēj no tās izrāpties ārā un atgūt savu brīvību. Kā viņš var izglābt sevi no šī nepatīkamā stāvokļa? Ar paša pūliņiem viņš to izdarīt nevar, jo bedrē nav nekā, ar kā palīdzību varētu no tās izrāpties. Viņš sauc pēc palīdzības, un kāds laipns cilvēks, dzirdot palīdzības saucienus, steidzas viņam palīgā un, nolaižot trepes, nodrošina viņam veidu, kā viņš var izrāpties atkal zemes virspusē. Tieši šādiem apstākļiem Ādams pakļāva sevi un savus pēcnācējus, kad viņš nobaudīja aizliegto augli. Neviens nevar tikt virspusē un atbrīvot pārējos, jo visi atrodas bedrē. Būt bedrē — nozīmē būt izraidītam no Tā Kunga klātbūtnes, kā arī tas nozīmē laicīgo nāvi, ķermeņa sairšanu. Un, tā kā visi ir pakļauti nāvei, neviens nevar nodrošināt izglābšanos.¹³

Nāk Glābējs un, pats nebūdamas bedrē, nolaiž trepes. Viņš nokāpj lejā bedrē un dod mums iespēju izmantot trepes, lai izglābtos.¹⁴

Savā bezgalīgajā žēlastībā Tēvs dzirdēja savu bērnu saucienus un sūtīja savu Vienpiedzimušo Dēlu, kurš nebija pakļauts ne nāvei, ne grēkam, lai nodrošinātu glābšanu. To Viņš paveica caur Savu bezgalīgo Izpirkšanu un mūžīgo evaņģēliju.¹⁵

Mūsu sirdīm vajadzētu būt pateicīgām un pārpilnām ar mīlestību un paklausību [Glābēja] lielajai un sirsnīgajai žēlastībai. Viņa paveiktā dēļ mēs nekad nedrīkstam Viņu pievilt. Viņš mūs ir izpircis par cenu, kas prasīja lielas Viņa ciešanas un asins izliešanu, uzupurējoties pie krusta.¹⁶

Mēs gādājam par savu glābšanu, ja laicīgo dzīvi balstām uz Jēzus Kristus Izpirkšanu.

Mūsu Glābējs Jēzus Kristus ir centrālā figūra šajā dižajā pilnveidošanās un glābšanas plānā.¹⁷

Dzīves balstīšana uz Izpirkšanas pamata jeb pestīšanas ieceres — ietver šādas patiesības:

Pirmkārt, mums ir jābūt ticībai Tam Kungam Jēzum Kristum; mums Viņš ir jāpieņem kā Dieva Dēls; mums ir jāuzticas Viņam, jāpaļaujas uz Viņa vārdiem, un jāvēlas saņemt svētības, ko nodrošina paklausība Viņa likumiem.

Otrkārt, mums ir jānožēlo savi grēki; mums ir jāatmet pasaulīgi paradumi; mums bez ierunām ir jāapņemas savās sirdīs, ka dzīvosim dievbijīgu un taisnīgu dzīvi.

Treškārt, mums ir jātop kristītiem ūdenī, kas ir jāveic kādam pilnvarotam pārstāvim, kuram ir spēks saistīt uz Zemes un aizzīmogot debesīs; caur šo svēto rituālu mums ir jāstājas derībā kalpot Tam Kungam un turēt Viņa baušļus.

Ceturtkārt, mums ir jāsaņem Svētā Gara dāvana; mums ir jāpiezīmst no jauna; grēks un netaisnība kā ar uguni ir jāizdedzina no mūsu dvēselēm; Svētā Gara spēkā mums ir jāklūst par jaunām radībām.

Piektkārt, mums ir jāiztur līdz galam; pēc kristībām mums ir jātur baušļi; mums ir jāgādā par savu glābšanu ar bailēm un trīsām Tā Kunga priekšā; mums ir jādzīvo tā, lai iegūtu tās dievišķās īpašības un kļūtu par tādiem cilvēkiem, kuri var iemantot celestiālās valstības godību un brīnumus.¹⁸

Tagad es liecinu, ka šie likumi, kuri cilvēkiem ir jāievēro, lai iegūtu glābšanu, un kuru kopums veido Jēzus Kristus evaņģēliju, ir mūsdienās atklāti praviešiem un apustuļiem, un ka tagad tos pār-rauga un pilda Viņa Baznīca, ko Viņš atkal ir nodibinājis šeit, uz Zemes.¹⁹

Katrs no mums esam šajā laicīgajā dzīvē, lai tiktu pārbaudīti. Mēs tikām sūtīti šeit, pirmkārt, lai mūsu mūžīgais gars saņemtu mājokli (ķermeni); otrkārt, lai caur grūtībām spētu pierādīt savu uzticību, lai pieredzētu gan bēdas, gan arī prieku un laimi tās pārpilnībā, ko var iegūt, noslēdzot svētu derību, kurā tiek solīta paklausība mūžīgiem evaņģēlija principiem. Laicīgā dzīve, kā Lehijš to paziņoja saviem bērniem, ir „pārbaudes stāvoklis”. (2. Nefija 2:21.) Šī ir tā vieta, kur mēs pieredzam bēdas un tiekam pārbaudīti, lai redzētu, vai, neskatoties uz to, ka neesam Mūžīgā Tēva klātbūtnē, taču saņemot

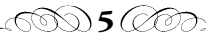
„Mūsu Glābējs Jēzus Kristus ir centrālā figūra šajā dižajā pilnveidošanās un glābsanas plānā.”

mūžīgās dzīves mācības, joprojām Viņu mīlēsīm un godāsīm, un būsīm uzticīgi Viņa Mīlotajam Dēlam, Jēzum Kristum.²⁰

Mēs nācām uz Zemi, lai tiktu pārbaudīti un, sastopoties ar ļauno un labo, pierādītu savu uzticību. . . . Tēvs ir atļāvis Sātanam un viņa pulkiem mūs kārdināt, taču ar Tā Kunga Gara vadību un caur atklāsmēs saņemtajiem baušļiem mēs esam sagatavoti izdarīt savu izvēli. Ja mēs darām to, kas ir ļauns, mums ir apsolīts, ka mēs tiksīm sodīti; ja mēs darām to, kas ir labs, mūs atalgos ar mūžīgu taisnīgumu.²¹

Šī laicīgā dzīve [ir] īss laikposms, tikai īss laika sprīdis, kas vieno iepriekšējo mūžību ar mūžību, kas vēl priekšā. Taču šim

laikaposmam [ir] milzīga nozīme. . . . Šī dzīve ir svarīgākais laika-posms mūsu mūžīgajā pastāvēšanā.²²

**Pateicoties Jēzus Kristus veiktajai Izpirkšanai,
visi cilvēki saņems augšāmcelšanās svētību.**

Mēs nācām šajā pasaulē, lai nomirtu. Pirms nākšanas uz Zemes mēs visi to sapratām. Tā ir daļa no plāna, kas tika pārrunāts un sagatavots ilgi pirms cilvēku nākšanas uz Zemes. . . . Mēs bijām gatavi un vēlējāmies doties ceļojumā no Dieva klātbūtnes garu pasaulē uz laicīgo dzīvi, lai šeit pieredzētu visu, kas dzīvei pieder, — gan prieku, gan bēdas, un lai nomirtu; un nāve ir tikpat būtiska kā dzimšana.²³

Fiziskā nāve jeb mirstīgā cilvēka nāve nenozīmē ilgstošu gara un ķermeņa atdalīšanu, neskatoties uz to, ka ķermenis tiks atjaunots savā sākotnējā radīšanas stāvoklī, tā ir tikai īslaicīga atdalīšana, kas tiks novērsta augšāmcelšanās dienā, kad ķermenis tiks uzcelts no pīšļiem, lai gara vadībā atkal dzīvotu. Šo svētību saņems visi cilvēki, pateicoties Kristus Izpirkšanai, neatkarīgi no tā, cik tie savas laicīgās dzīves laikā ir bijuši labi vai ļauni. Pāvils teica, ka būs gan taisno, gan netaisno augšāmcelšanās (Apustuļu darbi 24:15), un Glābējs teica, ka visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un nāks ārā, „kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam” (Jāņa 5:29).²⁴

Augšāmcelšanās dienā katra ķermeņa daļa tiks atkal atjaunota savā īstajā vietā, neatkarīgi no tā, kas ar ķermeni noticis nāves brīdī vai pēc tā. Pat ja tas ir sadedzināts ugunī vai to ir apēdušas haizivis — lai arī kas tas būtu. Katra ķermeņa daļa tiks atjaunota savā īstajā vietā.²⁵

Gari nevar gūt pilnību, ja tie nav kopā ar ķermeni no miesas un kauliem. Caur augšāmcelšanos ķermenis un tā gars kļūst nemirstīgi un iegūst glābšanas svētības. Pēc augšāmcelšanās vairs nevar būt atdalīšana — ķermenis un gars kļūs nedalāmi savienoti, lai cilvēki varētu saņemt prieka pilnību. Nekādā citā veidā, kā vien piedzimstot šajā pasaulē un augšāmcēloties, gari nevar kļūt tādi, kāds ir mūsu mūžīgais Tēvs.²⁶

6

Uzticīgie iemantos mūžīgo dzīvi kopā ar savām ģimenēm Debesu Tēva klātbūtnē.

Daži cilvēki manto bagātību, pateicoties savu priekšteču pūliņiem. Daži cilvēki, pateicoties mantojumam, tiek celti troņos, iegūst varu un stāvokli starp saviem līdzcilvēkiem. Daži mēģina ar saviem spēkiem un neatlaidību iegūt pasaules gudrību un slavu, taču ir tikai viens mantojums, kas ir vērtīgāks par visu — mūžīgās paaugstināšanas iemantošana.

Rakstos ir teikts, ka mūžīgā dzīve — tā ir dzīve, kādu dzīvo mūsu Mūžīgais Tēvs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, — ir lielākā no visām Dieva dāvanām [skat. M&D 14:7]. To saņems tikai tie, kuri ir attīrīti no visiem grēkiem. Tā ir apsolīta tiem, „kas uzvar ar ticību un tiek apzīmogoti ar apsolījuma Svēto Garu, ko Tēvs izlej pār visiem tiem, kas ir tainīgi un patiesi. Viņi ir tie, kas ir Pirmdzimtā baznīca. Viņi ir tie, kuru rokās Tēvs ir devis visas lietas”. [M&D 76:53–55; skat. arī 52. pantu.]²⁷

Ģimene ir pestīšanas ieceres centrā. . . . [Tā] ir veidota tā, lai mēs spētu radīt paši savas mūžīgās ģimenes.²⁸

Tiem, kuri saņems paaugstināšanu celestiālajā valstībā, būs „pēc-nācēju turpinājums mūžīgi mūžos”. Viņi dzīvos, baudot ģimenes attiecības.²⁹

Jēzus Kristus evaņģēlijā mēs mācāmies, ka ģimenes uzbūve, cik-tāl tas ir saistīts ar celestiālo paaugstināšanu, būs pilnīga. Ģimenes viena paaudze, kurā ir tēvs, māte un bērni, būs savienota ar tēvu, māti un bērniem no nākamās paaudzes, tā paplašinoties un turpinoties līdz laika galam.³⁰

Šis brīnišķīgās mūžīgā mantojuma svētības . . . var saņemt, tikai labprātīgi turot baušļus un, ja tas ir nepieciešams, ciešot kopā ar Kristu. Citiem vārdiem sakot, no tiem, kas vēlas iemantot mūžīgo dzīvi, kas ir lielākā no Dieva dāvanām, nepieciešamības gadījumā tiek sagaidīts, ka viņi liks uz altāra visu, kas tiem ir. Pat ja no viņiem tiktu sagaidīts, ka viņi ziedos savu dzīvību Viņa dēļ, tie nekad nespēs Viņam atmaksāt par lielajām svētībām, kuras tiek saņemtas un ir apsolītas saskaņā ar paklausību Viņa likumiem un baušļiem.³¹

Kad mēs atstājam pasauli un saņemam evaņģēlija pilnību, mums ir cerība iemantot celestiālo godību; nē, mums ir vairāk nekā cerība: ja mēs esam uzticīgi, Tas Kungs mums ir apliecinājis, ka, pateicoties mūsu uzticībai, mēs ieiesim celestiālajā valstībā. . . .

. . . Dzīvosim tā, lai mēs būtu droši par savu mantojumu un lai mēs, raugoties uz savu dzīvi, būtu droši par to, ka ieiesim Viņā klātbūtnē un dzīvosim ar Viņu, saņemot apsolīto svētību pilnību. Kurš no Pēdējo dienu svētajiem būs apmierināts ar jebko mazāku par mums apsolīto glābšanas pilnību? . . . Ir nepieciešams, lai mēs visā pazemībā un grēku nožēlošanas garā virzītos uz priekšu, turētu baušļus līdz dzīves galam, jo mūsu cerība un mūsu mērķis ir mūžīgā dzīvē, un tā ir dzīve Tēva un Dēla klātbūtnē; „bet šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu”. [Jāņa 17:3.]³²

Es šobrīd esmu savas dzīves norietā, esot ar apziņu, ka ne pārāk tālā nākotnē tikšu aicināts atskaitīties par savas laicīgās dzīves notikumiem. . . .

Es esmu pārliecināts, ka mēs visi mīlam To Kungu. Es zinu, ka Viņš dzīvo, un es gaidu to dienu, kad es raudzīšos Viņā, un es ceru dzirdēt Viņu sakām: „Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.” (Mat. 25:34.)

Un es lūdzu, lai, pienākot laikam, katrs no mums pieredzētu šādu laimi.³³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Lasot dienasgrāmatas ierakstu „No Džozefa Fildingā Smita dzīves”, padomājiet par gadījumu, kad jūs esat radis mierinājumu savā liecībā par pestīšanas ieceri. Kā jūs varētu palīdzēt ģimenes loceklim vai draugam saņemt šādu mierinājumu?
- Kā prezidenta Smita mācības par debesīs notikušo sapulci var mums palīdzēt, kad saskaramies ar pārbaudījumiem? (Skat. 1. sadaļu.)
- Prezidents Smits mācīja, ka „mums nevajadzētu aizmirst to, ka [Ādama un Ievas Krišana] atnesa arī svētības” (skat. 2. sadaļu).

Kādēļ, pēc jūsu domām, ir svarīgi atcerēties šo patiesību? Nosauciet dažas svētības, kuras esat saņēmuši — pateicoties Krišanai?

- Kā mēs varam attiecināt uz savu dzīvi prezidenta Smita piemēru trešajā sadaļā par cilvēku, kurš iekritis bedrē? Apdomājiet, kā Glābējs, veicot Izpirkšanu, ir jūs izglābis.
- Uz ko norāda prezidenta Smita vārdi ceturtajā sadaļā, domājot par mūsu dzīves mērķi šeit, uz Zemes? Ko Tas Kungs mums ir devis, lai palīdzētu mums veiksmīgi izturēt šo pārbaudes laiku?
- Kā jūs varētu kādam palīdzēt saprast prezidenta Smita paziņojumu piektajā sadaļā, ka „nāve ir tikpat būtiska kā dzimšana”? Kā mācība par augšāmcelšanos ir ietekmējusi jūsu dzīvi?
- Ar ko pasaules bagātības atšķiras no „mūžīgā mantojuma”, ko varam saņemt — pateicoties pestīšanas iecerei? (Skat. 6. sadaļu.) Kā sapratne par šīm atšķirībām var mums palīdzēt sagatavoties mūžīgajai dzīvei?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Iļaba 38:4–7; 2. Nefija 2:15–29; 9:5–27; Almas 12:20–35; M&D 19:16–19; Mozus 5:10–12

Mācīšanas padoms

„Lai mums palīdzētu mācīt no Svētajiem Rakstiem un pēdējo dienu praviešu vārdiem, Baznīca ir izveidojusi nodarbību rokasgrāmatas un citus materiālus. Nav lielas vajadzības izmantot papildu komentārus vai citus uzziņu materiālus” (*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], 52).

Atsauces

1. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, (1972), 117–118.
2. „To the Saints in Great Britain”, *Ensign*, 1971. g. sept., 4.
3. „Pres. Smith Tells of Parents' Duty”, *Church News*, 1971. g. 3. apr., 10.
4. Uzruna Loganas, Jūtas, Reliģijas institūtā, 1971. g. 10. janv., 3; nepublicēts rakstu darbs.
5. „Is Man Immortal”? *Improvement Era*, 1916. g. febr., 318; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:58.
6. *Elijah the Prophet and His Mission on Salvation Universal* (1957), 65–66.
7. Conference Report, 1966. g. okt., 59.
8. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement — Redemption, Salvation, Exaltation”, *Deseret News*, Church section, 1939. g. 22. apr., 3; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:115.
9. „The Atonement”, *Deseret News*, Church section, 1935. g. 2. marts, 7; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:122.
10. *Elijah the Prophet and His Mission on Salvation Universal*, 79–80.

3. NODAĻA

11. *Seek Ye Earnestly*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., (1970), 118–120.
12. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement — Redemption, Salvation, Exaltation”, 5; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:123.
13. *Elijah the Prophet and His Mission un Salvation Universal*, 80–81.
14. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement — Redemption, Salvation, Exaltation”, 5; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:123.
15. *Elijah the Prophet and His Mission un Salvation Universal*, 81.
16. „Purpose and Value of Mortal Probation”, *Deseret News*, Church section, 1949. g. 12. jūn., 21; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:132.
17. Uzruna Loganas, Jūtas, Reliģijas institūta, 1971. g. 10. janv., 3; nepublicēts rakstu darbs.
18. „The Plan of Salvation”, *Ensign*, 1971. g. nov., 5.
19. „I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, 1971. g. dec., 26.
20. Conference Report, 1965. g. apr., 11.
21. Conference Report, 1964. g. apr., 107–108.
22. „Purpose and Value of Mortal Probation”, 21; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:69.
23. „Services for Miss Nell Sumsion”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1938. g. janv., 10–11.
24. „What Is Spiritual Death?” *Improvement Era*, 1918. g. janv., 191–192; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:216–217.
25. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 5:103; slīpraksts noņemts.
26. „The Law of Chastity”, *Improvement Era*, 1931. g. sept., 643; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:85–86.
27. *The Way to Perfection* (1931), 21–22.
28. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (1971. g. 12. janv.), 2.
29. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, 2:287; slīpraksts noņemts.
30. Conference Report, 1942. g. apr., 26; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:175.
31. *The Way to Perfection*, 23.
32. Conference Report, 1922. g. apr., 61–62.
33. „Let the Spirit of Oneness Prevail”, *Ensign*, 1971. g. dec., 136.

Ģimenes stiprināšana un pasargāšana

*„Tas Kungs vēlas stiprināt un
pasargāt ģimenes vienību.”*

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Prezidents Džozefs Fīldings Smits ir teicis: „Ģimene ir vissvarīgākā vienība laikā un mūžībā.”¹ Nekur citur viņš to nemācīja tik skaidri kā savās paša mājās, rādot mīloša vīra, tēva un vectēva piemēru. Neskatoties uz savu lielo aizņemtību, veicot apustuļa pienākumus, viņš vienmēr atvēlēja laiku savai ģimenei, „tai atlīdzinot par dienām, kad nebija mājās, izrādot divtik lielu mīlestību pēc atgriešanās no prombūtnes”.²

Prezidenta Smita otrajai sievai Etelai reiz tika izteikts lūgums: „Vai tu mums pastāstīsi kaut ko par vīrieti, kuru tu pazīsti?” Apzinoties, ka daudzi Baznīcas locekļi raudzījās uz viņas vīru kā uz pārāk stingru, viņa atbildēja:

„Jūs man lūdzāt, lai pastāstu par vīrieti, kuru es pazīstu. Es bieži esmu domājusi par to, ka tad, kad viņa vairs nebūs, cilvēki teiks: „Viņš ir ļoti labs cilvēks, sirsnīgs, paklausīgs utt.” Par viņu spriedīs pēc redzētā sabiedrībā, taču tas vīrietis, ko cilvēki pazīst, ir ļoti atšķirīgs no tā vīrieša, kuru pazīstu es. Vīrietis, kuru es pazīstu, ir laipns, mīlošs vīrs un tēvs, kuram vislielākā dzīves vēlme ir darīt savu ģimeni laimīgu, un, to darot, viņš pilnībā aizmirst sevi. Viņš ir vīrietis, kurš iemidzina satrauktu bērnu, kurš mazajiem stāsta vakara pasaciņas, kurš nekad nav pārāk noguris vai pārāk aizņemts, lai pavadītu vēlās stundas vai agri no rīta celtos, lai palīdzētu vecākajiem bērniem veikt sarežģītus skolas uzdevumus. Kad piemeklē slimība, vīrietis, kuru es pazīstu, uzmanīgi pieskata sasirgušo un rūpējas par viņu. Viņi sauc savu tēvu, jo jūt, ka viņa klātbūtne ir kā

„Ģimene ir evaņģēlija centrā; evaņģēlijs ir jāpielieto ģimenē.”

universāllīdzeklis pret viņu nedienām. Tās ir viņa rokas, kas aplāj ievainojumus, viņa rokas ir tās, kas sniedz iedrošinājumu cietējam, viņa balss, kas maigi izlabo bērnu pieļautās kļūdas, līdz bērni, cenšoties iepriecināt tēvu, ir laimīgi. . . .

Vīrietis, kuru es pazīstu, ir nesavtīgs, apdomīgs, rūpīgs, līdzjūtīgs, viņš nesūdzas un dara visu, kas ir viņa spēkos, lai saviem mīļajiem dzīvē sagādātu vislielāko prieku. Tāds ir vīrietis, kuru es pazīstu.”³

Prezidenta Smita bērni piemēros ilustrē tēva pūliņus stiprināt un aizsargāt savu ģimeni, un „sagādāt viņiem dzīvē vislielāko prieku”. Džozefa Fildinga Smita biogrāfijas līdzautori, Džozefs Fildings Smits, jaunākais, un Džons Dž. Stjuarts, iekļāva šādas atmiņas: „Bērni bija sajūsmā, kad viņi redzēja savu tēvu uzvelkam priekšautu un cepam daudz pīrāgu. Viens no viņa iecienītākajiem bija žāvētu augļu pīrāgs. Viņam bija sava pildījuma pagatavošanas recepte. Taču viņš gatavoja arī citus pīrāgus: ābolu, ķiršu, persiku un ķirbja. Viņa pīrāgu gatavošanas nodarbē bija iesaistīta visa ģimene, jo bērniem vajadzēja atnest dažādas lietas, lai palīdzētu sagādāt nepieciešamos palīgrikus un sastāvdaļas. Patīkamais aromāts, pīrāgiem cepoties lielajā krāsnī, veicināja ģimenes prieku un nepacietību, gaidot, kad pīrāgi būs gatavi. Pīrāgus uzmanīja, lai tos neizņemtu ārā no krāsns par ātru vai par vēlu. Pa to laiku Etela gatavoja mājas saldējumu, un bērni uz maiņām grieza saldējuma gatavošanas mehānisma kloķi.”⁴

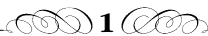
Duglass A. Smits teica, ka viņam ar tēvu bija „lieliskas attiecības”. Viņš stāstīja par dažādām kopā veiktām nodarbēm: „Laiku pa laikam mēs boksējāmieš vai vismaz izlikāmieš, ka boksējamies. Es viņu pārāk cienīju, lai iesistu viņam, un viņš mani pārāk mīlēja, lai iesistu man. Tā bija tāda boksēšanās ar iedomātu pretinieku. Mēs mēdzām spēlēt šahu, un es priecājos, kad es varēju viņu uzveikt. Es tagad atskatos un domāju — iespējams, ka zaudēt bija viņa nolūks.”⁵

Amēlija Smita Makonkija atceras: „Būt slimam bija gandrīz kā izprieca, jo viņš mums pievērsa ļoti īpašu uzmanību. Viņš mūs izklaidēja, atskaņojot labu mūziku uz vecā Edisona skaņuplašu atskaņotāja. Mums par prieku viņš dejoja mūzikas pavadījumā jeb soļoja pa istabu un pat mēģināja dziedāt. Viņš mums atnesa skaistus, lielus, saldus apelsīnus un apsēdās uz gultas malas, lai tos nomizotu, un tad pa vienai šķēlītei deva tos mums. Viņš mums stāstīja stāstus par savu bērnību vai par to, kā par viņu rūpējās viņa tēvs, kad viņš bija

slims. Kad tas bija nepieciešams, viņš iedeva mums svētību.”⁶ Amēlija arī atklāja sava tēva metodi, ar kuras palīdzību viņš disciplinēja savus bērnus: „Ja kādam no mums bija nepieciešams mainīt uzvedības paradumus, viņš vienkārši uzlika savas rokas mums uz pleciem un, skatoties mums acīs, ar sāpēm savā sejas izteiksmē teica: „Es gribētu, lai mani bērniņi uzvedas labi.” Neviena pļauka vai kāds cits sods nevarētu būt iedarbīgāks.”⁷

Prezidents Smits pret saviem mazbērniem izturējās ar tādu pašu mīlestību un uzmanību kā pret saviem bērniem. Viņa mazdēls Hots V. Brūsters, jaunākais, pastāstīja par laiku, kad viņam kā misionāram, kurš kalpoja Nīderlandē, atļāva apmeklēt Londonas Anglijas Tempļa iesvētību ceremoniju 1958. gadā. Kad viņš un citi misionāri iegāja sanāksmes telpā, viņa vectēvs viņu pamanīja. Hots vēlāk atceras notikušo: „Bez jebkādas vilcināšanās viņš piecēlās no sava krēsla un pamāja ar rokām, aicinot mani pie viņa. Tajā brīdī es raudzijos nevis uz Džozefu Fildingū Smitu, Divpadsmit apustuļu padomes prezidentu, bet uz vectēvu, kurš bija ieraudzījis vienu no saviem mazbērniem, kuru viņš ļoti mīl. Es nekavējoties pametu savu grupu un steidzos uz paaugstinājuma, kur viņš mani apskāva un noskūpstīja visu cilvēku priekšā. Tas ir bijis viens no svētākajiem un neaizmirstamākajiem brīžiem manā dzīvē.”⁸

Džozefa Fildingā Smita mācības

Ģimene ir vissvarīgākā vienība laikā un mūžībā.

Es vēlos atgādināt par to, cik ģimenes vienība ir svarīga mūsu Debesu Tēva visaptverošajā plānā. Patiesībā Baznīca ir izveidota un pastāv, lai palīdzētu ģimenēm un tās locekļiem sasniegt paaugstināšanu.

Ģimenes vienotība un ģimenes uzticība evaņģēlijam ir tik būtiska, ka ienaidnieks ir pievērsis lielu savas uzmanības daļu, lai mūsu sabiedrībā iznīcinātu ģimenes. Ģimenēm uzbrūk daudz dažādos veidos, cenšoties iznīcināt tās godprātīgumu, kas ir visa labā un cēlā pamats šajā dzīvē. . . . Aborta likuma liberalizācija visapkārt pasaulē liecina par nevērtīgu izturēšanos pret dzīvības svētumu. Ģimenes izjūk nelegālo narkotiku lietošanas un legālu narkotiku ļaunprātīgas

izmantošanas rezultātā. Jauniešu pieaugošā necieņa pret autoritātēm parasti sākas ar necieņas izrādīšanu un nepaklausību mājās. . . .

Laikā, kad ļaunie spēki uzbrūk cilvēkam, cenšoties atraut viņus no ģimenes saknēm, ir būtiski, lai Pēdējo dienu svēto vecāki saglabātu un stiprinātu savas ģimenes. Iespējams, ka ir daži ļoti stipri cilvēki, kas spēj pastāvēt bez ģimenes atbalsta, taču lielākam vairumam no mums ir nepieciešama mīlestība, apmācība un izpratne, ko parasti izrāda tie, kam patiesi rūp.⁹

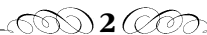
Ir dažas vecas patiesības, kas paliks par tādām tik ilgi, cik vien pasaule pastāvēs, un tās nemainīs nekāds attīstības līmenis. Viena no tādām ir ģimene — vienība, kurā ir tēvs, māte un bērni, Baznīcā ģimene ir pamats visam; vēl cita patiesība — grēki, kas apgāna šķīstu un veselīgu ģimenes dzīvi, ir tie, kas no visiem pārējiem grēkiem galu galā radīs visnopietnākās sekas tajās valstīs, kurās šie grēki tiek veikti. . . .

Daudz svarīgāks jautājums par nodarbošanos vai cilvēku bagātību ir jautājums par to, kā cilvēki uzvedas savās ģimenēs. Galvenais, lai būtu pilnvērtīgas ģimenes un to locekļi cits pret citu veiktu savus pienākumus. Visas pārējās lietas ir mazāk svarīgas.¹⁰

Mājas, kur valda taisnīgums, ir neaizvietojamās. Pasaulē, iespējams, pastāv citi uzskati, taču tā ir un tā tam ir jābūt Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. Ģimene ir Dieva valstības vienība.¹¹

Ģimene ir vissvarīgākā vienība laikā un mūžībā. . . . Tas Kungs vēlas stiprināt un pasargāt ģimenes vienību. Mēs lūdzam tēvus uzņemties viņiem piešķirto atbildību un būt par ģimenes galvu. Mēs aicinām mātes stiprināt un atbalstīt savus vīrus, un būt par gaismu saviem bērniem.¹²

Ģimene ir evaņģēlija centrā; evaņģēlijs ir jāpielieto ģimenē. Tieši ģimenēs mēs saņemam savu lielāko un pašu svarīgāko apmācību, pirms tiecamies radīt paši savas mūžīgās ģimenes vienības, kas līdzinās Dieva, mūsu Tēva, ģimenei.¹³

Tas Kungs izveidoja ģimeni, lai tā pastāvētu mūžīgi.

Mēs esam mācījušies, ka laulības ir mūžīgs princips, kas bija noteikts pirms pasaules radīšanas un ieviests šeit, uz Zemes, vēl pirms

„Baznīca ir izveidota un pastāv, lai palīdzētu ģimenēm un tās locekļiem sasniegt paaugstināšanu.”

tajā ienāca nāve. Mūsu pirmajiem vecākiem pavēlēja vairoties un piepildīt Zemi. No tā dabiski izriet, ka bija paredzēts, lai ģimenes vienība būtu mūžīga. Zemei sagatavotajā plānā iekļautie likumi, kas vada celestiālo pasauli, kļūva par pamatu. Tā Kunga darbs un godība ir „īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi”. [Mozus 1:39.] Vienīgais veids, kā to var īstenot, — caur laulībām un ģimeni, un patiesībā šī ir mūžīgā kārtība starp paaugstinātajiem, un tāda ir bijusi pasaulēs bez gala.¹⁴

Evaņģēlija plāns, kas nosaka, kā cilvēkiem būtu jādzīvo uz Zemes, ir līdzīgs tam likumam, kas valda Dieva valstībā. Vai ir iespējams iedomāties lielāku bēdu avotu par domu: kāds ir atstāts mūžīgā pasaulē bez piederības tēvam, mātei un bērniem? Doma par valsti bez ģimenes vienības kā tās pamata, kur visi tās iedzīvotāji ir salīdzinoši sveši cits citam un kur neeksistē dabiska pieķeršanās,

kur grupas nav ģimenes saišu vienotas, ir baisa. Šāds stāvoklis var novest tikai pie viena — anarhijas un valsts sabrukuma. Vai nav saprātīgi pieņemt, ka tas pats attiecas arī uz Dieva valstību? Ja Dieva valstībā nebūtu ģimenes saišu vienotības un visi, sievietes un vīrieši, būtu „eņģeļi” bez izveidotas radniecības, kā daudzi cilvēki tic, vai šādā vietā būtu laime, vai to varētu saukt par debesīm?¹⁵

Pāri dodas uz Tā Kunga templi, lai tiktu saistīti jeb salaulāti uz laiku un uz visu mūžību. Bērni, kuri piedzimst šādā savienībā, ir piesaistīti savam tēvam un mātei ne tikai laicīgajā dzīvē, bet visā mūžībā, un tie kļūst par Dieva ģimenes locekļiem debesīs un virs zemes, kā to ir apliecinājis Pāvils [skat. Efeziešiem 3:14–15], un šāda ģimenes uzbūve nekad netiks izjaukta. . . .

. . . Šiem piedzimušajiem bērniem ir tiesības uz tēva un mātes klātbūtni, un tēvam un mātei ir pienākums sava Mūžīgā Tēva priekšā būt uzticīgiem viens otram un audzināt savus bērnus gaismā un patiesībā, lai viņi nākamajās mūžībās varētu būt vienota ģimene un kā daļa no lielās Dieva ģimenes.¹⁶

Pēdējo dienu svētajiem vajadzētu atcerēties, ka pēc nāves ārpus celestiālās valstības ģimenes vienības nepastāv. Šī savienība ir domāta tiem, kas labprātīgi dzīvo saskaņā ar visām derībām un veic katru pienākumu, kurus mēs esam aicināti izpildīt šajā pagaidu uzturēšanās vietā, šeit — laicīgajā dzīvē.¹⁷

Dieva valstība būs viena liela ģimene. Mēs saucam sevi par brāļiem un māsām. Ja mēs nožēlosim grēkus un turēsim baušļus, pateicoties Jēzus Kristus evaņģēlijam, mēs patiešām kļūsim par Jēzus Kristus līdzmantiniekiem [skat. Romiešiem 8:16–17], Dieva dēliem un meitām, kas saņems svētību pilnību Viņa valstībā.¹⁸

Cerība uz mūžīgo dzīvi, ieskaitot ģimenes locekļu apvienošanu augšāmcelšanās laikā, piepilda manu sirdi ar lielāku mīlestību un pieķeršanos katram ģimenes loceklim. Vīri, kuriem ir šāda cerība, tiecas mīlēt savas sievas ar lielāku un svētāku mīlestību, un sievas līdzīgi tiecas vairāk mīlēt savus vīrus. Vecāku sirsnīgās jūtas un rūpes par saviem bērniem pastiprinās, tie kļūst tuvāki, un tos saista tādas mīlestības un laimes saites, kuras nevar pārraut.¹⁹

 3

**Mēs stiprinām un pasargājam savas ģimenes,
kad kopā pavadām laiku, mīlam cits citu un
kopā dzīvojam saskaņā ar evaņģēliju.**

Galvenais Pēdējo dienu svēto mājās ir nodrošināt to, lai ikkatrs ģimenes loceklis pūlas radīt gaisotni un apstākļus, kuros visi var tiekties uz pilnību. Vecākiem tas nozīmē laika un enerģijas ziedošanu, kas ir daudz lielāka par vienkāršu savu bērnu fizisko nepieciešamību nodrošināšanu. Bērniem tas nozīmē kontrolēt savu dabisko tieksmi būt savtīgiem.

Vai jūs pavadāt tikpat daudz laika ģimenē un mājās, cik jūs to darāt, lai gūtu panākumus sabiedrībā un darbā? Vai jūs atvēlat vislabākos radošuma pūliņus svarīgākajai sabiedrības vienībai — ģimenei? Vai arī jūsu attiecības ar ģimeni ir tikai rutinētas, neauglīgas dzīves sastāvdaļa? Lai sasniegtu ģimenes paaugstināšanu, vecākiem un bērniem ir jāliek atbildība par ģimeni pirmajā vietā.²⁰

Mājas . . . ir darbnīca, kur veidojas cilvēka personība, un veids, kā raksturs attīstīsies, būs atkarīgs no attiecībām, kādas ir starp vecākiem un bērniem. Lai varētu uzskatīt, ka mājās viss ir kārtībā, tajās ir jāvalda pareizi veidotām attiecībām starp vecākiem un bērniem. Vai tās tādas ir vai nav, ir atkarīgs no abām pusēm — vecākiem un bērniem, taisnība, taču daudz vairāk no vecākiem. Viņiem ir jādara viss, kas ir viņu spēkos.²¹

„Nu ej taču prom un atstāj mani vienu, man nav laika ar tevi noņemties,” teica steidzīga, nepacietīga māte savai trīsgadīgajai meitai, kura centās palīdzēt izdarīt kādu saimniecības darbu. . . . Vēlme palīdzēt parasti ir iedzimta katrā bērņā, un vecākiem nav tiesību par to sūdzēties. Veicot ikdienas mājsaimniecības darbus, nekad nebūtu jāpiedzīvo garlaicība, ja visi piedalītos darba veikšanā, turklāt, kopā veicot darbu, izveidojas mīlas un draudzīgas attiecības.

Ja man būtu jānosauc viena īpašība, kas, manuprāt, mums kā vecākiem pietrūkst visvairāk, tad tā būtu spēja ar līdzjūtību izprast savus bērnus. Esiet kopā ar bērniem, centieties viņus izprast. . . . Apziniet visu, kas saista jūsu bērnu interesi, esiet draudzīgi pret viņiem.²²

Mēs esam centušies palīdzēt vecākiem saprast, ka ir nepieciešams pievērst vairāk uzmanības saviem bērniem, nedaudz vairāk evaņģēlija gara viņu mājās, nedaudz vairāk vienotības un nedaudz vairāk ticības; nedaudz vairāk garīguma un reliģiskas atbildības no tēvu puses, arī no mātēm, vairāk evaņģēlija mācīšanas mājās.²³

Vecākiem, kas ir Baznīcā, mēs sakām: mīliet cits citu ar visu savu sirdi. Dzīvojiet saskaņā ar baušļiem un evaņģēliju. Audziniet savus bērnus gaismā un patiesībā, māciet viņiem evaņģēlija glābjošās patiesības un padariet savas mājas par debesīm uz Zemes, par vietu, kur Tā Kunga Gars var mājot un kur taisnīgums valda katra ģimenes locekļa sirdī.²⁴

Es lūdzu, lai mūsu Debesu Tēvs dod mums visiem spēku, lai saņemtu savu patieso potenciālu. Es lūdzu, lai Viņa Gars ir Baznīcas locekļu mājās, lai tajās valdītu mīlestība un saskaņa. Lai mūsu Tēvs pasargā un ceļ godā ģimenes.²⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Lasot pārstāstus „No Džozefa Fīldinga Smita dzīves”, domājiet par to, kā prezidenta Smita piemērs var būt par paraugu jūsu dzīvē. Ko jūs varat darīt labāk, lai stiprinātu ģimenes attiecības?
- Domājiet par ģimenes svarīgumu kontekstā ar 1. sadaļas izklāstu. Ko jūs darāt, lai nostiprinātu savu ģimeni pret pasaules negatīvo ietekmi?
- Prezidents Smits runāja par „cerību uz mūžīgo dzīvi, ieskaitot ģimenes locekļu apvienošānu augšāmcelšanās laikā” (2. sadaļa). Kā šīs cerības esamība ietekmē jūsu saskarsmi ar ģimenes locekļiem?
- 3. sadaļā prezidents Smits uzdod trīs patiesi dziļus jautājumus. Atbildiet uz šiem jautājumiem savā prātā. Lasot šo sadaļu, apdomājiet, ko jūs varētu mainīt savā dzīvē, lai veicinātu patīkamāku gaisotni savās mājās.

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Salamana Pamācības 22:6; 1. Nefija 8:37; M&D 88:119; 93:40–50; skat. arī „Ģimene — Vēstījums pasaulei”

Mācīšanas padoms

„Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu [no nodaļas] un klusi to izlasīt. Aiciniet viņus pulcēties divu vai trīs cilvēku grupās, kas izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir mācījušies” (no šīs grāmatas vii lpp.).

Atsauces

1. „Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 27.
2. Džozefs Fieldings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 14.
3. Etela Smita, Bryant S. Hinckley grāmatā „Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, 1932. g. jūn., 459.
4. Džozefs Fieldings Smits, jaun., Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 228.
5. Duglass A. Smits, D. Artūrs Haukoks, *Exemplary Manhood Award*, Brigham Young University Speeches of the Year (1972. g. 18. apr.), 5.
6. Amēlija Smita Makonkija, „Joseph Fielding Smith”, *Church News*, 1993. g. 30. okt., 10.
7. Amēlija Smita Makonkija, „Joseph Fielding Smith”, 10.
8. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 254.
9. „Message from the First Presidency”, *Ensign*, 1971. g. janv., uz vāka un 1. lpp.
10. „Our Children — The Loveliest Flowers from God’s Own Garden”, *Relief Society Magazine*, 1969. g. janv., 4.
11. Conference Report, 1948. g. okt., 152.
12. „Counsel to the Saints and to the World”, 27.
13. „Mothers in Israel”, *Relief Society Magazine*, 1970. g. dec., 886.
14. *The Way to Perfection* (1931), 251.
15. „A Peculiar People”, *Deseret News*, Church section, 1932. g. 2. apr., 6; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 2:65–66.
16. Conference Report, 1961. g. apr., 49.
17. Conference Report, 1948. g. okt., 153.
18. Conference Report, 1959. g. apr., 24.
19. *The Way to Perfection*, 258.
20. „Message from the First Presidency”, *Ensign*, 1971. g. janv., 1.
21. „Our Children — The Loveliest Flowers from God’s Own Garden”, 6.
22. „Our Children — The Loveliest Flowers from God’s Own Garden”, 6–7.
23. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 354.
24. „Counsel to the Saints and to the World”, 27.
25. „Message from the First Presidency”, *Ensign*, 1971. g. janv., 1.

Ticība un grēku nožēlošana

*„Tas, kas mums ir nepieciešams no cilvēkiem
Baznīcā, kā arī ārpus tās, ir grēku nožēlošana.*

*Mums ir nepieciešama lielāka ticība un
lielāka apņēmība kalpot Tam Kungam.”*

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Prezidents Džozefs Fīldings Smits mācīja: „Grēku piedošana nāk caur ticību un patiesu grēku nožēlošanu.”¹ Viņš teica, ka „ir nepieciešams, lai mēs ne tikai ticētu, bet arī nožēlotu grēkus”, un viņš arī mācīja, ka tad, kad mēs veiksīm labus darbus ticībā līdz galam, mēs saņemsim „uzticīgā atalgojumu un vietu Dieva celestiālajā valstībā”.² Vēloties, lai visi cilvēki saņemtu šo atalgojumu, viņš liecināja par Jēzu Kristu un visas savas kalpošanas laikā sludināja grēku nožēlošanu.

Savas apustuļa kalpošanas agrīnajā posmā viņš teica: „Es esmu apdomājis, ka tā ir bijusi mana misija; es domāju, ar Tā Kunga Garu esmu ticis iedvesmots, apmeklējot Ciānas stabus, sacīt cilvēkiem, ka *tagad* ir grēku nožēlošanas diena, un aicināt pēdējo dienu svētos atcerēties savas derības, tos solījumus, kurus viņi ir devuši Tam Kungam, ievērot Viņa baušļus un sekot Israēla elderu — Dieva praviešu — mācībām un norādījumiem tā, kā tie ir tikuši pierakstīti šajos Svētajos Rakstos. Visās lietās mums vajadzētu staigāt pazemībā un piesardzībā Tā Kunga priekšā, lai mēs varētu tikt svētīti un Viņa Svētā Gara vadīti. Es domāju, ka šī ir brīdinājuma diena. Šis ir bijis brīdinājuma laiks kopš tās dienas, kad pravietim pirmo reizi parādījās sūtnis no debesīm ar ziņu, ka evaņģēlijam ir jātiek atjaunotam.”³

Kādas svētdienas Svētā Vakarēdiena sanāksmē prezidents Smits pastāstīja draudzei, kāpēc viņš runāja brīdinājuma balsī. Viņa dēls Džozefs, kurš apmeklēja šo sanāksmi, vēlāk rakstīja: „Es ļoti spilgti

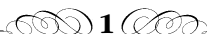

Prezidents Džozefs Fildings Smits dalījās iemeslā, kāpēc viņš aicināja pēdējo dienu svētos nožēlot grēkus: „Es mīlu Baznīcas locekļus.”

atceros dažas no atziņām, kuras [mans tēvs] pauda šajā sanāksmē. „Kas ir jūsu draugs, vai kas jūs visvairāk mīl?” viņš vaicāja draudzei. „Vai tas ir cilvēks, kurš jums saka, ka Cīnā viss ir labi, ka labklājība ir tepat, aiz stūra, vai arī cilvēks, kurš jūs brīdina no tām nelaimēm un grūtībām, kas ir apsolītas, ja jūs nedzīvojat saskaņā ar evaņģēlija principiem? Es vēlos, lai jūs zinātu, ka es mīlu Baznīcas locekļus un es negribu, lai kaut viens no viņiem skatītos uz mani ar apsūdzību, kad mēs šķērsosim mirstīgās esības priekškaru, un teiktu: „Ja vien tu būtu mani brīdinājis, es neatrastos šajā nepatīkamajā stāvoklī.” Un tādēļ skan mana brīdinājuma balss cerībā, ka mani brāļi un māsas var tikt sagatavoti godības valstībai.”⁴

Tie, kas strādāja cieši kopā ar prezidentu Smitu, neskatoties uz viņa bargajiem brīdinājumiem, redzēja vīru ar patiesām rūpēm par cilvēkiem, kas cīnījās ar grēku. Elders Frensiss M. Gibons, kurš kalpoja par Augstākā prezidija sekretāru, bieži bija klāt, kad prezidents Smits izskatīja Baznīcas disciplinārsodu jautājumus. Elders Gibons atcerējās: „Viņa lēmumi vienmēr tika pieņemti laipnībā un mīlestībā, un ar vislielāko žēlsirdību, kas bija pieļaujama konkrētajā situācijā. Visai bieži, iepazīstoties ar kādu sarežģītu gadījumu, viņš teica: „Kāpēc cilvēki nemāk uzvesties?” Tas netika teikts ar apsūdzību vai nosodījumu, bet gan ar skumjām un nožēlu.”⁵ Prezidents Spensers V. Kimbals, kurš kalpoja kopā ar prezidentu Smitu par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli, teica: „Daudz reižu mēs esam teikuši: tā kā Divpadsmit apustuļi būs Israēla soģi, ikviens no mums būtu laimīgs, ja mūs tiesātu tieši viņš, jo viņa tiesa būtu laipna, žēlīga, taisnīga un svēta.”⁶ Kad prezidents Smits ordinēja bīskapus, viņš tiem bieži deva padomus: „Atcerieties, ikvienam ir vājības, un katram stāstam ir vismaz divas puses. Ja jūs kļūdaties spriedumā, pārliecinieties, ka jūs kļūdaties par labu mīlestībai un žēlsirdībai.”⁷

Džozefa Fīldinga Smita mācības

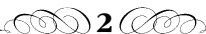
Pirmais evaņģēlija princips ir ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum.

Mūsu ticība ir centrēta uz To Kungu, Jēzu Kristu, un caur Viņu — uz Tēvu. Mēs ticam Kristum, pieņemam Viņu kā Dieva Dēlu un esam uzņēmušies Viņa vārdu kristīšanās ūdeņos.⁸

Lai tagad un visos laikos jūsu prātā vissvarīgākais ir tas, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls, kurš nāca pasaulē, lai atdotu Savu dzīvību, lai mēs varētu dzīvot! Tā ir patiesība, un tā ir fundamentāla. Uz tās ir celta mūsu ticība. To nevar iznīcināt. Mums ir cieši jāturas pie šīs mācības, par spīti pasaules mācībām un cilvēku uzskatiem, jo tā ir galvenā, tā ir vissvarīgākā mūsu pestīšanai. Tas Kungs mūs izpirka ar Savām asinīm, Viņš deva mums pestīšanu, tā ir nodrošināta, — un šis ir tas nosacījums, kuru mēs nedrīkstam aizmirst, — ka mēs ievērosim Viņa baušļus un vienmēr atcerēsimies Viņu. Ja mēs to darīsim, tad mēs būsime glābti, tajā pašā laikā cilvēku domas un muļķība iznīks no zemes virsas.⁹

Ar ticību mēs nākam pie Dieva. Ja mēs neticētu Tam Kungam, Jēzum Kristum, ja mums nebūtu ticības Viņam un Viņa Izpirkšanai, mums nebūtu vēlmes paklausīt Viņa baušļiem. Tāpēc, ka mums ir šī ticība, mēs esam nonākuši saskaņā ar Viņa patiesību un mūsu sirdīs ir vēlme kalpot Viņam. . . .

. . . Evaņģēlija pirmais princips ir ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum; un, protams, mums nevar būt ticības Tam Kungam, Jēzum Kristum, bez ticības Viņa Tēvam. Tad, ja mums ir ticība Dievam Tēvam un Viņa Dēlam un, kā tam būtu jābūt, mēs tiekam Svētā Gara vadīti, mums būs ticība Tā Kunga kalpiem, caur kuriem Viņš ir runājis.¹⁰

Ticēt nozīmē rīkoties.

„Ticība ir katras darbības virzītāja.” [Lectures on Faith, lecture 1.] Ja jūs uz mirkli apstātos, lai to pārdomātu, es domāju, jūs piekritīsiet, tas ir pilnīgi patiesi gan laicīgos, gan garīgos jautājumos. Tas ir patiesi mūsu darbos, kā arī Dieva darbos. . . .

„Ticība bez darbiem ir nedzīva” [Jēkaba v. 2:26] — citiem vārdiem — tās nav. Es domāju Jēkabs nešaubīgi ar to domāja — „parādiet man savu ticību bez saviem darbiem, un tam nebūs rezultātu; bet es jums parādīšu savu ticību no saviem darbiem, un kaut kas tiks sasniegts”. [Skat. Jēkaba v. 2:18.] Ticība nozīmē rīcību. . . . Ticība tādējādi ir stiprāka par pārliecību. . . .

Ticība ir Dieva dāvana. Viss, kas ir labs, ir Dieva dāvana. Tā ir Svēto Rakstu mācība, kas atrodama Ebreju grāmatas 11. nodaļā, — šī nodaļa ir ļoti labs pieraksts par ticību, — [un] Tā Kunga atklāsmēs, kas dotas Mācībā un Derībās un citos Svētajos Rakstos. Ticību nevar iegūt no bezdarbības vai ar vienalīdzību, vai pasīvu pārliecību. Vienkārša vēlme iegūt ticību neradīs ticību, gluži tāpat kā vēlšanās būt par prasmīgu mūziķi vai gleznotāju neradīs šīs prasmes bez gudras rīcības. Tur arī rodas mūsu nepatīkšanas. Mēs iegūstam liecību par evaņģēliju, mēs ticam Džozefam Smitam, mēs ticam Jēzum Kristum, mēs ticam evaņģēlija principiem, bet cik smagi mēs ar šīm zināšanām strādājam?

. . . Ja mēs vēlamies dzīvu, paliekošu ticību, mums jābūt aktīviem, izpildot katru pienākumu kā šīs Baznīcas locekļiem. . . .

Ak, ja mums būtu tāda ticība, kādu parādīja Nefijs! Izlasiet 1. Nefija 17. nodaļu, kurā viņa brāļi nostājās pret viņu un izsmēja to, jo viņš grasījās celt kuģi, sakot:

„Mūsu brālis ir muļķis, jo viņš domā, ka viņš var uzbūvēt kuģi, jā, un viņš arī domā, ka viņš var šķērsot šos lielos ūdeņus.” [1. Nefija 17:17.]

Nefijs viņiem atbildēja:

„Ja Dievs būtu pavēlējis man paveikt visas lietas, es tās varētu paveikt. Ja viņš pavēlētu, ka man ir jāsaka šim ūdenim — kļūsti par zemi! — tas kļūtu par zemi; un ja es to pateiktu, tas tiktu izdarīts.” [1. Nefija 17:50.]

Tāda bija viņa ticība.¹¹

Tagad mēs neesam ar pilnīgām zināšanām, kādi mēs bijām, pirms nācām šajā pasaulē, taču Tas Kungs sagaida, ka mēs iesim ticībā [skat.2. korintiešiem 5:7]; un, staigājot ticībā, mēs saņemsim uzticīgā atmaksu, ja mēs ievērosim tos baušļus, kas ir doti mūsu pestīšanai.¹²

Ja vien cilvēks stingri neievēros mācību un nestaigās ticībā, pieņemot patiesību un ievērojot baušļus tā, kā tie ir doti, tam būs neiespējami saņemt mūžīgo dzīvi, neskatoties uz to, cik daudz viņš ar saviem vārdiem atzītu, ka Jēzus ir Kristus, vai ticētu, ka Viņa Tēvs sūtīja Viņu šajā pasaulē cilvēka pestīšanai. Tā nu Jēkabam ir

taisnība, kad viņš saka, ka ļaunie gari „tic un dreb”, bet tie nenožēlo grēkus [skat. Jēkaba v. 2:19].¹³

3

Grēku nožēlošana ir otrais evaņģēlija princips, un tā ir būtiska mūsu glābšanai un paaugstināšanai.

Grēku nožēlošana ir otrais evaņģēlija pamatprincips, un tā ir ticības rezultāts.¹⁴

Tas, kas mums ir nepieciešams no cilvēkiem Baznīcā, kā arī ārpus tās, ir grēku nožēlošana. Mums ir nepieciešama lielāka ticība un lielāka apņēmība kalpot Tam Kungam.¹⁵

Vai tā ir tiesa, ka daži no mums uzskata, ka nav svarīgi, ka grēkojam, ja vien tas nav smags grēks, nāves grēks, un ka mēs vēl joprojām tiksim izglābti Debesu valstībā? Nefijs redzēja mūsu dienas. Viņš teica, ka cilvēki tā runās [skat. 2. Nefija 28:7–9]. Taču es jums saku, ka mēs nevaram novērsties no patiesības un taisnīguma takas un saglabāt Tā Kunga Gara vadību.¹⁶

Ciānā nav vietas tišam grēkotājam. Tajā ir vieta grēciniekam, kurš nožēlo grēkus, cilvēkam, kurš novēršas no nekrietnības un tiecas pēc mūžīgās dzīves un evaņģēlija gaismas. Mums nevajadzētu raudzīties uz grēku pat ar vismazāko atlaidi, ne vairāk, kā to darītu Tas Kungs, bet gan staigāt taisnībā un pilnībā Tā Kunga priekšā.¹⁷

Cilvēki var tikt izglābti un paaugstināti Dieva valstībā tikai taisnīgumā; tādēļ mums ir jānožēlo savi grēki un jāstaigā gaismā, jo Kristus ir gaisma [skat. 1. Jāņa 1:7], lai Viņa asinis varētu mūs visus attīrīt no grēkiem un lai mums varētu būt sadraudzība ar To Kungu, un mēs saņemtu Viņa godību un paaugstināšanu.¹⁸

Mums ir nepieciešama grēku nožēlošana, un ir nepieciešams, lai mums stāstītu par grēku nožēlošanu.¹⁹

4

Grēku nožēlošanas princips ir skaidri parādīts Debesu Tēva un Jēzus Kristus žēlsirdība.

Grēku nožēlošana ir viens no vismierinošākajiem un dievišķīgākajiem principiem, kas mācīti evaņģēlijā. Šajā principā Debesu Tēva un Viņa Vienpiedzimušā Dēla, Jēzus Kristus, žēlastība, iespējams,

„Grēku nožēlošana ir viens no vismierinošākajiem un dievišķīgākajiem principiem, kas mācīti evaņģēlijā.”

ir parādīta daudz vairāk nekā jebkurā citā principā. Cik tas būtu briesmīgi, ja nebūtu grēku piedošanas un nekāda ceļa grēku atlaišanai tiem, kuri pazemīgi nožēlo grēkus! Mēs tikai daļēji varam iztēloties, kādas šausmas mūs pārņemtu, ja mums būtu jāizcieš sods par mūsu pārkāpumiem uz mūžīgiem laikiem bez cerības un atvieglojuma. Kā mēs saņemam atbrīvošanu? Caur ko mēs esam atbrīvoti?

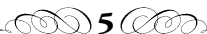
Mūsu Kungs ir teicis:

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.

Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” [Jāņa 3:16–17; skat. arī 18.–21. pantu.]

Ja Tēvs nebūtu sūtījis pasaulē Jēzu Kristu, nevarētu būt grēku piedošanas un nevarētu būt atbrīvošanas no grēka caur grēku nožēlošanu.²⁰

Ja mēs patiešām saprastu un spētu kaut nelielā mērā sajust to Jēzus Kristus mīlestību un žēlastības pilno gatavību izciest par mūsu grēkiem, mēs būtu gatavi nožēlot visus mūsu pārkāpumus un kalpot Viņam.²¹

Grēku nožēlošana ietver patiesas skumjas par grēku un pilnīgu novēršanos no grēka.

Svētie Raksti vēsta:

„Tev būs upurēt Tam Kungam, tavam Dievam, taisnīgumā, patiesi tā, ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu.” [M&D 59:8.]

Tas nozīmē grēku nožēlošanu.

. . . Saskaņā ar vārdnīcas definīciju, grēku nožēlošana ir patiesas skumjas par grēku, kas ietver sevis nosodīšanu un pilnīgu novēršanos no grēka. . . . Nav iespējama patiesa grēku nožēlošana bez skumjām un vēlmes būt brīvam no grēka.

Nožēla ir salauzta jeb pazemīga gara izpausme grēka dēļ un patiesa apziņa par grēka zemiskumu, un Dieva žēlsirdības un žēlastības apzināšanās, kas dāvāta grēkus nožēlojušam grēciniekam. . . . Tā iemesla dēļ Tas Kungs saka, kā jau es esmu citējis iepriekš, mums ir jāziedojas „taisnīgumā, patiesi tā ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu”. . . .

Grēku nožēlošana ir Dieva dāvana. . . . Dažiem cilvēkiem nav tik viegli nožēlot grēkus, bet grēku nožēlošanas dāvana un ticība tiks dota ikvienam cilvēkam, kas to meklēs.²²

Pats no savas pieredzes es esmu mācījies, ka tad, kad jūs vēlaties mainīties, tiešām vēlaties mainīties, jūs to varat izdarīt. Mūsu sirdsapziņa un Svētie Raksti mums atklāj principus, saskaņā ar kuriem dzīvot, — un tie mums pasaka, kādi ieradumi mums ir jāmaina, lai sasniegtu mūsu mūžīgo labklājību un izaugsmi.²³

6

Tagad ir laiks nožēlot grēkus.

Dievs negrasās glābt katru vīrieti un sievieti celestiālajā valstībā. Ja jūs vēlaties tur nokļūt un jums ir kļūdas, ja jūs grēkojat, ja jūs pārkāpjat Tā Kunga baušļus un jūs to zināt, tagad ir īstais laiks nožēlot grēkus un mainīties, un nevis iedomāties, ka tik nenozīmīgu kļūdu Tas Kungs jums piedos, būs tikai daži sitieni, tikai neliels sods, un mums tiks piedots; jo jūs varat atklāt, ka esat izraidīti, pastāvot un neatkāpjoties no šāda ceļa.²⁴

Attiecībā uz evaņģēlija principiem, grēku nožēlošanas atlikšana ir mūžīgās dzīves, kas ir dzīve Tēva un Dēla klātbūtnē, zaglis. Starp mums ir daudz tādu, tajā skaitā Baznīcas locekļi, kuri domā, ka nav pamata steigties paklausīt evaņģēlija principiem un ievērot baušļus. . . .

Neaizmirsīsim [Amuleka] vārdus: „Jo lūk, šī dzīve cilvēkiem ir laiks, lai sagatavotos satikt Dievu; jā, lūk, šīs dzīves diena ir diena, lai cilvēki paveiktu savus darbus.

Un tad, kā es sacīju jums iepriekš, tā kā jums ir bijušas tik daudzas liecības, tādēļ es lūdzos jūs, lai jūs neatliktu savu grēku nožēlošanas dienu līdz beigām; jo pēc šīs dzīves dienas, kas ir dota, lai mēs sagatavotos mūžībai, lūk, ja mēs nepilnveidosim savu laiku šīn dzīvē, tad pienāks tumsības nakts, kad nekāds darbs vairs nevarēs tikt izpildīts.

Jūs nevarēsit teikt, kad jūs nonāksit līdz tam drausmīgajam galam, ka es nožēlošu grēkus, ka es atgriezīšos pie sava Dieva. Nē, jūs nevarēsit to teikt; jo tas pats gars, kas valdīs pār jūsu ķermeņiem tajā brīdī, kad jūs aiziesit no šīs dzīves, tam pašam garam būs vara valdīt pār jūsu ķermeni mūžīgajā pasaulē.” [Almas 34:32–34.]²⁵

7

Mēs esam pasaulei parādā — pacelt brīdinājuma balsi.

Tas Kungs vēlas, lai cilvēki būtu laimīgi, — tas ir Viņa nolūks, taču cilvēki atsakās būt laimīgi un paši liek sev būt nožēlojamiem, jo viņi domā, ka viņu ceļi ir labāki par Dieva ceļiem, un tas ir viņu sirds savtīguma, kāres un bezdievības dēļ; un tā ir mūsu problēma šajā laikā.²⁶

No mūsu novērojumiem, kas iegūti, ceļojot no vienas vietas uz otru, un no lasītā laikrakstos mēs esam spiesti secināt, ka šajās dienās grēku nožēlošana ir ārkārtīgi būtiska visā pasaulē.²⁷

Nedomājiet, ka mēs esam sasnieguši stāvokli, kad vairs nevar būt sliktāk. Ja nebūs grēku nožēlošanas, būs vēl sliktāk. Un tā es piesaucu grēku nožēlošanu šai tautai, pēdējo dienu svētajiem . . . un ikvienai Zemes tautai ikvienā vietā.²⁸

Mēs esam parādā pasaulei un, it īpaši Baznīcas locekļiem, — pacelt brīdinājuma balsi [skat. M&D 88:81].²⁹

Mūsu pienākums ir rūpēties citam par citu, aizsargāt citam citu, brīdināt citam citu no briesmām, mācīt cits citam Valstības evaņģēlija principus un kopīgiem spēkiem būt vienotiem pret pasaules grēkiem.³⁰

Es nezinu neko, kas būtu svarīgāks vai nepieciešamāks šajā laikā, kā piesaukt grēku nožēlošanu, pat starp pēdējo dienu svētajiem, un es viņus aicinu, kā arī tos, kas nav Baznīcas locekļi, pievērst uzmanību šiem mūsu Pestītāja vārdiem. Tad nu Viņš ir skaidri noteicis, ka neviena netīra lieta nevar ieiet Viņa klātbūtnē. Dieva valstību atradīs tikai tie, kas ir pierādījuši savu uzticību un ir mazgājuši savas drānas Viņa asinīs caur savu ticību un grēku nožēlošanu, un neviens cits.³¹

„Bet, redzi, visas tautas, ciltis, valodas un tautības dzīvos droši Israēla Svētajā, ja būs tā, ka viņi nožēlos grēkus.” [1. Nefija 22:28.] Un es lūdzu, lai viņi nožēlo grēkus. Es vēlos, lai viņi dzīvotu drošībā. Es vēlos, lai viņi tic Israēla Svētajam, kurš nāca šajā pasaulē un izpirka mūsu grēkus, visas cilvēces grēkus, kas deva mums pestīšanu no nāves, kas ir mums apsolījis glābšanu un mūsu grēku piedošanu ar nosacījumu, ka mēs nožēlosim savus grēkus.

Ak, es vēlos, lai visa cilvēce ticētu Viņam, pielūgtu Viņu un Viņa Tēvu un kalpotu Tam Kungam, mūsu Dievam, Dēla vārdā, un tad nāktu miers, tad taisnīgums gūtu pārsvaru, tad Tas Kungs varētu nodibināt Savu valstību uz šīs Zemes.³²

Es lūdzu pasauli nožēlot grēkus un ticēt patiesībai, ļaut Kristus gaismai spīdēt savā dzīvē, ievērot katru labu un patiesu principu, kas viņiem ir, un tiem pievienot lielāku gaismu un zināšanas, kas ir dotas ar atklāsmi šajā laikā. Es viņus lūdzu pievienoties Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai un saņemt evaņģēlija svētības.

Es lūdzu Baznīcas locekļus darīt taisnības darbus, ievērot baušļus, meklēt Garu, mīlēt To Kungu, savās dzīvēs pirmajā vietā likt Dieva valstības lietas un tādējādi strādāt savai pestīšanai ar bailēm un drēbēšanu Tā Kunga priekšā [skat. Filipiešiem 2:12].³³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Sadaļā „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” pārskatiet prezidenta Smita izteikumus par to, kāpēc viņš vēlējās „pacelt brīdinājuma balsi”. Kādā veidā aicinājums — nožēlot grēkus — ir mīlestības izpausme?
- Ko jums nozīmē — centrēt savu ticību uz Debesu Tēvu un Jēzu Kristu? (Skat. 1. sadaļu.)
- Kāpēc patiesa ticība vienmēr noved pie rīcības? (Dažus piemērus skat. 2. sadaļā.) Kā mēs varam parādīt savu ticību ar saviem darbiem? Nosauciet dažus piemērus.
- Kā grēku nožēlošana ir „ticības rezultāts”? (Skat. 3. sadaļu.)
- Klusām padomājiet par kādu reizi, kad jūs esat nožēlojuši grēkus un jutuši Debesu Tēva un Jēzus Kristus mīlestību (skat. 4. sadaļu). Vai varat dalīties savā pateicībā par Glābēja Izpirkšanu?
- Kāpēc grēku nožēlošana ir neiespējama „bez skumjām un vēlmes būt brīvam no grēka”? (Skat. 5. sadaļu.) Kā 5. sadaļas pēdējās divas rindkopas varētu dot cerību kādam, kurš izjūt skumjas grēka dēļ?
- Kādā veidā grēku nožēlošanas atlikšana ir „mūžīgās dzīves zaglis”? (Skat. 6. sadaļu.) Kādas briesmas slēpj mūsu grēku nožēlošanas atlikšana?
- Pārskatot 7. sadaļu, pārdomājiet, ko nozīmē — „pacelt brīdinājuma balsi”. Kā mēs varam būt laipni un mīloši savos centienos brīdināt citus?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Ebrejiem 11:1–6; Mosijas 4:1–3; Almas 34:17; Etera 12:4; Moronija 7:33–34; M&D 18:10–16; Ticības apliecinājumi 1:4

Mācīšanas padoms

„Tieši audzēknim ir jāliek rīkoties. Kad skolotājs ir uzmanības centrā, kļūst par šova zvaigzni, runā viens pats un visādi citādi uzņemas visu darbošanos, ir gandrīz pilnīgi skaidrs, ka viņš kavē nodarbības dalībnieku mācīšanos” (Asahels D. Vudrafs, *Teaching the Gospel* [1962], 37; Virdžīnijas H. Pīrsa, „The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth”, *Ensign*, 1996. g. nov., 12).

Atsauces

1. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Joseph Fielding Smith Jr., 5 sēj. (1957–1966), 1:84.
2. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict”, *Improvement Era*, 1924. g. okt., 1151; skat. arī *Doctrines of Salvation*, apkop. Bruce R. McConkie, 3 sēj. (1954–1956), 2:311.
3. Conference Report, 1919. g. okt., 88; pirmavotā ar slīprakstu.
4. Džozefs Fildings Smits, jaun., *Take Heed to Yourselves!* (1966), v–vi.
5. Frensis M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), viii.
6. Spensers V. Kimbals, citējis Brūss R. Makonkijs, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel”, *Ensign*, 1972. g. aug., 28.
7. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10.
8. Conference Report, 1970. g. apr., 113.
9. Conference Report, 1921. g. okt., 186; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:302.
10. „Redemption of Little Children”, *Deseret News*, 1939. g. 29. apr., Church section, 3; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:302–3.
11. „Faith”, *Deseret News*, 1935. g. 16. mar., Church section, 3, 7.
12. Conference Report, 1923. g. apr., 139.
13. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict”, 1151; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:311.
14. *The Restoration of All Things* (1945), 196.
15. „The Pearl of Great Price”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1930. g. jūl., 104; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:48.
16. Conference Report, 1950. g. okt., 13.
17. Conference Report, 1915. g. apr., 120.
18. Conference Report, 1969. g. okt., 109.
19. „A Warning Cry for Repentance”, *Deseret News*, 1935. g. 4. maijs, Church section, 6; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:44.
20. *The Restoration of All Things*, 196–197.
21. *The Restoration of All Things*, 199.
22. „Repentance and Baptism”, *Deseret News*, 1935. g. 30. mar., Church section, 6.
23. „My Dear Young Fellow Workers”, *New Era*, 1971. g. janv., 5.
24. „Relief Society Conference Minutes”, *Relief Society Magazine*, 1919. g. aug., 473, skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:17.
25. Conference Report, 1969. g. apr., 121, 123.
26. „A Warning Cry for Repentance”, 6; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:35.
27. Conference Report, 1966. g. okt., 58.
28. Conference Report, 1932. g. okt., 91–92; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:31–32.
29. Conference Report, 1937. g. apr., 59; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:49.
30. Conference Report, 1915. g. apr., 120.
31. Conference Report, 1960. g. okt., 51.
32. Conference Report, 1919. g. okt., 92.
33. Conference Report, 1970. g. okt., 7–8.

Svētā Vakarēdiena nozīmīgums

„Šo simbolu pieņemšana ir viens no vissvētākajiem un svētīgākajiem priekšrakstiem Baznīcā.”

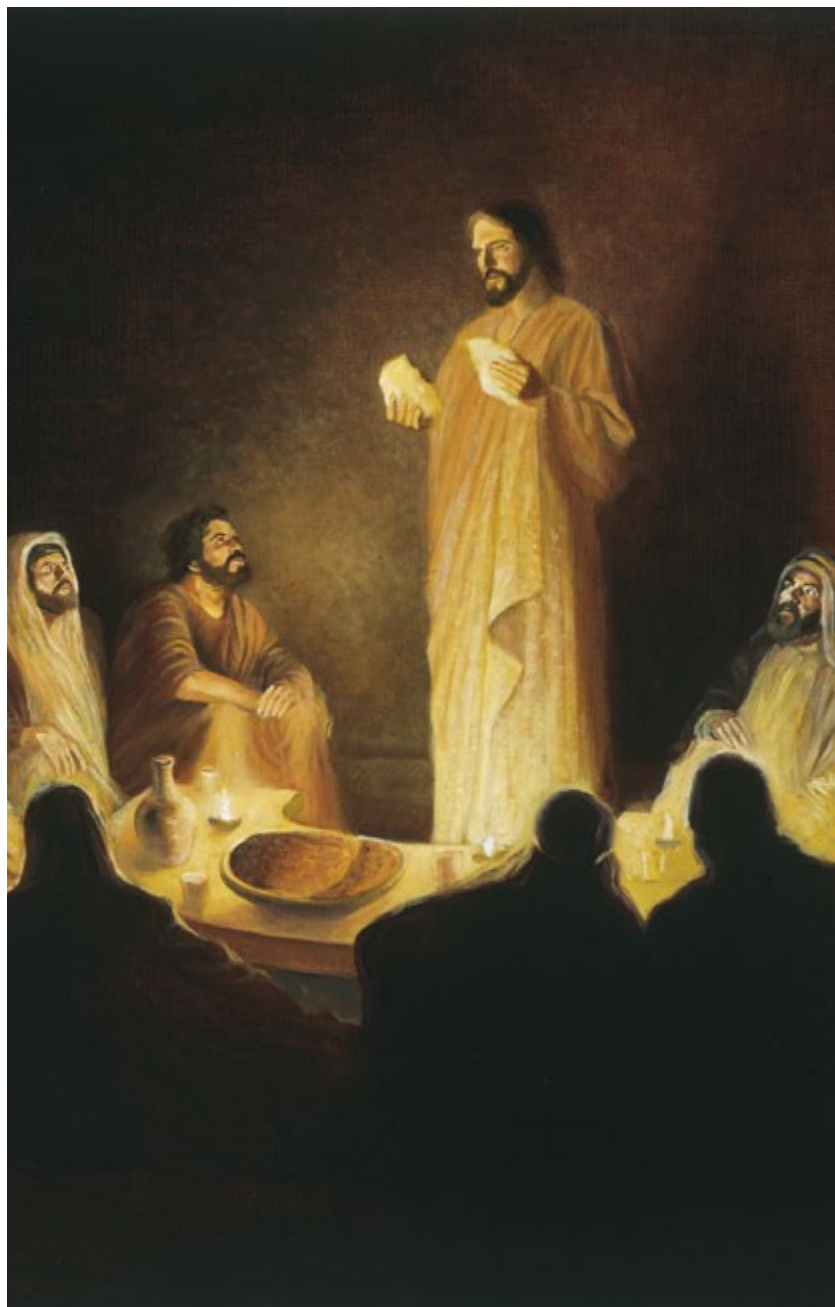
No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

1929. gada 5. oktobrī, pēc 19 gadus ilgas kalpošanas par apustuļi, elders Džozefs Fīldings Smits Soltleikas Tabernaklā uzrunāja cilvēkus 39. Vispārējā konferencē. Viņš teica: „Es vēlos dalīties dažās pārdomās par Svēto Vakarēdienu, precīzāk attiecībā uz tām Baznīcas sanāksmēm, kas ar atklāsmi, ar Tā Kunga pavēli ir īpaši izveidotas šo simbolu, kas pārstāv Jēzus Kristus miesu un asinis, pieņemšanai.” Šīs tēmas ievadam viņš dalījās savās domās par Svēto Vakarēdienu:

„Es uzskatu, ka Svētā Vakarēdiena sanāksme ir vissvētākā, vis-svētīgākā no visām Baznīcas sanāksmēm. Kad es domāju par to, kā Glābējs un Viņa apustuļi sapulcējās kopā tajā neaizmirstamajā vakarā, kad Viņš ieviesa Svēto Vakarēdienu, kad es domāju par šo svinīgo notikumu, manu sirdi piepilda izbrīns, un es jūtos dziļi aizkustināts. Es šo sapulci uzskatu par vienu no vissvinīgākajām un brīnišķīgākajām kopš laiku iesākuma.

Šajā sapulcē Glābējs viņiem mācīja par Savu drīzo upuri, kuru tie savā apmulsumā nevarēja saprast. Viņš tiem skaidri pastāstīja par Savu nāvi, par to, ka Viņa asinis tiks izlietas, un tas tika pateikts tieši Viņa agonijas brīdī — par pasaules grēkiem. Tas bija ļoti svinīgs brīdis, tajā tika ieviests Svētais Vakarēdiens, un mācekļiem tika pavēlēts bieži sapulcēties kopā un pieminēt Jēzus Kristus nāvi un ciešanas, jo Viņa upuris bija pasaules izpirkšanai.

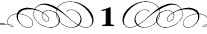
Viņš gatavojās uzņemties atbildību par parāda apmaksu, kas pasaulē ienāca caur krišanu, lai cilvēki varētu tikt izpirkti no nāves

„To darait Mani pieminēdami!” (Lūkas 22:19.)

un elles. Viņš bija mācījis ļaudīm, ka Viņš tiks paaugstināts, lai aicinātu visus cilvēkus pie Sevis, un ka visi, kas nožēlos grēkus un ticēs Viņam, ievērojot Viņa baušļus, necietīs, jo Viņš uzņemsies viņu grēkus.”¹

Džozefa Fīldinga Smita mācības

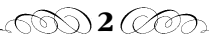

Tas Kungs mums ir pavēlējis bieži sanākt kopā, lai pieņemtu Svēto Vakarēdienu.

Šo simbolu [maizes un ūdens] pieņemšana veido vienu no vissvētākajiem un svētīgākajiem priekšrakstiem Baznīcā, priekšrakstu, kas ir aizstājis Lieldienu jēra nogalināšanu un ēšanu, kas [simbolizēja] mūsu Pestītāja upuri uz krusta. . . . Kopš iziešanas no Ēģiptes līdz mūsu Pestītāja krustā sišanai israēliešiem bija pavēlēts katru gadu noteiktā laikā svinēt svētkus. Svinīgajā vakarā, pirms krustā sišanas, Tas Kungs mainīja šo priekšrakstu un tā vietā ieviesa Svēto Vakarēdienu. Mums ir ticis pavēlēts bieži sanākt kopā, ne tikai vienu reizi gadā, un doties uz lūgšanu namu, un tur atcerēties mūsu Pestītāju, un noslēgt ar Viņu derības, bieži pieņemot šo svēto priekšrakstu.²

Cilvēks, kurš nedēļu pēc nedēļas un mēnesi pēc mēneša nepiedalās Svētā Vakarēdiena sanāksmē, ja viņu nekas neattur no piedalīšanās tajā, nav uzticīgs patiesībai. Viņš to nemīl. Ja viņš to mīlētu, viņš piedalītos, lai pieņemtu šos simbolus: tikai nelielu maizes kumosīņu, mazu ūdens kausīņu. Viņš vēlētos to darīt, lai parādītu savu mīlestību pret patiesību un savu uzticīgo kalpošanu Dieva Dēlam.³

Mēs esam tikuši aicināti atcerēties šo lielo notikumu [Jēzus Kristus Izpirkšanu] un nemitīgi paturēt to prātā. Šim nolūkam mēs esam aicināti sapulcēties kopā reizi nedēļā, lai pieņemtu šos simbolus, liecinot, ka mēs atceramies mūsu Kungu, ka mēs esam gatavi pieņemt Viņa vārdu un ka mēs ievērosim Viņa baušļus. Šo derību mēs esam aicināti atjaunot katru nedēļu, un mēs nevaram saglabāt Tā Kunga Garu, ja mēs pastāvīgi nepakļaujamies šai pavēlei. Ja mēs mīlam To Kungu, mēs piedalīsimies šajās sanāksmēs ar pielūgsmi un lūgšanām, atceroties To Kungu un derības, kas mums ir jāatjauno katru nedēļu caur šo Svēto Vakarēdienu, kā Viņš mums to ir pieprasījis.⁴

Mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu, atceroties Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu.

Baznīcas locekļu pienākums ir staigāt pazemībā un ticībā — zināšanās un izpratnē par Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu. . . . Man ir sajūta, es gribētu kļūdīties, bet es nedomāju, ka kļūdos, ka procentuāli ļoti, ļoti liela Baznīcas locekļu daļa neaptver, ko nozīmē ēst nelielu maizes kumosu, dzert mazu ūdens kausiņu, pieminot mūsu Glābēja Jēzus Kristus asins izliešanu un Viņa upuri pie krusta.

Ļaujiet man pievērst uzmanību [maizes] svētīšanas lūgšanai. Es to nolasīšu pazemīgi, lai mēs saprastu, kas tajā teikts:

„Ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, mēs lūdzam Tevi, Tava Dēla Jēzus Kristus Vārdā, svētīt un svētu padarīt šo maizi visām tām dvēselēm, kuras no tās ņem, lai viņi varētu ēst, atceroties Tava Dēla miesu, un liecināt Tev, ak Dievs, Mūžīgais Tēvs, ka viņi ir ar mieru pieņemt Tava Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu, un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš tiem ir devis; lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar viņiem. Āmen.” [M&D 20:77.] . . .

Ēst — atceroties Viņu. Vai tas nozīmē, ka man tikai vajadzētu atcerēties, ka pirms gandrīz 2000 gadiem ļauni cilvēki satvēra Viņu, piesēja Viņu pie krusta, izdzina caur Viņa rokām un Viņa pēdām naglas un atstāju Viņu tur nomirstam? Man tam ir daudz dziļākā nozīme. Atcerēties Viņu — kāpēc Viņš bija pie krusta? Ko [es] iegūstu no tā, ka Viņš bija pie krusta? Ko Viņš izcieta pie krusta, lai es varētu tikt pestīts jeb atbrīvots no saviem grēkiem?

Tad nu dabiski cilvēks varētu nodomāt: Viņa rokās un pēdās tika iedzītas naglas, un Viņš bija pienaglots pie krusta, līdz nomira. . . . Ko vēl Viņš izcieta? Es domāju, ka tieši to lielākā daļa no mums nesaskata. Es esmu pārliecināts, ka Viņa lielākās ciešanas nebija naglu iedzīšana Viņa rokās un kājās un piesīšana pie krusta, lai cik mokoši un briesmīgi tas arī nebūtu. Viņš nesa vēl vienu nastu, kas bija daudz nozīmīgāka un spēcīgāka. Kā? Mēs to skaidri nesaprotam, bet man ir nojausma par to.⁵

Es domāju, ka nav neviena, kas kādreiz nebūtu izdarījis ko nepareizu un kas to nebūtu nožēlojis un nebūtu vēlējies, kaut viņš to

nebūtu darījis. Tad mūsu sirdsapziņa mūsu šausta, un mēs esam jutušies ļoti, ļoti nožēlojami. Vai esat kādreiz ko tādu pieredzējuši? Es esmu. . . . Bet šeit mums ir Dieva Dēls, kas nes manu un jūsu pārkāpumu nastu. . . . Viņa lielākās mokas nebija naglas Viņa rokās un pēdās, lai cik smagi arī tas būtu, bet prāta mokas tādā veidā, kas nav mums izprotams. Taču Viņš nesa šo nastu — mūsu nastu. Es tai kaut ko pieliku; jūs arī. Un tāpat arī visi pārējie. Viņš to uzņēmas, lai samaksātu cenu, lai es varētu izbēgt, — lai jūs varētu izbēgt, — no soda ar nosacījumu, ka mēs pieņemsim Viņa evaņģēliju un būsīm patiesi un uzticīgi tam.

Lūk, par to es cenšos domāt. To es atceros — ārkārtīgi sāpīgo agoniju, kad Viņš piesauca Tēvu Savā lūgšanā, lai ļauj šim biķerim iet garām. Viņš nelūd tikai atpestīšanu no naglu iedzišanas Savās rokās vai Savās pēdās, Viņam bija daudz smagākas mokas par to visu kopā — man neizprotamā veidā.⁶

Nav iespējams vājiem mirstīgiem, un mēs visi esam vāji, pilnībā aptvert Dieva Dēla ciešanu apjomu. Mēs nevaram aptvert to cenu, kas Viņam bija jāsamaksā. Pravietim Džozefam Smitam Viņš teica:

„Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus; bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man; šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri, un izvairīties — tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem.” [M&D 19:16–19.]

Tomēr mēs varam spēt uzzināt un aptvert, ka šī Viņa upura ārkārtīgi sāpīgā agonija ir mums nesusi vislielākās svētības, kādas ir iespējams dot. Vēl vairāk — mēs esam spējīgi aptvert, ka šīs ārkārtīgās ciešanas, kas bija pāri mirstīga cilvēka spējām to paveikt vai izturēt, — Viņš tās uzņēmas lielās Tēva un Dēla mīlestības dēļ pret cilvēci. . . .

. . . Ja vien mēs pilnībā novērtētu tās daudzās svētības, ko mums ir devusi pestīšana, kas paveikta mūsu dēļ, nebūtu nekā tāda, ko Tas Kungs mums varētu lūgt un ko mēs nebūtu dedzīgi un gatavi darīt.⁷

„Es vēlos, lai mēs varētu likt Baznīcas locekļiem daudz skaidrāk saprast tās derības, kuras viņi noslēdz, pieņemot Svēto Vakarēdienu.”

Es esmu pārliecināts, ja mēs spētu iztēloties, kā es to esmu mēģinājis daudzas reizes, šo svinīgo notikumu, kad Glābējs satiekās ar Saviem apustuļiem; ja mēs varētu redzēt viņus sapulcējušos, To Kungu Savās skumjās, ciešot par pasaules grēkiem, bēdājoties par vienu no Saviem apustuļiem, kas Viņu gatavojās nodot, tomēr mācot šos vienpadsmit vīrus, kuri Viņu mīlēja, un noslēdzot derības ar tiem, es esmu pārliecināts, mēs savās sirdīs justu, ka mēs nekad Viņu nepamestu. Ja mēs varētu redzēt viņus sapulcējušos un varētu aptvert mūsu Kungam uzkrautās nastas smagumu, kā viņi pēc vakariņām un garīgās dziesmas dziedāšanas iziet ārā, kā Tas Kungs tiek nodots, mocīts un apsmiets, kā mācekļi To pamet Viņa ciešanu drūmākajā brīdī, — ja mēs varētu to visu saprast, lai cik nepilnīga arī būtu mūsu izpratne, un tā tam ir jābūt, es esmu pārliecināts, mani brāļi un māsas, mēs uz mūžu vēlētos staigāt patiesības gaismā. Ja mēs

varētu redzēt, kā cilvēku Glābējs cieš dārzā un pie krusta, un varētu pilnībā aptvert visu, ko tas mums nozīmēja, mēs vēlētos ievērot Viņa baušļus un mēs mīlētu To Kungu, mūsu Dievu, ar visu sirdi, spēku, prātu un izturību un kalpotu Viņam Jēzus Kristus vārdā.⁸

3

Tas ir mūsu pienākums — rūpīgi pārdomāt tās derības, kuras mēs noslēdzam, pieņemot Svēto Vakarēdienu.

Es vēlos, lai mēs varētu likt Baznīcas locekļiem daudz skaidrāk saprast tās derības, kuras viņi noslēdz, pieņemot Svēto Vakarēdienu mūsu Svētā Vakarēdiena sanāksmēs.⁹

Es esmu redzējis, kā divi Baznīcas locekļi sēž kopā [Svētā Vakarēdiena sanāksmē], uzsāk sarunu, pārtraucot to tikai uz tik īsu brīdi, kamēr tiek skaitītas ūdens vai maizes svētīšanas lūgšana, tad atkal atsāk savu sarunu. . . . Man tas šķiet šokējoši, un es esmu pārliecināts — tāpat tas ir Tam Kungam.¹⁰

Tas ir mūsu pienākums — rūpīgi un apdomīgi pārdomāt [Svētā Vakarēdiena] lūgšanu būtību, kad dzirdam tās mūsu sanāksmēs. Katru reizi pieņemot šos simbolus, mēs noslēdzam četras svarīgas derības, un šo simbolu pieņemšana ir zīme, ka mēs apņemamies pilnībā uzņemties pienākumus, un tādā veidā tie attiecas arī uz mums. Šie ir tie pienākumi:

1. Mēs ēdam, pieminot Jēzus Kristus miesu, apsolot, ka mēs vienmēr atcerēsimies Viņa ievainoto ķermeni, kas tika nonāvēts pie krusta.

2. Mēs dzeram, pieminot tās asinis, kas tika izlietas par pasaules grēkiem, kas izpirka Ādama pārkāpumu un kas atbrīvo mūs no mūsu pašu grēkiem, ar nosacījumu, ka mēs patiesi tos nožēlojam.

3. Mēs noslēdzam derību, ka mēs būsim gatavi uzņemties Dēla *vārdu* un vienmēr Viņu atcerēties. Ievērojot šo derību, mēs apsolām, ka tiksim saukti Viņa vārdā un nekad nedarīsim neko tādu, kas apkaunotu vai nestu negodu šim vārdam.

4. Mēs noslēdzam derību, ka ievērosim Viņa baušļus, kurus Viņš mums ir devis; nevis vienu bausli, bet ka mēs būsim gatavi „dzīvot ar katru vārdu, kas nāk no Dieva mutes”. [M&D 84:44.]

„Tas ir mūsu pienākums — rūpīgi un apdomīgi pārdomāt [Svētā Vakarēdiena] lūgšanu būtību, kad mēs tās dzirdam.”

Ja mēs to darīsim, mums ir apsolīta pastāvīga Svētā Gara vadība, un, ja mēs to nedarīsim, mums nebūs šīs vadības.¹¹

Es jums vēlos uzdot dažus jautājumus, un es, protams, uzrunāju visus Baznīcas locekļus. Vai jūs domājat, ka cilvēks, kas ienāk Svētā Vakarēdienā sanāksmē lūgšanu, pazemības un pielūgsmes garā un kurš pieņem šos simbolus, kas simbolizē Jēzus Kristus miesu un asinis, apzināti pārkāps Tā Kunga baušļus? Ja cilvēks pilnībā apzinās, ko nozīmē pieņemt Svēto Vakarēdienu, ka viņš noslēdz derības uzņemties Jēzus Kristus vārdu un vienmēr Viņu atcerēties un ievērot Viņa baušļus, un ja šī derība ir atjaunota nedēļu pēc nedēļas, — vai jūs domājat, ka tāds cilvēks nemaksās savu desmito tiesu? Vai jūs domājat, ka tāds cilvēks neievēros Sabata dienu vai pārkāps Gudrības vārdu? Vai jūs domājat, ka viņš pārstās būt lūgšanu pilns un ka viņš nepildīs savus kvoruma pienākumus un citus pienākumus Baznīcā?

Kad cilvēks zina, ko nozīmē noslēgt šādu derību ar To Kungu un svēto priekšā nedēļu pēc nedēļas, man šķiet, ka tāda rīcība kā šo svēto principu un pienākumu neievērošana nav iespējama.¹²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Sadaļā „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” prezidents Smits dalās savās domās par laiku, kad Glābējs ieviesa Svēto Vakarēdienu. Kāpēc šis notikums ir jums nozīmīgs?
- Studējot 1. sadaļu, apsveriet, cik svarīgi ir apmeklēt Svētā Vakarēdiena sanāksmi katru nedēļu. Kā jūs varat sevi sagatavot Svētā Vakarēdiena sanāksmei? Ko var darīt vecāki, lai palīdzētu saviem bērniem sagatavoties?
- Kādas prezidenta Smita domas par Svētā Vakarēdiena pieņemšanu ir jums iedvesmojošas? (Skat. 2. sadaļu.) Ko mēs varam darīt, lai, pieņemot Svēto Vakarēdienu, atcerētos Glābēju un Viņa Izpirkšanu?
- Pievērsiet uzmanību derībām, kas uzskaitītas 3. sadaļā. Klusām pārdomājiet, ko jūs domājat par šīm derībām. Kā šīs derības ietekmē jūsu dzīvi?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mateja 26:26–29; 1. korintiešiem 11:23–29; 3. Nefija 18:1–13; Mormona 9:29; Moronija 4–5; M&D 20:75–79; 59:9–12

Mācīšanas padoms

„Dodiet stundas dalībniekiem uzdevumu (individuāli vai mazās grupās) nolasīt izraudzītos citātus nodaļas beigās. Aiciniet dalībniekus nodaļā meklēt mācības, kas ir saistītas ar jautājumiem. Tad aiciniet viņus dalīties savās domās un ieskatos ar pārējo grupu (no šīs grāmatas vii lpp.).

Atsauces

1. Conference Report, 1929. g. okt., 60–61; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makonkijšs, 3 sēj. (1954–1956), 2:340–41.
2. „Importance of the Sacrament Meeting”, *Relief Society Magazine*, 1943. g. okt., 590; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:339–340.
3. *Seek Ye Earnestly*, apkop. Džozefs Fildingā Smita, jaun., (1972), 99.
4. Conference Report, 1929. g. okt., 61; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:341.
5. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament”, uzruna Soltleiksitijas Jūtas Universitātes Reliģijas institūtā, 1961. g. 14. janv., 7–8.

6. NODALĀ

6. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament”, 8.
7. „Importance of the Sacrament Meeting”, 591–592.
8. Conference Report, 1929. g. okt., 63; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:347.
9. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament”, 7.
10. *Seek Ye Earnestly*, 122.
11. „Importance of the Sacrament Meeting”, 591.
12. Conference Report, 1929. g. okt., 62; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:346.

Džozefs un Hairams Smiti — Jēzus Kristus liecinieki

„Mēs paceļam savas balsis pateicībā par pravieša Džozefa Smita un patriarha Hairama Smita dzīvi un kalpošanu un par citu praviešu un apustuļu, un taisnīgu vīriešu, un sieviešu dzīvi un kalpošanu, kas ir turpinājuši to darbu, ko viņi iesāka.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Kopš agras jaunības Džozefs Fīldings Smits zināja, ka viņa ģimenei bija īpaša saikne ar pravieti Džozefu Smitu. Viņu iedvesmoja viņa vectēva Hairama Smita paraugs, kurš bija pravieša Džozefa vecākais brālis un uzticams draugs. Hairams uzticīgi kalpoja kā vadītājs Baznīcā līdzās savam brālim. Viņš arī palīdzēja izdot Mormona Grāmatu un tika aicināts par vienu no grāmatas Astoniem lieciniekiem. 1844. gada 27. jūnijā Džozefs un Hairams nomira mocekļa nāvē Kārtidžā, Ilinoisā, aizzīmogodami savas liecības par Glābēju un Viņa evaņģēliju. „Dzīvē viņi nebija šķirti, un nāvē viņi netika atdalīti!” (M&D 135:3.)

Džozefs Fīldings Smits nepazina savus vecvecākus no tēva pušes. Viņa vectēvs Hairams bija miris mocekļa nāvē ilgu laiku pirms Džozefa Fīldinga piedzimšanas. Hairama sieva Mērija Fīldinga Smita arī nomira jauna. Džozefs Fīldings Smits teica: „Es nepazinu savu vecmammu Mēriju Fīldingu Smitu. Es par to vienmēr esmu sajutis nožēlu, jo viņa bija viena no cildenākajām sievietēm, kas jebkad dzīvojuši, taču es pazinu viņas labo māsu, manu tanti Mersiju Tomsoni, un zēna gados es bieži apciemoju viņu viņas mājās un klausījos viņā, kad viņa man stāstīja stāstus par pravieti Džozefu Smitu, un, ak, cik ļoti pateicīgs es esmu par šo pieredzi.”¹

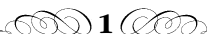
*Džozefs un Hairams Smiti: „Dzīvē viņi nebija šķirti,
un nāvē viņi netika atdalīti!” (M&D 135:3).*

Džozefs Fildings Smits mācījās arī no sava tēva, Džozefa F. Smita, piemēra, kurš personīgi pazina pravieti Džozefu Smitu. Par savu tēvu Džozefs Fildings Smits teica: „Viņa liecībā nebija ne vismazāko šaubu vai neskaidrības. Jo īpaši tas tā bija, kad viņš runāja par mūsu Glābēja dievišķumu vai pravieša Džozefa Smita misiju.”²

Šie paraugi un mācības veicināja to, ka Džozefs Fildings Smits ieguva liecību par atjaunoto evaņģēliju savā bērnībā. „Es neatceros tādu laiku, kad nebūtu ticējis mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, misijai vai pravieša Džozefa Smita misijai,”³ viņš vēlāk teica. Kad viņš mācīja evaņģēliju, viņš dažreiz pauda savu liecību ģimeniskā izpausmē: „Vai es mīlu pravieti Džozefu Smitu? Jā, tāpat kā mans tēvs viņu mīlēja pirms manis. Es viņu mīlu tāpēc, ka viņš bija Dieva kalps, un tāpēc, ka viņš atjaunoja evaņģēliju, un priekšrocību un svētību dēļ, ko esmu ieguvis es un mana ģimene, un jūs, un jūsu ģimenes, pateicoties svētībām, kas tika dāvātas šim vīram un tiem, kas darbojās kopā ar viņu.”⁴

Lai arī prezidents Smits bija pateicīgs par savas ģimenes mācībām un mantojumu, viņam bija sava, personīga liecība. Viņš teica: „Es vienmēr esmu bijis ļoti pateicīgs par liecību, kas pie manis nākusi caur Tā Kunga Garu, ka Džozefs Smits, Dieva pravietis, tika aicināts būt evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmeta priekšgalā.”⁵ Kādā citā reizē viņš liecināja: „Man ir zināšanas, pateicoties Dieva dāvanai, ka Džozefs Smits 1820. gadā tiešām redzēja Tēvu un Dēlu; ka Tēvs stādīja priekšā Savu Dēlu; ka Dēls runāja ar viņu, jautāja viņam, ko viņš vēlējās zināt, un deva viņam padomu; pateica viņam, kas viņam jādara, dodot solījumu, ka galu galā tiks atklātas citas zināšanas un ka evaņģēlija pilnība, kas toreiz nebija atrodama uz Zemes, tiks atjaunota.” Tad viņš dalījās pārliecībā, ka visi cilvēki var saņemt šo pašu liecību: „Katrai dvēselei uz visas Zemes virsmas, kurai ir vēlēšanās to zināt, ir šī privilēģija, jo katra dvēsele, kas pazemosies un pazemības dziļumos, un ticībā, esot ar nožēlas pilnu garu, nāks Tā Kunga priekšā, saņems šīs zināšanas tikpat noteikti, kā Viņš dzīvo.”⁶

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Ir šādas divas visnozīmīgākās tēmas: Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, un Džozefs Smits bija pravietis.

Mēs saskatām saikni starp Jēzu Kristu un Džozefu Smitu. Kristus ir Tas Kungs; Viņš nesa Izpirkšanas upuri; Viņš ir augšāmcelšanās un dzīvība; caur Viņu visi cilvēki tiks uzcelti nemirstībā, turklāt tie, kas tic un paklausa Viņa likumiem, iemantos arī mūžīgo dzīvi.

Džozefs Smits bija pravietis, aicināts šajās pēdējās dienās, lai caur atklāsmi saņemtu evaņģēlija glābjošās patiesības un būtu likumīgs kalpotājs, saņēmis spēku no augšienes evaņģēlija priekšrakstu pildīšanai.

Tā kā šīs patiesības, kas caur viņu ir atklātas, ir tieši tās patiesības, kas izplatīsies katrā tautā pirms Otrās Atnākšanas, nav nekāds brīnums, ka Moronijs teica Džozefam Smitam, ka viņa „vārds būs par laba un ļauna atziņu starp visām tautām, ciltīm un valodām, jeb ka visas tautas to minēs gan ar labu, gan ļaunu”. [Džozefs Smits — Vēsture 1:33.]

Nav arī nekāds brīnums, ka vēlāk Tas Kungs bija sacījis pravietim: „Zemes gali vaicās pēc tava vārda, un muļķi izsmies tevi, un elle plosīsies pret tevi;

kamēr sirdsšķīstie un gudrie, un cēlie, un tikumīgie meklēs padomu un pilnvaras, un svētības pastāvīgi no tavas rokas.” (M&D 122:1–2.)

Zemes gali tagad sāk vaicāt pēc Džozefa Smita vārda, un daudzi cilvēki daudzās tautās priecājas evaņģēlijā, kas tika atjaunots ar viņa palīdzību.

Kopš šī evaņģēlija laikmeta sākuma, Jēzus liecība, kā tā tika atklāta Džozefam Smitam, tiek sludināta Amerikas Savienotajās Valstīs, Kanādā, Lielbritānijā, lielākajā daļā Eiropas un Klusā okeāna salās.

Pēdējos gados šis darbs ir gandrīz neticamā veidā izplatījies Meksikā, Centrālamerikas valstīs un Dienvidamerikā.

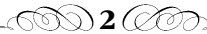
Un Āzija tagad [1971. gads] tiek atvērta evaņģēlija vēstij tādā veidā, kas pārspēj jebko agrāk notikušu. Baznīca tiek nodibināta

Japānā un Korejā, Taivānā un Honkongā, un mēs sākam darboties Taizemē, Singapūrā un Indonēzijā.

Un pienāks diena, Tā Kunga gudrībā, kad citas tautas, kas tagad ir slēgtas patiesības vēstij, atvērs mums savas durvis, un Israēla elderi ies un pastāstīs sirdī godīgajiem šajās tautās par Kristu un Viņa valstības evaņģēliju, kas ir nācis uz Zemes mūsu dienās caur pravieti Džozefu Smitu.⁷

Džozefs Smits ir zināšanu atklājējs par Kristu un glābšanu pasaulei šajās dienās un šajā paaudzē.⁸

Manā prātā vienmēr ir divas pašas nozīmīgākās tēmas: Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, kas tika sistis krustā par pasaules grēkiem; Džozefs Smits bija pravietis, aicināts un nozīmēts, lai iesāktu evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetu. Šis ir mans vēstījums pasaulei.⁹

Tas Kungs aicināja Džozefu Smitu būt šī diženā evaņģēlija laikmeta priekšgalā.

Džozefs Smits . . . nāca un svētu vēstnešu vadībā ielika Dieva valstības pamatus, kā arī sāka šo brīnišķo darbu un brīnumu, lai pasaule būtu gatava Tā Kunga atnākšanai.¹⁰

Es zinu, ka mūsu Tēvs debesis aicināja un nozīmēja viņu [Džozefu Smitu]; ka viņš saņēma atklāsmi un vadību no Dieva Dēla, kas nāktu par labu un būtu par svētību visiem cilvēkiem, ja viņi to pieņemtu.¹¹

Man nav nekādu šaubu, ka Tas Kungs aicināja pravieti Džozefu Smitu un deva viņam atklāsmi, baušļus, atvēra viņam debesis un lūdza viņu būt šī diženā evaņģēlija laikmeta priekšgalā. Mani pilnīgi pārlicina tas, ka savā jaunībā, kad viņš devās lūgt Dievu, viņš redzēja Dievu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, un stāvēja Viņu klātbūtnē; man nav nekādu šaubu — es zinu, ka tā ir patiesība. Es zinu, ka vēlāk viņu apmeklēja Moronijs, ka viņš saņēma Ārona priesterību no Jāņa Kristītāja rokām, Melhisedeka priesterību no Pētera, Jēkaba un Jāņa rokām un ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca pēc dievišķas pavēles tika organizēta 1830. gada 6. aprīlī.¹²

Izvēloties pārstāvi šī brīnumainā darba, kam drīz bija jāsākas starp cilvēku bērniem, priekšgalā [skat. M&D 4:1], Tas Kungs neizvēlējās kādu, kas būtu lietpratīgs pasaulīgās mācībās un tradīcijās. Viņa ceļi

*„Džozefs Smits bija pravietis, aicināts un nozīmēts,
lai iesāktu evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetu.”*

nav cilvēku ceļi, un Viņa domas nav cilvēku domas [skat. Jesajas 55:8]. Tādam cilvēkam, kas būtu mācīts pasaulīgā gudrībā, būtu pārāk daudz kas jāaizmirst no iemācītajām cilvēku tradīcijām un filozofijām. Savā lielajā gudrībā Tas Kungs izvēlējās vienkāršu bērnu — četrpadsmitgadīgu zēnu. Šim jauniešim Tas Kungs atklāja evaņģēlija pilnību, ko pasaule nebūtu pieņēmusi neticības dēļ. Saņemot debesu vadību vairāku gadu garumā, jo viņu apmācīja vēstneši, kas bija sūtīti no Tā Kunga klātbūtnes, — šis jaunais cilvēks, Džozefs Smits, bija sagatavots, lai vadītu evaņģēlija atjaunošanas darbu un Dieva Valstības uzcelšanu.¹³

 3

Tas Kungs teica, ka šī paaudze saņems Viņa vārdu caur pravieti Džozefu Smitu.

Katrā laikmetā, kad evaņģēlijs ir uz Zemes, tam ir jātiek atklātam Tā Kunga praviešiem, un viņiem ir jābūt aicinātiem par likumīgiem kalpotājiem, lai pildītu priekšrakstus un vadītu to izpildi savu līdz-cilvēku glābšanai.

Džozefs Smits ir pravietis, kuru Tas Kungs aicināja mūsdienās, lai atjaunotu glābšanas patiesības un dotu viņam atslēgas un spēkus šo glābjošo patiesību pārvaldišanai.

Viņam Tas Kungs teica: „. . . šī paaudze saņems Manu vārdu caur tevi.” (M&D 5:10.) Un tad, atsaucoties uz evaņģēliju, kas tika atjaunots caur Džozefu Smitu, Tas Kungs teica: „Šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals, jeb ļauno iznīcināšana.” [Džozefs Smits — Mateja evaņģēlijs 1:31.]¹⁴

Tagad es saku,

ka Džozefs Smits ir tas cilvēks, uz kuru visiem cilvēkiem mūsdienās ir jāskatās, lai uzzinātu patiesību par Kristu un Viņa evaņģēliju;

ka noliktajā laikā šī pravieša vārds būs zināms katrā Zemes nostūrī un starp visām tautām;

ka godīgie sirdī pieņems viņu kā pravieti un pielūgs to Kungu, kuru viņš atklāja;

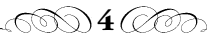
ka baznīca, kuru viņš organizēja pēc dievišķas pavēles, plaukst, jo tā seko atklāsmēm, kuras nākušas caur viņu;

un ka visi, kas tic Džozefa Smita mācībām un rikojas saskaņā ar tām, iegūs zināšanas, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, kurš tika sistis krustā par pasaules grēkiem.

Tādā pašā veidā, kā es zinu, ka Jēzus ir Kristus — un tas ir ar atklāsmi no Svētā Gara — es zinu, ka Džozefs Smits ir un bija, un mūžīgi būs Dieva pravietis. . . .

Liecības un pateicības garā es [dalos] šajos iedvesmotajos vārdos no Mācības un Derībām: „Tā Kunga Pravietis un Gaišregis Džozefs

Smits ir izdarījis vairāk cilvēku glābšanai šai pasaulē, kā jebkurš cits cilvēks, kas jebkad tanī ir dzīvojis, izņemot tikai Jēzu.” (M&D 135:3.)¹⁵

Džozefs Smits un viņa brālis Hairams bija vienoti dzīvē un nāvē.

Es esmu pateicīgs par mūžīgās patiesības atjaunošanu šajā beidzamajā evaņģēlija laikmetā; par pravieša Džozefa Smita un mana vectēva, patriarha Hairama Smita, misiju un kalpošanu; un par to, ka Dieva valstības atslēgas ir atkal nodotas cilvēkam uz Zemes.¹⁶

„Un vēl, patiesi Es saku tev, svētīts ir Mans kalps Hairams Smits; jo Es, Tas Kungs, mīlu viņu dēļ viņa sirds godaprāta, un tāpēc, ka viņš mīl to, kas ir pareizs Manā priekšā — saka Tas Kungs.” [M&D 124:15.]

Kurš gan nebūtu laimīgs, saņemot šādu cieņas un uzticēšanās apliecinājumu un uzslavu, turklāt, kad tā nāk no Tā Kunga? Hairams Smits bija viens no pirmajiem, kas tika kristīts šajā evaņģēlija laikmetā. Visas savas dzīves laikā viņš stāvēja līdzās savam brālim Džozefam un stiprināja, un iedrošināja viņu ar ticību un uzticamu mīlestību. Hairams bija cilvēks ar brīnišķīgu un maīgu sirdi. Viņam piemita dziļa pazemība, un viņš mīlēja savu brāli vairāk nekā savu dzīvību. Tas ir pausts viņa nāvē, kurā viņš ieguva mocekļa kroni. Viņš bija bezbailīgs, aizstāvēt patiesību. Patiesi, viņš „[mīlēja] to, kas ir pareizs”.

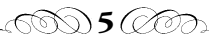
Hairams Smits piedzima 1800. gada 9. februārī un bija gandrīz sešus gadus vecāks par pravieti. Nebija tāda pagodinājuma, ko saņēma Džozefs Smits, ko zināmā mērā nebūtu saņēmis arī Hairams, kurš priecājās ar savu brāli par visām svētībām, ko Tas Kungs dāvāja viņa brālim. Tādu pat brālīgu mīlestību pravietis Džozefs izrādīja savam brālim Hairamam. Viņi kopā izgāja cauri tām pašām bēdām un tiem pašiem priekiem. Vienādas vajāšanas piemeklēja viņus abus. Viņi kopā bija tajos pašos pazemes cietumos evaņģēlija dēļ, un, kad laiks pienāca viņu liecību aizzīmogošanai, viņi kopā mira mocekļa nāvē. „Dzīvē viņi nebija šķirti, un nāvē viņi netika atdalīti!” [M&D 135:3.] . . .

Džoefs un Hairams Smiti kopīgi aizzīmogoja savas liecības ar savām asinīm.

Šis ir pelnīts cieņas apliecinājums no pravieša: „Brāli Hairam, cik gan tev ir uzticīga sirds! Ak, lai Mūžīgais Jehova dāvā tev mūžīgas svētības atlīdzībā par tām rūpēm, ar kādām tu rūpējies par manu dvēseli! Ak, cik daudz bēdu mēs kopā esam izcietuši; un atkal mēs atrodam sevi iekaltus nežēlīgas apspiešanas važās. Hairam, tavš vārds būs rakstīts Tā Kunga Likumu grāmatā, lai tie, kas nāks pēc tevis, varētu uz to skatīties un lai viņi varētu veidot savu dzīvi pēc taviem darbiem.”

Un vēl pravietis teica: „Es varētu lūgt savā sirdī, lai visi mani brāļi būtu tādi kā mans mīļotais brālis Hairams, kam piemīt jēra maigums un Ījaba godprātīgums, un, īsumā sakot, Kristus lēnprātība un pazemība, un es viņu mīlu ar tādu mīlestību, kas ir stiprāka par nāvi, jo man nekad nav bijis nepieciešams viņu norāt, ne arī viņam mani.”¹⁷

Džozefs un Hairams Smiti aizzīmogojā savas liecības ar savām asinīm.

Mans vectēvs, patriarhs Hairams Smits, tika aicināts turēt šī evaņģēlija laikmeta atslēgas kopā ar pravieti Džozefu Smitu, savu jaunāko brāli. Tas Kungs teica, ka ikviena lieta tiks pamatota ar liecību no divu liecinieku mutes [skat. 2. korintiešiem 13:1]. . . .

Džozefs Smits nebūtu spējis darboties viens, jo tad viņa darbs nebūtu izdevies, tāpat kā Glābēja darbs prasīja vēl viena liecinieka apstiprinājumu, un kurš gan varētu liecināt par Kristu, ja ne Viņa Tēvs? [Skat. Jāņa 8:12–18.] Un tādēļ Tas Kungs aicināja vēl vienu vīru, lai viņš stāvētu līdzās Džozefam Smitam un turētu glābšanas atslēgas šajā evaņģēlija laikmetā kā vēl viens liecinieks kopā ar Džozefu. . . .

. . . [Hairams] tika aicināts ne tikai par Baznīcas patriarhu, kas bija viņa pirmdzimtības tiesības, bet arī tajā pašā laikā Tas Kungs viņam teica:

„Un no šī laika turpmāk Es nozīmēju viņu, lai viņš varētu būt pravietis un gaišreģis, un atklājējs Manai baznīcai, tāpat kā Mans kalps Džozefs;

lai viņš varētu rīkoties saskaņoti arī ar Manu kalpu Džozefu, un lai viņš pieņemtu padomu no Mana kalpa Džozefa, kurš rādīs viņam tās atslēgas, ar kurām viņš var lūgt un saņemt, un tiks kronēts ar to pašu svētību un godību, un slavu, un priesterību, un priesterības dāvanām, kas kādreiz tika dotas viņam, kas bija Mans kalps Oliveris Kauderijis;

lai Mans kalps Hairams varētu liecināt par tām lietām, ko Es viņam rādīšu, lai viņa vārds varētu būt svētā piemiņā no paaudzes uz paaudzi mūžīgi mūžos.” [M&D 124:94–96.]

Saskaņā ar šo aicinājumu un pavēli, pravietis Džozefs Smits piešķīra Hairamam Smitam visas priesterības atslēgas, pilnvaras un dāvanas, kas viņam pašam bija un kuras agrāk bija Oliveram Kauderijam. Tas Kungs arī atklāja Hairamam Smitam visu, kas bija nepieciešams, lai padarītu viņu pilnībā un pilnā mērā par liecinieku kopā ar savu brāli Džozefu, esot par pravieti, gaišreģi un atklājēju, un Baznīcas prezidentu, un lai viņš stāvētu laikā un visā mūžībā šī

evaņģēlija laikmeta priekšgalā kopā ar savu brāli Džozefu, būdams Jēzus Kristus liecinieks.¹⁸

Kopā ar savu brāli, manu vectēvu, patriarhu Hairamu Smitu, viņš [Džozefs Smits] aizzīmogoja savu liecību ar savām asinīm Kārtidžas cietumā. Un es, pie viena, vēlos būt darbarīks Tā Kunga rokās, lai Zemes galiem darītu zināmu, ka glābšana atkal ir pieejama, jo Tas Kungs mūsu dienās ir cēlis varenu gaišreģi, lai vēlreiz nodibinātu Savu valstību uz Zemes.¹⁹

Mēs paceļam savas balsis pateicībā par pravieša Džozefa Smita un patriarha Hairama Smita dzīvi un kalpošanu un par citu praviešu un apustuļu, un taisnīgu vīriešu, un sieviešu dzīvi un kalpošanu, kas ir turpinājuši to darbu, ko viņi iesāka.²⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Smits pastāstīja par ģimenes locekļiem, kuri viņa bērībā palīdzēja viņam veidot liecību par Džozefa Smita misiju (skat. „No Džozefa Fildingā Smita dzīves”). Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu bērniem iegūt liecību par pravieša Džozefa Smita misiju?
- Kā Jēzus Kristus Vārds un Džozefa Smita vārds ir saistīti? (Skat. 1. sadaļu.) Kā pravieša Džozefa Smita kalpošana ir ietekmējusi jūsu liecību par Glābēju un Viņa evaņģēliju?
- Apdomājiet prezidenta Smita novērojumus par to, ka Tas Kungs aicināja Džozefu Smitu, nevis „kādu, kas būtu lietpratīgs pasaulīgās mācībās un tradīcijās” (2. sadaļa). Kā šāda sapratne var mums palīdzēt, kad jutamies nepiemēroti savu pienākumu pildīšanai?
- 3. sadaļā prezidents Smits citē Mācības un Derību 5:10 un 135:3. Kā jūs izskaidrotu šos pantus kādam, kam ir sveša Džozefa Smita misija?
- Ko jūs varat mācīties no attiecībām starp Džozefu Smitu un viņa brāli Hairamu? (Skat. 4. sadaļu.)
- Kādas ir jūsu sajūtas, kad domājat par to, ka Džozefs un Hairams Smiti aizzīmogoja savas liecības ar savām asinīm? (Skat. 5. sadaļu.) Kā mēs varam godāt viņu upuri?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Džozefa Smita tulkojums, 1. Mozus 50:30–31; 2. Nefija 3:5–15; M&D 11:11–26; 76:22–24; 135

Mācīšanas padoms

Viens veids, kā veicināt citīgu mācīšanos, ir uzmanīgi klausīties, kad kāds uzdod jautājumu vai izsaka savas domas. „Klausīšanās ir mīlestības izpausme. Tā bieži vien prasa uzpurēšanos. Kad mēs patiesi ieklausāmies citos, mēs bieži atsakāmies no tā, ko gribam teikt, lai ļautu citiem izteikties” (*Teaching, No Greater Call [1999]*, 66).

Atsauces

1. Conference Report, 1962. g. apr., 44.
2. Braiants S. Hinklijs, „Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, 1932. g. jūn., 459.
3. Conference Report, 1962. g. apr., 44.
4. Conference Report, 1960. g. apr., 73.
5. Conference Report, 1962. g. apr., 45.
6. Conference Report, 1949. g. okt., 88–89.
7. Conference Report, 1970. g. okt., 6.
8. „The First Prophet of the Last Dispensation”, *Ensign*, 1971. g. aug., 7.
9. Conference Report, 1920. g. apr., 108–109.
10. Conference Report, 1920. g. apr., 107.
11. Conference Report, 1949. g. okt., 88.
12. „To Know for Ourselves”, *Improvement Era*, 1970. g. marts, 3.
13. *Essentials in Church History* (1950), 20–21.
14. Conference Report, 1970. g. okt., 6.
15. „The First Prophet of the Last Dispensation”, 7.
16. „A Prophet’s Blessing”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 130.
17. „Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, 1933. g. febr., 201; slīpraksts noņemts pirmavotā; skat. arī *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 458.
18. Conference Report, 1930. g. apr., 91–93; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:216–219.
19. „The First Prophet of the Last Dispensation”, 7.
20. „Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign*, 1972. g. marts, 9.

Dieva Baznīca un valstība

*„Lai visi cilvēki nešaubīgi zina, ka šī ir Tā Kunga
Baznīca un ka Viņš vada tās darbu! Kāda
privilēģija ir būt tik dievišķas institūcijas loceklim!*

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Džozefa Smita kalpošana par Baznīcas prezidentu no 1970. gada 23. janvāra līdz 1972. gada 2. jūlijam bija ziedošanās kulminācija Tā Kunga valstībai visas dzīves garumā. Viņš jokoja, ka viņa pirmais Baznīcas uzdevums bija, kad viņš bija vēl mazs bērniņš. Deviņu mēnešu vecumā viņš kopā ar savu tēvu, prezidentu Džozefu F. Smitu, pavadīja prezidentu Brigamu Jangu uz Seintdžoržu, Jūtas štatā, lai piedalītos Seintdžordžas tempļa iesvētīšanā.¹

Būdams jaunietis, Džozefs Fīldings Smits kalpoja pilnlaika misijā un vēlāk tika aicināts būt par priesterības kворuma prezidentu un vispārējās valdes locekli Jauno vīriešu kopīgās pilnveidošanās asociācijā (mūsdienu Jauno vīriešu biedrības sākotnējais nosaukums). Viņš strādāja arī par Baznīcas vēstures centra darbinieku un neoficiāli palīdzēja savam tēvam kā sekretārs laikā, kad viņa tēvs bija Baznīcas prezidents. Šo kalpošanas iespēju dēļ Džozefs Fīldings Smits nonāca līdz atziņai par Baznīcas iedvesmoto struktūru un tās lomu indivīdu un ģimeņu vešanā uz mūžīgo dzīvi.

Džozefs Fīldings Smits tika iecelts par Tā Kunga, Jēzus Kristus, apustuli 1910. gada 7. aprīlī. Viņš kalpoja par Divpadsmit apustuļu kворuma locekli gandrīz 60 gadus, tajā skaitā gandrīz 20 gadus kā kворuma prezidents. Kā apustulis — viņš palīdzēja vadīt Baznīcu visā pasaulē. Viņš piedalījās daudzās Baznīcas misijas jomās, kalpodams par Baznīcas vēsturnieku, Soltleiksitijas tempļa prezidentu, Jūtas ģenealoģijas biedrības prezidentu un Augstākā prezidija padomnieku.

Prezidents Džozefs Fildings Smits, uzticīgs kalps Tā Kunga valstībā

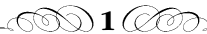
Būdams vienkāršs un pieticīgs vīrs, Džozefs Fīldings Smits nekad netiecās pēc šiem amatiem. Taču, kad Tas Kungs aicināja viņu kalpot, viņš labprātīgi un ar entuziasmu paklausīja. Viņš bez liekiem vārdiem parādīja šo ziedošanos kādu dienu, kad 89 gadu vecumā devās uz kādu sanāksmi. Izejot no savām mājām, viņš paslīdēja un nokrita lejā pa kāpņu posmu. Lai gan viņš savainoja savu kāju, viņš nogāja aptuveni ceturtdaļu jūdzes — viņa vārdiem sakot, „grīļodamies kā vecs vīrs”, — lai varētu izpildīt savus pienākumus. Pēc šīs sanāksmes viņš devās atpakaļ uz mājām, kur visbeidzot atļāva ārstam sevi izmeklēt. Ārsts atklāja, ka prezidenta Smita kāja vairākās vietās bija ieplaisājusi. Prezidents Smits vēlāk komentēja šo pieredzi. „Sanāksmē pārāk ievilkās,” viņš teica. „Taču visas sanāksmes ievilka.”²

Savā vēstulē pēdējo dienu svēto jauniešiem prezidents Smits dalījās iemeslos, kāpēc viņš ir tik ļoti ziedojies Baznīcas darbam:

„Es zinu, ka Dievs dzīvo. Es zinu, ka Jēzus Kristus ir mūsu Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Man ir pilnīga ticība pravieša Džozefa Smita un to misijai, kas sekoja pēc viņa.

Es zinu, ka mums ir Jēzus Kristus mūžīgā evaņģēlija patiesība, tieši tāpat kā es zinu, ka es dzīvoju. Ja es to nezinātu, es negribētu būt šeit vai iesaistīties šajā darbā. Bet es to zinu ar katru sava ķermeņa šūnu. Dievs to man ir atklājis.”³

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Pēc gadsimtiem ilgas garīgas tumsas un atkrišanas Tas Kungs ir atjaunojis Savu evaņģēliju un nodibinājis Savu Baznīcu uz Zemes.

Tas Kungs [ir] atjaunojis evaņģēliju un nodibinājis Savu Baznīcu uz Zemes. Šis organizēšanas un atjaunošanas iemesls ir fakts, ka gadsimtiem ilgi pasaule bija garīgā tumsā, bez pilnvarām un bez sapratnes, viņi nezināja, kā pielūgt dzīvo Dievu. . . .

Mūžīgā derība tika lauza, atkrišanas dēļ zuda pareiza izpratne par evaņģēlija principiem; cilvēkiem vairāk nebija tiesības izpildīt evaņģēlija priekšrakstus. Kļuva nepieciešams to visu atjaunot

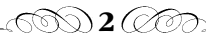
un lai cilvēki pieaugtu ticībā caur debesu atvēršanu un evaņģēlija atjaunošanu.

Tā nu Tas Kungs sūtīja Savus vēstnešus no Savas klātbūtnes ar evaņģēlija pilnību un ar spēku, un priesterības pilnvarām, lai to dāvātu cilvēkiem, un deva tiem baušļus, . . . jo Tas Kungs zināja tās nelaimes, kurām ir jānāk pār pasauli, un tā bija Viņa griba, ka cilvēki tiktu atbilstoši brīdināti un viņiem tiktu dota iespēja saņemt evaņģēliju, lai viņi varētu nožēlot grēkus un novērsties no saviem ļaunajiem ceļiem, un kalpotu Tam Kungam [skat. M&D 1:17–23].⁴

Mēs paziņojam, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir Dieva valstība uz Zemes, vienīgā vieta, kur cilvēki var nākt, lai mācītos patiesās pestīšanas mācības un atrastu svētās priesterības pilnvaras.⁵

Mani mīļotie brāļi un māsas, es esmu vārdiem neizsakāmi pateicīgs par Tā Kunga dotajām svētībām un uzticīgajiem šīs Baznīcas locekļiem dažādās šīs Zemes tautās, un par visiem Viņa bērniem ikvienā vietā.

Es Viņam pateicos katru savas dzīves dienu par to, ka Viņš ir atjaunojis šajās pēdējās dienās Savu mūžīgo evaņģēliju visu to pestīšanai, kas noticēs un paklausīs Viņa likumiem.⁶

Pats Tas Kungs vada šīs Baznīcas darbu, un tā ir mūsu privilēģija būt tās locekļiem.

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca burtiskā realitātē ir Dieva valstība uz Zemes.⁷

Es gribu teikt, ka neviens cilvēks viens pats nevar vadīt šo Baznīcu. Tā ir Tā Kunga, Jēzus Kristus, Baznīca; Viņš vada šo Baznīcu. Baznīca nes Viņa vārdu, tai ir Viņa priesterība, tā pārvalda Viņa evaņģēliju, sludina Viņa mācības un dara Viņa darbu.

Viņš izvēlas cilvēkus un aicina tos būt par darbarīkiem Savās rokās, lai sasniegtu Savus mērķus, un Viņš tos vada un dod norādījumus viņu darbā. Taču cilvēki ir tikai darbarīki Tā Kunga rokās, un gods un godība par visu, ko Viņa kalpi sasniedz, ir un tai mūžam ir jābūt — Viņam.

Ja šis būtu cilvēka darbs, tas neizdotos, bet šis ir Tā Kunga darbs, un Viņš nekļūdās. Un mums ir apsolījums: ja mēs ievērosim baušļus un mēs būsim drosmīgi liecībā par Jēzu un būsim uzticīgi ikvienai patiesībai, Tas Kungs vadīs un dos norādījumus mums un Savai Baznīcai taisnības ceļos visu Savu nolūku sasniegšanai.⁸

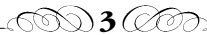
Visiem Baznīcas locekļiem visā pasaulē es vēlos teikt, ka šai Baznīcai ir dievišķi noteikta misija, kas jāīsteno Jēzus Kristus, mūsu Glābēja, vadībā un saskaņā ar Viņa norādījumiem, un ka nekas neapstādinās Viņa plānus, kas attiecas uz šīs misijas izpildīšanu. Tā īstēnos mūsu Debesu Tēva plānus. Es ceru, ka svētie visā pasaulē ik dienu pateicas Tam Kungam par to, ka viņi ir Viņa Baznīcas locekļi, un par pravieša Džozefa Smita misiju evaņģēlija atjaunošanā mūsu priekam un laimei.⁹

Sirdī godīgajiem visās tautās mēs sakām: Tas Kungs jūs mīl. Viņš vēlas, lai jūs saņemtu evaņģēlija svētību pilnību. Viņš tagad jūs aicina noticēt Mormona Grāmatai, pieņemt Džozefu Smitu kā pravieti un ieiet Viņa zemes valstībā, un tādējādi kļūt par mūžīgas dzīves mantiniekiem Viņa debesu valstībā.¹⁰

Kopš Baznīcas dibināšanas nekad nav bijis laiks, kad Baznīcu vadītu cilvēks. Tā tas bija arī Džozefa Smita un Brigama Janga dienās; tās tas ir bijis kopš tā brīža. Šis ir Tā Kunga darbs, un neaizmirstiet, ka šo darbu darīs Visaugstākais, nevis cilvēks.¹¹

Es zinu, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir Dieva valstība uz Zemes, un to, ka tagadējo organizāciju un vadību ir atbalstījis Tas Kungs, un tā iet to ceļu, kuru Viņš ir noteicis.

Lai visi cilvēki nešaubīgi zina, ka šī ir Tā Kunga Baznīca un Viņš vada tās darbus. Kāda privilēģija ir būt tik dievišķas institūcijas loceklim!¹²

Baznīca ir dibināta, lai palīdzētu Baznīcas locekļiem atrast prieku un laimi šajā dzīvē un mūžīgajā dzīvē.

Tas Kungs ir nodibinājis visas lietas kārtībā un ir devis mums nevainojamu sistēmu. Cilvēki to nevar pilnveidot. Ja mēs varētu darīt to, ko Tas Kungs ir atklājis, tā, kā Viņš to ir atklājis, tad viss

būtu nevainojami, jo organizācija ir nevainojama organizācija; tās teorija — tās plāns — ir bez kļūdām.¹³

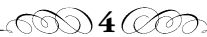
Tas Kungs ir izveidojis savā Baznīcā priesterības organizāciju, kuru vada apustuļi un pravieši. Un viņš ir devis arī citas organizācijas, . . . lai palīdzētu un atbalstītu priesterību.

Ikvienā evaņģēlija laikmetā ir jāsastopas ar īpašām vajadzībām, jārisina īpašas problēmas, un Baznīcas locekļiem ir jāsniedz atbalsts un palīdzība, kad viņi gādā par savu pestīšanu ar „bailēm un drebēšanu” Tā Kunga priekšā. (Skat. Filip. 2:12.) Šim nolūkam mums ir palīgorganizācijas [Palīdzības biedrība, Jaunie vīrieši, Jaunās sievietes, Sākumskola un Svētdienas skola], lai palīdzētu un atbalstītu priesterību. Tās ir tā organizētas, lai apmierinātu cilvēku vajadzības, neskatoties uz to sociālo stāvokli. Tās ir daļa no Dieva pārvaldes un ir izveidotas, lai palīdzētu Baznīcas locekļiem pilnveidot savu dzīvi un darīt to, kas tiem sniedz prieku un laimi šajā dzīvē un mūžīgajā dzīvē — nākamajā dzīvē. . . .

Baznīca un tās aģentūras eksistē, lai palīdzētu ģimenēm un indivīdiem. Mājskolotājiem, priesterības vadītājiem un bīskapiem ir uzdevums vest tos, ar kuriem viņi strādā, uz mūžīgo dzīvi mūsu Tēva valstībā, un palīgorganizācijām ir uzdevums palīdzēt un atbalstīt šajā dižajā pestīšanas darbā.

Mēs nevaram pārvērtēt, cik ļoti nepieciešams ir pielietot visas šīs programmas visu mūsu Tēva bērnu labumam un svētībai. . . .

Ja katrs no mums darīs visu, kas mums būtu jādara, lai izpildītu Baznīcas programmas, Tas Kungs mūs svētīs un būs labvēlīgs pret mums tādā mērā, ka mūsu darbu pavadīs veiksmē, un no tā visa mūsu atalgojums būs miers un prieks šeit un mūžīgā godībā, nākamajā dzīvē.¹⁴

Mūsu kalpošana Baznīcā pauž mīlestību pret citiem un atzinību par Tā Kunga nebeidzamo kalpošanu.

Tas Kungs ir kopā ar Baznīcu. Viņš mūs vada. Viņa gars gulstas pār Viņa ļaudīm. Tas, ko Viņš no mums pieprasa, — lai mēs Viņam kalpotu pazemībā un sirds un dvēseles vienotībā.¹⁵

„Tas Dievs, kuram jūs kalpojat un kura darbā jūs esat iesaistīti, neatstāj bez ievēribas jūsu kalpošanu.”

Mūsu Glābējs nāca šajā pasaulē, lai mācītu mums mīlestību citam pret citu, un, tā kā šī lielā mācība tika parādīta caur Viņa lielajām ciešanām un nāvi, lai mēs varētu dzīvot, vai tad mums nevajadzētu paust savu mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem, kalpojot viņu labā? Vai mums nevajadzētu parādīt savu atzinību par Viņa nebeidzamo kalpošanu mums, kalpojot Viņa lietā?

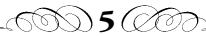
Cilvēks, kurš Baznīcā dara tikai to, kas skar viņu pašu, nekad nesasnies paaugstināšanu. Piemēram, cilvēks, kurš vēlas lūgt, maksāt savu desmito tiesu un ziedojumus, un pildīt parastos pienākumus, kas skar tikai viņa personīgo dzīvi, un neko vairāk, nekad nesasnies pilnības mērķi.¹⁶

Nekad neatsakieties kalpot. Kad prezidējošais pilnvarotais lūdz jūsu palīdzību, ar prieku to pieņemiet un veltiet šim darbam labāko,

kas jums ir. Tas Kungs no mums to sagaida, un mēs esam noslēguši derību to darīt. Šis ceļš sniedz prieku un mieru, un tajā pašā laikā tie, kas kalpo, saņem vislielākās svētības. Skolotājs iegūst vairāk nekā tas, kuru viņš māca; tās svētības, kas pie mums atgriežas, kad mēs pieņemam aicinājumu strādāt Baznīcā, ir daudz lielākas nekā svētības, kuras varam sniegt citiem. Tas, kurš atsakās veikt jebkādu darbu vai izvairās no pienākumiem, kad tie viņam Baznīcā tiek uzticēti, ir nopietnās briesmās zaudēt Gara vadību. Ar laiku tas kļūst kūtrs un vienaldzīgs pret visiem pienākumiem, un tāpat kā stāds, kuru nekopj un nelaista, tas sažūst un nomirst garīgā nāvē.¹⁷

Tas Dievs, kuram jūs kalpojat un kura darbā jūs esat iesaistīti, neatstāj bez ievēribas jūsu kalpošanu.¹⁸

Tā ir mana lūgšana, lai mēs visi, kas kopā strādājam Tā Kunga valstībā kā īsti brāļi un māsas, varētu strādāt tā, lai paveiktu to lielo darbu, kas ir mūsu priekšā.¹⁹

Šajā atklāšanas laikā Dieva valstība un Tā Kunga darbs izplatīsies pa visu pasauli.

Dievišķi izraudzītiem pilnvarotiem ir dāvāta evaņģēlija izplatīšana ar uzdevumu no Dieva — ar spēku un pilnvarām izplatīt Dieva vārdu un veikt visus tās priekšrakstus. . . .

Ir bijuši laiki, kad evaņģēlijs ir bijis atņemts cilvēkiem to pārkāpumu dēļ. Tāda situācija bija Noasa dienās. Israēls novērsās no Tā Kunga, un šī tauta tika atstāta tumsībā daudzas paaudzes, kam sekoja Jēzus Kristus atnākšana, un, kad Viņš atnāca starp cilvēkiem, Viņš atjaunoja evaņģēlija pilnību. Viņš sūtīja Savus mācekļus pasludināt Savu vēstījumu visai pasaulei, taču nebija pagājuši daudz gadsimtu, kad cilvēki atkal sāka grēkot un zaudēja pilnvaras rīkoties Tā Kunga vārdā. Un atkal bija nepieciešams, lai debesis tiktu atvērtas un sāktos jauns atklāšanas laiks, lai sagatavotos Tā Kunga Otrajai atnākšanai no debesu augstumiem, kad Viņš valdīs uz Zemes godībā tūkstoš gadus, un tas būs drīz, ļoti drīz.²⁰

Evaņģēlijs pats par sevi katrā atklāšanas laikā ir bijis nemainīgs; pestīšanas iecere ir vienāda katram mūsu Tēva bērnam ikvienā laikmetā. Laiku pa laikam tas ir zudis atkrišanas dēļ, bet, kad vien Tam

Kungam uz Zemes ir bijusi tauta, tai ir tikuši doti tie paši likumi un pestīšanas patiesības, kas ir atklātas mums.

Taču šajā laikmetā mēs esam saņēmuši vienu lielu pievienotu vērtību, kas nav bijusi dota nekad agrāk. Šajā atklāšanas laikā Tas Kungs ir noteicis, ka Baznīca nekad vairāk netiks novesta no ceļa; šajā laikā evaņģēlijs ir šeit, lai paliktu. Šajā laikā atklātā patiesība ir paredzēta, lai sagatavotu cilvēkus Cilvēka Dēla Otrajai atnākšanai, un Baznīca tiks nodibināta visās Zemes daļās, kad Tas Kungs nāks, lai ievestu mūs Tūkstošgades miera un taisnīguma ērā.²¹

Mēs esam vispasaules Baznīcas locekļi — Baznīcas, kam ir plāns dzīvei un pestīšanai, Baznīcas, kuru organizējis pats Tas Kungs šajās pēdējās dienās, lai izplatītu Savu pestīšanas vēstījumu visiem Saviem bērniem visā pasaulē. . . .

Mēs esam sasnieguši tādu stāvokli un spēku, kas mums dod iespēju izpildīt to pienākumu, kuru mums caur pravieti Džozefu Smitu ir devis Tas Kungs, ka mums ir jānes priecīgās vēstis par atjaunošanu ikvienai tautai un visiem cilvēkiem.

Un mums ne tikai ir jāsludina evaņģēlijs ikvienā tautā pirms Cilvēka Dēla Otrās atnākšanas, bet mēs pievērsīsim cilvēkus un starp tiem nodibināsim svēto draudzes.²²

Dieva valstība un Tā Kunga darbs izplatīsies aizvien vairāk un vairāk; nākotnē tas visā pasaulē notiks daudz straujāk, nekā tas ir noticis pagātnē. Tas Kungs to ir runājis, un Gars ir liecinājis, un es jums liecinu par to, jo es zinu, ka tā ir patiesība. Dieva valstība ir šeit, lai augtu, lai izplatītos visapkārt, iesakņotos un paliktu tur, kur Tas Kungs to ir iestādījis Pats ar Savu spēku un ar Savu vārdu, lai to nekad vairāk neiznīcinātu, bet turpinātu, līdz Visaugstākā nolūki tiks piepildīti — ikviens princips, kas ir ticis izrunāts ar pravieša muti kopš pasaules iesākuma. Tas ir Dieva darbs, kuru Viņš Pats — Pats Savā gudrībā un nevis cilvēka gudrībā — ir atjaunojis uz Zemes pēdējās dienās.²³

Evaņģēlijs ir visiem cilvēkiem, un Baznīca tiks nodibināta ikvienā vietā, visās tautās, pat līdz Zemes malām, pirms Cilvēka Dēla Otrās atnākšanas.²⁴

Es zinu un liecinu, ka Tā Kunga mērķi uz Zemes gūs pārsvaru. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir šeit, lai paliktu. Tā

Kunga darbs triumfēs. Neviens spēks uz Zemes nevar atturēt patiesības izplatīšanos un evaņģēlija sludināšanu katrā tautā.²⁵

Es atstāju jums savu svētību un savu pārlicību, ka Dievs ir kopā ar Savu tautu un ka šis darbs, kurā mēs esam iesaistīti, triumfēs un turpināsies, līdz Tā Kunga mūžīgie mērķi būs piepildīti.²⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā mēs varam sekot prezidenta Smita piemēram, kalpojot Baznīcā? (Skat. „No Džozefa Fildingā Smita dzīves”).
- Pārdomājiet prezidenta Smita mācības par evaņģēlija atjaunošanu (skat. 1. sadaļu). Kādas ir jūsu sajūtas, kad jūs domājat par to, ka dzīvojat laikā, kad Tā Kunga Baznīca ir atjaunota uz Zemes?
- Prezidents Smits liecināja, ka Jēzus Kristus vada šo Baznīcu (skat. 2. sadaļu). Kā jūs varētu dalīties savā liecībā par šo patiesību ar kādu, kas nav Baznīcas loceklis?
- Kā Baznīcas organizācijas un programmas ir jums palīdzējušas saņemt svētības, kas pieminētas 3. sadaļā? Kā tās ir palīdzējušas jūsu ģimenei?
- Prezidents Smits teica: „Mūsu Glābējs nāca šajā pasaulē, lai mācītu mums mīlestību citam pret citu.” (4. sadaļa.) Kā mēs varam sekot Pestītāja mīlestības priekšzīmei, kad mēs kalpojam kā mājskolotāji vai apmeklējošās māsas?
- Pārskatot 5. sadaļu, ievērojiet, ar ko šis atklāšanas laiks atšķiras no citiem. Kā izpratne par to var ietekmēt mūsu kalpošanu Baznīcā? Kādas ir jūsu sajūtas, kad jūs domājat par pasaules sagatavošanu Glābēja Otrajai atnākšanai?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mosijas 18:17–29; M&D 1:30; 65:1–6; 115:4; 128:19–22

Mācīšanas padoms

„Kad jūs izmantojat mācīšanas aktivitāšu daudzveidību, audzēkņi parasti labāk saprot evaņģēlija principus un labāk saglabā iegūtās zināšanas. Rūpīgi izraudzīta metode var padarīt principu skaidrāku, interesantāku un atmiņā paliekošāku” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 89).

Atsauces

1. Skat. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 16.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 4.
3. „My Dear Young Fellow Workers”, *New Era*, 1971. g. janv., 5.
4. Conference Report, 1944. g. okt., 140–141.
5. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 4.
6. Conference Report, 1970. g. apr., 4.
7. „Use the Programs of the Church”, *Improvement Era*, 1970. g. okt., 3.
8. Conference Report, 1970. g. apr., 113.
9. „For Thus Shall My Church Be Called”, *Improvement Era*, 1970. g. apr., 3.
10. „Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 27.
11. Conference Report, 1968. g. okt., 123.
12. Conference Report, 1970. g. okt., 8.
13. „The One Fundamental Teaching”, *Improvement Era*, 1970. g. maijs, 3.
14. „Use the Programs of the Church”, 2–3.
15. „The One Fundamental Teaching”, 3.
16. Conference Report, 1968. g. apr., 12.
17. Conference Report, 1966. g. apr., 102.
18. Conference Report, 1970. g. apr., 59.
19. Conference Report, 1970. g. apr., 114.
20. „A Peculiar People: Gospel Dispensations”, *Deseret News*, 1931. g. 5. dec., Church section, 6.
21. „A Call to Serve”, *New Era*, 1971. g. nov., 5.
22. Conference Report, British Area General Conference 1971, 5.
23. Conference Report, 1968. g. okt., 123.
24. Conference Report, British Area General Conference 1971, 176.
25. „Counsel to the Saints and to the World”, 28.
26. Conference Report, 1970. g. apr., 148–149.

Enģelis parādīja zelta plāksnes Oliveram Kauderijam un Deividam Vitmeram, diviem no Trīs lieciniekiem, Džozefam Smitam klātesot. Enģelis vēlāk parādīja plāksnes Martinam Herisam, trešajam lieciniekam.

Mormona Grāmatas liecinieki

„Man šķiet, ka neviens šīs Baznīcas loceklis nekad nebūs apmierināts, līdz viņš vai viņa nebūs atkal un atkal izlasījis (-usi) Mormona Grāmatu un pamatīgi apdomājis (-usi) to, lai viņš vai viņa varētu sniegt liecību, ka tā patiesi ir pieraksts, kas rakstīts ar Visuvarēnā iedvesmu.”

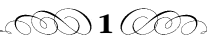
No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Prezidents Džozefs Fīldings Smits kalpoja par Baznīcas vēsturnieku un rakstvedi no 1921. gada marta līdz 1970. gada februārim. Būdams šajā amatā, viņš palīdzēja iegūt Baznīcai vēsturiski nozīmīgus, oriģinālus dokumentus. Viens no šiem dokumentiem bija rokrakstā rakstīta liecība, ko parakstījis Deivids Vitmers, viens no trim īpašajiem Mormona Grāmatas lieciniekiem. Prezidentam Smitam bija arī privilēģija turēt rokās rokrakstā rakstīto Olivera Kauderija liecību, kurš bija vēl viens no trijiem Mormona Grāmatas lieciniekiem. Pēc tam, kad prezidents Smits bija ar roku pārrakstījis šos divus dokumentus, viņš tos nolasīja vismaz divās publiskās runās — vienreiz 1939. gada martā un atkal — 1956. gada oktobrī Baznīcas Vispārējā konferencē.

Lai arī prezidents Smits sajuta, ka šīs rakstītās liecības bija pietiekami nozīmīgas, lai tās darītu zināmas publiski, viņš biežāk runāja par kādu citu Mormona Grāmatas liecību, tas ir, par savu liecību, ko viņš bija saņēmis ilgu laiku, pirms sāka strādāt Baznīcas vēsturnieka amatā. Viņš teica: „Es sāku lasīt Mormona Grāmatu, pirms sasniedzu diakona vecumu, un kopš tā laika to vienmēr esmu lasījis, un es zinu, ka tā ir patiesa.”¹ „Es to esmu lasījis daudzas, daudzas reizes,” viņš teica Pēdējo dienu svētajiem. „Es to neesmu lasījis pietiekami daudz. Tajā vēl ir patiesības, kuras es varu meklēt un atrast, jo neesmu to apguvis pilnīgi, taču es zinu, ka tā ir patiesa.”²

Iemesls tam, kāpēc prezidents Smits dalījās šajās liecībās par Mormona Grāmatu, bija, lai mudinātu citus saņemt savu liecību. Viņš paziņoja: „Es jums liecinu, ka Tas Kungs caur atklāsmi, ko es esmu saņēmis, man ir ļoti skaidri darījis zināmu, un daudzi no jums, kas esat klāt, varat sniegt līdzīgu liecību, ka šīs lietas ir patiesas, un šāda privilēģija ir katram sirsnīgam cilvēkam, kurš pieliks pūles, lai lasītu ar lūgšanu pilnu attieksmi, un vēlēsies zināt, vai šī grāmata ir patiesa, vai nē; un viņš saņems liecību saskaņā ar solījumu, ko devis Moronijs, kurš aizzīmogoja šo pierakstu, lai tas nāktu klajā evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetā.”³

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Mormona Grāmata ir svēts pieraksts, kas satur mūžīgo evaņģēliju un liecina par Jēzu Kristu.

Mormona Grāmata ir Amerikas kontinenta seno iedzīvotāju reliģiskā vēsture un satur viņu praviešu pareģojumus, viņiem dotos Tā Kunga baušļus un šo seno tautu vēsturi, un likteni. Tā ir Amerikas Svēto Rakstu krājums un ir tikpat svēta un iedvesmota kā Bībele, kas satur ebreju tautas svētos pierakstus no austrumu puslodes.⁴

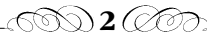
Nefijiešu pravieši dedzīgi lūdza Dievu, lai viņu pieraksti tiktu pasargāti un nāktu klajā, un runātu kā no mirušajiem, lai liecinātu Lehija pēcnācēju atlikumam un arī jūdām, un citticībniekam, ka Dievs viņiem bija atklājis evaņģēlija pilnību. Viņi dedzīgi vēlējās, lai šajās pēdējās dienās cilvēki varētu tikt vesti pie grēku nožēlošanas un ticības Dievam caur liecību, kas pirms daudziem gadsimtiem tika dota šiem nefijiešu praviešiem. Patiesībā no Mormona Grāmatas mēs uzzinām, ka tas ir Mormona Grāmatas galvenais mērķis, kā tas ir rakstīts daudzās tās rakstvietās. . . .

. . . Tas Kungs ļoti skaidri atklāja nefijiešu praviešiem, ka viņu vēsture un pravietojumi tiks saglabāti, lai nāktu gaismā pēdējās dienās kā liecība par Jēzu Kristu un lai nodibinātu starp cilvēkiem Viņa evaņģēliju. Nefijs pravietoja citticībniekiem un jūdiem mūsu dienās un atstāja viņiem ļoti spilgtu un iespaidīgu liecību. (2. Nefija 33.) Moronijs darīja tāpat. (Moronija 10:24–34.)⁵

Nefijs, viens no pirmajiem israēliešu kolonijas praviešiem, aptuveni sešus simtus gadu pirms kristīgās ēras paredzēja, ka tad, kad viņa tautas vēstures pieraksti tiks atklāti no pīšļiem, tas būs dienā, kad cilvēki „noliegs Dieva, Israēla Svētā spēku” un teiks: „Klausieties uz mums un paklausiet mūsu priekšrakstiem, jo lūk, šodien vairs nav Dieva, jo Tas Kungs un Pestītājs ir paveicis Savu darbu un Viņš ir atdevis Savu varu cilvēkiem.” [2. Nefija 28:5.] Turklāt daudzi no viņiem, kad viņiem tiks parādīta jauna Svēto Rakstu grāmata ar šīs rietumu pasaules iedzīvotāju vēsturi, teiks: „Bībele! Bībele! Mums ir Bībele un nevar būt vēl kāda Bībele.” [2. Nefija 29:3.]

. . . Šai jaunajai Svēto Rakstu grāmatai bija jāliecina ne tikai par Kristu un jāsatur mūžīgais evaņģēlijs, bet arī jāliecina par jūdu Svētajiem Rakstiem — Bībeli; un šiem diviem pierakstiem — saskaņā ar Nefija, viņa tēva un arī Jāzepa, Israēla dēla, pravietojumiem — bija jāsaaug kopā, liecinot par mūžīgo evaņģēliju [skat. 2. Nefija 3:11–13; 29:10–14]. Esot šāda veida liecība, šie pieraksti mūsdienās apliecina patiesību un ir par nosodījumu visiem, kas atraida šajos pierakstos ietvertās mācības.⁶

Es zinu, ka Džozefs Smits pārtulkoja Mormona Grāmatu ar Dieva dāvanu un spēku un ka tā ir nākusi klajā, „lai pārliecinātu jūdu un citticībnieku, ka Jēzus ir Kristus, Mūžīgais Dievs, kurš pasludina Sevi visām tautām”. [Mormona Grāmatas titullapa.]⁷

Saskaņā ar likumu par lieciniekiem, Tas Kungs aicināja īpašus lieciniekus, lai viņi liecinātu par Mormona Grāmatu.

Svētajos Rakstos bez šaubām ir noteikts likums, kas pārvalda liecību, kā arī liecinieku nozīmēšanu. Tas Kungs vienmēr ir ievērojis šo likumu, dodot cilvēkiem jaunas atklāsmes.⁸

Jau kopš seniem laikiem šis likums [likums par lieciniekiem] ir bijis stingrs un nemainīgs. Ja mums būtu pilnīgi pieraksti par visiem laikmetiem, mēs atklātu, ka jebkurā laikā, kad Tas Kungs atklāja evaņģēlija laikmetu, bija vairāk nekā viens liecinieks, kas liecināja par Viņu. Pāvils, rakstot korintiešiem, teica: „Katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes.” [2. korintiešiem 13:1.]⁹

Runājot par Mormona Grāmatas nākšanu klajā, Tas Kungs teica, ka izvēlēsies lieciniekus. Būs trīs īpaši liecinieki, kas sniegs pasaulei liecību, un Viņš teica:

„Un nav neviena cita, kas to skatīs, kā tikai daži, saskaņā ar Dieva gribu, lai liecinātu par Viņa vārdu cilvēku bērniem; jo Dievs Tas Kungs ir teicis, ka ticīgo vārdi tiks runāti it kā no mirušajiem.

Tāpēc Dievs Tas Kungs turpinās izplatīt grāmatas vārdus; un no tik daudzu liecinieku mutes, kā Viņš uzskatījis par labu, Viņš apliecinās Savu vārdu; un ak vai tam, kas noliegs Dieva vārdu!” (2. Nef. 27:13–14.)¹⁰

Trīs vīrieši, kas tika aicināti liecināt par Mormona Grāmatas nākšanu klajā Dieva spēkā bija Olivers Kauderijis, Deivids Vitmers un Martins Heriss. . . . Viņi bija apvienojušies ar Džozefu Smitu šī brīnumainā darba nodibināšanā šajā evaņģēlija laikmetā. . . .

Viņi liecināja, ka viņus apmeklēja eņģelis no Tā Kunga klātbūtnes, kas nolika viņu priekšā pierakstu uz zeltītām plāksnēm, no kurām tika pārtulkota Mormona Grāmata, un deva viņiem norādījumus. Viņi redzēja gravējumus uz plāksnēm, kad tās tika pāršķirtas viņu priekšā viena pēc otras, un viņi dzirdēja Dieva balsi, paziņojam no debesīm, ka to tulkojums bija ar Dieva dāvanu un spēku, un pavēlam viņiem sniegt liecību par to visai pasaulei. Šie trīs liecinieki, lai arī viņi saskārās ar postu, vajāšanām un visa veida dzīves likstām, vienmēr palika uzticami savai liecībai, ka redzēja plāksnes eņģeļa klātbūtnē un dzirdēja Dieva balsi, kas uz viņiem runāja no debesīm.

Bija astoņi citi liecinieki, kas arī redzēja plāksnes, turēja tās rokās, rūpīgi apskatīja gravējumus uz tām, kad viņiem tās parādīja Džozefs Smits. Viņu liecība arī ir dota pasaulei un ir nodrukāta katrā Mormona Grāmatas eksemplārā. Visi šie astoņi vīrieši palika uzticīgi šai liecībai līdz nāvei.

Šie divpadsmit liecinieki [tajā skaitā Džozefs Smits], četri no kuriem redzēja eņģelus un debesu vīzijas, un astoņi, kas redzēja pierakstu, kad viņiem to parādīja Džozefs Smits, šķiet, ir viss, ko Tas Kungs uzskatīja par nepieciešamu, lai nodibinātu patiesību par Mormona Grāmatu, kā Viņš to bija apsolījis caur Nefiju. „Un ak vai tam, kas noliegs Dieva vārdu!” Šo vīriešu liecības ir pat vairāk nekā likumā prasīts.¹¹

Džozefs Smits parādīja zelta plāksnes Astoņiem lieciniekiem.

Džozefs Smits . . . bija viens, kad redzēja Pirmo vīziju, viens, kad Moronijs atnesa viņam vēstījumu, viens, kad saņēma plāksnes; taču pēc tam viņš vairs nebija viens. Tas Kungs aicināja citus lieciniekus. Vecmāmiņa Smita [Džozefa Smita māte, Lūcija Maka Smita] savā vēsturē raksta, ka pravietis pārnāca mājās, raudot no prieka, pēc tam, kad liecinieki bija redzējuši plāksnes Dieva eņģeļa vadībā, jo viņš teica: „Nasta ir noņemta, un es vairs neesmu viens.”¹²

 3

Trīs liecinieki palika uzticīgi savām liecībām par Mormona Grāmatu.

Visi trīs [īpašie] liecinieki atsvešinājās no Baznīcas un pameta to. Oliverš Kauderijs un Martins Heriss atgriezās, pazemīgi vēloties atkal kļūt par Baznīcas locekļiem, un vēlāk abi nomira, būdami pilntiesīgi Baznīcas locekļi. Deivids Vitmers Baznīcā neatgriezās; taču visi trīs vīrieši palika uzticīgi liecībai, ko bija devuši pasaulei un kas ir lasāma katrā Mormona Grāmatas eksemplārā.¹³

Ši ir Deivida Vitmera liecība, ko viņš sniedza Ričmondā, Misūri, 1881. gada 19. martā, — tā ir nokopēta no oriģināla dokumenta, kas šajā datumā tika izdots avīzē *Conservator* Ričmondā.

„Visām tautām, ciltīm, valodām un tautībām, kas saņems šos rakstus:

Vīrs, vārdā Džons Mērfijs, no Polo [Kaldvelas apgabals], Misūri, ir apgalvojis, ka es kādas sarunas laikā ar viņu pagājušajā vasarā noliedzu savu liecību, kā viens no trim Mormona Grāmatas lieciniekiem —

ar nolūku, lai viņš saprastu mani tagad, ja viņš nesaprata tad, un lai pasaule zinātu patiesību, es vēlos tagad, būdams savas dzīves norietā un baidoties no Dieva, reizi par visām reizēm publiski paziņot:

ka es nekad neesmu noliedzis to liecību vai kādu tās daļu, kas jau ilgus gadus tiek publicēta šajā grāmatā, būdams viens no trīs lieciniekiem.

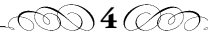
Tie, kas mani pazīst vislabāk, zinās, ka es vienmēr esmu bijis uzticīgs šai liecībai un ka neviens cilvēks nevar tikt maldināts vai šaubīties par maniem pašreizējiem uzskatiem par šo liecību. Es tagad vēlreiz apstiprinu, ka visi mani izteikumi, kas toreiz tika izteikti un izdoti, ir patiesi.”¹⁴

Ļaujiet man tagad šo to teikt par Martinu Herisu. . . . Lai arī viņš palika uzticīgs savai liecībai par Mormona Grāmatu, daudzus gadus viņš nebija apmierināts ar Baznīcu. Taču kādu laiku pēc svēto ierašanās Jūtā daži mūsu labie brāļi devās viņu sameklēt, atrada viņu un palīdzēja viņam atjaunot labās sajūtas pret Baznīcu, un atveda viņu atpakaļ. Viņš ieradās šeit [Jūtā], tika atkārtoti kristīts un dzīvoja

šeit daudzus gadus, sniedzot savu liecību vietējās apmetnēs. Viņš nomira šeit un tika apglabāts [Klārkstonā, Jūtā].

Tagad par Oliveru Kauderiju. Kā ir ar Oliveru Kauderiju, svarīgāko no trīs lieciniekiem, kurš bija ar Džozefu Smitu tik daudz reižu, kad viņiem parādījās eņģeļi un tika atjaunotas priesterības atslēgas? Kā ir ar viņu? Viņš pameta Baznīcu un kļuva ārkārtīgi skarbs un nikns, taču nekad nenoliedza savu liecību. Daži cilvēki apgalvoja, ka viņš to noliedza, taču viņš to nenoliedza. Viņš vienmēr bija uzticīgs šai liecībai. . . .

. . . Pēc tam, kad svētie tika izdzīti no Navū un atradās līdzenu-mos, un viss izskatījās sliktāk kā iespējams (Sidnijs Rigdons teica, ka viņi ir devušies pretī savai bojāejai un ka viņiem nebija nekādu cerību, un avīzes vēstīja, ka viņi nekādā gadījumā neizdzīvos!), šādos apstākļos Oliverus Kauderijs . . . lūdza, lai atkal tiktu uzņemts Baznīcā. . . . Viņš tika atkārtoti uzņemts Baznīcā un gatavojās doties misijā uz Lielbritāniju, kad saslima un nomira. Viņš nomira Deivida Vitmera mājās, liecinot par patiesību.¹⁵

Katrs Baznīcas loceklis var būt Mormona Grāmatas liecinieks.

Šie nav vienīgie liecinieki, kas var runāt par Džozefa Smita dievišķo misiju vai Mormona Grāmatas patiesumu. Mormona Grāmatā ir solījums, ka visi, kam ir vēlēšanās zināt, vai šī grāmata ir patiesa un satur Tā Kunga vārdu, var uzzināt, ka tā ir patiesa, ja viņi jautās ar patiesu sirdi, patiesu nolūku, esot ar ticību Kristum, un Viņš to tiem atklās ar Svētā Gara spēku [skat. Moronija 10:3–5]. Simtiem tūkstošu cilvēku ir pārbaudījuši šo solījumu un var visā patiesībā teikt, ka ir saņēmuši šīs zināšanas.¹⁶

Es esmu tikpat noteikti pārliecināts, ka Mormona Grāmata, no kuras es lasīju, ir Dieva vārds un tika atklāta tā, kā to paziņoja Džozefs Smits, kā es esmu pārliecināts par to, ka stāvu šeit un skatos jūsu sejās. Katra dvēsele uz pasaules, kurai ir pietiekami saprāta, lai saprastu, var zināt šo patiesību. Kā cilvēks to var zināt? Viss, kas viņam ir jādara, ir jārikojas saskaņā ar formulu, ko deva pats Tas Kungs, kad paziņoja jūdiem, ka tie, kuri vēlas darīt Viņa Tēva gribu, zinās par mācību, vai tā ir no Dieva, vai arī Viņš runā pats no Sevis

„Sirsniņu un lūgšanu pilnu šīs grāmatas lasīšanu pavada iedvesma un mierpilna prieka un gandarījuma sajūta.”

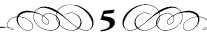
[skat. Jāņa 7:17]. Mana liecība visai pasaulei ir tāda, ka šī grāmata ir patiesa. . . .

Es zinu, ka šo [trīs] liecinieku liecība, kas ir rakstīta katrā Mormona Grāmatas eksemplārā, ir patiesa, ka viņi stāvēja Dieva eņģeļa klātbūtnē, kas viņiem paziņoja, ka pieraksts, kā tas bija pārtulkots, bija paties, ka viņu liecība par to, ka Dievs runāja ar viņiem no debesīm, aicinot viņus liecināt par šo faktu, ir patiesa, un nav nevienas dvēseles, kas nevarētu saņemt šo liecību, ja viņš vai viņa vēlas to saņemt, ar lūgšanu un patiesu vēlmi lasot šo grāmatu, ar vēlmi zināt patiesību, kā to caur atklāsmi ir paziņojis Moronijs. Šāds cilvēks uzzinās patiesību par šo Svēto Rakstu atjaunošanu, kas sākotnēji tika doti šī kontinenta senajiem iedzīvotājiem.¹⁷

Man šķiet, ka neviens šīs Baznīcas loceklis nekad nebūs apmierināts, līdz viņš vai viņa nebūs atkal un atkal izlasījis (-usi) Mormona Grāmatu un pamatīgi apdomājis (-usi) to, lai viņš vai viņa varētu sniegt liecību, ka tā patiesi ir pieraksts, kas rakstīts ar Visuvarenā iedvesmu, un ka tās vēsture ir patiesa. . . .

. . . Neviens šīs Baznīcas loceklis, kurš nav nopietni un rūpīgi izlasījis Mormona Grāmatu, nevar ar atzinību stāvēt Dieva klātbūtnē.¹⁸

Kad jūs lasāt Mormona Grāmatu, jūs zināt, ka lasāt patiesību. Kāpēc? Tāpēc, ka Dievs lika cilvēkiem pierakstīt notikumus tā, kā tie norisinājās, un Viņš deva viņiem gudrību un iedvesmu, lai viņi to paveiktu. Tādējādi šos pierakstus rakstīja cilvēki, kuri ticēja Dievam. Šie pieraksti nekad nenonāca atkritēju rokās; un vēsturnieki rakstīja un runāja tā, kā viņus iedvesmoja Svētais Gars, un mēs zinām, ka tas, ko viņi uzrakstīja, ir patiess, jo Tas Kungs tam ir uzlicis Savu apstiprinošo zīmogu [skat. M&D 17:6].¹⁹

Turpinot sirsnīgi un ar lūgšanām lasīt Mormona Grāmatu, tā mums kļūst arvien mīļāka un mīļāka.

Visus, kas ir sirsnīgi lasījuši Mormona Grāmatu, ir pārsteidzis tās iedvesmotais saturs. . . . Sirsnīgu un lūgšanu pilnu šīs grāmatas lasīšanu pavada iedvesma un mierpilna prieka un gandarījuma sajūta.²⁰

Kad es lasu [Mormona Grāmatu], mani arvien vairāk iespaido tās svētums, tās vēstījums, kas aizstāv Tā Kunga, Jēzus Kristus, misiju, un evaņģēlijs, kas ir atjaunots evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetā dvēseļu glābšanai. Šis pieraksts ar katru dienu man kļūst mīļāks un mīļāks, kad redzu piepildāmie pravietojumus, ko teikuši pravieši, kas tagad runā no mirušajiem un no pīšļiem uz Zemes tautām, darot tām zināmu grēku nožēlošanu un aicinot tās ticēt Kristum.²¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Smits teica, ka nav lasījis Mormona Grāmatu pietiekami daudz (skat. „No Džozefa Fildingā Smita dzīves”). Ko mēs varam no tā mācīties?
- Šīs nodaļas 1. sadaļā ir dažas prezidenta Smita mācības par Mormona Grāmatas nolūkiem. Kā šie nolūki ir piepildījušies jūsu dzīvē?
- Lai arī Olivers Kauderijs, Martins Heriss un Deivids Vitmers pameta Baznīcu, neviens no viņiem nekad nenoliedza savu liecību par Mormona Grāmatu (skat. 2. un 3. sadaļu). Kāpēc tas ir nozīmīgi, kad mēs apdomājam viņu liecības?

- Prezidents Smits teica, ka visi cilvēki var būt Mormona Grāmatas liecinieki (skat. 4. sadaļu). Kā jūs saņēmt liecību par šo grāmatu? Ko jūs varat darīt, lai dalītos šajā liecībā?
- Runājot par Mormona Grāmatu, prezidents Smits teica: „Šis pieraksts ar katru dienu man kļūst mīļāks un mīļāks.” (5. sadaļa.) Kā šis apgalvojums ir piepildījies jūsu dzīvē? Ko cilvēks var darīt, lai stiprinātu savu liecību par Mormona Grāmatu?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

1. Nefija 6:3–5; 2. Nefija 29:7–8; Jēkaba gr. 4:1–4; Ēnosa 1:13; M&D 20:8–12

Mācīšanas padoms

„Liecīniet tad, kad vien Gars jūs uz to mudina, ne tikai katras stundas beigās. Dodiet iespēju tiem, kurus mācāt, sniegt savu liecību” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 45).

Atsauces

1. Conference Report, 1961. g. okt., 18.
2. Conference Report, 1949. g. okt., 89; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 3:231.
3. Conference Report, 1956. g. okt., 20; skat. arī Moronija 10:3–5.
4. „Origin of the First Vision”, *Improvement Era*, 1920. g. apr., 503; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:209.
5. *Church History and Modern Revelation* (1953), 1:31–32.
6. „Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon”, *Improvement Era*, 1923. g. sept., 958–959; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:228–229.
7. Conference Report, 1970. g. okt., 8.
8. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon”, *Improvement Era*, 1927. g. sept., 950; skat. arī *Doctrines of Salvation*, pārstr. izd., 1:203.
9. *Doctrines of Salvation*, pārstr. izd., 1:203; slīpraksts noņemts pirmavotā.
10. Conference Report, 1956. g. okt., 19–20.
11. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon”, 952–953; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
12. *Doctrines of Salvation*, pārstr. izd., 1:210–211.
13. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon”, 952; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
14. Conference Report, 1956. g. okt., 20.
15. *Doctrines of Salvation*, pārstr. izd., 1:226–228.
16. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon”, 953; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:231.
17. Conference Report, 1949. g. okt., 89; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:231–232.
18. Conference Report, 1961. g. okt., 18.
19. „History and History Recorders”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1925. g. apr., 55; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:202.
20. „Origin of the First Vision”, 503.
21. Conference Report, 1925. g. apr., 73.

Mūsu patiesības meklējumi

*„No mums kā šīs Baznīcas locekļiem tiek prasīts,
lai mēs iepazītos ar to, ko Tas Kungs ir atklājis,
lai mūs nevarētu novest no pareizā ceļa. . . .
Kā lai mēs dzīvojam patiesībā, ja mēs to nezinām?”*

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Kad Džozefam Fīldingam Smitam bija astoņi gadi, viņa tēvs iedeva viņam Mormona Grāmatu un palūdza to lasīt. „Es pieņēmu šo nefijiešu pierakstu ar pateicību,” viņš vēlāk atcerējās, „un ķēros pie man uzticētā pienākuma pildīšanas.” Viņa mīlestība pret šo grāmatu motivēja viņu ātri paveikt mājas darbus un dažreiz pat agri doties prom no beisbola spēlēm, lai viņš varētu atrast klusu vietu lasīšanai. Mazāk nekā divu gadu laikā pēc grāmatas saņemšanas no tēva viņš to bija izlasījis divas reizes. Par grāmatas lasīšanu šādā agrīnā vecumā viņš vēlāk teica: „Dažas rakstvietas iespiedās manā prātā, un es nekad neesmu tās aizmirsis.”¹ Viņš lasīja arī citas grāmatas. „Es mēdzu lasīt grāmatas, kas bija domātas Sākumskolas un Svētdienas skolas bērniem tajās agrīnajās dienās,” viņš teica, „un, kad biju mājās, parasti man rokās bija grāmata. . . . Vēlāk es lasīju Baznīcas vēsturi, kas bija pierakstīta laikrakstā *Millennial Star*. Es arī lasīju Biblii, Mormona Grāmatu, Dārgo Pērli, Mācību un Derības un citu literatūru, kas nonāca manās rokās.”²

Prezidents Smits saglabāja slāpes pēc evaņģēlija zināšanām visas dzīves laikā. Mācoties evaņģēlija patiesības, viņš tajās dalījās un, kad nepieciešams, tās aizstāvēja. Trīs gadus pēc ordinācijas apustuļa amatā viņš saņēma priesterības svētību, kurā bija dots šāds padoms: „Tu esi svētīts ar spējām saprast, analizēt un aizstāvēt patiesības principus vairāk par daudziem saviem līdzcilvēkiem, un nāks laiks, kad arvien pieaugošie pierādījumi, ko tu esi apkopojis, būs kā aizsargmūris pret tiem, kas cenšas un centīsies iznīcināt pravieša

*Elders Džozefs Fildings Smits no Divpadsmī apustuļu
kvoruma un prezidents Džozefs F. Smits, 1914. g.*

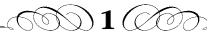
Džozefa misijas dievišķumu; un šajā aizsardzībā tu nekad netiksi satriekts, un Gars lies savu gaismu pār tavu sirdi tik liegi kā rasu no debesīm, un tas atklās tavai sapratnei daudzas patiesības par šo darbu.”³ Viņš bija uzticīgs šiem pravietiskajiem vārdiem. Būdams evaņģēlija pētnieks, skolotājs un rakstnieks, viņš cītīgi strādāja, lai izskaidrotu un aizsargātu glābšanas doktrīnas. Prezidents Hibers Dž. Grants reiz viņu nosauca par „cilvēku, kas vislabāk pārzina Svētos Rakstus” starp visiem Augstākajiem pilnvarotajiem.⁴

Savas dzīves noslēgumā prezidents Smits bieži apdomāja svētības, ko bija saņēmis caur evaņģēlija studēšanu:

„Visu savu dzīvi es esmu studējis un apdomājis evaņģēlija principus, un centies dzīvot pēc Tā Kunga likumiem. Tā rezultātā manā sirdī ir iemājojusi liela mīlestība pret Viņu un Viņa darbu, un pret visiem tiem, kas cenšas sekmēt Viņa nodomus uz Zemes.”⁵

„Visas savas dienas es esmu studējis Svētos Rakstus un meklējis Tā Kunga Gara vadību, lai saprastu to patieso nozīmi. Tas Kungs ir bijis labs pret mani, un es priecājos par zināšanām, ko Viņš man ir devis, un par privilēģiju, kas man ir bijusi un joprojām ir, — mācīt Viņa principus, kas nes glābšanu.”⁶

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Mums būtu jāmeklē patiesība daudzās jomās, taču visnozīmīgākās zināšanas ir evaņģēlija zināšanas.

Mēs ticam izglītībai. Kā cilvēki — mēs vienmēr esam centušies izglītoties katrā jomā, un kā Baznīca — mēs esam iztērējuši lielas naudas summas un nesuši ievērojamus upurus, lai padarītu izglītības iespējas pieejamas Baznīcas locekļiem. It īpaši tas tā ir šajā zinātnisko pētījumu un attīstības laikā. Mēs domājam, ka mūsu jauniešiem vajadzētu iegūt tik daudz izglītības un tehniskas apmācības, cik vien tas ir gudri un nepieciešami.

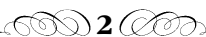
Taču mēs uzskatām, ka centienus iegūt pasaulīgu izglītību vajadzētu apvaldīt ar līdzvērtīgiem centieniem iegūt garīgu sapratni. Tūkstošreiz svarīgāk mums ir iegūt zināšanas par Dievu un Viņa likumiem, lai mēs varētu darīt to, kas nes glābšanu, nekā iegūt visas iespējamās pasaulīgās zināšanas.⁷

Katram būtu jāiemācās kaut kas jauns katru dienu. Jums visiem ir vēriģi prāti, un jūs meklējat patiesību daudzās jomās. Es patiesi ceru, ka viscentīgāk jūs tiecaties pēc garīgām lietām, jo, pateicoties tieši tām, mēs varam iegūt glābšanu un pilnveidoties tā, lai virzītos uz mūžīgo dzīvi mūsu Tēva valstībā.

Vissvarīgākās zināšanas pasaulē ir evaņģēlija zināšanas. Tās ir zināšanas par Dievu un Viņa likumiem, par to, kas cilvēkiem ir jā-dara, lai īstenotu savu glābšanu ar bailēm un drebēšanu Tā Kunga priekšā [skat. Filipiešiem 2:12; Mormona 9:27].⁸

Ne visa patiesība ir vienlīdz vērtīga vai nozīmīga. Dažas patiesības ir diženākas par citām. Vislielāko patiesību jeb vislielākās patiesības mēs atrodam Jēzus Kristus evaņģēlija pamatprincipos. Visupirms patiesība, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, pasaules Pestītājs, kurš nāca šajā pasaulē, lai nomirtu, lai savukārt cilvēki varētu dzīvot. Šī patiesība mums būtu jāzina. Daudz svarīgāk ir zināt, ka Jēzus Kristus ir mūsu Pestītājs, ka Viņš mums ir devis mūžīgās dzīves principus, nekā zināt visu, ko iespējams iegūt laicīgajā izglītībā.⁹

Runājot par pasaules filozofijām un gudrību, tās neko nenozīmē, ja vien nesaskan ar atklāto Dieva vārdu. Jebkura mācība, vai nu tā nāk reliģijas, zinātnes, filozofijas vai jebkurā citā vārdā, ja tā ir pretrunā ar Tā Kunga atklāto vārdu, cietīs neveiksmi. Tā var likties ticama. Tā var jums tikt pasniegta patīkamā valodā vai valodā, ko jūs ne vienmēr spēsiet apšaubīt. Var šķist, ka šī mācība ir balstīta uz pierādījumiem, ko jūs nevarat apstrīdēt, taču viss, kas jums ir jā-dara, ir pacietīgi jāgaida. Laiks noliks visu savās vietās. Jūs atklāsīt: katra mācība, katrs princips, ja tas nesaskan ar Tā Kunga dievišķo vārdu, ko Viņš atklājis Saviem kalpiem, iznīks, lai arī cik cilvēku tam ticētu. Ne arī mums jā-mēģina „izstiept” Tā Kunga vārdu, veltīgi cenšoties to saskaņot ar šīm teorijām un mācībām. Tā Kunga vārds nezudīs nepiepildīts, taču visas šīs nepatiesās doktrīnas un teorijas cietīs neveiksmi. Patiesība un tikai patiesība pastāvēs, kad viss pārējais būs gājis bojā.¹⁰

Tas Kungs ir pavēlējis mums pētīt Svētos Rakstus.

Tas Kungs ir pavēlējis Baznīcas locekļiem šajās dienās meklēt Viņu lūgšanā, ticībā un studējot. Mums ir pavēlēts studēt baušļus,

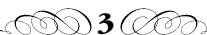
„Jūs atzīsit patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus” (Jāņa 8:32).

ko Viņš mums ir devis Mācībā un Derībā, Mormona Grāmatā un visos Svētajos Rakstos, ar apsolījumu, ka „tas saprāta līmenis, ko mēs sasniedzam šajā dzīvē, celsies ar mums augšāmcelšanās reizē. Un, ja cilvēks iegūst vairāk zināšanu un saprāta šajā dzīvē caur savu uzcītību un paklausību nekā cits, tik daudz priekšrocības viņam būs nākamajā pasaulē”. [M&D 130:18–19.] . . . Glābējs teica jūdiem: „[Pētiet] rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!” [Jāņa 5:39.] Cik daudziem Baznīcas locekļiem *šķiet*, ka tā ir patiesība, taču viņi nesagatavojas, studējot un pielietojot ticību?¹¹

Man šķiet, ka šīs Baznīcas loceklis nespētu mierīgi un komfortabli justies un būt ar tīru sirdsapziņu, neiegūstot zināšanas par Baznīcas pamatdarbiem, tos studējot un pielietojot ticību. Šie pieraksti ir ne-novērtējami. Pasaule tos izsmej, taču caur to mācībām mums ir ļauts tuvināties Dievam, labāk izprast mūsu Debesu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, labāk Viņus iepazīt un vairāk uzzināt par brīnišķīgo glābšanas ieceri, ko Viņi ir devuši mums un pasaulei.¹²

Seno laiku pravieši, kuri redzēja mūsu laiku, ir runājuši ne tik daudz to cilvēku labumam, kuri dzīvoja viņu dienās, bet gan to cilvēku labumam, kuri dzīvos laikā, par ko ir runāts viņu pravietojumos.¹³

Es saku jums, mani brāļi un māsas, jūs nevarat turēt Tā Kunga baušļus un dzīvot taisnīgi, ja vien jūs šos baušļus nezināt. Tas Kungs ir pavēlējis mums pētīt Svētos Rakstus, jo tās lietas, ko tie satur, ir patiesas un tiks piepildītas [skat. M&D 1:37]. . . . Pētiēt Svētos Rakstus; iepazīstieties ar to, ko Tas Kungs ir atklājis jūsu glābšanai, jūsu ģimenes glābšanai un pasaules glābšanai.¹⁴

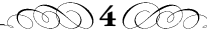

Mums ir svarīgs pienākums uzklaut patiesības vēstījumu, ko Tas Kungs pašreiz atklāj Saviem kalpiem.

Ja mēs uzklautsim Tā Kunga vārdus un paši pētīsim un iegūsim zināšanas no Mormona Grāmatas, Bībeles, Mācības un Derībām, Dārgās Pērles un norādījumiem, ko mums laiku pa laikam dod Baznīcas vadītāji, un centīsimies darīt Tā Kunga prātu, atceroties savas lūgšanas un ar Viņu noslēgtās derības, mēs nenovirzīsimies no pareizā ceļa.¹⁵

Devītajā Ticības apliecinājumā mēs paziņojam: „Mēs ticam visam, ko Dievs ir atklājis, visam, ko Viņš tagad atklāj, un mēs ticam, ka Viņš vēl atklās daudz ko lielu un svarīgu attiecībā uz Dieva Valstību.” Tā kā tā ir patiesība, mums ir nepieciešams saprast visu, ko Viņš ir atklājis, un to, ko Viņš pašreiz atklāj; pretējā gadījumā mēs neesam saskarē ar Viņa darbu un nevaram zināt Viņa gribu attiecībā uz mums, jo mēs to nesaprotam.¹⁶

Pēdējo dienu svētajiem būtu jāuzticas saviem vadītājiem un jārikojas saskaņā ar Baznīcas vadītāju mācībām, jo viņi tos uzrunā ar pravietojuma un iedvesmas balsi. Pašā pirmajā Mācības un Derību nodaļā Tas Kungs ir paziņojis, ka, vai nu Viņš runā ar Savu paša balsi, vai caur Savu kalpu balsi, tas ir viens un tas pats [skat. M&D 1:38]. Tādēļ mums ir tikpat liels pienākums un saistības uzklaut tā balsi, kurš ir nolikts par vadītāju, lai mācītu cilvēkus, jeb uzklautīš Israēla elduru balsi, kad viņi cilvēkiem sludina patiesības vēsti, kā uzklautīš eņģeļa balsi, ko Tas Kungs sūtītu no Savas klātbūtnes, vai ja Viņš pats atnāktu, lai mums paziņotu šīs lietas.¹⁷

**Mēs varam zināt evaņģēlija patiesības,
pateicoties to studēšanai, pateicoties ticībai un
paklausībai un caur Svētā Gara vadību.**

Būtu labi, ja mēs sekotu padomam, ko Tas Kungs mums ir devis, kas ir: „Un kas paglabā Manu vārdu, netiks pievilts.” [Džozefs Smits — Mateja ev. 1:37.] Viņa vārda paglabāšana ir kaut kas daudz vairāk, nekā tā vienkārša lasīšana. Lai to paglabātu, cilvēkam ir ne tikai jālasa un jāstudē, bet arī jācenšas pazemībā un paklausībā pildīt dotos baušļus un saņemt iedvesmu, ko dod Svētais Gars.¹⁸

Mēs dažreiz dzirdam šādu sūdzību: „Man nav laika.” Taču mums visiem ir laiks, lai lasītu un studētu, kas ir mūsu nopietns pienākums. Vai mēs nevaram saplānot savu laiku, lai atvēlētu vismaz piecpadsmit minūtes katru dienu un veltītu tās sistemātiskai lasīšanai un pārdomām? Tas būtu niecīgs laika patēriņš, tomēr tā būtu stunda un 45 minūtes nedēļā; septiņas ar pusi stundas mēnesī jeb 30 dienās un 91 stunda un 15 minūtes gadā. . . .

. . . Tikai daži no mums lasa pārāk daudz; lielākā daļa no mums lasa par maz. Tas Kungs teica: „Un tā kā visiem nav ticības, meklējiet uzcītīgi un māciet cits citam gudrības vārdus; jā, meklējiet labākajās grāmatās gudrības vārdus; meklējiet zināšanas, patiesi studējot, un arī ar ticību.” [M&D 88:118; 109:7.]¹⁹

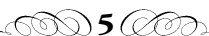
No mums tiek sagaidīts, ka mēs studēsīm un mācīsimies, cik vien spēsīm, pētot un analizējot. Taču spriešanas un studēšanas jomā mūsu mācīšanās spējas ir ierobežotas. Dieva lietas var zināt vienīgi caur Dieva Garu. Mums ir jāiegūst zināšanas ar ticību.²⁰

Cilvēki var, protams, pētīt, studēt un iemācīties daudzas lietas; viņi var uzkrāt daudz informācijas, taču viņi nekad nespēs uzzināt visu patiesību, . . . ja vien viņus nevadīs patiesības Gars, Svētais Gars, un ja vien viņi neturēs Dieva baušļus.²¹

Patiesa ticība, ko pavada pazemības gars, vedīs cilvēkus pie patiesības atziņas. Nav neviena laba iemesla, kādēļ cilvēki visā pasaulē nevarētu zināt patiesību, kas darītu viņus brīvus. Nav neviena laba iemesla, kādēļ visi cilvēki nevarētu atklāt patiesības gaismu un zināt, vai Tas Kungs ir atkal runājis šajās pēdējās dienās vai nē. Pāvils paziņoja, ka cilvēkiem vajadzētu „[meklēt] Dievu, vai tie Viņu

varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums". [Apustuļu darbi 17:27.] Pat tad, kad pasauli klāj garīgā tumsība un tajā valda ticības trūkums, Tā Kunga roka nav kļuvusi īsāka. Viņš dzirdēs godīga patiesības meklētāja dedzīgo lūgšanu; un nevienam nav jāstaigā bez zināšanām par dievišķo patiesību un bez zināšanām par to, kur atrast Jēzus Kristus Baznīcu. Viss, kas cilvēkam ir vajadzīgs, ir pazemība un ticība, un nožēlas pilns gars, un apņēmība dzīvot gaismā, un Tas Kungs viņam to atklās.²²

Mēs visi varam zināt patiesību; mēs neesam bezpalīdzīgi. Tas Kungs, caur [Viņa] likumu ievērošanu un caur Viņa Svētā Gara vadību, kas ir sūtīts ar nolūku mācīt mūs, kad mēs pakļaujamies Viņa likumiem, ir darijis iespējamu katram cilvēkam zināt to patiesību, kas dara mūs brīvus [skat. Jāņa 8:32].²³

Kad mēs saskaņojam savu dzīvi ar patiesību, Tas Kungs paplašina mūsu garīgās zināšanas un sapratni.

No mums kā šīs Baznīcas locekļiem tiek prasīts, lai mēs iepazītos ar to, ko Tas Kungs ir atklājis, lai mūs nevarētu novest no pareizā ceļa. . . . Kā lai mēs dzīvojam patiesībā, ja mēs to nezinām?²⁴

Mūsu vienīgajam mērķim, runājot par glābšanas patiesībām, vajadzētu būt — uzzināt, ko Tas Kungs ir atklājis, un tad tam ticēt, un atbilstoši rīkoties.²⁵

Ja mēs sekosim gaismai un patiesībai, un tam garam, kas pavada Tā Kunga atklāsmes; ja mēs lūgšanas un pazemības garā meklēsim Svētā Gara vadību, Tas Kungs vairo mūsu gaismu un sapratni; tādejādi mums būs izpratnes gars, mēs sapratīsim patiesību, mēs atpazīsim nepatiesību, kad ar to sastapsimies, un mēs netiksim pievilti.

Kas ir tas, kas šajā Baznīcā tiek pievilts? Ne jau tas cilvēks, kas ir uzticīgi pildījis savus pienākumus; ne jau tas cilvēks, kas ir iepazinies ar Tā Kunga vārdu; ne jau tas cilvēks, kas ir dzīvojis pēc baušļiem, kas doti šajās atklāsmēs; bet gan tas cilvēks, kas nepazīst patiesību, kas atrodas garīgā tumsībā, cilvēks, kas nesaprot un neaptver evaņģēlija principus. Tāds cilvēks tiks pievilts, un, kad maldu gari ienāks mūsu vidū, viņš nespēs saprast un atšķirt gaismu no tumsas.

„Pētīsim Svētos Rakstus, uzzināsim to, ko Tas Kungs ir atklājis, saskaņosim savu dzīvi ar Viņa patiesību.”

Taču, ja mēs dzīvosim Tā Kunga atklāsmju gaismā, ja mēs uzklausīsim padomus, ko dod tie, kas darbojas Baznīcas padomēs un kas ir tiesīgi dot norādījumus, mēs nenomaldīsimies no pareizā ceļa.²⁶

Pētīsim Svētos Rakstus, uzzināsim to, ko Tas Kungs ir atklājis, saskaņosim savu dzīvi ar Viņa patiesību. Tad mēs netiksim pievilti, un mums būs spēks pretoties ļaunumam un kārdinājumiem. Mūsu prāti tiks atdzīvināti, un mēs spēsim saprast patiesību un atšķirt to no maldiem.²⁷

Ja ir kāda doktrīna vai princips, kas ir saistīts ar šīs Baznīcas mācībām un ko mēs nesaprotam, tad metīsimies ceļos. Vērsīsimies pie Tā Kunga lūgšanas un pazemības garā un lūgsim, lai mūsu prāti tiktu apgaismoti un lai mēs spētu saprast.²⁸

„Tas, kas ir no Dieva, ir gaisma; un tas, kas saņem gaismu un turpina Dievā” — un šis ir galvenais nosacījums — „saņem vairāk gaismas; un šī gaisma kļūs spožāka un spožāka, līdz iestājas pilnīga diena.” [M&D 50:24.]

Tātad, no tā mēs saprotam, ka cilvēks, kas meklē Dievu un kuru vada patiesības Gars vai Mierinātājs, un kas turpina Dievā, saņems lielākas zināšanas, gaismu un patiesību, līdz visbeidzot viņam uzausīs pilnīga gaismas un patiesības diena.

To visu mēs nesaņemsim šajā dzīvē. Cilvēkam ir neiespējami saņiegt šo mērķi mirstīgās dzīves nedaudzo gadu laikā. Taču tas, ko mēs iemācāmies šeit, kas ir mūžīgs, tas, kas ir patiesības Gara iedvesmots, paliks ar mums viņpasaulē, un tad mēs, ja vien turpināsim Dievā, saņemsim gaismu un patiesību, līdz galu galā mums uzausīs pilnīga diena.²⁹

Solījums ir dots visiem tiem, kas pieņems patiesības gaismu un caur saviem meklējumiem un paklausību pūlēsies iepazīt evaņģēliju, — ka viņi saņems rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta, nedaudz šur un nedaudz tur, līdz viņi saņems visu patiesību; pat apslēptie valstības noslēpumi tiks viņiem atklāti; „jo ikviens, kas lūdz, dabū, un, kas meklē, atrod, un tam, kas klaudzina, taps atvērts”. [Mateja 7:8; 3. Nefijs 14:8; skat. arī Jesajas 28:10; M&D 76:1–10; 98:11–12.] Tie visi ir glābšanas mantinieki, un viņi tiks kronēti ar slavu, nemirstību un mūžīgo dzīvi kā Dieva dēli un meitas, topot paaugstināti Viņa celestiālajā valstībā.³⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Lasot par prezidenta Smita pūliņiem mācīties evaņģēliju (skat. „No Džozefa Fīldinga Smita dzīves”), apdomājiet paši savus pūliņus šajā jomā. Kādas svētības jūs esat saņēmuši, studējot Svētos Rakstus un citas evaņģēlija mācības?
- Ko mēs varam mācīties no 1. sadaļas par līdzsvaru starp garīgo izglītošanos un laicīgo izglītošanos? Kā mēs varam palīdzēt ģimenes locekļiem un citiem, kad viņi cenšas iegūt izglītību, par prioritāti izvirzīt garīgās zināšanas?
- Kā Svētie Raksti ir palīdzējuši jums „labāk iepazīt” Debesu Tēvu un Jēzu Kristu? (Skat. 2. sadaļu.) Padomājiet, ko jūs varētu darīt, lai uzlabotu savu Svēto Rakstu studēšanu.

- Pēc 3. sadaļas izlasīšanas padomājiet, kādas svētības jūs esat saņēmuši, sekojot Baznīcas vadītāju padomam. Kā mēs varam dalīties dzīvo praviešu mācībās ar savu ģimeni un citiem?
- Ko jums nozīmē paglabāt Tā Kunga vārdu? (Dažas idejas skat. 4. sadaļā.) Kā vismaz piecpadsmit minūšu atvēlēšana katru dienu un to vēltīšana sistemātiskai lasīšanai un pārdomām var ietekmēt mūsu dzīvi?
- Padomājiet, kā padoms 5. sadaļā attiecas uz jūsu dzīvi. Maldīgai informācijai kļūstot arvien agresīvākai un pieejamākai, kā mēs varam „atšķirt gaismu no tumsas”? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu bērniem un jauniešiem?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Psalmi 119:105; Jāņa 7:17; 2. Timotejam 3:15–17; 2. Nefija 4:15; 32:3; Helamana 3:29–30; M&D 19:23; 84:85; 88:77–80

Mācīšanas padoms

„Pat vienlaicīgi mācot daudzus cilvēkus, jūs varat pievērsties atsevišķiem cilvēkiem. Piemēram, jūs pievērsaties atsevišķiem cilvēkiem, kad sirsnīgi tos sveicināt stundas sākumā. . . . Jūs arī pievērsat īpašu uzmanību atsevišķiem cilvēkiem, kad padarāt piedalīšanos stundā patīkamu un drošu” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 35).

Atsauces

1. Skat. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, v.
3. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 195.
4. Hibers Dž. Grants, skat. Ričards O. Kouens, „Advice from a Prophet: Take Time Out”, *Brigham Young University Studies*, 1976. g. pavasarī, 416.
5. „I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, 1971. g. dec., 27.
6. Conference Report, 1970. g. okt., 5.
7. Uzruna Loganas, Jūtas, Reliģijas institūta, 1971. g. 10. janv., 1–2, Baznīcas vēstures bibliotēka; nepublicēts rakstu darbs.
8. „The Most Important Knowledge”, *Ensign*, 1971. g. maijs, 2.
9. Conference Report, 1955. g. apr., 51.
10. Conference Report, 1952. g. okt., 60.
11. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 1:xiv; slīpraksts pirmavotā.
12. Conference Report, 1961. g. okt., 18.
13. Conference Report, 1927. g. okt., 142.
14. Conference Report, 1920. g. okt., 58–59.
15. Conference Report, 1918. g. okt., 56–57.
16. „Search the Scriptures”, *Young Woman's Journal*, 1917. g. nov., 592.
17. Conference Report, 1916. g. okt., 73.
18. „The Resurrection”, *Improvement Era*, 1942. g. dec., 780; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:305.
19. „How and What to Read”, *Improvement Era*, 1913. g. aug., 1004–1005; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:207.

20. „Pres. Smith Stresses Value of Education”, *Church News*, 1971. g. 12. jūnijs, 3.
21. „And the Truth Shall Make You Free”, *Deseret News*, 1940. g. 30. marts, Church section, 4; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:299.
22. *The Restoration of All Things* (1945), 195.
23. „Evidences of Eternal Life”, *Deseret News*, 1933. g. 3. jūnijs, Church section, 5; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:295–296.
24. Conference Report, 1934. g. okt., 65; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:302.
25. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 2.
26. Conference Report, 1931. g. apr., 71; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:285–286.
27. „The New and Everlasting Covenant”, *Deseret News*, 1939. g. 6. maijs, Church section, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:301.
28. Conference Report, 1959. g. okt., 20.
29. „And the Truth Shall Make You Free”, 4; pieturzīmju un lielo burtu lietošana standartizēta.
30. „Search the Scriptures”, 591–592; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:303.

Caur Džozefu Smitu atjaunoto priesterības atslēgu godāšana

„Es tagad vēlos teikt — ļoti skaidri un neapšaubāmi —, ka mums ir svētā priesterība un ka Dieva valstības atslēgas ir šeit, uz Zemes. Tās ir atrodamas vienīgi Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Prezidents Džozefs Fīldings Smits paziņoja: „Man ir pilnīgas zināšanas par pravieša Džozefa Smita dievišķo misiju. Man nav nekādu šaubu, ka Tas Kungs viņu uzcēla un deva viņam atklāsmes, būvlietas, atvēra viņam debesis un aicināja viņu būt šīs diženās evaņģēlija laikmeta atklāšanas priekšgalā.”¹ Prezidents Smits savienoja šīs „pilnīgās zināšanas” ar cieņpilnu un godbijīgu attieksmi pret priesterības atslēgām, kas tika atjaunotas caur pravieti Džozefu. Viņš vienmēr godāja un atbalstīja tos, kam bija priesterības atslēgas, un viņš ieteica visiem Baznīcas locekļiem izturēties pret šiem cilvēkiem ar tādu pašu cieņu, kāda bija viņam. Viņš teica: „Katrs cilvēks, kas ir pareizā veidā izvēlēts, lai kādā amatā prezidētu šajā Baznīcā, ir jāgodā viņa aicinājumā.”²

Kādā reizē, kad Džozefs Fīldings Smits kalpoja par apustuļi, Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums bija iesaistījušies notiekošā diskusijā par kādu sarežģītu jautājumu. Elders Smits bija izteicis stingru viedokli par šo jautājumu. Kādu dienu prezidents Hiberns Dž. Grants, kas bija Baznīcas prezidents, ieradās eldera Smita birojā. Prezidents Smits paskaidroja, ka pēc lūgšanu pilnas šī jautājuma apsvēršanas, viņš bija sajutis iedvesmu ieteikt rīkoties atšķirīgi no eldera Smita uzskatiem. Nekavējoties elders Smits puda atbalstu prezidenta Granta lēmumam. Vēlāk viņš paziņoja: „Tik, cik tas attiecas uz mani, kad Baznīcas prezidents saka, ka Tas Kungs ir atklājis

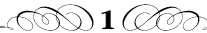
Kad Pēteris, Jēkabs un Jānis piešķīra Melhisedeka priesterību Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam, viņi arī dāvāja priesterības atslēgas.

viņam vai iedvesmojis viņu rīkoties noteiktā veidā, es viņu pilnā mērā atbalstīšu šajā rīcībā.”³

Džozefs Fildings Smits sniedza šādu atbalstu visiem saviem priesterības vadītājiem, ne tikai Baznīcas prezidentam. Piemēram, 1962. gada oktobrī Neitans Eldons Teners tika aicināts kalpot par Divpadsmito kvoruma locekli. Gadu vēlāk viņš tika aicināts par padomnieku Augstākajā Prezidijā, tādējādi kļūstot par vadītāju prezidentam Smitam, kurš bija Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents. Prezidents Teners vēlāk pauda pateicību par prezidenta Smita atbalstu: „Kad es tiku aicināts Augstākajā Prezidijā, lai arī viņš bija amatā vecākais Divpadsmito kvoruma loceklis un bija kalpojies šajā aicinājumā vairāk nekā 50 gadu, viņš izrādīja man lielu cieņu amatā, pilnībā atbalstīja mani un uzticējās man.”⁴

Prezidents Smits arī godāja priesterības vadītājus savā bīskapijā. Kad viņš kalpoja par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli, viņš teica: „Man nav nekādu tiesību . . . kristīt kādu no saviem bērniem, vispirms nesaņemot atļauju no tās bīskapijas bīskapa, kurā es dzīvoju, jo viņam ir atslēgas tās bīskapijas vadišanai, kuras loceklis es esmu. Es neesmu kristījis nevienu savu bērnu, . . . vispirms nevēršoties pie bīskapa un nesaņemot viņa atļauju, lai izpildītu šo priekšrakstu un konfirmētu savu bērnu par Baznīcas locekli.”⁵

Džozefa Fīldinga Smita mācības

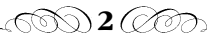
Priesterības atslēgas ir spēks un pilnvaras Tā Kunga darba vadišanai uz Zemes.

Ir atšķirība starp priesterības amata saņemšanu un priesterības atslēgu saņemšanu. To mums vajadzētu skaidri saprast. . . .

. . . Lai arī visiem vīriešiem, kas tiek ordinēti kādā amatā, ir priesterība, tomēr tiem, kas tiek aicināti prezidēt, tiek dāvētas īpašas jeb vadošas pilnvaras. Šīs pilnvaras tiek sauktas par atslēgām.⁶

[Priesterības] atslēgas nozīmē tiesības vadīt; to būtība ir spēkā un pilnvarās pārvaldīt un vadīt visas Tā Kunga lietas uz Zemes. Tiem, kam pieder priesterības atslēgas, ir spēks pārvaldīt un kontrolēt to, kādā veidā visi citi var kalpot priesterībā.⁷

Kad cilvēkus ir pilnvarojis kāds, kuram ir šīs atslēgas, tad viņu darbības ir spēkā esošas. Tas, ko viņi dara, ir aizzīmogots un apstiprināts Baznīcā gan uz Zemes, gan debesīs.⁸

Tas Kungs ir sūtījis svētus vēstnešus no Savas klātbūtnes, lai viņi atjaunotu priesterības atslēgas.

Mēs ticam, ka pēc garas neziņas un neticības nakts un cilvēku nomaldīšanās no tīrajām un pilnīgajām kristietības patiesībām, Tas Kungs Savā bezgalīgajā gudrībā ir atkal atjaunojis uz Zemes mūžīgā evaņģēlija pilnību.

Mēs zinām, ka Džozefs Smits ir pravietis; ka Tēvs un Dēls parādījās viņam 1820. gada pavasarī, lai iesāktu šo pēdējo evaņģēlija laikmetu; ka viņš pārtulkoja Mormona Grāmatu ar Dieva dāvanu un spēku; ka viņš saņēma atslēgas un pilnvaras no eņģeļiem, kas tieši tāpēc tika sūtīti; un ka Tas Kungs atklāja viņam glābšanas mācības.⁹

Tas Kungs neatzīst nevienu priekšrakstu vai ceremoniju, pat ja tā ir izpildīta Viņa Vārdā, ja vien tā nav saskaņā ar Viņa gribu, un to nav izpildījis kāds, kas ir atzīts kā Viņa pilnvarots kalps. Tieši šī iemesla dēļ Viņš no Savas klātbūtnes sūtīja svētus vēstnešus pie Džozefa Smita un citiem, lai atjaunotu to, kas bija paņemts prom no Zemes, — tieši evaņģēlija pilnību, priesterības atslēgas un tās pilnību.¹⁰

Priesterības atslēgas bija jāatjauno. Nebija pietiekami, ka Jānis Kristītājs nāca ar Ārona priesterības atslēgām un Pēteris, Jēkabs un Jānis ar Melhisedeka priesterības atslēgām, pateicoties kam, Baznīca tika organizēta, taču debesīm bija jāatveras un jātiek atjaunotām atslēgām, kas bija visiem praviešiem, kuri vadīja evaņģēlija laikmetus no Ādama dienām līdz Pētera, Jēkaba un Jāņa dienām. Šie pravieši nāca, un katrs no viņiem dāvāja pilnvaras, kas viņam bija.¹¹

Lai piepildītu praviešu vārdus un Tā Kunga nodomus visu lietu pilnīgas atjaunošanas īstenošanā, bija nepieciešamas visu evaņģēlija laikmetu atslēgas. Tādēļ cilvēces ģimenes tēvam, pirmajam cilvēkam uz Zemes — Ādamam bija jānāk, un viņš nāca ar savu spēku un pilnvarām. Nāca Mozus un citi. Visi, kam bija atslēgas, nāca un dāvāja savas pilnvaras. . . . Mums nav zināmi datumi, kad dažas no šīm pilnvarām tika dāvātas, taču pravietis Džozefs Smits, rakstot

svētajiem Navū par mirušo glābšanu, paziņoja, kā tas ir pierakstīts Mācības un Derību 128. nodaļā [17.–21. pants], ka visi šie pravieši nāca ar savām atslēgām evaņģēlija laikmetā, kurā mēs dzīvojam.¹²

Pēc Baznīcas organizēšanas Tas Kungs pavēlēja Saviem svētajiem, ka viņiem ir jāuzceļ nams Viņa Vārdam. Svētie neapzinājās tā nozīmību un uzreiz neķērās pie darba, lai šo namu uzbūvētu, tādēļ Tas Kungs norāja viņus [skat. M&D 95:1–4]. Pēc rājiena viņi no visa spēka ķērās pie darba un savā nabadzībā uzbūvēja Kērtlandes templi. Kādam nolūkam tas tika uzcelts? Tas bija kā svētnīca, kurā varēja nākt pats Jēzus Kristus un kur Viņš varēja sūtīt Savus kalpus, praviešus, ar viņu pilnvaru atslēgām. . . . Mēs zinām, ka trīs izcili senatnes pravieši, kuriem bija svarīgas atslēgas, ieradās 1836. gada 3. aprīli.

Pirmais parādījās Mozus [skat. M&D 110:11]. Viņš iedeva Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam Israēla sapulcināšanas atslēgas. . . . Viņš pulcināja Israēlu un, lai arī viņam nebija privilēģijas dot viņiem īpašumā zemi, tomēr atslēgas israēliešu sapulcināšanai bija viņa rokās. Viņš atnāca pie Pētera, Jēkaba un Jāņa Apskaidrošanas kalnā un tur dāvāja viņiem šīs pašas atslēgas Israēla sapulcināšanai tajā laikā, kad viņi dzīvoja. Viņš tika sūtīts pie pravieša Džozefa Smita un Olivera Kauderija, lai dāvātu viņiem atslēgas Israēla sapulcināšanai evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetā. . . .

Pēc tam, kad Mozus bija piešķīris savas atslēgas, nāca Ēlija un atnesa tā laikmeta evaņģēliju, kurā dzīvoja Ābrahāms [skat. M&D 110:12]. Viss, kas attiecas uz to evaņģēlija laikmetu, — svētības, kas tika dāvātas Ābrahāmam, solījumi, kas tika doti viņa pēcnācējiem, — bija jāatjauno, tādēļ nāca Ēlija, kam bija tā evaņģēlija laikmeta atslēgas.

Tad Elija, pēdējais no praviešiem, kuram bija saistīšanas spēka atslēgas senajā Israēlā, nāca un piešķīra šo spēku — saistīšanas spēku [skat. M&D 110:13–16]. Daži Baznīcas locekļi ir pārpratuši, domājot, ka Elija ieradās, lai piešķirtu atslēgas, kas pilnvaro kristības par mirušiem jeb mirušo glābšanu. Taču Elijas atslēgu pilnvaras bija lielākas. Tās bija saistīšanas atslēgas, un šīs saistīšanas atslēgas attiecas uz dzīvajiem un ietver arī mirušos, kas ir gatavi nožēlot grēkus.¹³

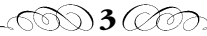
Kērtlandes Templī Elija parādījās Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam un dāvāja saistīšanas atslēgas.

Pravietis Elija . . . dāvāja viņiem [Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam] saistīšanas spēku — spēku izmantot priesterību, lai saistītu uz Zemes un aizņemtos debesīs.¹⁴

Saistīšanas spēks uzliek apstiprinošu zīmogu katram priekšrakstam, kas tiek izpildīts šajā Baznīcā, un it īpaši tiem priekšrakstiem, kas tiek izpildīti Tā Kunga tempļos.¹⁵

Brāļi un māsas, šis ir dižens evaņģēlija laikmets. Visi citi evaņģēlija laikmeti saplūst šajā evaņģēlija laikmetā. Visas pilnvaras, visi spēki ir sakoncentrēti šajā evaņģēlija laikmetā, kurā mēs dzīvojam. Mums ir privilēģija baudīt šīs svētības caur savu uzticību.¹⁶

Es tagad vēlos teikt — ļoti skaidri un neapšaubāmi —, ka mums ir svētā priesterība un ka Dieva valstības atslēgas ir šeit, uz Zemes. Tās ir atrodamas vienīgi Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā.¹⁷

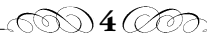

Baznīcas prezidentam ir atslēgas, lai pārvaldītu visu Baznīcu.

Īsu laiku pirms savas mocekļa nāves, pravietis [Džozefs Smits] piešķīra Divpadsmi apustuļiem, kas veido Baznīcas otro kvorumu, visas atslēgas, visus priekšrakstus un priesterību, kas tiem ir nepieciešama, lai spētu turpināt šo diženo un cildeno glābšanas darbu visā pasaulē.¹⁸

Šī priesterība un šīs atslēgas . . . tika piešķirtas katram vīrietim, kas iepriekš tika iesvētīts par Divpadsmito padomes locekli. Taču, tā kā tās dod tiesības prezidēt, tās var pilnā mērā izmantot vienīgi amatā vecākais Dieva apustulis uz Zemes, kas ir Baznīcas prezidents.¹⁹

Baznīcas prezidentam ir atslēgas, lai pārvaldītu visu Baznīcu. . . . Viņā koncentrējas priesterības spēks. Viņam ir visas jebkāda veida atslēgas, kas attiecas uz evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetu. Viņam ir piešķirtas visas iepriekšējo evaņģēlija laikmetu atslēgas, kas ir tikušas atklātas.²⁰

Mums vajadzētu godāt tos, kam Baznīcas prezidents ir deleģējis pilnvaru atslēgas.

[Baznīcas prezidentam] ir tiesības deleģēt pilnvaras un atsaukt tās, kā viņš uzskata par vajadzīgu un saņem tam iedvesmu.²¹

Atcerieties, ka ir tikai viens cilvēks uz Zemes, kam ir priesterības saistīšanas spēks, un viņš var deleģēt šo spēku citiem, lai viņi varētu rīkoties un aizzīmogot uz Zemes, un tas būs spēkā esoši, ja vien viņš to sankcionē; ja viņš atsauc šīs pilnvaras, neviens nevar pielietot šo spēku.²²

Neviens cilvēks nevar pildīt pienākumus templī un dāvāt templā svētības, ja Baznīcas prezidents nav viņam deleģējis tam pilnvaras. Neviens cilvēks nevar pildīt nevienu pienākumu nevienā amatā šajā Baznīcā, ja viņam nav spēka pildīt šo pienākumu — šo spēku var saņemt no pilnvarām un atslēgām, kas pieder Baznīcas prezidentam. . . . Ja ar savu atslēgu pilnvarām viņš pateiktu, ka noteiktas privilēģijas ir jāatņem cilvēkiem, tad nevienam cilvēkam nebūtu pilnvaru pildīt tādus pienākumus, caur kuriem tiktu piešķirtas attiecīgās pilnvaras. Ja kāds arī mēģinātu tā rīkoties, viņa rīcība nebūtu spēkā esoša, un tam, kurš pildītu pienākumus šādā veidā, būtu jāatbild Dieva tiesas priekšā, ja viņam nebūtu jāatbild Baznīcas priekšā, un viņš tiktu atzīts par pārkāpēju. . . .

. . . Kad apustuļi vai citi brāļi apmeklē Ciānas stabus un ir nozīmēti nokārtot jebko, kas šajos stabos ir jānokārto, viņi to dara ar spēku, kas nāk no pilnvarām vai tiesībām, ko viņiem ir deleģējis Baznīcas prezidents. Šis pats princips, tikai mazākā pakāpē, attiecas arī uz stabiem un bīskapijām.²³

Katrs vīrs, kas ir pareizi izvēlēts, lai prezidētu jebkādā amatā Baznīcā, būtu jāgodā viņa aicinājumā. Kad kāds vīrs tiek ordinēts bīskapa amatā, viņam tiek dotas prezidēšanas atslēgas pār to bīskapiju, kurai viņš ir piederīgs, un katram tās bīskapijas loceklim būtu viņš jāgodā, lai kāds arī būtu viņa amats. Tas pats attiecas uz staba prezidentu, kворuma prezidentu utt. Lai ilustrētu iepriekš teikto, mums tiek mācīts, ka nevienam tēvam, lai arī viņam būtu Melhisedeka priesterība, nav tiesību kristīt nevienu no saviem bērniem, vispirms nesaņemot atļauju no sava bīskapa. Kad atļauja ir saņemta, tēvam ir pilnvaras izpildīt šo priekšrakstu savam bērnam. Ja kāds tēvs viens nolemtu izpildīt kristību priekšrakstu vai ordinēt savu dēlu, vispirms nesaņemot atļauju no prezidējošās amatpersonas bīskapijā vai stabā, atkarībā no apstākļiem, kam pieder pilnvaru atslēgas, viņš būtu izdarījis pārkāpumu. Tas attiecas gan uz apustuļiem, gan bīskapijas elderiem. Pat Baznīcas prezidents nekad neiedomātos rīkoties šādā lietā, vispirms neatzīstot savas bīskapijas bīskapu vai sava staba prezidentu un pilnvaras, kas ir deleģētas šim bīskapam vai staba prezidentam.²⁴

 5

Cilvēku, kuriem ir valstības atslēgas, vienotā balss vienmēr mūs vadīs turp, kur vēlas Tas Kungs.

Es domāju, ka ir viena lieta, kas mums ļoti skaidri jāapzinās. Proti, ne Baznīcas prezidents, ne Augstākais Prezidijs, ne Augstākā Prezidija un Divpadsmito kopējā balss nekad nenovirzīs svētos no pareizā ceļa vai dos pasaulei padomu, kas būtu pretrunā ar Tā Kunga prātu un gribu.

Cilvēks var paklupt jeb pieņemt uzskatus vai dot padomu, kas nesaskan ar Tā Kunga nodomiem. Taču Augstākā Prezidija balss un to cilvēku kopējā balss, kuriem arī pieder valstības atslēgas, vienmēr vadīs svētos un pasauli tur, kur vēlas Tas Kungs. . . .

Es liecinu, ja mēs uzklausīsim Augstāko Prezidiju un sekosim viņu padomam un vadībai, nekāds spēks uz Zemes nespēs apturēt vai mainīt mūsu kursu kā Baznīcas locekļiem kopumā, un kā atsevišķi cilvēki mēs gūsim mieru šajā dzīvē un iemantosim mūžīgo godību nākamajā pasaulē [skat. M&D 59:23].²⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā mēs varam sekot prezidenta Smita paraugam, atbalstot tos, kam ir priesterības atslēgas? (Skat. „No Džozefa Fildingā Smita dzīves”.)
- Kā 1. sadaļa palīdz jums saprast atšķirību starp priesterības amatu un priesterības atslēgām? Kādēļ, jūsuprāt, šī ir nozīmīga atšķirība?
- Kādas svētības jūs esat saņēmuši, pateicoties tam, ka uz Zemes ir atjaunotas priesterības atslēgas? (Skat. 2. sadaļu.)
- Kā, jūsuprāt, Baznīca tiek stiprināta, pateicoties tās organizācijai, kas raksturota 3. un 4. sadaļā? Kā tā stiprina atsevišķus Baznīcas locekļus?
- Kādas ir jūsu sajūtas, kad jūs apdomājat prezidenta Smita vārdus par vienotību, kas valda starp Augstāko Prezidiju un Divpadsmit apustuļu kvorumu? Kad jūs esat saņēmuši vadību caur viņu „kopējo balsi”? (Skat. 5. sadaļu.)

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mateja 16:13–19; Ap. d. 3:21; M&D 21:4–6; 27:5–13; 65:2; 128:8–21; 132:7

Mācīšanas padoms

„Var būt . . . gadījumi, kad jūs nezināsiet atbildi uz kādu jautājumu. Ja tas notiek, vienkārši pasakiet, ka nezināt. Jūs varētu teikt, ka mēģināsiet sameklēt atbildi. Vai arī jūs varētu aicināt audzēkņus sameklēt atbildi un dot viņiem laiku nākamajā stundā, lai pastāstītu, ko viņi ir uzzinājuši” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 64).

Atsauces

1. Conference Report, 1951. g. apr., 58.
2. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 2:40.
3. Skat. Frensiss M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 342.
4. N. Eldons Teners, „A Man without Guile”, *Ensign*, 1972. g. aug., 33.
5. „Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant”, *Deseret News*, 1939. g. 6. maijs, Baznīcas sadaļa, 5; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 3:136–137.
6. Conference Report, 1967. g. apr., 98.
7. „Eternal Keys and the Right to Preside”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 87.
8. Conference Report, 1967. g. apr., 99.
9. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 4.
10. „The Coming of Elijah”, *Ensign*, 1972. g. janv., 5.
11. „The Keys of the Priesthood Restored”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1936. g. jūl., 98–99.
12. „The Keys of the Priesthood Restored”, 101.
13. „The Keys of the Priesthood Restored”, 99–100.
14. Conference Report, 1970. g. apr., 58.
15. Conference Report, 1948. g. apr., 135; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:129.
16. „The Keys of the Priesthood Restored”, 101.
17. „Eternal Keys and the Right to Preside”, 87–88.
18. *Doctrines of Salvation*, 3:154.
19. „Eternal Keys and the Right to Preside”, 87.
20. „Priesthood — Restoration of Keys”, *Deseret News*, 1933. g. 16. sept.; Baznīcas sadaļa, 4; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:135.
21. „The Keys of the Priesthood Restored”, 101; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:135.
22. *Elijah the Prophet and His Mission un Salvation Universal* (1957), 50; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:136.
23. Conference Report, 1967. g. apr., 98–99.
24. *Answers to Gospel Questions*, 2:40–41.
25. „Eternal Keys and the Right to Preside”, 88.

Priesterības zvērests un derība

„Tā Kunga svētības tiek dotas Pēdējo dienu svētajiem un pasaulei, pateicoties to cilvēku kalpošanai, kuri ar godu nes Viņa svēto priesterību, pārstāvot Viņu.”

No Džozefa Fīldinga Smīta dzīves

1951. gada 9. Aprīlī, pēc 41 gada ilgas kalpošanas par apustuļi, Džozefs Fīldings Smīts tika apstiprināts par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu. Uzreiz pēc apstiprināšanas prezidents Smīts uzrunāja klātesošos. Viņš īsi dalījās sajūtās par savu aicinājumu:

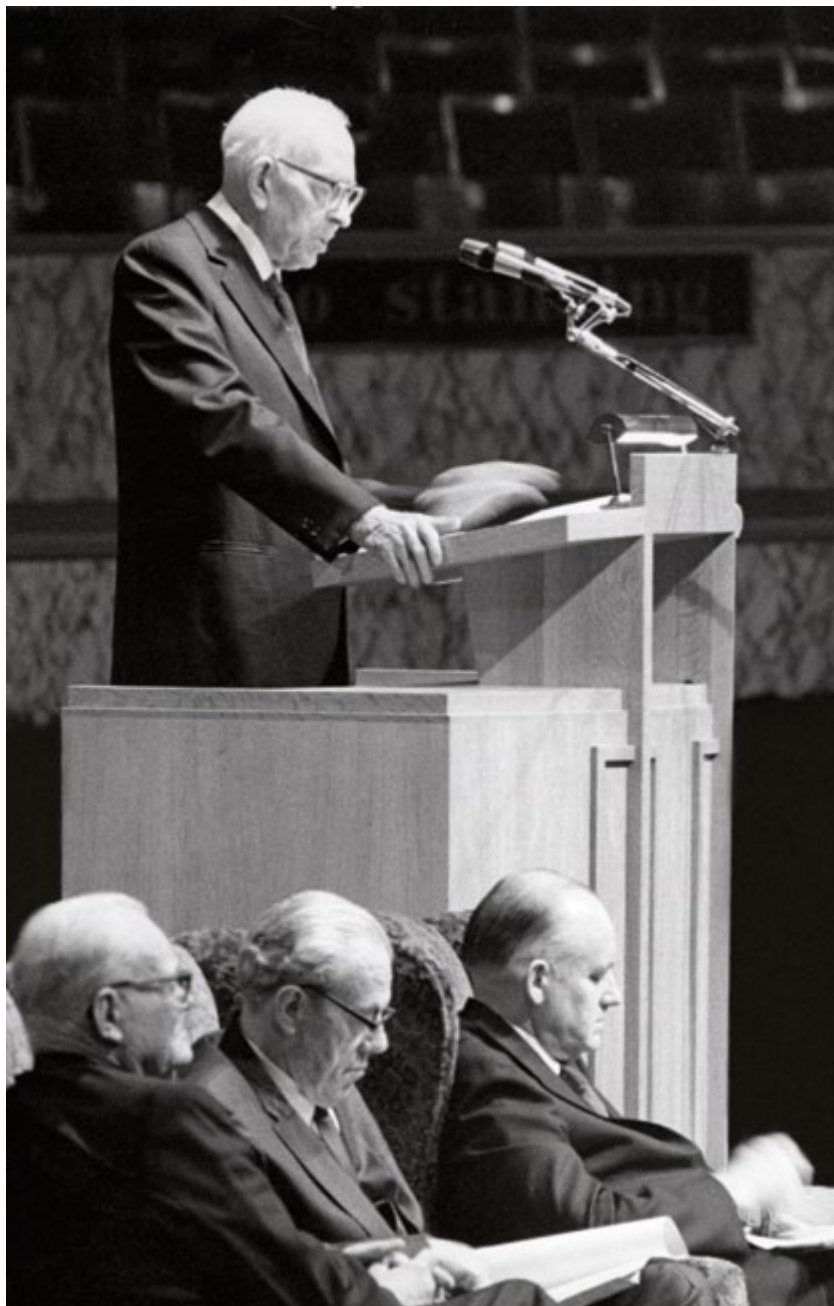
„Es apzinos, ka esmu aicināts ļoti nozīmīgā amatā. Tas liek man būt pazemīgam. . . .

Es pateicos Tam Kungam par Jēzus Kristus evaņģēliju, savu pierību Baznīcai, man sniegto kalpošanas iespēju. Man, kā cilvēkam ar vājībām, ir tikai viena vēlēšanās, un tā ir — paaugstināt savu aicinājumu, cik labi vien to spēju.”¹

Prezidents Smīts bieži mudināja priesterības nesējus paaugstināt savus aicinājumus. Lai gan publiski viņš dalījās savā vēlmē paaugstināt savus priesterības aicinājumus,² viņš reti stāstīja par pūlēm, to īstenojot. Taču kādu reizi viņš pastāstīja par priesterības kalpošanu, ko veica kopā ar savu draugu Džordžu F. Ričardsu, kurš pirms viņa kalpoja par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu:

„Četrdesmit gadu garumā es esmu sēdējis padomē, apmeklējis konferences un kalpojis dažādos veidos kopā ar prezidentu Džordžu F. Ričardsu. . . .

Mēs kopā esam ceļojuši uz daudziem Ciānas stabiem. Pašos pirmsākumos mēs, augstāko pilnvaroto brāļi, devāmies divatā apmeklēt Ciānas stabus. Uz vietām, kur vilcieni negāja, un tādu bija daudz,

Prezidenta Džoefa Fīldinga Smita uzstāšanās Britu reģiona konferencē 1971. gada augustā. No kreisās puses uz labo sēž: elderi Marions G. Romnijs, Ričards L. Evanss un Hovards V. Hanteris.

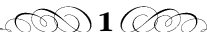
mēs parasti ceļojām tā saucamajos „baltjūmtīšos” — vieglajos, atspērīgajos ratos. Tālie ceļojumi parasti nozīmēja divu, bieži pat trīs un četru, stabu apmeklējumu.

Šādu ceļojumu laikā starp staba konferencēm ik dienas tika noturētas sanāksmes dažādās vietās, draudzēs un stabos. Šie ceļojumi tika veikti pa bedrainajiem ceļiem, dažreiz pa šaurām takām, vasarā caur bieziem putekļiem un ziemā stindzinošā salā, bieži caur lieliem dubļiem vai stipru sniegu.”³

Elders Frensiss M. Gibons, kurš kalpoja par Augstākā prezidija sekretāru, dalījās ieskatā par to, kā prezidents Smits paaugstināja savus aicinājumus priesterībā: „Pilnīgi apzinoties savas pilnvaras, viņš vienmēr bija apdomīgs un rāms, tās pielietojot. Viņš nekad nebija augstprātīgs, iedomīgs vai uzpūtīgs. Viņš nekad neuzvedās tā, it kā būtu labāks par citiem, nekad neizmantoja sava amata pilnvaras, lai gūtu personīgo labumu.”⁴

Kā Baznīcas prezidents — Džozefs Fildings Smits uzstājās piecās Vispārējo konferenču priesterības sesijās, iedrošinot brāļus paaugstināt savus priesterības aicinājumus. Šis nodaļas mācības ir izvēlētas no četrām runām, īpaši akcentējot uzstāšanos, ko prezidents Smits sniedza 1930. gada 3. oktobrī. Tā kā runas tika sniegtas priesterības sanāksmēs, šis nodaļas saturs ir adresēts vīriešiem. Taču šie vārdi sniedz saprašanu par to, ka priesterības spēks ir liela svētība visiem Baznīcas locekļiem. Vienā no savām runām prezidents Smits sacīja: „Es domāju, ka mēs visi zinām to, ka priesterības svētības neaprobežojas tikai ar vīriešiem. Šis svētības tiek izlietas arī pār mūsu sievietēm, meitām un visām taisnīgajām sievietēm Baznīcā. Turot baušļus un kalpojot Baznīcā, šis labās māsas var sevi sagatavot, lai saņemtu Tā Kunga nama svētības. Tas Kungs piedāvā Savām meitām ikvienu garīgo dāvanu un svētību, ko var iegūt Viņa dēļi, jo Tai Kungā ne sieviete ir šķirama no vīrieša, ne vīrietis — no sievietes [skat. 1. korintiešiem 11:11].”⁵

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Vīriešiem vajadzētu būt skaidrai izpratnei par derībām, kuras viņi noslēdz, saņemot priesterības aicinājumus.

Es vēlos vērst jūsu uzmanību uz Melhisedeka priesterības zvērestu un derību. Es domāju: ja mums ir skaidra izpratne par derībām, ko noslēdzam, saņemot priesterības aicinājumus, un par solījumu, ko sniedz Tas Kungs, ja mēs paaugstinām savus aicinājumus, tad mums būs lielāks stimuls paveikt visu nepieciešamo, lai iegūtu mūžīgo dzīvi.

Tāpat es vēlētos sacīt, ka viss, kas ir saistīts ar šo augstāko priesterību, ir radīts un domāts, lai sagatavotu mūs mūžīgās dzīves iegūšanai Dieva valstībā.

Džozefam Smitam 1832. gadā sniegtajā atklāsmē par priesterību Tas Kungs teica, ka Melhisedeka priesterība ir mūžīga, tā vada evaņģēliju, ir atrodama patiesajā Baznīcā visās paaudzēs un tur Dieva atziņas atslēgu. Viņš teica, ka tā ļauj iesvētīt Dieva ļaudis, lai viņi redzētu Dieva seju un ieietu Tā Kunga atdusā, „kura atdusa ir Viņa godības pilnība”. (Skat. M&D 84:17–24 .)

Tad, runājot par abām — Ārona un Melhisedeka — priesterībām, Tas Kungs sacīja: „Jo tie, kas ir uzticīgi, iegūstot šīs divas priesterības, par kurām es runāju, un vairojot savus aicinājumus, tiek iesvētīti ar Garu viņu ķermeņu atjaunošanai.

Viņi kļūst par Mozus un Ārona dēliem un Ābrahāma pēcnācējiem, un Dieva baznīcu un valstību, un izredzētajiem.

Un arī, visi tie, kas pieņem šo priesterību, pieņem Mani, saka Tas Kungs;

jo kas pieņem Manus kalpus, pieņem Mani;

un kas pieņem Mani, pieņem Manu Tēvu;

un kas pieņem Manu Tēvu, pieņem Mana Tēva valstību; tādēļ tam tiks dots viss, kas ir Manam Tēvam.

Un šis ir saskaņā ar zvērestu un derību, kas piederas priesterībai.

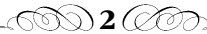
Tādēļ visi tie, kas saņem priesterību, pieņem šo zvērestu un derību no Mana Tēva, ko tie nevar lauzt, nedz arī tā var tikt izmainīta.”

Ja derība tiek laužta un no tās pavisam novēršas, tad tiek piešķirts sods kopā ar šo bausli: „. . . piesargāties, uzcītīgi pievērst vērību mūžīgās dzīves vārdiem.

Jo jūs dzīvosit ar katru vārdu, kas nāk no Dieva mutes.” (M&D 84:33–44.)⁶

Tie, kam ir Ārona priesterība, vēl nav saņēmuši šo zvērestu un derību, kas attiecas uz Augstāko priesterību, taču Tas Kungs jums ir sniedzis lielu spēku un pilnvaras. Ārona priesterība ir sagatavošanās priesterība, kas mūs izglīto un apmāca, lai mēs būtu cienīgi saņemt pārējās svētības, kas tiks sniegtas vēlāk.

Ja jūs uzticīgi kalpojat kā diakons, skolotājs un priesteris, jūs gūstat pieredzi, spējas un dotības, kas jums ļaus saņemt Melhisedeka priesterību un paaugstināt savu aicinājumu tajā.⁷

Priesterības nesēji apsola paaugstināt savus priesterības aicinājumus un dzīvot ar ikkatru vārdu, kas iziet no Dieva mutes.

Kā mēs visi zinām, derība ir līgums un vienošanās vismaz starp divām pusēm. Attiecībā uz evaņģēlija derībām, viena puse ir Tas Kungs Debesīs, bet otra ir cilvēki uz Zemes. Cilvēki piekrīt ievērot baušļus, un Tas Kungs apsola viņus atbilstoši tam svētīt. Evaņģēlijs pēc savas būtības ir jauna un mūžīga derība, kas ietver visas vienošanās, solījumus un atlīdzības, kuras Tas Kungs piedāvā Saviem ļaudīm.

Līdz ar to, saņemot Melhisedeka priesterību, mēs noslēdzam derību. Mēs svinīgi apsolām pieņemt priesterību, paaugstināt aicinājumus tajā un dzīvot ar ikkatru vārdu, kas iziet no Dieva mutes. Tas Kunga no Savas puses mums apsola: ja vien mēs turēsim baušļus, tad saņemsim visu to, kas pieder Tēvam, un tā ir mūžīgā dzīve. Vai kāds no mums spēj iedomāties vēl lieliskāku un brīnīšķīgāku vienošanos par šo?

Dažreiz mēs pavirši runājam par mūsu priesterības aicinājumu paaugstināšanu, taču atklāsmē ir teikts, ka mums kā elderiem, Septiņdesmitajiem, augstajiem priesteriem, patriarhiem un apustuļiem ir jāpaaugstina savi priesterības aicinājumi.

Vīrietim dotā priesterība ir spēks un pilnvaras no Dieva, kas sniegtas cilvēkam uz Zemes, lai to pielietotu cilvēces glābšanai. Priesterības aicinājumi ir paredzēti kalpošanai, lai veiktu īpaši priesterībai uzticētus kalpošanas uzdevumus. Un šos aicinājumus ir iespējams paaugstināt tad, kad tie, kam piešķirti noteikti aicinājumi, veic viņiem uzticēto darbu.

Nav svarīgi, kādi ir mūsu aicinājumi, ja vien mēs esam patiesi un uzticīgi savām saistībām. Viens aicinājums nav labāks par otru, taču, lai veiksmīgi veidotu pārvaldi, kāds priesterības nesējs var tikt aicināts prezidēt un vadīt citu priesterības nesēju darbu.

Mans tēvs, prezidents Džozefs F. Smits, ir teicis: „Nav neviena priesterības aicinājuma, kas ir vai var būt lielāks par pašu priesterību. Aicinājums iegūst pilnvaras un spēku no priesterības. Neviens aicinājums nesniedz pilnvaras priesterībai. Neviens aicinājums nedod spēku priesterībai. Taču visi Baznīcas aicinājumi gūst savu spēku, vērtību, pilnvaras *no* priesterības.”

Mēs tiekam aicināti, lai paaugstinātu savus priesterības aicinājumus un paveiktu tajā ietverto darbu. Un atklāsmē par priesterību Tas Kungs saka tā: „Tādēļ lai katrs cilvēks paliek savā paša amatā un strādā savā paša aicinājumā; . . . lai sistēma varētu palikt pilnīga.” (M&D 84:109–110.)

Šis ir viens no galvenajiem mērķiem, ko cenšamies īstenot Baznīcas priesterības programmā, — ļaut elderiem veikt elderu darbu, Septiņdesmitajiem Septiņdesmito darbu, augstajiem priesteriem augsto priesteru darbu utt., lai visi priesterības nesēji varētu paaugstināt savus aicinājumus un iegūt visas brīnišķīgās svētības, kas ir apsoltas, ja katrs veiks savu darbu.⁸

Mēs esam Tā Kunga, Jēzus Kristus, vēstneši. Mūsu uzdevums ir Viņu pārstāvēt. Mēs tiekam vadīti, lai sludinātu Viņa evaņģēliju, veiktu glābšanas priekšrakstus, svētītu cilvēci, dziedinātu slimos, un, iespējams, lai paveiktu brīnumus, lai darītu to, ko Viņš pats darītu, ja vien personīgi būtu klāt, — un tas viss ir, pateicoties tam, ka mums ir svētā priesterība.

Kā Tā Kunga pārstāvji — mēs esam saistīti ar Viņa likumu darīt to, ko Viņš vēlas, lai mēs darītu neatkarīgi no personīgām sajūtām vai pasaulīgām vēlmēm. Mums pašiem nav sava glābšanas vēstījuma,

„Priesterība ir spēks un pilnvaras no Dieva, kas sniegta cilvēkam uz Zemes, lai to pielietotu cilvēces glābšanai.”

mācības, kas būtu jāpieņem, nav pilnvaru, lai kristītu, ordinētu vai salaulātu mūžībā. Tas viss nāk no Tā Kunga, un jebkas, ko mēs paņemam saistībā ar šīm lietām, ir sniegto pilnvaru rezultāts.⁹

3

Katram Melhisedeka priesterības nesējam, kurš ir paties attiecībā pret priesterības zvērestu un derību, ir dots paaugstināšanas solījums.

Ļaujiet man tagad pāris vārdos padalīties par zvērestu, kas tiek dots, pieņemot Melhisedeka priesterību.

Zvērests ir pats svinīgākais cilvēku mēlei zināmais runas veids, kas uzliek stingras saistības; un tieši šādu valodu Tēvs izmantoja dižajā Mesijas pravietojumā par Kristu un priesterību. Par Viņu ir sacīts: „Tas Kungs ir zvērējis, un Viņš to nenožēlos: „Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhisedeka kārtas.”” (Psalmi 110:4.)

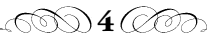
Paskaidrojot šo Mesijas pravietojumu, Pāvils stāsta, ka Jēzus „priestera amats ir neiznīcīgs” un ka caur to nāca „neiznīcīgās dzīvības spēk[s]”. (Skat. Ebrejiem 7:24, 16.) Džozefs Smits teica, ka „visi tie, kas tiek ordinēti šajā priesterībā, tiek darīti līdzīgi Dieva Dēlam, dzīvojot kā priesteri mūžam”, ja vien viņi ir uzticīgi un patiesi [skat. Džozefa Smita tulkojums, Ebrejiem 7:3].

Un tādējādi Kristus ir lielisks paraugs tam, kas attiecas uz priesterību, tāpat kā Viņš ir paraugs attiecībā uz kristīšanos un visām pārējām lietām. Un, tā kā Tēvs sniedz zvērestu, sakot, ka Viņa Dēls mantos visu caur priesterību, tāpat Viņš sniedz zvērestu par to, ka ikviens no mums, kurš paaugstina savu priesterības aicinājumu, saņems visu to, kas pieder Tēvam.

Šis ir paaugstināšanas solījums, kas tiek dots katram vīrietim, kuram ir Melhisedeka priesterība, taču tas ir solījums ar nosacījumu, ja vien mēs paaugstināsim savus priesterības aicinājumus un dzīvosim ar ikkatru vārdu, kas nāk no Dieva mutes.

Ir pilnīgi skaidrs, ka nav labāku solījumu par tiem, kuri tiek mums sniegti, kad mēs pieņemam privilēģiju un pienākumu nest svēto priesterību un būt par Kristus kalpiem.

Ārona priesterība ir sagatavošanās priesterība, kas ļauj mums noslēgt derību un saņemt zvērestu attiecībā uz šo augstāko priesterību.¹⁰

Pateicoties Viņa svētās priesterības nesēju kalpošanai, Tā Kunga svētības tiek sniegtas visiem cilvēkiem.

Katram no mums šai pasaulē pats svarīgākais uzdevums ir izvirzīt Dieva valstības lietas par prioritāti savā dzīvē, turēt baušļus, paaugstināt savus priesterības aicinājumus, doties uz Tā Kunga namu un saņemt mūsu Tēva valstības svētību pilnību.¹¹

Tā Kunga svētības tiek sniegtas svētajiem un visai pasaulei caur to cilvēku kalpošanu, kas nes Viņa svēto priesterību, pārstāv Viņu, ir Viņa patiesie kalpi un pārstāvji, caur tiem, kas vēlas Viņam kalpot un turēt Viņa baušļus.¹²

Es lūdzu par to, lai katrs no mums, kas ir aicināts pārstāvēt To Kungu un nes Viņa pilnvaras, atceras, kas viņš ir, un rīkojas tam atbilstoši.

. . . Visas dzīves laikā esmu centies paaugstināt savu priesterības aicinājumu, un es ceru izturēt līdz šīs dzīves beigām un baudīt uzticīgo svēto klātbūtni nākamajā dzīvē.¹³

Es vēlos svētīt visus tos, kā jaunos, tā vecos, kas paaugstina savus priesterības aicinājumus, un lūgt Tam Kungam, lai sniedz viņiem Sava Gara labās lietas šajā dzīvē un apliecina nākamās dzīves mūžības bagātību esamību. . . .

Cik brīnišķīgi ir zināt to, ka Tas Kungs katram no mums ir sniedzis priesterības pilnību un solījumu — ja mēs saņemsim šo priesterību un paaugstināsim savus aicinājumus, tad mēs iegūsim mūžīgo mantojumu Viņa valstībā!¹⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Smits mācīja, ka caur priesterību „Tas Kungs piedāvā Savām meitām ikvienu garīgo dāvanu un svētību, ko var iegūt Viņa dēli” („No Džozefa Fildingā Smita dzīves”). Kādas domas jums rodas, pārdomājot šo apgalvojumu?
- Prezidents Smits teica, ka priesterības nesējiem ir lielāks stimulents censties iegūt mūžīgo dzīvi, ja Viņi izprot savas derības un Tā Kunga solījumus (skat. 1. sadaļu). Kā šī mācība ir attiecināma uz visiem Baznīcas locekļiem?
- Kā prezidenta Smita skaidrojums par aicinājuma paaugstināšanu atšķiras no aicinājuma *pildīšanas*? Kā jūs esat tikuši svētīti caur to Baznīcas locekļu kalpošanu, kas ir paaugstinājuši savus aicinājumus?

- Prezidents Smits mācīja: „Kristus ir lielisks paraugs tam, kas atiecas uz priesterību” (3. sadaļa). Kā, kalpojot citiem, mēs varam sekot Jēzus Kristus paraugam?
- Atgādiniet prezidenta Smita vārdus no 4. sadaļas par templi sniegtajām svētībām. Kā vecāki var palīdzēt bērniem sagatavoties priesterības svētībām, kas ir pieejamas templī?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Ebrejiem 5:4; Almas 13:1–2, 6; M&D 20:38–60; 84:19–22; 107:99–100; Ticības apliecinājumi 1:5

Mācīšanas padoms

„Prasmīgs skolotājs nejaudā: „Ko es šodien darīšu nodarbībā?” — bet gan domā: „Ko mani studenti šodien darīs nodarbībā?” Viņš nevaicā: „Ko es šodien mācīšu?” — bet gan: „Kā es palīdzēšu saviem studentiem atklāt to, kas viņiem ir jāzina?” (Virdžīnija H. Pīrsa, „The Ordinary Classroom—A Powerful Place for Steady and Continued Growth”, *Ensign*, 1992. g. nov., 12; skat. arī *Teaching, No Greater Call* [1999], 61).

Atsauces

1. Conference Report, 1951. g. apr., 152.
2. Skat. Conference Report, 1951. g. apr., 152; Conference Report, 1970. g. okt., 92.
3. „President George F. Richards: A Tribute”, *Relief Society Magazine*, 1950. g. okt., 661.
4. Frensis M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 352.
5. Conference Report, 1970. g. apr., 59.
6. Conference Report, 1970. g. okt., 90–91.
7. Conference Report, 1970. g. apr., 59.
8. Conference Report, 1970. g. okt., 91–92; skat. arī Džozefs F. Smits, Conference Report, 1903. g. okt., 87.
9. „Our Responsibilities as Priesthood Holders”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 49.
10. Conference Report, 1970. g. okt., 92.
11. Conference Report, 1970. g. apr., 59.
12. „Blessings of the Priesthood”, *Ensign*, 1971. g. dec., 98.
13. Conference Report, 1970. g. okt., 92.
14. Conference Report, 1970. g. apr., 58.

Kristīšana

„Kristīšana burtiski ir . . . pāriešana jeb atdzimšana no vienas dzīves citā — no grēka dzīves garīgās dzīves dzīvībā.”

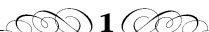
No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

1951. gada aprīļa Vispārējā konferencē prezidents Džozefs Fīldings Smits runāja par savu 67 gadus seno pieredzi, kad viņš 8 gadu vecumā tika kristīts. Viņš stāstīja, ka savas kristīšanas dienā viņš jutās, ka „stāv Tā Kunga priekšā šķīsts un tīrs”. Taču viņš uzziņāja, ka viņam būs smagi jāstrādā visas dzīves laikā, lai saglabātu šādu stāvokli. Viņš atcerējās: „Man bija māsa, kura, tāpat kā visas manas māsas, bija ļoti mīļa un kura atstāja dziļu iespaidu manā prātā, ka man ir nepieciešams palikt pasaules neaptraipītam. Viņas mācības manas kristīšanas dienā ir palikušas ar mani visas manas dzīves dienas.”¹

Būdam uzticīgs savas māsas mācībām, prezidents Smits mudināja Baznīcas locekļus ievērot savas kristīšanās derības — palikt „tajā garīgajā dzīvē”, kuru viņi sāka kristoties.² Viņš pasludināja:

„Nav svarīgāka padoma, kuru dot kādam Baznīcas loceklim pēc kristīšanās, kā ievērot baušļus. Tas Kungs mums sniedz pestīšanu ar nosacījumu, ka mēs nožēlosim grēkus un būsīm uzticīgi Viņa likumiem.”³

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Kristīšanās ar iegremdēšanu ir pielīdzināma dzimšanai, nāvei un augšāmcelšanai.

Kristīšana, evaņģēlija trešais princips un pirmais priekšraksts, ir būtiska pestīšanai un paaugstināšanai Dieva valstībā. Kristīšana

Šī glezna attēlo cilvēku, kas tiek kristīts Dņeprā netālu no Kijevas, Ukrainā.

vispirms ir līdzeklis, caur kuru grēkus nožēlojuši indivīdi saņem grēku piedošanu. Otrkārt, tie ir vārti uz Dieva valstību. Tas Kungs sarunā ar Nikodēmu mums to pasaka Jāņa 3:1–11. . . .

. . . Kristīšana notiek ar iegremdēšanu ūdenī. . . . Kristīšana nevar būt savādāka, kā vien ar visa ķermeņa iegremdēšanu ūdenī šo iemeslu dēļ:

(1) Tā ir pielīdzināma Jēzus Kristus un visu citu, kas ir augšāmcēlušies, nāvei, apglabāšanai un augšāmcelšanai.

(2) Kristīšana ir arī dzimšana un ir pielīdzināma bērna piedzimšanai šajā pasaulē.

(3) Kristīšana burtiski un arī kā augšāmcelšanās simbols ir pāriešana jeb atdzimšana no vienas dzīves citā — no grēka dzīves garīgās dzīves dzīvībā.”

Es vēlos pievērsties otram iemeslam: Kristīšana ir arī dzimšana un ir pielīdzināma bērna piedzimšanai šajā pasaulei. . . . Mozus 6:58–60 mēs lasām:

„Tādēļ Es dodu tev pavēli mācīt šīs lietas brīvi saviem bērniem, sakot:

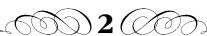
Ka pārkāpumu dēļ nāk krišana, šī krišana atnes nāvi, un kā jūs piedzimāt pasaulē ar ūdeni un asinīm, un garu, ko Es esmu radījis, un tā kļuvāt no pīšļiem par dzīvu dvēseli, tā jums ir jāpiedzimst no jauna debesu valstībā no ūdens un no Gara, un jātop attīrītiem ar asinīm, patiesi Mana Vienpiedzimušā asinīm; lai jūs varētu tikt iesvētīti pret visiem grēkiem un baudīt mūžīgās dzīves vārdus šajā pasaulē, un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē, patiesi nemirstīgo godību;

jo ar ūdeni jūs turat pavēli; ar Garu jūs tiek attaisnoti, un ar asinīm jūs topat iesvētīti.” . . .

. . . Katrs bērns, kas nāk šajā pasaulē, ir iznēsāts ūdenī, dzimis ūdenī un no asinīm un no gara. Tātad, kad mēs piedzimstam Dieva valstībā, mums ir jāpiedzimst tādā pašā veidā: ar kristīšanos dzimis no ūdens; caur izlietajām Kristus asinīm attīrīts un svētīts; un attaisnots caur Dieva Garu, jo kristīšanās nav pilnīga bez kristīšanas ar Svēto Garu. Jūs redzat līdzību starp piedzimšanu šajā pasaulē un piedzimšanu Dieva valstībā. . . .

Nonākot pie trešā iemesla: Kristīšana burtiski un arī kā augšāmcelšanās simbols ir pāriešana jeb atdzimšana no vienas dzīves citā — no grēka dzīves garīgās dzīves dzīvībā. . . .

. . . Visiem vīriešiem un sievietēm . . . ir nepieciešama grēku nožēlošana. . . . Viņi atrodas garīgajā nāvē. Kā viņi domā nokļūt atpakaļ? Tiekot iegremdēti ūdenī. Viņi ir miruši un tiek iegremdēti ūdenī, un caur gara augšāmcelšanos atgriežas garīgajā dzīvē. Lūk, kas ir kristīšana.⁴

Maziem bērniem, kas nav sasnieguši atbildības vecumu, nav nepieciešama kristīšana, jo viņi ir pestīti caur Jēzus Kristus Izpirkšanu.

Es zinu, ka mazi bērni, kuri nav sasnieguši atbildības vecumu un tādējādi nav vainojami grēkā, ir . . . izpirkti ar Kristus asinīm, un ir liela kļūda apgalvot, ka viņiem ir nepieciešama kristīšanās, noliedzot taisnīgumu un Dieva žēlastību [skat. Moronija 8:20–23].⁵

Mācības un Derību 29. nodaļā Tas Kungs saka šādus vārdus (46.– 47. pants):

„Bet lūk, Es saku jums, ka mazi bērni ir atpestīti kopš pasaules radīšanas caur Manu Vienpiedzimušo;

Tādēļ viņi nevar grēkot, jo Sātanam nav dota vara kārdināt mazus bērnus, līdz tie kļūst atbildīgi Manā priekšā.”

Tagad, tas skan labi. „Mazi bērni ir atpestīti kopš pasaules radīšanas.” Ko Viņš ar to domā? Tas nozīmē, ka, pirms tika ielikti šīs Zemes pamati, tika sagatavots šis glābšanas plāns, pestīšanas iecere, kas mums ir jāievēro šajā mirstīgajā dzīvē, un Dievs, zinot beigas no paša sākuma, izstrādāja noteikumus mazu bērnu pestīšanai caur Jēzus Kristus Izpirkšanu. . . .

. . . Kad jūs ieskatāties maza bērna sejā un viņš paveras un uzsmaida jums, vai jūs varat noticēt, ka šo mazo bērnu ir sabojājis jebkāda veida grēks, kas, ja bērns nomirtu, neļautu tam nonākt Dieva klātbūtnē? . . .

Es atceros kādu amerikāņu ģimeni savas misijas laikā Anglijā. Kad [vīrs] izdzirdēja elderus, kuri sludināja ielās, viņš tos ieaicināja savā mājā, jo viņi bija viņa tautieši. Viņu neinteresēja evaņģēlijs; viņu

interesēja elderi, jo arī tie bija no Amerikas Savienotajām Valstīm. Sanāca, ka es kalpoju tajā apgabalā. Es nebiju pirmais, kuru viņš dzirdēja sludinām, bet vēlāk viņš mani ieaicināja savā namā. . . .

Mēs domājām, ka iesim pie viņa un runāsim par beisbolu un futbolu, un citām tēmām un salīdzināsim dzīvi Savienotajās Valstīs ar dzīvi Lielbritānijā — par to, kas viņu interesēja. To mēs darījām un sākumā nerunājām ne vārda par reliģiju. Mēs vairākas reizes atgriezāmies, un viņš mūs uzskatīja par jaukiem cilvēkiem, jo mēs necentāmies panākt, lai viņš pieņemtu mūsu reliģiju. Taču pēc kāda laika viņi sāka uzdot jautājumus, — mēs visi zinājām, ka viņi to darīs, — un kādu vakaru, kad mēs bijām viņu namā, šī vīrieša sieva pagriezās pret mani un teica: „Elder Smit, es gribu tev ko pajautāt.” Pirms viņa to paspēja izdarīt, viņa sāka raudāt. Es nezināju iemeslu. Viņa šņukstēja, un, kad bija pietiekami nomierinājusies, lai uzdotu savu jautājumu, viņa man izstāstīja šo stāstu:

Pārceļoties uz Angliju, ar viņiem notika nelaime, un viņi zaudēja mazu bērniņu. . . . Viņi devās pie [tās baznīcas, kuru viņi apmeklēja] mācītāja un vēlējās, lai viņu bērniņu apglabātu pēc kristiešu paražām. . . . Mācītājs viņai teica: „Mēs nevaram viņu apglabāt pēc kristiešu paražām, jo bērns nebija kristīts. Jūsu bērns ir zudis.” Tie ir diezgan atklāti vārdi, bet tādā veidā viņa man izstāstīja šo stāstu, un šīs sievietes sirds bija smelgusi un smelgusi divus vai trīs gadus. Tā nu viņa man uzdeva savu jautājumu: „Vai mans bērniņš ir zudis? Vai es to nekad vairāk neredzēšu?” Es pagriezos un nolasīju viņai Mormona vārdus savam dēlam Moronijam no Mormona Grāmatas [skat.Moronija 8]. Es teicu: „Jūsu bērniņš nav zudis. Neviena bērniņš nav zudis. Ikviens bērniņš nomirstot ir glābts Dieva valstībā.”

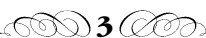
. . . „Un es arī redzēju, ka visi bērni, kuri mirst pirms viņi sasniedz atbildības vecumu, tiek izglābti debesu celestiālajā valstībā.” [M&D 137:10.] To Tas Kungs pateica pravietim Džozefam Smitam atklāsmē vai vīzijā, kuru viņš saņēma Kērtlandes templī. Vai tas neizklausās labi? Vai tas nav taisnīgi? Vai tas nav pareizi? . . . [Bērns] nav atbildīgs par iedzimto grēku, viņš nav atbildīgs ne par kādu grēku, un to nosaka Dieva žēlastība, un viņš ir pestīts.

Bet kā ir ar jums un mani? Te nu mēs esam, spējīgi saprast, un Tas Kungs saka: „Un vēl, Es saku jums, kuram, kam ir zināšanas, Es neesmu pavēlējis nožēlot grēkus?” [M&D 29:49.] Mums ir pavēlēts

nožēlot grēkus, mums ir pavēlēts nomazgāt savus grēkus kristīšanās ūdeņos, jo mēs esam spējīgi saprast un mēs visi esam grēkojuši. Taču es neesmu ticis kristīts, un jūs neesat tikuši kristīti tā dēļ, ko izdarīja Ādams. Es esmu ticis kristīts, lai es varētu būt attīrīts no tā, ko es pats esmu izdarījis, un tāpat arī jūs, un lai es varētu ieiet Dieva valstībā.

. . . Tas Kungs ir parūpējies par tiem, kas ir bez likuma, un mazi bērni nav pakļauti grēku nožēlošanas likumam. Kā jūs varētu iemācīt mazam bērnam nožēlot grēkus? Viņam nav ko nožēlot.

Tas Kungs ir noteicis, — un tas ir Viņa paša gudrībā, — ka atbildības vecums iestājas astoņu gadu vecumā. Sasniedzot astoņu gadu vecumu, mums ir jābūt pietiekamai sapratnei, ka mums ir jātiek kristītiem. Tas Kungs rūpējas par tiem, kas ir jaunāki par šo vecumu.⁶

Ikviens cilvēks, kas kristīts Baznīcā, ir noslēdzis derības ar To Kungu.

Katrs cilvēks, ieejot kristīšanās ūdeņos, uzņemas derības.

„Un vēl, pavēles veidā baznīcai par kristīšanās veidu: Visi tie, kas pazemojas Dieva priekšā, un vēlas tapt kristīti, un nāk ar salauztām sirdīm un nožēlas pilniem gariem, un liecina baznīcai, ka tie patiesi ir nožēlojuši visus savus grēkus un grib uzņemties Jēzus Kristus Vārdu, būdami ar apņēmību kalpot Viņam līdz galam, un patiesi vēsta ar saviem darbiem, ka viņi ir saņēmuši no Kristus Gara savu grēku piedošanu, tiks pieņemti ar kristīšanu Viņa baznīcā.” (M&D 20:37.)⁷

Es nolasīšu no Mācības un Derību 59. nodaļas:

„Tādēļ Es dodu tiem [tas ir — baznīcas locekļiem] pavēli, sakot tā: Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, un ar visu savu spēku, prātu un izturību; un Jēzus Kristus Vārdā tev būs Viņam kalpot.

Tev būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Tev nebūs zagti; nedz pārkāpt laulību, nedz nogalināt, nedz darīt ko līdzīgu tam.

Tev būs pateikties Tam Kungam, tavam Dievam, visās lietās. [M&D 59:5–7.]

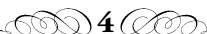
„Ikviens cilvēks, kas kristīts Baznīcā, ir noslēdzis derības ar To Kungu ievērot Viņa baušļus.”

Ikviens cilvēks, kas kristīts šajā baznīcā, ir noslēdzis derības ar To Kungu ievērot Viņa baušļus, un šajā pavēlē, kas atkārtojas šajā laiku pilnībā, kurā mēs dzīvojam, mums ir teikts, ka mums jākalpo Tam Kungam ar visu savu sirdi un visu prātu, un visu spēku, un arī tam

ir jātiek darītam Jēzus Kristus vārdā. Visam, ko mēs darām, ir jātiek darītam Jēzus Kristus vārdā.

Kristīšanās ūdeņos mēs noslēdzām derības ievērot šos baušļus; ka mēs kalposim Tam Kungam; ka mēs ievērosim Viņa pirmo un lielāko no visiem baušļiem un mīlēsīm To Kungu, mūsu Dievu; ka mēs ievērosim nākamo lielāko bausli, ka mīlēsīm mūsu tuvākos kā sevi pašu; un ar visu spēju, kas mums ir, ar visu spēku, kas mums ir, ar visu sirdi mēs pierādīsim Viņam, ka mēs „dzīvosim ar katru vārdu, kas nāk no Dieva mutes” [M&D 84:44], ka mēs būsīm paklausīgi un pazemīgi, uzticīgi Viņa kalpošanai, gatavi paklausīt, uzklaustīt to padomus, kas precizē pār mums, un visu darīt ar aci, pievērstu tikai Dieva godībai.

Mums to nevajadzētu aizmirst, jo šis bauslis it īpaši attiecas uz mums kā Baznīcas locekļiem.⁸

**Lai saņemtu visas evaņģēlija svētības, mums
pēc kristīšanās ir jāturpina būt pazemīgiem,
nožēlas pilniem un paklausīgiem.**

Viens no patiesās baznīcas lielākajiem mērķiem ir mācīt cilvēkiem, kas viņiem ir jādara pēc kristīšanās, lai saņemtu visas evaņģēlija svētības.⁹

Ikviena kristīts, patiesi kristīts, cilvēks ir pazemojies; tā sirds ir salauzta; tā gars ir nožēlas pilns; viņš ir noslēdzis derību Dieva priekšā, ka ievēros Viņa baušļus un ka viņš ir atteicies no visiem saviem grēkiem. Pēc tam, kad viņš ir ienācis Baznīcā, vai viņam ir privilēģija atkal grēkot? Vai viņš var būt mazāk piesardzīgs? Vai viņš var nodoties dažām lietām, no kurām Tas Kungs viņam ir licis izvairīties? Nē. Ir tikpat nepieciešams, lai pēc kristīšanās viņam būtu tas pats nožēlas pilnais gars, tā pati salauztā sirds, kas bija pirms kristīšanās.¹⁰

Es esmu dzirdējis dažus mūsu jauniešus un dažus, ne tik jaunus, runājam par kristībām. Viņi saka, ka nezina, kāpēc ir tā, ka cilvēkam nav jākristās katru reizi pēc grēkošanas, ja reiz kristīšanās ir grēku piedošanai. Vai jūs varat saskatīt iemeslu? Kamēr vien cilvēks grēko un paliek garīgajā dzīvē, viņš ir dzīvs, viņš var nožēlot grēkus un

saņemt piedošanu. Viņš nav jākrista, lai atvestu atpakaļ tur, kur viņš jau ir.¹¹

Kurš no pēdējo dienu svētajiem tiecas pēc vietas telestiālajā valstībā? Kurš no pēdējo dienu svētajiem tiecas pēc vietas terestriālajā valstībā? Mums nevajadzētu vēlēties ar šīm valstībām nekā kopīga; tas nav cilvēka, kurš ir kristīts baznīcā, nolūks, vai tam nevajadzētu būt viņa nolūkam dzīvot tā, lai viņš atrastu vietu Dieva celestiālajā valstībā; jo kristīšanās pati par sevi ir ceļš uz šo valstību. Kristībām ir divi mērķi; galvenokārt, grēku piedošanai, un tad ieiešanai Dieva valstībā, nevis telestiālajā valstībā, nevis terestriālajā valstībā, bet ieiešanai celestiālajā valstībā, kur mīt Dievs. Tam ir domāta kristīšanās; tam ir domāta Svētā Gara dāvana ar roku uzlikšanu — sagatavot mūs, lai mēs caur paklausību varētu turpināt, virzoties uz priekšu, ievērot Tā Kunga baušļus, līdz mēs saņemsim pilnību celestiālajā valstībā.¹²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Lasot prezidenta Smita atmiņas sadaļā „No Džozefa Fīldinga Smita dzīves”, pārdomājiet savu kristīšanos. Kā ir augusti kopš tā brīža jūsu izpratne par kristīšanos? Kā mēs varam palīdzēt ģimenes locekļiem vai draugiem, kuri gatavojas kristīties?
- Kādas atziņas par kristīšanos jūs iegūstat no prezidenta Smita mācībām 1. sadaļā? Kā viņa mācības par kristīšanās simbolismu vairo mūsu izpratni par kristīšanās derībām?
- Ko 2. sadaļas pieraksts māca par Debesu Tēva mīlestību pret Viņa bērniem? Domājiet par jums zināmiem cilvēkiem, kuri varētu gūt labumu, apgūstot šī pieraksta mācības.
- Pārdomājiet savus centienus ievērot kristīšanās derības (skat. 3. sadaļu). Kā šīs derības ietekmē saskarsmi ar jūsu ģimenes locekļiem un citiem cilvēkiem?
- Pārdomājiet prezidenta Smita izteikumu 4. sadaļas sākumā. Kas, pēc jūsu domām, cilvēkiem ir jāmāca pēc kristīšanās? Kā mēs varam cits citam palīdzēt ievērot kristīšanās derības?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mateja 3:13–17; 2. Nefija 31:5–13; Mosijas 18:8–13; 3. Nefija 11:31–39; M&D 68:25–27; Ticības apliecinājumi 1:4

Mācīšanas padoms

„Jūs varat palīdzēt tiem, kurus jūs mācāt, justies pārlicinātākiem par savu spēju piedalīties diskusijā, ja jūs pozitīvi atbildat uz katru sirsnīgu komentāru. Piemēram, jūs varat teikt: „Paldies par jūsu atbildi. Tā bija ļoti saturīga”. . . vai: „Tas ir labs piemērs”, vai „Es novērtēju visu, ko jūs šodien teicāt” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 64).

Atsauces

1. Conference Report, 1951. g. apr., 57–58.
2. „Repentance and Baptism”, *Deseret News*, 1935. g. 30. marts, Church section, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Bruce R. McConkie, 3 sēj. (1954–1956), 2:326.
3. Conference Report, 1970. g. okt., 7.
4. „Repentance and Baptism”, 6, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:323–326.
5. „Testimony of Elder Joseph F. Smith Jr.”, *Liahona: The Elder’s Journal*, 1915. g. 30. marts, 629.
6. „Redemption of Little Children”, *Deseret News*, 1939. g. 29. apr., Church section, 7.
7. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, *Ensign*, 1972. g. jūn., 2.
8. Conference Report, 1940. g. apr., 95; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:328.
9. „The Plan of Salvation”, *Ensign*, 1971. g. nov., 5.
10. Conference Report, 1950. g. okt., 12; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:329.
11. „Repentance and Baptism”, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:326.
12. Conference Report, 1922. g. apr., 60–61.

Svētā Gara dāvana

„Pēc kristīšanās un konfirmācijas Svētais Gars var kļūt par mūsu pavadoni, kas mums mācīs Tā Kunga ceļus, apgaismos mūsu prātu un palīdzēs saprast patiesību.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Prezidents Džozefs Fīldings Smits mācīja, ka ikvienam uzticīgam Baznīcas loceklim „ir tiesības saņemt atklāsmi, kas ir noderīga un nepieciešama viņa [vai viņas] individuālai vadībai”.¹ Viņš vienmēr tiecās pēc šīs personīgās vadības, it īpaši savos centienos mācīt un pasargāt savus dēlus un meitas. Elders Frensiss M. Gibons, kurš kalpoja par Augstākā prezidija sekretāru, izstāstīja šādu pieredzi, kurā viņam dalījās prezidenta Smita dēls Reinolds (iesauka Reins).

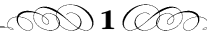
„Reins uzticēja noslēpumu, ka viņa mutē cigarete ir bijusi tikai vienu reizi mūžā, un arī tad tikai uz īsu brīdi. Tas notika laikā, kad viņš mācījās Rūzvelta vidusskolā Soltleiksītijā. [Skolas] ieejas durvis bija ielas klusajā pusē, kur bija ļoti neliela satiksmes kustība. Tajā dienā Reins tikko bija iznācis pa skolas galvenajām durvīm kopā ar draugu, kurš smēķēja un kurš arī pirms tam bija bieži mudinājis viņu „pamēģināt tikai vienu reizi”. Šajā reizē draugs panāca savu. Reins paņēma vienu cigareti un aizkūpināja. Pēc dažiem izpūstiem dūmiem ietves malā piestāja neviens cits kā Reina tēvs. Nolaidis logu, elders Smits savam pārsteigtajam dēlam sacīja: „Reinold, šovakar pēc vakariņām es vēlos ar tevi parunāt,” un aizbrauca. Reins teica: „Kad mans tēvs mani sauca vārdā Reinolds, es zināju, ka būs kas nopietns.” Elders Smits ļāva Reinam domāt par savu vainu visu atlikušo pēcpusdienu un vakariņu laikā, kad viņam bija pārsteidzoši maz, ko teikt. Vēlāk, neomulīgi nosēdināts sava tēva darba istabā, . . . Reinolds gaidīja spriedumu. Tas, ko viņš saņēma, bija vienīgi laipna, mīloša pamācība par „ši nepatīkamā ieraduma” ļaunajām

pusēm un atgādinājumu par to, kas viņš ir un kā viņa rīcība ietekmē citu cilvēku spriedumu par visu ģimeni. Pamācība noslēdzās ar lūgumu, lai Reins apsola, ka viņš vairāk nekad savā mutē neliks cigareti. Reins uzklausīja šo lūgumu. „Tas vairāk nekad neatkārtojās,” viņš teica. Visos turpmākajos gados, tajā skaitā būdams Amerikas Savienoto Valstu Jūras spēkos Otrā pasaules kara laikā, kur smēķēšana bija ārkārtīgi izplatīta, viņš godāja tēvam doto apņemšanos.”

Domājot par šo pieredzi, elders Gibons novēroja: „Iespēja, ka Džozefs Fildings Smits parādītos šajā nomaļajā ielā tieši tajā brīdī, kad viņa jaunais dēls aizdedzinās savu pirmo un vienīgo cigareti, bija ļoti niecīgas. Lai gan viņš to nekad neteica, Reina runas veids un tonis liecināja, ka šis atgadījums pārliecināja viņu par viņa tēva ārkārtīgo garīgās jūtības dziļumu un spēku, it īpaši, kad tas attiecās uz viņa ģimenes labklājību.”²

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Svētā Gara misija ir liecināt par Tēvu un Dēlu, un visu patiesību.

Svētais Gars ir trešais Dievības loceklis. Tas ir Gars cilvēka veidolā. Tēvs un Dēls ir fiziskas personas; viņiem ir ķermenis no miesas un kauliem. Svētais Gars ir Gara būtne, un tam ir tikai garīgs ķermenis [skat. M&D 130:22]. Viņa misija ir liecināt par Tēvu un Dēlu, un visu patiesību [skat. 2. Nefija 31:18; Moronija 10:5].³

Viņš piedalās Tēva un Dēla darbos un atklāj tos tiem, kas kalpo Tam Kungam ticībā. Ar Mierinātāja jeb Svētā Gara mācībām Jēzus Kristus mācības tika atgādinātas apustuļiem [skat. Jāņa 14:26]. Caur Svētā Gara mācībām ir saņemti pravietojumi [skat. 2. Pētera 1:21].⁴

Dieva Garam, uzrunājot cilvēka garu, ir spēks atklāt patiesību efektīvāk un ar lielāku izpratni, nekā to var izdarīt personīgā kontaktā pat ar debesu būtnēm. Caur Svēto Garu patiesība ir ieausta katrā ķermeņa šķiedrā un šūnā tā, ka to nevar aizmirst.⁵

2

Svētais Gars atklāj patiesību godīgiem cilvēkiem ikvienā vietā.

Mēs ticam, ka Svētais Gars ir atklāsmes nesējs un ka Viņš liecinās godīgiem cilvēkiem ikvienā vietā, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, ka Džozefs Smits ir pravietis un ka šī Baznīca ir „vienīgā patiesā un dzīvā baznīca uz visas zemes virsmas”. (M&D 1:30.)

Nevienam nevajag palikt tumsā; mūžīgā evaņģēlija gaismā ir šeit; un ikviens, kas uz zemes neviltoti to meklē, var iegūt personīgu liecību no Svētā Gara par Tā Kunga darba patiesumu un dievišķo dabu.

Pēteris teica: „. . . Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo” (Apustuļu darbi 10:34–35), kas nozīmē, ka Tas Kungs izlies Savu Garu pār uzticīgajiem, lai viņi paši zinātu par šīs reliģijas patiesībām.⁶

Svētais Gars sevi personīgi atklās ikvienam cilvēkam, kas lūgs pēc taisnības, tieši tā, kā Viņš to izdarīja Kornēlijam [skat. Apustuļu darbi 10]. To pašu Mormona Grāmatā apgalvoja Moronijs, tuvojoties sava pieraksta noslēgumam 10. nodaļas 4. pantā:

„Un, kad jūs saņemsit šos pierakstus, es gribētu pārlicināt jūs, lai jūs vaicātu Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Kristus Vārdā, vai šie pieraksti ir patiesi; un, ja jūs vaicāsiet sirsnīgi, ar patiesu nolūku, būdami ar ticību Kristū, Viņš pasludinās jums patiesību par tiem ar Svētā Gara spēku.”

Katrs cilvēks, pat tad ja viņš nav Baznīcas loceklis, var saņemt Svētā Gara izpausmes, ja viņš dedzīgi meklē gaismu un patiesību. Svētais Gars nāks un liecinās par to, ko cilvēks meklē, un tad tas aizies.⁷

3

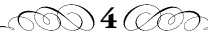
Pēc kristīšanās tiek dota Svētā Gara dāvana ar roku uzlikšanu.

Jēzus Kristus Baznīcas agrīnajās dienās tika dots solījums, ka visi, kas nožēlos grēkus, tiks kristīti grēku piedošanai un būs uzticīgi, saņems Svētā Gara dāvanu ar roku uzlikšanu. Tas pats solījums ir dots visiem, kas pieņems evaņģēliju šajā laiku pilnībā, jo Tas Kungs saka:

„Un tos, kam ir ticība, jūs konfirmēsiet Manā baznīcā ar roku uzlikšanu, un Es dāvāšu tiem Svētā Gara dāvanu.” [M&D 33:15.]⁸

Jūs nevarat saņemt Svētā Gara dāvanu, lūdzot pēc tās, maksājot desmito tiesu, ievērojot Gudrības vārdu — pat arī kristoties ūdenī grēku piedošanai. Jums ir jāpabeidz šī kristīšana ar kristību Garu. Kādā reizē pravielis teica, ka tikpat labi jūs varētu kristīt smilšu maisu, ja jūs cilvēku nekonfirmējat un nedodat viņam Svētā Gara dāvanu ar roku uzlikšanu. Nav cita veida, kā to saņemt.⁹

Es ticu mācībai par roku uzlikšanu Svētā Gara dāvanas saņemšanai, caur ko mēs varam sazināties ar mūsu Tēvu un mācīties Viņa ceļus, lai mēs varētu staigāt Viņa takas.¹⁰

Caur Svētā Gara dāvanu Baznīcas locekļi var iegūt Svēto Garu par pastāvīgu pavadoni.

Svētais Gars ir Vēstnesis vai Mierinātājs, kuru Glābējs solīja sūtīt Saviem mācekļiem pēc krustā sišanas. Šis Mierinātājs ar Savu ietekmi ir pastāvīgs pavadonis katrai kristītai personai un palīdz Baznīcas locekļiem ar atklāsmi un padomu, zināšanām par patiesību, lai tie varētu staigāt Viņa gaismā. Tas ir Svētais Gars, kas apgaismo patiesi kristītu Baznīcas locekļu prātus. Caur To tiek saņemtas individuālas atklāsmes, un patiesības gaisma tiek nostiprināta mūsu sirdīs.¹¹

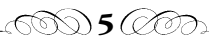
Pēc kristīšanas mēs tiekam konfirmēti. Kam ir paredzēta konfirmēšana? Lai Svētais Gars varētu būt mūsu pavadonis, lai dotu mums privilēģiju Dievības trešā locekļa vadībai — pārniecībai, lai mūsu prāts varētu tiks apgaismots, lai Svētais Gars mūs varētu mudināt meklēt zināšanas un izprast visu, kas attiecas uz mūsu paaugstināšanu.¹²

Pēc kristīšanās un konfirmācijas Svētais Gars var kļūt par mūsu pavadoni, kas mums mācīs Tā Kunga ceļus, apgaismos mūsu prātu un palīdzēs saprast patiesību.¹³

Mums ir apsolīts, ka tad, kad mēs esam kristīti, ja mēs esam patiesi un uzticīgi, mums būs Svētā Gara vadība. Kāds ir Tā mērķis? Mācīt mūs, vadīt mūs, liecināt mums par Jēzus Kristus evaņģēlija glābjošajiem principiem. Katrs bērns, kas ir atbilstošā vecumā, lai tiktu kristīts, un kas ir kristīts, var saņemt Svētā Gara vadību.

Es esmu dzirdējis cilvēkus sakām, ka mazs bērns astoņu gadu vecumā to nevar saprast. Taču es zinu, ka viņiem nav taisnība. Man bija liecība par šo patiesību caur Svēto Garu, kad man bija astoņi gadi. Kopš tā brīža man ir bijusi šī liecība.¹⁴

Kas tā ir par brīnišķīgu privilēģiju — nemitīgi būt Svētā Gara vadītiem un kad Dieva valstības noslēpumi tiek atklāti!¹⁵

Svētā Gara pastāvīgu klātbūtni var saņemt tikai tie, kas sagatavojas to pieņemt.

Man ir radies novērojums, ka ir daudz Baznīcas locekļu, kuri ir kristīti savu grēku atlaišanai un kuriem ir uzliktas rokas uz galvas Svētā Gara dāvanas saņemšanai, bet kuri nekad šo dāvanu, tas ir, tās izpausmes, nav saņēmuši. Kāpēc? Jo viņi nekad nav sevi sagatavojuši, lai saņemtu šīs izpausmes. Viņi nekad nav pazemojušies. Viņi nekad nav spēruši tos soļus, kas viņus sagatavotu Svētā Gara klātbūtni. Tādējādi viņi iet cauri dzīvei bez šīm zināšanām; viņiem trūkst sapratnes. Kad tie, kas savās maldinošajās rīcībās ir viltīgi un izveicīgi, nāk pie viņiem, lai kritizētu Baznīcas pilnvarotos un Baznīcas mācības, šiem vājajiem Baznīcas locekļiem nav pietiekamas sapratnes, pietiekamas informācijas un pietiekamas Tā Kunga Gara vadības, lai pretotos viltus doktrīnām un mācībām. Viņi klausās un domā, ka, iespējams, viņi ir pieļāvuši kļūdu, un rezultātā viņi ir aizgājuši no Baznīcas, jo viņiem nav sapratnes.¹⁶

Tā ir Tā Kunga pavēle, ka Baznīcas locekļiem ir jābūt uzticīgiem savos darbos un jāstudē evaņģēlija pamatpatiesības tā, kā tās ir atklātas. Tā Kunga Gars nebūs ar vienaldzīgajiem, ar ietiepīgajiem un dumpīgajiem, kas nedzīvo saskaņā ar zināšanām par dievišķo patiesību. Katra kristīta cilvēka privilēģija ir iegūt paliekošu liecību par evaņģēlija atjaunošanu, taču šī liecība izbalēs un ar laiku pazudīs, ja vien mēs nemitīgi nesaņemsim garīgu barību caur studēšanu, paklausību un uzcītīgu tiekšanos pēc patiesības un tās izprašanas.¹⁷

Mums ir tiesības uz Svētā Gara vadību, taču mēs nevaram to saņemt, ja mēs apzināti atsakāmies rūpīgi pārdomāt tās atklāsmes, kas

„Tā ir Tā Kunga pavēle, ka Baznīcas locekļiem ir jābūt uzticīgiem savos darbos un jāstudē evaņģēlija pamatpatiesības.”

ir dotas, lai mums palīdzētu saprast mūžīgā evaņģēlija gaismu un patiesību un vadītu mūs tajā. Mēs nevaram cerēt saņemt šo vadību, kad mēs atsakāmies rūpīgi pārdomāt šīs dzižas atklāsmes, kas mums tik ļoti daudz nozīmē gan laicīgi, gan garīgi. Ja mēs atrodamies neticības stāvoklī vai nevēlamies meklēt gaismu un zināšanas, kuras Tas Kungs mums ir devis, tad mēs esam pakļauti vai mūs apdraud ļauno garu maldināšana, velnu mācības un cilvēku mācības [skat. M&D 46:7]. Un, kad mūsu priekšā stāsies šīs viltus ietekmes, mēs nespēsim izšķirt un zināt, ka tās nav no Tā Kunga. Un tā mēs varam kļūt par upuri bezdievīgajam, cilvēku kļūdām, viltībai un maldiem.¹⁸

Tā Kunga Gars nemitīs nešķīstos tempļos, un, kad cilvēks ļaundarībā novēršas no patiesības, tas Gars neseko viņam un atstāj to, un Tā vietā nāk kļūdu gars, nepaklausības gars, ļaundarības gars, mūžīgās iznīcības gars.¹⁹

 6

Kad mēs paliekam uzticīgi, Svētais Gars mums dos atklāsmes, lai vadītu un dotu norādījumus visas dzīves garumā.

Tas Kungs ir devis solījumu visiem, kas nožēlos grēkus un paliks uzticīgi pazemībā un uzcītībā, ka Dieva Gars viņus vadīs. Šis Gars viņus vedīs un dos norādījumus visas dzīves garumā.²⁰

Katram Baznīcas loceklim ir uzlikta rokas Svētā Gara dāvanas saņemšanai. Viņam ir tiesības saņemt atklāsmes, kas ir lietderīgas un nepieciešamas viņa individuālajai vadībai, nevis Baznīcai, bet viņam pašam. Viņam ir tiesības caur savu paklausību, caur savu pazemību saņemt gaismu un patiesību tā, kā tā tiks atklāta caur Patiesības Garu, un tas, kas uzklaussis šo Garu un meklēs Gara dāvanu pazemībā un ticībā, netiks maldināts.²¹

Mūsu dzīvei ir jāklūst svētai gaismā un patiesībā, atbilstošā izpratnē, kas nāk caur Svētā Gara dāvanu un spēku, kas ir apsolīts visiem, kas ticēs grēku nožēlošanai un saņems mūžīgās dzīves vārdus. Ja mēs esam sadraudzībā ar Garu, tad mēs staigājam gaismā un mums ir sadraudzība ar Dievu.²²

Tā ir katra Baznīcas locekļa privilēģija — uzzināt patiesību, runāt patiesību, saņemt Svētā Gara iedvesmu; tā ir mūsu privilēģija, individuāli . . . saņemt šo gaismu un staigāt šajā gaismā; un, ja mēs paliksim Dievā, tas ir, ievērosim visus Viņa baušļus, mēs saņemsim vairāk gaismas, līdz laika gaitā mums pienāks pilnīgu zināšanu diena. [Skat. M&D 50:24.]²³

Visbeidzot mēs atgriežamies Dieva, Mūsu Tēva, klātbūtnē caur Svētā Gara vadību.²⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Ko sadaļas „No Džozefa Smita dzīves” stāsts māca par Svēto Garu? Kad Svētais Gars ir mudinājis jūs palīdzēt kādam?
- Prezidents atsaucās uz „Dieva Garu, kas uzrunā cilvēka garu” (1. sadaļa). Ar ko atšķiras, kad tiek uzrunāts mūsu gars, no tā, kad saruna notiek, izmantojot ausis vai acis? Kādā ziņā tā ir daudz spēcīgāka?

- Nosauciet dažas atšķirības starp Gara izpausmju saņemšanu, ko saņēma Kornēlijs, un Svētā Gara dāvanas saņemšanu? (Skat. 2. sadaļu.)
- Prezidents Smits mācīja, ka kristīšanās bez Svētā Gara dāvanas ir nepilnīga (skat. 3. sadaļu). Kādā ziņā jūsu dzīve būtu nepilnīga bez Svētā Gara dāvanas?
- Pārdomājiet prezidenta Smita 4. sadaļas mācības par to, ko nozīmē pastāvīga Svētā Gara pavadība. Kā jūs esat tikuši svētīti no tā, ka Svētais Gars ir jūsu pavadonis?
- Ko mēs varam darīt, lai sagatavotos saņemt Svētā Gara vadību? (Dažus piemērus skat. 5. sadaļā.)
- Pārskatot 6. sadaļu, pievērsiet uzmanību tai vadībai, kuru mēs varam saņemt caur Svēto Garu. Kā vecāki var mācīt savus bērnus atpazīt un saņemt šo vadību?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Jāņa 16:13; Apustuļu darbi 19:1–6; 1. korintiešiem 12:3; 1. Nefija 10:17–19; 2. Nefija 31:15–20; 3. Nefija 19:9; M&D 46:13; Ticības apliecinājumi 1:4

Mācīšanas padoms

„Neraizējieties, ja audzēkņi uz mirkli apklust, kad esat uzdevis tiem kādu jautājumu. Neatbildiet pats uz savu jautājumu; dodiet audzēkņiem laiku apdomāt atbildes. Tomēr pārāk ieildzis klusums var norādīt, ka viņi nesaprot jautājumu un ka jums tas ir jāpārformulē” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 69).

Atsauces

1. Conference Report, 1940. g. apr., 96.
2. Frensis M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), xiv–xv.
3. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:38; pirmavotā ar slīprakstu.
4. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, 1:38.
5. „The Sin against the Holy Ghost”, *Instructor*, 1935. g. okt., 431; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:47–48.
6. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 4.
7. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers”, *Deseret News*, 1935. g. apr., Church section, 7; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:42.
8. „Avoid Needless Speculations”, *Improvement Era*, 1933. g. dec., 866; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:38–39.
9. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers”, 7; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:41; *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefss Smits* (2010), 96.
10. Conference Report, 1915. g. apr., 118.
11. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Joseph Fielding Smith Jr., 5 sēj. (1957–1966), 2:149–150.

12. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, *Ensign*, 1972. g. jūn., 2.
13. Personīgā sarakste, citēts *Doctrines of Salvation*, 1:42.
14. Conference Report, 1959. g. okt., 19.
15. *Answers to Gospel Questions*, 4:90.
16. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, 3.
17. Conference Report, 1963. g. okt., 22.
18. Conference Report, 1952. g. okt., 59–60; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:43.
19. Conference Report, 1962. g. apr., 45.
20. Conference Report, 1931. g. apr., 68.
21. Conference Report, 1940. g. apr., 96.
22. Conference Report, 1916. g. apr., 74; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:290.
23. „What a Prophet Means to Latter-day Saints”, *Relief Society Magazine*, 1941. g. jan., 7.
24. Conference Report, 1955. g. apr., 51.

Mūžīgā laulība

„No celestiālās laulības izriet priesterības un evaņģēlija pilnība un svētības. Celestiālā laulība ir evaņģēlija un tempļa galvenais priekšraksts.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Astonpadsmīt gadus vecajam Džozefam Fīldingam Smitam tika pateikts, ka jauna sieviete, vārdā Lūija Emīlija Šērtlifa, ieradīsies, lai dzīvotu kopā ar Smitu ģimeni, kamēr viņa apmeklēs koledžu. Taču viņš joprojām bija pārsteigts un priecīgs — kādu dienu atnākot no darba un ieraugot Lūiju spēlējām Baznīcas dziesmu uz ģimenes klavierēm. Sākot ar to dienu 1984. gada vasaras beigās, Džozefa un Lūijas starpā sāka veidoties draudzība, līdz pamazām viņi viens otrā iemīlējās. 1898. gada 26. aprīlī viņi tika salaulāti Soltleikas templī.¹

Lūijai un Džozefam bija sirsniņas attiecības. Kad drīz vien pēc kāzām viņš tika aicināts kalpot divus gadus ilgajā misijā Anglijā, viņa strādāja pie sava tēva, lai finansiāli atbalstītu vīru. Viņa arī sniedza savu emocionālo un garīgo atbalstu, sūtot viņam uzmundrinošas vēstules. Pēc viņa atgriešanās pāris iekārtoja laimīgas mājas un sagaidīja divu meitu piedzimšanu ģimenē. Taču pēc 10 gadiem, trešās grūtniecības laikā, Lūija smagi saslima un 31 gadu vecumā nomira.

Džozefs rada mierinājumu pašā sev, ka Lūija ir devusies uz „labāku pasauli”, un savā dienasgrāmatā viņš pierakstīja lūgšanu, kurā lūdza, lai „būtu cienīgs satikt viņu mūžīgā godībā un tikt atkal ar viņu savienots”.² Taču, par spīti mierinājumam un cerībai, ko viņš smēlās evaņģēlijā, viņam ļoti pietrūka Lūijas. Tāpat viņš bija norūpējies par savām meitām, kurām mājās nebija mātes. Drīz vien pēc Lūijas nāves Džozefs satika Eteles Džordžinu Reinoldsu. Lai gan viņa mīlestība pret Lūiju nebija mazinājusies, viņš un arī viņa meitas iemīlēja Eteles. Pēc viņa, Lūijas un Eteles vecāku piekrišanas Džozefs lūdza Etelei viņu precēt. 1908. gada 2. novembrī viņi tika salaulāti

„Pēdējo dienu svētajiem laulības ir derība, kas ilgst mūžīgi.”

templī. Viņu dzīve bija liksma un notikumiem bagāta, un viņiem piedzima deviņi bērni. Viņu mājās valdīja kārtība, smags darbs, cieņa, tīrība, maiga disciplīna, mīlestība un veselīga jautrība.³

Pēc 29 laulības gadiem Etele nomira no smagas slimības, kas 4 gadu laikā novājināja viņas ķermeni. Džozefs atkal kļuva vientuļš, taču rada mierinājumu mūžīgajā laulībā.⁴ Un arī šoreiz viņš satika kādu, ar ko varēja pavadīt savu dzīvi. 1938. gada 12. aprīlī viņš un Džesija Evansa tika salaulāti templī. „33 kopdzīves gadu laikā viņa devās līdzī vīram gandrīz visur — gan tuvu, gan tālu. Viņš savukārt viņai palīdzēja veikt iepirkumus, slaucīt traukus pēc vakariņām un rudenī konservēt augļus. Viņam nebija iebildumu būt par apustuli priekšautā.”⁵ Par savu vīru Džesija bieži teica: „Viņš ir laipnākais cilvēks, kādu es jebkad esmu pazinusi. Es nekad neesmu dzirdējusi viņu sakām kādu nelaipnu vārdu.” Uz ko viņš ar smaidu atbildēja: „Es nezinu nevienu nelaipnu vārdu.”⁶

Biogrāfs Džons Dž. Stjuarts rakstīja par prezidenta Smita maiģumu un iejūtību pret Džesiju: „Uzstājoties sanāksmēs, viņš mudināja vīrus būt mīlošiem un uzticīgiem savām sievietēm. Taču pamācību, kas mani stipri iedvesmoja, viņš sniedza, kad 1971. gada karstajā jūlija dienā devās deviņus kvartālus augšup pa stāvajām Soltleiksitijas ziemeļu ielām uz Pēdējo dienu svēto slimnīcu un pavadīja savu 95 gadu jubileju, sēžot uz gultas malas blakus savai slimajai sievietei Džesijai. Viņas stāvoklim pasliktinoties, viņš uzkavējās pie viņas dienu un nakti vairāku nedēļu garumā, būdams noraizējies un nomodā, sniedzot viņai mierinājumu un iedrošinājumu līdz pašām beigām.”⁷

Džesija nomira 1971. gada 3. augustā. Pēc diviem mēnešiem prezidents Smits sniedza ievadrunu Vispārējā konferencē. Viņa liecība parādīja, ka uzticība Tam Kungam un cerība uz mūžīgo dzīvi bija mierinājusi viņa skumjas:

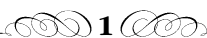
„Es jutos iedvesmots runāt Ījaba vārdiem, kura zināšanas nāca no tā paša avota, no kura ir nākušas manējās. „Taču es zinu, ka mans pestītājs ir dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pār pīšļiem,” un miesā „es tomēr skatīšu Dievu. Tiešām es Viņu skatīšu sev par glābiņu un manas acis Viņu redzēs. . . .” (Ījaba 19:25–27.)

Un, tā kā es dalījos savā liecībā kopā ar Ījaba liecību, es arī vēlētos viņam pievienoties pateicībā, kuru viņš izteica, kad juta sāpes un skumjas savā dvēselē: „. . . Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!” (Ījaba 1:21.)

Es lūdzu, lai Svētais Gars mūs visus vadītu, lai mēs varētu staigāt taisnīgi Tā Kunga priekšā un lai mēs varētu iemantot mūžīgo dzīvi namos un valstībās, kas ir sagatavotas paklausīgajiem.”⁸

Pēc prezidenta Smita uzrunas prezidents Harolds B. Lī, kurš vadīja sanākumi, sacīja: „Es esmu pārliecināts, ka visi Baznīcas locekļi, lai kurp arī atrastos, zinot tos apstākļus, kādu iespaidā viņš sniedza šo spēcīgo vēstījumu, ir lielā mērā iedvesmoti no spēka un izturības, kādu viņš šorīt parādīja mūsu priekšā. Paldies jums, prezident Smit, no pašiem sirds dziļumiem.”⁹

Džozefa Fīldinga Smita mācības

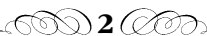

Celestiālā laulība ir Jēzus Kristus evaņģēlija augstākais priekšraksts.

Laulības ir pats svarīgākais, svinīgākais, svētākais un [mūsu] mūžīgam priekam nepieciešamākais priekšraksts, kas ir saistīts ar Jēzus Kristus evaņģēliju.¹⁰

No celestiālās laulības izriet priesterības un evaņģēlija pilnība un svētības. Celestiālā laulība ir evaņģēlija un tempļa augstākais priekšraksts.¹¹

Es vēlos lūgt saviem labajiem brāļiem un māsām, labajiem Baznīcas locekļiem, dodieties uz templi un salaulājieties uz laiku un uz visu mūžību.¹²

Pretēji pasaules ierastajai kārtībai, laulība evaņģēlija iecerē ilgst mūžīgi.

Daudzi cilvēki uzskata, ka laulība ir tikai tiesisks līgums vai vienošanās starp vīrieti un sievieti par to, ka viņi dzīvos kopā laulāto attiecībās. Taču īstenībā laulības ir mūžīgs princips, no kura ir atkarīga visas cilvēces pastāvēšana. Tas Kungs deva cilvēkam šo likumu pašā pasaules aizsākumā kā daļu no evaņģēlija likuma, un pirmajai

laulībai bija jāilgst mūžīgi. Saskaņā ar Tā Kunga likumu — katrai laulībai ir jāilgst mūžīgi. Ja visa cilvēce dzīvotu stingrā paklausībā evaņģēlijam un Tā Kunga Gara radītajā mīlestībā, visas laulības būtu mūžīgas. . . .

. . . Pēdējo dienu svētajiem laulības ir derība, kas ilgst mūžīgi. Laulības ir pamats mūžīgajai paaugstināšanai, jo bez tās Dieva valstībā nebūtu mūžīgās attīstības.¹³

Visiem mums, kas lasa avīzes, klausās ziņas radio vai skatās televīziju, ir acīmredzams tas, ka daudzi cilvēki neuztver laulības un ģimenes saites tā, kā Tas Kungs to ir paredzējis.¹⁴

Laulības ir svēta derība, taču daudzos gadījumos vulgāri un amorāli cilvēki, kā arī daudzi tie, kas sevi uzskata par izsmalcinātiem, nesaprot šī augstā principa svētumu, padarot laulības par izsmiekla objektu, joku, īslaicīgu iegribu.¹⁵

Tas Kungs ir devis Savu mūžīgo evaņģēliju mums kā gaismu un standartu, un šis evaņģēlijs ietver Viņa svēto laulības kārtību, kurai ir mūžīga būtība. Mums nevajadzētu, un mēs nedrīkstam sekot pasaulīgiem laulības paradumiem. Mums piemīt lielāka gaisma nekā pasaulei, un Tas Kungs sagaida no mums vairāk nekā no viņiem.

Mēs zinām, kāda ir patiesā laulības būtība. Mēs zinām, kādu vietu ieņem ģimene glābšanas iecerē. Mēs zinām, ka mums ir jālaulājas templī un jā saglabā sevi tīrus un šķīstus, lai apsolījuma Svētais Gars atzinīgi aizzīmogotu mūsu laulības.

Mēs esam mūsu Mūžīgā Tēva garīgie bērni, Viņš sagatavoja glābšanas ieceri, lai mēs varētu ierasties uz Zemes, attīstīties, augt un kļūt līdzīgi Viņam, tas nozīmē, ka Viņš mums sniedza evaņģēlija ieceri, kas ļauj iegūt pašiem savu mūžīgo ģimeni un izbaudīt mūžīgo dzīvi.¹⁶

Tas Kungs nekad nav paredzējis, ka laulība beigtos pēc laicīgā ķermeņa nāves, bet gan to, ka tā sniegs cieņu, varu, spēku derībā esošiem cilvēkiem un turpināsies mūžīgā ģimenes vienotībā Dieva valstībā. Šis svētības ir pieejamas tikai tiem, kas ir gatavi paklausīt šai derībai, ko Tas Kungs ir atklājis. Tās nav tikai partnerattiecības starp vīrieti un sievieti, jo Tas Kungs ir teicis, ka laulībā viņi kļūst par vienu miesu un stājas partnerattiecībās ar Dievu.¹⁷

„Ģimenes attiecības un ģimenes vienotība turpināsies, ja tā ir pienācīgi organizēta, taisnīgumā nākamajā dzīvē.”

3

Uzticība laulību derībai nes laimi un sniedz mūžīgās godības svētības.

Es esmu pateicīgs Tam Kungam par zināšanām attiecībā uz mūžīgās laulības derību, kas sniedz vīram tiesības uz savu sievu un sievietai uz savu vīru nākamajā pasaulē, — tā tiek īstenota, kad viņi dodas uz Tā Kunga namu un cilvēks, kam ir vara aizzīmogot, sasaista viņus uz laiku un mūžību, jo nav cita veida, kā iegūt šo svētību. Es arī esmu pateicīgs par to, ka ģimenes attiecības un ģimenes vienotība turpināsies, ja tā ir pienācīgi organizēta, taisnīgumā nākamajā dzīvē.¹⁸

Tiem, kas ir bijuši templī un tur salaulājušies, es vēlos lūgt būt uzticīgiem un patiesiem pret savām derībām un saistībām, jo viņi ir noslēguši svinīgu derību Tā Kunga namā.¹⁹

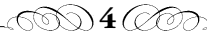
Nekas nesagatavo cilvēci labāk Dieva valstības godībai kā uzticība laulības derībai. . . .

Šī derība, pienācīgi noslēgta, kļūst par lielākās laimes avotu. Šī derība sniegs lielāko godu šajā dzīvē un godu, valdīšanu un varu pilnīgā mīlestībā nākamajā dzīvē — tās ir svētības, kas no tās izriet.

Šis mūžīgās godības svētības ir pieejamas tikai tiem, kas ir gatavi paklausīt šai un visām pārējām evaņģēlija derībām.²⁰

Ko Baznīcas locekļiem nozīmē laulības? Tas nozīmē, ka šajā derībā viņi saņem labākās, pašas svarīgākās, mūžīgo dzīvju svētības. Tādēļ Tas Kungs tās sauc par „mūžīgajām dzīvēm”, kas nozīmē to, ka ne tikai vīrs un sieva iegūs mūžīgo dzīvi, bet arī viņu bērni, kas piedzimuši derībā, caur savu uzticību varēs iemantot mūžīgās dzīves. Un, turklāt, vīra un sievas attiecības nebeigsies pēc mirušo augšāmcelšanās. Ar to Tas Kungs ir domājis, ka viņu pēcnācēju turpinājums būs mūžīgs un ģimenes veidošana neapstāsies. [Skat. M&D 132:19–24.]²¹

Lai īstenotu mūsu Mūžīgā Tēva nodomu, ir nepieciešama savienība, kur vīri un sievas saņem svētības, kas ir apsolutas uzticīgajiem un patiesajiem, paaugstinot viņus līdz Dievībai. Vīrietis viens pats nevar saņemt Dieva valstības svētību pilnību, un arī sieviete to nevar, taču abi kopā viņi var saņemt visas svētības un privilēģijas, kas pienākas Tēva valstības pilnībai.²²

Ikvienam cilvēkam, kam taisnīga sirds, būs iespēja saņemt mūžīgās laulības svētības šajā dzīvē vai nākamajā.

Diženajā glābšanas iecerē nekas nav palicis neievērots. Jēzus Kristus evaņģēlijs ir pati skaistākā lieta pasaulē. Tas ietver katru cilvēku, kam taisnīga sirds, kurš centīgi Viņu meklē un vēlas paklausīt Viņa likumiem un derībām. Tādēļ, ja kāda iemesla dēļ cilvēkam netiek dota iespēja izpildīt kādu no derībām, Tas Kungs viņu tiesās pēc sirds nodomiem. Tūkstošiem Baznīcas locekļu ir apprecējušies un izaudzinājuši ģimenes Baznīcā bez iespējas tikt „saištītiem” uz laiku un mūžību [jo nebija piekļuves tempļiem]. Daudzi no viņiem ir nomiruši, un viņu svētības tiek viņiem nodotas caur aizstājējiem. Evaņģēlijs ir aizstājošs darbs. Jēzus kā mūsu aizstāvis veica darbu par mums visiem, jo mēs to nevarējām paveikt paši. Līdzīgi Viņš ir ļāvis dzīvajiem Baznīcas locekļiem darboties par mirušo pārstāvjiem, kas nomira bez iespējas pašiem rīkoties.

Turklāt ir tūkstošiem jauno vīriešu un jauno sieviešu, kas ir aizgājuši garu pasaulē bez iespējām iegūt šīs svētības. Daudzi no viņiem

zaudēja savas dzīvības kaujās, daudzi nomira agrā jaunībā un daudzi nomira savā bērnībā. Tas Kungs neaizmirsīs nevienu no viņiem. Viņiem tiks sniegtas visas svētības, kas attiecas uz paaugstināšanu, jo tāda ir taisnīguma un žēlsirdības kārtība. Tas attiecas arī uz tiem cilvēkiem, kas dzīvo Ciānas stabos un mūsu tempļu tuvumā; ja viņiem tiek liegtas svētības šajā dzīvē, šīs svētības viņiem tiks sniegtas Tūkstošgadē.²³

Ikvienam, kas paliks uzticīgs, netiks liegta paaugstināšana. . . . Necienīgs vīrs nevar liegt uzticīgajai sievai paaugstināšanu — un otrādi.²⁴

5

Bērni un jaunieši gatavojas mūžīgajai laulībai, mācoties par laulības derību, veidojot pastāvīgu ticību un saglabājot sevi tīrus un šķīstus.

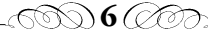
Visiem Pēdējo dienu svēto tēviem un mātēm vajadzētu mācīt saviem bērniem laulību derības svētumu. Viņu bērniem vajadzētu palīdzēt saprast to, ka, tikai godājot Dieva derības, starp kurām mūžīgās laulības derība ir viena no lielākajām un svarīgākajām derībām, viņi var iegūt *mūžīgo dzīvju* svētības.²⁵

Ši dzīve ir īsa, un mūžība ir gara. Kad mēs domājam par to, ka laulības derība ilgs mūžīgi, būtu prātīgi to rūpīgi apdomāt. . . . Īstais padoms mūsu jaunatnei — rūpīgi apdomāt partnera izvēli, ar mērķi atrast tādu, kam ir pastāvīga ticība evaņģēlijam. Pastāv lielāka iespējamība, ka šāds cilvēks paliks uzticīgs katram zvērestam un solījumam. Kad jaunajam vīrietim un jaunajai sievietei ir pilnīga izpratne un liecība par mūsu Kunga dievišķo misiju un viņi tic evaņģēlijam, kas atklāts caur pravieti Džozefu Smitu, tad viņiem ir lielāka iespēja izveidot laimīgu savienību, kas pastāvēs mūžīgi.²⁶

Es lūdzu jūs, Ciānas jaunatne, it visur pasaulē, saglabāiet sevi tīrus un šķīstus, lai jūs būtu tiesīgi doties uz Tā Kunga namu un kopā ar izvēlēto partneri baudīt visas brīnišķīgās svētības, ko Tas Kungs jums piedāvā.²⁷

Ir kāda lieta, . . . kurai vēlos pievērst uzmanību, — kad jauni cilvēki apprecas, viņi nav apmierināti ar to, ka jāuzsāk kopdzīve pazemīgi, ar nelielu naudas daudzumu; tā vietā viņi vēlas visu to,

kas uz to brīdi ir viņu vecākiem. . . . Viņi grib uzsākt dzīvi ar visām iespējamām ērtībām, lai labi justos. Es domāju, ka tā ir kļūda. Es domāju, ka viņiem ir jāuzsāk kopdzīve pazemīgi, uzticoties Tam Kungam, būvējot pa drusciņai savu spēju robežās, pamazām veicot iekrājumus, līdz viņi sasniedz tādu labklājības stāvokli, kādu vēlas iegūt.²⁸

Kad vīrs un sieva uzticīgi ievēro visus evaņģēlija priekšrakstus un principus, viņi gūst lielāku prieku savā laulībā.

Laulība bija Dieva iedibināta. Tas ir tainisīgs princips, ja tiek saņemts un īstenots svētumā. Ja vīrieši un sievietes mūsdienās stātos šajā derībā ar pazemības, mīlestības un ticības garu, tainisīgi staigājot mūžīgās dzīves virzienā, kā tas ir viņiem pavēlēts, tad nebūtu šķiršanās, šķirto ģimeņu, bet tikai neizsakāma laime un prieks.²⁹

Visiem saviem labajiem brāļiem un māsām, kas ir salaulājušies templī, es vēlos palīdzēt saprast to, ka nekad nevajadzētu aizmirst viņiem dāvatās lieliskās svētības: Tas Kungs caur viņu uzticību ir dāvājis tiesības būt par Viņa dēliem un meitām, Jēzus Kristus līdzmantiniekiem, kam piederēs, kā šeit ir rakstīts, viss, kas pieder Tēvam [atsaucoties uz Romiešiem 8:13–19 un Mācības un Derību 76:54–60].

Un tomēr ir tādi Baznīcas locekļi, kas to neizprot un, būdami salaulāti uz laiku un mūžību, . . . saņemot Tēva valstības pilnības apsolījumu, viņi ļauj ienākt savā dzīvē tādām lietām, kas rada domstarpības un tos šķir. Un viņi aizmirst, ka viens ar otru ir noslēguši derību uz laiku un uz visu mūžību; un aizmirst arī to, ka viņi ir noslēguši derību ar savu Tēvu debesīs.³⁰

Ja vīrs un sieva patiesi un uzticīgi ievēro visus evaņģēlija priekšrakstus un principus, tad neradīsies nekāds šķiršanās iemesls. Prieks un laime, kas piederas laulāto attiecībām, kļūs lielāka, un, laikam ejot, vīrs un sieva aizvien vairāk tuvināsies viens otram. Ne vien vīrs mīlēs sievu un sieva — vīru, bet arī bērni, kas viņiem piedzims, dzīvos mīlestības un satības gaisotnē. Mīlestība citam pret citu nemazināsies, un turklāt visu mīlestība pret mūsu Mūžīgo Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, stiprāk iesakņosies viņu dvēselēs.³¹

*Kad vīrs un sieva uzticīgi kopā ievēro evaņģēliju, viņi
gūst lielāku prieku un laimi savā laulībā.*

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Šī nodaļa sākas ar prieka un skumju piemēriem, kas var būt laulības un ģimenes dzīves sastāvdaļa. Kā mācība par mūžīgajām ģimenēm mūs atbalsta priecīgajos un bēdīgajos mūsu dzīves brīžos?
- Kādēļ celestiālās laulības ir „tempļa augstākais priekšraksts”? (Skat. 1. sadaļu.)
- Prezidents Smits salīdzināja Tā Kunga skatījumu uz laulībām ar pasaules skatījumu uz tām (skat. 2. sadaļu). Kas šajā salīdzinājumā jums šķiet nozīmīgs? Kā mēs varam aizsargāt un stiprināt laulības un ģimenes mūsdienu pasaulē?
- 3. sadaļā prezidents Smits min vismaz piecas svētības, kas tiek dotas tiem, kuri ir „uzticīgi un patiesi” savai laulību derībai. Ko jums nozīmē būt uzticīgiem un patiesiem savai laulību derībai?
- Ko vecāki var darīt, lai „mācītu saviem bērniem laulību derības svētumu”? (Dažas idejas skat. 5. sadaļā.)

- 6. sadaļā prezidents Smits paskaidro, kā laulāto attiecības var „kļūt labākas”. Kādus šī principa piemērus jūs esat redzējuši? Ja esat precējušies, padomājiet par to, ko jūs varat darīt, lai savā laulībā ienestu lielāku prieku un mīlestību.

Saistītās Svēto Rakstu vietas

1. korintiešiem 11:11; M&D 42:22; 13:1–4; Mozus 3:18–24

Mācīšanas padoms

„Jautājumi, kas uzrakstīti uz tāfeles pirms nodarbības sākuma, dalībniekiem palīdzēs domāt par attiecīgajām tēmām jau pirms nodarbības sākuma” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 93).

Atsauces

1. Skat. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 65–75; Frensiss M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 51–55.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
3. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 214–241.
4. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12–13.
6. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 268.
7. Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 11; lai gan šis grāmatas autori ir Džons Dž. Stjuarts un Džozefs Fildings Smits, jaun., šis ir Džona Dž. Stjuarta personīgais novērojums.
8. „I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, 1971. g. dec., 27.
9. Conference Report, 1971. g. okt., 7.
10. „The Law of Chastity”, *Improvement Era*, 1931. g. sept., 643; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makonkij, 3 sēj. (1954–1956), 2:58.
11. „Lay Cornerstone at Provo Temple”, *Deseret News*, 1971. g. 22. maijs, B2.
12. Conference Report, 1951. g. okt., 120.
13. „The Perfect Marriage Covenant”, *Improvement Era*, 1931. g. okt., 704.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California”, *New Era*, 1971. g. jūl., 7–8.
15. *The Restoration of All Things* (1945), 259.
16. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California”, 8.
17. *The Restoration of All Things*, 259.
18. Conference Report, 1915. g. apr., 119.
19. Conference Report, 1951. g. okt., 120.
20. „The Law of Chastity”, 643; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:58–59.
21. Conference Report, 1951. g. okt., 120–121.
22. „Obedience to the Truth”, *Relief Society Magazine*, 1960. g. janv., 6.
23. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 2:37–38.
24. Personīgā sarakste, citēta *Doctrines of Salvation*, 2:65.
25. Conference Report, 1965. g. okt., 30.
26. „Marriage Ordained of God”, *Young Woman's Journal*, 1920. g. jūn., 307–308; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:77–78.
27. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California”, 10.
28. Conference Report, 1958. g. apr., 30.
29. *The Restoration of All Things*, 259.
30. Conference Report, 1949. g. apr., 135.
31. Conference Report, 1965. g. apr., 11.

Prezidents Džozefs Fildings Smits un viņa mazmazmeita Šena Makkonkija

Bērnu audzināšana gaismā un patiesībā

*„Pienākums mācīt Baznīcas bērnus vispirms
gulstas uz ģimeni un mājām.”*

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Prezidents Džozefs Fīldings Smits raksturoja savu tēvu, prezidentu Džozefu F. Smitu, kā „cilvēku, kuram es esmu uzticējies vairāk par jebkuru citu cilvēku pasaulē, ko esmu pazinis”.¹ Viņš atcerējās, ka viņa tēvs bieži sapulcināja ģimeni, „mācot saviem bērniem evaņģēlija principus. Katrs no viņiem priecājās, atrodoties viņa klātbūtnē, un bija pateicīgs par padomu un pamācošajiem vārdiem, ko viņš sniedza. . . . Viņi nekad nav aizmirsuši, kas viņiem tika mācīts, un šo sarunu iespaidi ir dzīvi viņu prātos un, visticamāk, tādi paliks uz visiem laikiem”.² Viņš arī teica: „Mans tēvs bija vislabsirdīgākais cilvēks, ko es jebkad esmu pazinis. . . . Vienas no manām vismīļākajām atmiņām ir laiks, ko pavadīju ar viņu, pārrunājot evaņģēlija principus un saņemot pamācību, kādu tikai viņš varēja dot. Tādējādi manu zināšanu pamati tika likti patiesībā, tā, ka arī es varu teikt, ka zinu, ka mans Pestītājs ir dzīvs un ka Džozefs Smits ir, bija un vienmēr būs dzīvā Dieva pravietis.”³

Džozefs Fīldings Smits ar mīlestību izteicās arī par savu māti, Džulainu L. Smitu, un viņas mācībām. Viņš teica: „Jau no bērna kājas es tiku mācīts milēt pravieti Džozefu Smitu un milēt savu Pestītāju. . . . Es esmu pateicīgs par apmācību, ko saņēmu, un es centos sekot padomam, ko man deva mans tēvs. Taču es nevaru piedēvēt visus nopelnus tikai viņam. Es domāju, ka liela daļa manas pateicības, patiešām liela daļa, pienākas manai mātei, kurai blakus es sēdēju un, vēl mazs bērns būdams, klausijos stāstos par pionieriem. . . . Viņa mēdza mācīt mani un ielikt manās rokās, kad es biju pietiekami vecs, lai lasītu, grāmatas, ko es spēju saprast. Viņa iemācīja man lūgt

Dievu [un] būt uzticīgam savām derībām un pienākumiem, pildīt savus diakona un skolotāja, . . . un vēlāk arī priestera pienākumus. . . . Man bija māte, kas parūpējās par to, lai es lasītu, un man ļoti patika lasīt.”⁴

Kad Džozefs Fildings Smits kļuva par tēvu, viņš sekoja savu vecāku piemēram. Viņa meita Amēlija reiz izteicās:

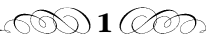
„Tēvs bija izcils students un skolotājs. Viņš ne tikai mācīja mūs no sava lielā zināšanu krājuma, bet arī mudināja mācīties pašiem. . . .

Attiecībā uz saviem bērniem, viņš sekoja padomam, kas atrodams M&D 93:40: „Bet Es esmu jums pavēlējis audzināt jūsu bērnus gaismā un patiesībā.”

Viņš mācīja mūs pie brokastu galda, stāstot stāstus no Svētajiem Rakstiem, un viņam piemita spējas likt katram stāstam izklausīties jaunam un aizraujošam, lai arī mēs to bijām dzirdējuši jau daudzas reizes. Uztraukums un neziņa, ko sajutu, domājot par to, vai faraona karavīri atradīs zelta kausu Benjamīna graudu maisā, ir īsts vēl šobaltdien. Mēs uzzinājām par to, kā Džozefs Smits atrada zelta plāksnes, un par Tēva un Dēla apmeklējumu. Ja tēvam bija laiks kopā ar mums iet līdz skolai, stāsti turpinājās. Pa ceļam uz skolu mēs gājām garām [Soltleikas] templim, un viņš pastāstīja mums par eņģeli Moroniju. Mēs uzzinājām, ka templis ir ļoti īpaša vieta, ka cilvēkam vajag būt labam, lai tajā ieietu, un, kad cilvēki tajā salaulājas, tas ir uz visiem laikiem. Viņš mūs arī mācīja, lūdzot Dievu mūsu ģimenes lūgšanās, kad mēs noietāmies ceļos pie saviem krēsliem pirms brokastīm un arī pirms vakariņām. . . .

Šodien viņa mācības pacilā un stiprina ne tikai viņa pēcnācējus, bet arī neskaitāmus, uzticīgus Baznīcas locekļus. Būt viņa meitai — tā man ir bijusi liela privilēģija un svētība.”⁵

Džozefa Fildinga Smita mācības

Lai nepadotos velna ietekmei, vecākiem ir jāaudzina savi bērni gaismā un patiesībā.

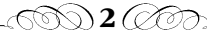
Ģimenes vienotības nozīmību — mīlestību un uzmanību citam pret citu ģimenē — nav iespējams pārmērīgi uzsvērt. Garīgā solidaritāte ģimenes attiecībās ir drošs pamats, uz kura Baznīca un

sabiedrība pastāvēs un plauks. Velns to labi zina un saprot, un, kā nekad agrāk, viņš izmanto katru viltību, ietekmi un spēku, kas ir viņa pārziņā, lai grautu un iznīcinātu šo mūžīgo savienību. Vienīgi Jēzus Kristus evaņģēlijs, ja to pielieto ģimenes attiecībās, izjauks šo velnišķīgo postību.⁶

Pastāv daudz lielu un īstu briesmu, ar kurām ir jārēķinās, taču tās briesmas, kas mūs skar vairāk par visām pārējām briesmām, apvienotām kopā, ir saistītas ar mūsu bērniem. Vienīgo reālo vai pietiekamo aizsardzību var sniegt mājas un to ietekme.⁷

Mūsu bērniem būs jāmaca, kā atšķirt labu no ļauna, citādi daudzējādā ziņā viņi nespēs saprast, kāpēc nedrīkst iesaistīties rīcībā, kas tiek uzskatīta par parastu starp viņu kaimiņiem. Ja vien viņi nebūs apmācīti Baznīcas doktrīnās, viņi varbūt nesapratīs, kāds ļaunums rodas no koncerta, teātra izrādes, filmas, sporta spēles vai kā tamlīdzīga apmeklējuma svētdienā, kad viņu rotaļu biedri bez ierobežojumiem un ar mudinājumu nododas šādām lietām, ko Tas Kungs ir aizliedzis darīt Viņa svētajā dienā. Vecāki ir atbildīgi par savu bērnu pareizu mācīšanu, [un] Tas Kungs nosodīs vecākus, ja viņu bērni uzaugs ārpus Tā Kunga, Jēzus Kristus, evaņģēlija principu ietekmes.⁸

Tas Kungs ir pavēlējis mums, katram un visiem, audzināt savus bērnus gaismā un patiesībā. Kur valda šāds gars, tur nesaskaņa, nepaklausība, kā arī nevērība pret svētiem pienākumiem negūs sekmes un nemaz nevar gūt sekmes.⁹

Vecāki pirmām kārtām ir atbildīgi par savu bērnu mācīšanu.

Tēvs nekad nav atteicies no Savām tiesībām uz bērniem, kas piedzimst šajā pasaulē. Viņi joprojām ir Viņa bērni. Viņš ir tos nodevis mirstīgu vecāku gādībā ar pamācību, lai tie tiktu audzināti gaismā un patiesībā. Vecāku galvenais un pamata pienākums ir mācīt savus bērnus gaismā un patiesībā.¹⁰

Pienākums — mācīt Baznīcas bērnus — vispirms gulstas uz ģimeni un mājām. Vecāku atbildība ir audzināt savus bērnus gaismā un patiesībā, un Tas Kungs ir paziņojis, ka, ciktāl viņiem tas

neizdosies, viņiem būs jāstāv Dieva soģa krēsla priekšā un jāsniedz atbilde.¹¹

Atklāsmē, kas tika dota Baznīcai 1831. gadā, Tas Kungs teica:

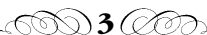
„Un vēl, cik daudz vecākiem ir bērni Ciānā vai jebkurā no tās stabiem, kas ir izveidoti, kuri nemāca tiem saprast grēku nožēlošanas, ticības Kristum, dzīvā Dieva Dēlam, un kristīšanas un Svētā Gara dāvanas ar roku uzlikšanu mācību, kad tie ir astoņus gadus veci, grēks būs uz vecāku galvām.

Jo tas būs likums Ciānas iedzīvotājiem vai jebkurā no tās stabiem, kas ir izveidoti.” [M&D 68:25–26.]

. . . Tas Kungs to prasa no mums.¹²

Vecāki būs atbildīgi par savu bērnu rīcību, ja viņiem nebūs izdevies mācīt savus bērnus ar savu piemēru un arī mācīt viņiem pareizus principus.

Ja vecāki ir izdarījuši visu, kas viņu spēkos, lai pareizi mācītu savus bērnus ar savu paraugu, kā arī mācītu viņiem pareizus principus, un tad viņu bērni novirzīsies no pareizā ceļa, vecākiem par to nebūs jāatbild, un grēks būs uz bērnu galvām.¹³

Baznīca palīdz vecākiem viņu pūliņos mācīt savus bērnus.

Galvenais pienākums darīt to, kas vada uz glābšanu, gulstas uz katru cilvēku. Katrs no mums ir sūtīts uz Zemes, lai izturētu mirstīgās dzīves pieredzes, kas cilvēku pārbauda. Mēs esam šeit, lai redzētu, vai turēsim baušļus un uzvarēsim pasauli, un mums savā labā ir jādara viss, ko spējam.

Par mūsu glābšanu nākamā ir atbildīga mūsu ģimene. Vecāki ir nolikti par paraugu un vadību saviem bērniem, un viņiem ir pavēlēts tos audzināt gaismā un patiesībā, mācot tiem evaņģēliju un rādot labu piemēru. No bērniem tiek sagaidīts, ka viņi klausīs savus vecākus, un godās, un cienīs viņus.

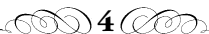
Baznīca un tās biedrības būtībā veido kalpošanas organizāciju, lai palīdzētu ģimenēm un atsevišķiem cilvēkiem.¹⁴

„Baznīca un tās biedrības būtībā veido kalpošanas organizāciju, lai palīdzētu ģimenēm un atsevišķiem cilvēkiem.”

Es jūs lūdzu, mani dārgie brāļi un māsas, vīri un sievas, tēvi un mātes, izmantot katru iespēju, ko Baznīca dāvā, lai savus bērnus apmācītu dažādajās organizācijās, kas viņiem ir nodrošinātas, pateicoties Tā Kunga atklāsmēm: Sākumskola, Svētdienas skola, Savstarpējās pilnveidošanās organizācijas [Jauno vīriešu un Jauno sieviešu biedrība] un mazākās priesterības kvorumi, kurus vada mūsu bīskapias. . . .

. . . Visā Baznīcā, kur vien tas ir iespējams, mums ir semināri un institūti. . . . Brāļi un māsas, sūtiet savus bērnus uz šiem semināriem. Tie, kas apmeklē koledžu, būs atbilstošā vecumā, lai apmeklētu Baznīcas institūtus, ja vien viņi būs bijuši atbilstoši apmācīti jaunībā.¹⁵

**Vecākiem būtu jādara viss, ko viņi spēj,
lai palīdzētu saviem bērniem saprast Jēzus
Kristus evaņģēliju un dzīvot pēc tā.**

Individuāla, personīga liecība ir un vienmēr būs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas stiprums. Liecību vislabāk iespējams izkopt ģimenes lokā. . . . Liecības iegūšanai un saglabāšanai vajadzētu būt projektam, pie kura strādā visa ģimene. Neizturieties nevērīgi pret to, kas palīdzēs stiprināt jebkura jūsu ģimenes locekļa liecību.¹⁶

Mums, cik vien mēs spējam, ir jāsargā [bērni] no šīs pasaules grēkiem un ļaunuma, lai viņi netiktu aizvilināti no patiesības un taisnīguma takām.¹⁷

Palīdziet saviem bērniem katrā iespējamā veidā uzaugt ar zināšanām par Jēzus Kristus evaņģēliju. Māciet viņiem lūgt Dievu. Māciet viņiem ievērot Gudrības vārdu, uzticīgi un pazemīgi staigāt Tā Kunga priekšā, lai tad, kad viņi sasniegs brieduma gadus, viņi varētu pateikties jums par to, ko jūs viņu labā būsiet izdarījuši, un atskatīties uz savu dzīvi ar pateicīgu sirdi un mīlestību pret saviem vecākiem un to, kādā veidā viņu vecāki rūpējās par viņiem un apmācīja viņus dzīvot pēc Jēzus Kristus evaņģēlija.¹⁸

Rādiet taisnīgu piemēru

Mēs lūdzam vecākiem būt par taisnīguma piemēru savā dzīvē un pulcināt savus bērnus ap sevi, un mācīt viņiem evaņģēliju — ģimenes mājvakaros un citās reizēs.¹⁹

Vecākiem ir jācenšas būt tādiem vai vismaz jāpieliek savas vislabākās pūles, lai būtu tādi, par kādiem viņi vēlas, lai būtu viņu bērni. Nav iespējams, ka jūs būsiet paraugs tam, kas jūs neesat.²⁰

Jums ir jā māca gan ar piemēru, gan principu. Jums ir jāmetas ceļos ar saviem bērniem lūgšanā. Jums ir jā māca viņiem, visā pazemībā, par mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, misiju. Jums ir jā rāda viņiem ceļš, un tēvs, kurš savam dēlam rāda ceļu, neteiks: „Dēls, ej uz Svētdienas skolu vai ej uz kopējo jauniešu pasākumu, vai ej uz priesterība sapulci,” bet gan viņš teiks, „nāc un iesim kopā.” Viņš mācīs ar savu piemēru.²¹

Sāciet mācīt bērnus, kad viņi vēl ir mazi

Neviens cilvēks nevar sākt kalpot Tam Kungam par agru. . . . Jaunieši rīkojas saskaņā ar savu vecāku mācīto. Bērns, kuram no bērnības ir mācīts taisnīgums, visticamāk vienmēr rīkosies taisnīgi. Labus paradumus ir viegli izveidot, un tos ir viegli ievērot.²²

Mājās būtu jāvalda lūgšanai, ticībai, mīlestībai un paklausībai Dievam. Vecāku pienākums ir mācīt saviem bērniem Jēzus Kristus evaņģēlija glābšanas principus, lai viņi zinātu, kāpēc viņiem ir jātop kristītiem, un lai viņi savā sirdī varētu sajūst vēlmi turpināt ievērot Dieva baušļus pēc kristībām, lai viņi varētu atgriezties Viņa klātbūtnē. Vai jūs, mani labie brāļi un māsas, vēlaties, lai jūsu ģimenes un jūsu bērni; vai jūs vēlaties būt aizzīmogoti ar saviem tēviem un mātēm, kas dzīvoja pirms jums, vai jūs vēlaties, lai jūsu ģimene būtu pilnīga, kad jūs, ja jums tas tiks ļauts, ieiesit Dieva celestiālajā valstībā? Ja jā, tad jums jāsāk mācīt savus bērnus jau no šūpuļa.²³

Māciet bērniem lūgt Dievu

Kas ir mājas bez lūgšanu gara tajās? Tās nav Pēdējo dienu svēto mājas. Mums būtu jālūdz; mums nevajadzētu ļaut rītam aizritēt, ja neesam pateikušies Tam Kungam, nometušies ceļos ģimenes lokā, pateicoties Viņam par Viņa svētībām un lūdzot Viņu pēc vadības. Mums nevajadzētu ļaut vakaram beigties, mums nevajadzētu doties pie miera, līdz neesam atkal sapulcinājuši ģimenes locekļus un pateikušies Tam Kungam par Viņa aizsardzību, un lūguši Viņa vadību katru savas dzīves dienu.²⁴

Es ceru, ka jūs mājās mācāt saviem bērniem lūgt Dievu. Es ceru, ka jūs skaitāt ģimenes lūgšanas rītos un vakaros, ka jūsu bērni tiek mācīti caur piemēru un principu ievērot baušļus, kas ir tik dārgi un svēti, un tik daudz nozīmē mūsu glābšanai Dieva valstībā.²⁵

Iepazīstiniet bērnus ar Svētajiem Rakstiem

Visā pasaulē nav tādas mājas, kurā nevarētu būt Bībele. Nav tādas mājas, kurā nevarētu būt Mormona Grāmata. Es runāju par Pēdējo dienu svēto mājām. Nav tādas mājas, kurā nevarētu būt Mācība un Derības un Dārgā Pērle. Neturiet tās plauktos vai trauku skapjos,

bet turiet tās atvērtas tur, kur tās būtu viegli aizsniedzamas, lai ģimenes locekļi varētu tām piekļūt un paši lasīt, un studēt evaņģēlija principus.²⁶

Noturiet ģimenes mājvakarus

Bērniem, kas uzaug mājās, kurās viņi ir piedalījušies ģimenes mājvakaros un kur ir pārpilnam mīlestības un vienotības, tiek veidots stingrs pamats, lai viņi būtu labi pilsoņi un aktīvi Baznīcas locekļi. Nav lielāka mantojuma, ko vecāki var atstāt saviem bērniem, kā atmiņas par laimīgām, vienotām un mīlošām mājām un svētības, kas pavada dzīvošanu šādās mājās.

Labi saplānoti ģimenes mājvakari var būt ilgstoša prieka un ietekmes avots. Šie vakari ir laiks kopīgām aktivitātēm, organizēšanai, mīlestības izpausmēm, liecību sniegšanai, evaņģēlija principu apgūšanai, ģimenes izpriecām un atpūtai un, vairāk par visu, ģimenes vienotībai un solidaritātei.

Tēvi un mātes, kas uzticīgi notur ģimenes mājvakarus un veido ģimenes vienotību katrā iespējamā veidā, godprātīgi pilda vissvarīgāko pienākumu — vecāku pienākumu.²⁷

Tēvi nevar sniegt svarīgāku vadību Dieva valstībā, kā savu ģimeņu vadīšanu ģimenes mājvakaru noturēšanā. Kad šādas pieredzes ir mājas dzīves daļa, tad veidojas vienotība un cieņa ģimenē, kas katru cilvēku rosina kļūt taisnīgākam un laimīgākam.²⁸

Vecāki, kas ignorē ievērojamo palīdzību, ko sniedz šī programma [ģimenes mājvakars], riskē ar savu bērnu nākotni.²⁹

Māciet tikumību, šķīstību un morāli

Jums būtu jā māca saviem bērniem tikumība un šķīstība, un viņiem tas būtu jā māca jau no agras bērnības. Un viņiem būtu jā dara zināmas lamatas un briesmas, kas tik ļoti ir izplatījušās visā pasaulē.³⁰

Mēs esam stipri nobažījušies par visu jauniešu garīgo un morālo labklājību visā pasaulē. Morāle, šķīstība, tikumība, brīvība no grēka — šīs lietas ir, un tām jābūt mūsu dzīvesveida pamatā, ja mēs vēlamies īstenot savas dzīves nolūku.

Mēs lūdzam, lai tēvi un mātes mācītu personīgo šķīstību caur principiem un piemēru un apspriestos ar saviem bērniem visās šādās lietās. . . .

Mēs paļaujamies uz jauno paaudzi Baznīcā un lūdzam viņus nesekot pasaules modei un paražām, nepieņemt pretošanās garu, nepamest patiesības un tikumības takas. Mēs ticam viņu fundamentālajai labestībai un sagaidām, ka viņi kļūs par taisnīguma pīlāriem un turpinās veikt Baznīcas darbu ar vēl lielāku ticību un iedarbīgumu.³¹

*Sagatavojiet bērnus būt par patiesības
lieciniekiem un kalpošanai misijās*

Mūsu jaunieši ir vieni no vissvētītākajiem un visieredzētākajiem mūsu Tēva bērniem. Viņi ir vieni no viscildenākajiem debesu iemītniekiem, augsti izraudzīta paaudze ar dievišķu likteni. Viņu gari tika turēti rezervē, lai parādītos šajās dienās, kad evaņģēlijs ir uz Zemes un kad Tam Kungam ir vajadzīgi drosmīgi kalpi, kas varētu turpināt veikt šo pēdējo dienu diženo darbu.³²

Mums ir jāsagatavo [bērni], lai viņi būtu dzīvi patiesības un šī diženā pēdējo dienu darba liecinieki, un, it īpaši runājot par mūsu dēliem, mums ir jāskatās, lai viņi būtu cienīgi un gatavi doties misijā, lai sludinātu evaņģēliju mūsu Tēva citiem bērniem.³³

*Palīdziet bērniem sagatavoties, lai viņiem
būtu savas mūžīgās ģimenes*

Vai jūs mācāt [savus bērnus], lai viņi, kad būs precējušies, vēlētos iet uz Tā Kunga namu? Vai jūs mācāt viņus, lai viņi vēlētos saņemt dižo dāvinājumu, ko Tas Kungs viņiem ir sagatavojis? Vai jūs esat viņos iedvesuši apziņu, ka viņi var tikt saistīti kā vīri un sievas, un saņemt katru dāvanu un svētību, kas attiecas uz celestiālo valstību?³⁴

Mums ir . . . jāvada [bērni] tā, lai viņi izvēlētos piemērotus dzīvesbiedrus un apprecētos Tā Kunga namā, un tādējādi kļūtu visu diženo svētību, par kurām esam runājuši, mantinieki.³⁵

Pazemīgi centisimies saglabāt savas ģimenes neskartas, turēt tās Tā Kunga Gara ietekmē, apmācītas evaņģēlija principos, lai tās

varētu uzaugt taisnīgumā un patiesībā. . . . [Bērni] mums ir doti, lai mēs viņus apmācītu mūžīgās dzīves ceļos, lai viņi varētu atgriezties atkal Dieva, viņu Tēva, klātbūtnē.³⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Sadaļā „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” pievērsiet uzmanību vecāku paraugiem, kas izrāda mīlestību saviem bērniem. Pado-mājiet, kā jūs varētu sekot šiem paraugiem, neskatoties uz to, kādi ir jūsu pienākumi ģimenē. Kā vecāki varētu organizēt savu dzīvi, lai spētu vairāk laika pavadīt ar saviem bērniem?
- Prezidents Smits minēja garīgas briesmas, kas pastāvēja viņa dzī-ves laikā (skat. 1. sadaļu). Kādas papildus briesmas pastāv mūs-dienās? Kā vecāki un vecvecāki palīdz bērniem pretoties šādām ietekmēm?
- Apdomājiet, kā Debesu Tēvs uzticas vecākiem, kad ļauj viņiem rūpēties par Saviem bērniem (skat. 2. sadaļu). Kādu vadību un palīdzību Viņš piedāvā?
- Kā Baznīca kļūst par „kalpošanas [organizāciju], lai palīdzētu ģi-menēm un atsevišķiem cilvēkiem”? (Skat. 3. sadaļu.) Kā Baznīcas organizācijas ir palīdzējušas jums un jūsu ģimenei? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu bērniem un jauniešiem pilnā mērā piedalīties Baznīcas dzīvē?
- 4. sadaļā ir minēti vairāki veidi, kā palīdzēt bērniem un jaunie-šiem dzīvot pēc evaņģēlija. Pārlasot minētos padomus, apdomā-jiet tālāk dotos jautājumus: Kuras lietas jūs un jūsu ģimene darāt labi? Kā jūs varētu kļūt labāki? Ko jūs varētu darīt, lai palīdzētu Baznīcas jauniešiem stiprināt savas liecības?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

5. Mozus 6:1–7; Psalmi 132:12; Mosijas 1:4; 4:14–15; M&D 68:25–28; 93:36–40; skat. arī „Ģimene — Vēstījums pasaulei”

Mācīšanas padoms

„Esiet uzmanīgi, lai nepārtrauktu labas diskusijas pārāk ātri, cenšoties pasniegt visu materiālu, ko esat sagatavojuši. Lai arī ir sva-rīgi pasniegt sagatavoto materiālu, svarīgāk ir palīdzēt audzēkņiem

sajust Gara ietekmi, atbildēt uz viņu jautājumiem, paplašināt viņu sapratni par evaņģēliju un padziļināt viņu apņemšanos ievērot baušļus.” Tomēr, ir arī „svarīgi pabeigt pārrunas īstajā brīdī. Liela daļa pacilājošas diskusijas gara tiek zaudēta, kad tā turpinās pārāk ilgi. . . . Pārvaldiet laiku. Ziniet, kad stundai ir jābeidzas. Atliciniet sev pietiekami laiku, lai rezumētu pateikto un sniegtu savu liecību” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 64, 65).

Atsauces

1. Džozefs Fieldings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 40.
2. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 40.
3. Braients S. Hinklijs, „Joseph Fielding Smith”, *Improvement Era*, 1932. g. jūn., 459.
4. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 56.
5. Amēlija Smita Makkonkija, „Joseph Fielding Smith”, *Church News*, 1993. g. 30. okt., 8, 10.
6. Message from the First Presidency, skat. *Family Home Evenings 1970–1971* (ģimenes mājvakaru nodarbību rokasgrāmata, 1970), v.
7. „Our Children—The Loveliest Flowers From God’s Own Garden”, *Relief Society Magazine*, 1969. g. janv., 5.
8. Conference Report, 1916. g. okt., 71–72.
9. Conference Report, 1965. g. apr., 11.
10. „The Sunday School’s Responsibility”, *Instructor*, 1949. g. maijs, 206; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:316.
11. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 221.
12. Conference Report, 1958. g. apr., 29–30.
13. Personīgā sarakste, citēta *Doctrines of Salvation*, 1:316; slīpraksts noņemts.
14. „Use the Programs of the Church”, *Improvement Era*, 1970. g. okt., 3.
15. Conference Report, 1958. g. apr., 29–30.
16. „The Old and the New Magazines”, *Improvement Era*, 1970. g. nov., 11.
17. „Mothers in Israel”, *Relief Society Magazine*, 1970. g. dec., 886.
18. Conference Report, 1958. g. apr., 30.
19. Conference Report, 1970. g. apr., 6.
20. „Our Children—The Loveliest Flowers From God’s Own Garden”, 6.
21. Conference Report, 1948. g. okt., 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* 414.
23. Conference Report, 1948. g. okt., 153.
24. „How to Teach the Gospel at Home”, *Relief Society Magazine*, 1931. g. dec., 685.
25. Conference Report, 1958. g. apr., 29.
26. „Keeping the Commandments of Our Eternal Father”, *Relief Society Magazine*, 1966. g. dec., 884.
27. Message from the First Presidency, skat. *Family Home Evenings 1970–1971*, v.
28. Message from the First Presidency, skat. *Family Home Evenings* (ģimenes mājvakaru nodarbību rokasgrāmata, 1971), 4.
29. „Message from the First Presidency”, *Ensign*, 1971. g. janv., 1.
30. „Teach Virtue and Modesty”, *Relief Society Magazine*, 1963. g. janv., 5.
31. Conference Report, 1970. g. apr., 5–6.
32. Conference Report, 1970. g. apr., 6.
33. „Mothers in Israel”, 886.
34. Conference Report, 1948. g. okt., 154.
35. „Mothers in Israel”, 886.
36. Conference Report, 1958. g. apr., 30.

Visi ģimenes locekļi var piedalīties ģimenes vēstures darbā.

Saistīšanas spēks un tempļa svētības

„Elija nāca, lai atjaunotu uz Zemes . . . priesterības spēka pilnību. Šai priesterībai pieder atslēgas, ar kuru palīdzību ir iespējams saistīt un aizzīmogot gan uz Zemes, gan debesīs visus priekšrakstus un principus, kas attiecas uz cilvēka glābšanu.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

1902. gadā Džozefs Fīldings Smits devās uz Masačūsetsas štatu, kur viņam izdevās atrast informāciju par saviem Smitu priekštečiem. Atrodoties tur, viņš satika ģeologu Sidniju Pērliju. Pērlija kungs viņam teica: „Mans mērķis, ja iespējams, būtu sameklēt katra cilvēka pierakstus, kuri ieradās Eseksas apgabalā pirms 1700. gada.”

Prezidents Smits vēlāk stāstīja: „Es viņam teicu: „Pērlija kungs, jūs esat sev izvēlēties lielu darbu, vai ne?” Viņš atbildēja: „Jā, un es baiļojos, ka nekad to nepabeigšu.” Tad es viņam teicu: „Kāpēc jūs darāt šo darbu?” Viņš brīdi padomāja un izskatījās diezgan apmulsis, un tad atbildēja: „Es nezinu — kāpēc, taču es to sāku un nevaru pārtraukt.” Es teicu: „Es varu jums pateikt, kāpēc jūs to darāt un kāpēc nevarat to pārtraukt, taču, ja es jums to pateikšu, jūs man neticēsiet un smiesieties par mani.”

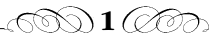
„Ak,” viņš teica, „es nezinu. Ja jūs varat man to pateikt, esmu pārliecināts, ka mani tas interesēs.” Tad es viņam atklāju pravietojumu par Eliju un par šī apsoliņuma papildījumu pravietim Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam 1836. gada 3. aprīlī Kērtlandes templī, un kā šis izpētes gars ir pārņēmis daudzus cilvēkus, un viņi ir piegriezuši savas sirdis mirušo meklēšanai, papildot šo diženo solījumu, kam bija jānotiek pirms Otrās Atnākšanas, lai Zeme netiktu sista ar lāstu. Tagad bērni piegriež savas sirdis saviem tēviem,

un mēs pildām priekšrakstu darbu par mirušajiem, lai viņi varētu gūt pestīšanu, kā arī privilēģiju ienākt Dieva valstībā, lai arī viņi ir miruši.

Kad es beidzu stāstīt, viņš pasmējās un teica: „Tas ir ļoti jauks stāsts, taču es tam neticu.” Tomēr viņš atzina: kaut kas viņam liek turpināt veikt šo izpēti, un viņš nevar to pārtraukt. Es esmu saticis daudzus citus, kas arī ir sākuši šo darbu un nevar to pārtraukt, vīriešus un sievietes, kas nav Baznīcas locekļi. Tādēļ mūsdienās ir tūkstošiem vīriešu un sieviešu, kas meklē mirušo pierakstus. Viņi nezina, kāpēc to dara, taču tā ir patiesība, ka mēs varam iegūt viņu apkopotos pierakstus un iet mūsu tempļos, un pildīt tempļa darbu par mūsu mirušajiem.”¹

Prezidents Smits mācīja, ka ģimenes vēsture ir kaut kas vairāk nekā tikai vārdu, datumu un vietu meklēšana un stāstu vākšana. Tā ir saistīta ar tempļa priekšrakstu veikšanu, kas vieno ģimenes uz mūžību, aizzīmogojot uzticīgus cilvēkus visās paaudzēs kā Dieva ģimenes locekļus. „Vecākiem ir jātiek aizzīmogotiem vienam ar otru, un bērniem ar vecākiem, lai viņi varētu iegūt celestiālās valstības svētības,” viņš teica. „Tādēļ mūsu glābšana un attīstība ir atkarīga no mūsu mirušo cienīgo senču glābšanas, ar kuriem mums ir jātiek savienotiem ģimenes saitēs. To var izdarīt vienīgi mūsu tempļos.”² Pirms Ogdenas, Jūtas, tempļa iesvētīšanas lūgšanas teikšanas viņš teica: „Es vēlos jums atgādināt, ka tad, kad mēs iesvētām namu Tam Kungam, tas, ko mēs patiesībā darām, ir sevis ziedošana kalpošanai Tam Kungam, noslēdzot derību, ka mēs izmantosim Viņa namu tā, kā Viņš to ir iecerējis.”³

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Elija atjaunoja spēku aizzīmogot jeb saistīt gan uz Zemes, gan debesīs.

Maleahijs, pēdējais Vecās Derības pravietis, noslēdza savus pareģojumus ar šādiem vārdiem:

„Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekāms nāks Tā Kunga lielā un šausmu pilnā diena.

Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem, lai Man nebūtu jānāk un nebūtu jāapkrauj visa zeme ar Savu lāstu smagumu!” (Mal. 3:23–24.)

Tas šķiet ļoti atbilstoši, ka pēdējais no senajiem praviešiem izvēlējās noslēgt savus vārdus ar solījumu nākamajām paaudzēm un šajā solījumā pareģot par laiku, kad notiks pagātnes evaņģēlija laikmetu savienošana ar tiem, kas vēl nāks. . . .

Mums ir daudz skaidrāks Maleahija vārdu skaidrojums, ko deva nefijiešu pravietis Moronijs, kurš parādījās Džozefam Smitam 1823. gada 21. septembrī. Eņģelis Moronijs tos citēja šādi:

„Lūk, Es atklāšu jums priesterību, ar pravieša Elijas roku, pirms Tā Kunga lielās un šausmu pilnās dienas atnākšanas.

Un Viņš iedestīs bērnu sirdīs solījumus, kas doti tēviem, un bērnu sirdīs pievērsīsies saviem tēviem.

Ja tas tā nebūtu, visai zemei vajadzētu tikt pilnīgi iznīcinātai Viņa atnākšanā.” (M&D 2:1–3.)

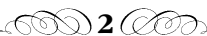
Moronijs atklāja Džozefam Smitam, ka šis pareģojums pavisam drīz tiks piepildīts. Tas tika piepildīts aptuveni 12 gadus vēlāk — 1836. gada 3. aprīlī. Tajā dienā Elija parādījās Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam Kērtlandes templī un tur dāvāja viņiem . . . spēku saistīt jeb aizzīmogot uz Zemes un debesīs. Šis priesterības atslēgas piederēja Elijam, kam Tas Kungs bija devis spēku gan pār elementiem, gan pār cilvēkiem, ar pilnvarām aizzīmogot uz laiku un mūžību pār taisnīgiem cilvēkiem visus priekšrakstus, kas attiecas uz glābšanas pilnību.⁴

Daži Baznīcas locekļi ir pārpratuši, domājot, ka Elija ieradās, lai nodotu atslēgas, kas pilnvaro kristības par mirušiem jeb mirušo glābšanu. Elijas atslēgu pilnvaras bija lielākas. Tās bija aizzīmogošanas atslēgas, un šis aizzīmogošanas atslēgas attiecas uz dzīvajiem un ietver arī mirušos, kas ir gatavi nožēlot grēkus.⁵

Elija nāca, lai atjaunotu uz Zemes priesterības spēka pilnību, piešķirot to mirstīgiem praviešiem, kas bija pienācīgi Tā Kunga pilnvaroti. Šai priesterībai pieder atslēgas, ar kuru palīdzību ir iespējams saistīt un aizzīmogot uz Zemes un debesīs visus priekšrakstus un

principus, kas attiecas uz cilvēka glābšanu, lai šie priekšraksti tādējādi kļūtu spēkā esoši Dieva celestiālajā valstībā. . . .

Tieši ar šo pilnvaru spēku tempļos priekšraksti tiek veikti gan dzīvajiem, gan mirušajiem. Tas ir spēks, kas vīrus un sievas vieno uz mūžību, kad viņi stājas laulībā saskaņā ar mūžīgo ieceri. Tās ir pilnvaras, ar kurām vecāki saņem tiesības būt par vecākiem saviem bērniem viscaur visai mūžībai, nevis tikai uz laiku, kas ģimeni dara mūžīgu Dieva Valstībā.⁶

Aizzīmogošanas pilnvaru atjaunošana izglābj pasauli no pilnīgas iznīcības Jēzus Kristus atnākšanas laikā.

Ja Elija nebūtu atnācis, mēs uzskatām, ka visu iepriekšējo laikmetu darbs būtu nederīgs, jo Tas Kungs teica, ka visa Zeme šādos apstākļos tiktu pilnīgi iznīcināta Viņa atnākšanā. Tādēļ Elijas misija bija bezgalīgi nozīmīga pasaulei. Tas nav jautājums tikai par kristīšanos par mirušajiem, bet arī par vecāku aizzīmogošanu un bērnu aizzīmogošanu ar vecākiem, lai varētu būt „vesela un pabeigta, un pilnīga savienību un atklāšanu, un atslēgu, un spēku, un godību savienošana” no laika gala līdz laiku beigām [skat. M&D 128:18]. Ja šī aizzīmogošanas spēka nebūtu uz Zemes, tad valdītu sajukums un kārtības vietā būtu nekārtība tajā dienā, kad Tas Kungs nāktu, un tas, protams, nevar notikt, jo Dieva valstībā viss tiek pārvaldīts un kontrolēts ar pilnīgiem likumiem.⁷

Kāpēc Zemei būtu jātiek iznīcinātai? Vienkārši tāpēc, ka, ja nebūs vienojošas saiknes starp tēviem un bērniem, kas ir darbs par mirušajiem, tad mēs visi tiksim noraidīti; viss Dieva darbs cietīs neveiksmi un tiks pilnīgi iznīcināts. Tāds stāvoklis, protams, nebūs.⁸

[Aizzīmogošanas] pilnvaru atjaunošana ir tas raugs, kas izglābj Zemi no pilnīgas iznīcības Jēzus Kristus atnākšanā. Kad mēs šo patiesību stingri un skaidri nostiprinām savos prātos, ir viegli saprast, ka tad, ja Kristus nāktu un uz Zemes nebūtu aizzīmogošanas spēka, būtu vienīgi sajukums un posts.⁹

Priesterības aizzīmogošanas spēks „vīrus un sievas vieno uz mūžību, kad viņi stājas laulībā saskaņā ar mūžīgo ieceri”.

3

Lai pilnībā sagatavotos glābšanai, mums ir jāsaņem tempļa priekšraksti caur aizzīmogošanas spēku.

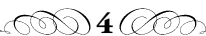
Tas Kungs ir devis mums privilēģijas un svētības, un iespēju noslēgt derības un izpildīt priekšrakstus, kas attiecas uz mūsu glābšanu, papildus tām derībām un priekšrakstiem, kas tiek sludināti pasaulē, papildus ticības principam Tam Kungam, Jēzum Kristum, grēku nožēlošanas principam un kristības principam grēku atlaišanai, un roku uzlikšanas principam Svētā Gara dāvanas saņemšanai; un šos principus un derības nevar saņemt nekur citur — kā vien Dieva templī.¹⁰

Tempļa darbs ir tā savijies ar glābšanas ieceri, ka viens nevar pastāvēt bez otra. Citiem vārdiem, nekāda glābšana nav iespējama, kur nepastāv tempļa priekšraksti, kurus var izpildīt tikai templī.¹¹

Ir tūkstošiem Pēdējo dienu svēto, kas . . . ir gatavi apmeklēt sa-
nāksmes, maksāt desmito tiesu un pildīt parastus pienākumus Baz-
nīcā, taču nešķiet, ka viņi sajūt vai saprot to, cik nozīmīgi ir saņemt
svētības Tā Kunga templī, kas viņiem nodrošinās paaugstināšanu.
Tas ir pavisam dīvaini. Cilvēki, šķiet, ir apmierināti tikai ar šļūksanu
pa dzīvi un nevēlas izmantot viņiem dotās iespējas un saņemt ne-
pieciešamās derības, kas viņus atvedīs atpakaļ Dieva klātbūtnē kā
Viņa dēlus un meitas.¹²

Ja jūs vēlaties saņemt glābšanu pilnā mērā, tas ir, paaugstinā-
šanu Dieva valstībā, . . . jums ir jādodas uz Tā Kunga templi un
jāsaņem svēti priekšraksti, kas piederas tam namam un ko nevar
saņemt nevienā citā vietā. Neviena vīrietis nesaņems mūžības un
paaugstināšanas pilnību viens; neviena sieviete nesaņems šo svētību
viena; taču vīrs un sieva, saņēmuši aizzīmogošanas spēku Tā Kunga
templī, virzīsies tālāk uz paaugstināšanu un turpinās pilnveidoties,
un kļūs tādi kā Tas Kungs. Un tāds ir cilvēku liktenis, to Tas Kungs
vēlas dot Saviem bērniem.¹³

Piezīme: Lai lasītu dažus prezidenta Smita vārdus, ar kuriem viņš
pauž cerību un solījumu uzticīgiem cilvēkiem, kuri nespēj saņemt
visas tempļa svētības savas dzīves laikā, skatiet 18. nodaļu šajā
grāmatā.

Pateicoties aizzīmogošanas spēkam, mēs varam izpildīt glābšanas priekšrakstus par cilvēkiem, kas ir miruši, nesaņemot šos priekšrakstus.

Kas ir šie tēvi, par kuriem runā Maleahijs, un kas ir šie bērni? Šie
tēvi ir mūsu mirušie priekšteči, kas nomira, nesaņēmuši privilēģiju
pieņemt evaņģēliju, taču kas saņēma solījumu, ka pienāks laiks,
kad šī privilēģija viņiem tiks dāvāta. Šie bērni ir pašreiz dzīvojošie
cilvēki, kas vāc ģenealoģisko informāciju un kas pilda aizstājošos
priekšrakstus tempļos.¹⁴

Elija nāca ar aizzīmogošanas atslēgām, un šis spēks tika mums
nodots, ar ko mēs varam sniegties pretī mirušajiem. Šis aizzīmogo-
šanas spēks ietver tos mirušos, kas ir gatavi nožēlot grēkus un pie-
ņemt evaņģēliju, kas nomira bez evaņģēlija zināšanām, tieši tāpat,
kā tas sniedzas pretī dzīvajiem, kas nožēlo grēkus.¹⁵

Tas Kungs ir paziņojis, ka visiem Viņa gara bērniem, katrai dvēselei, kas ir dzīvojusi vai dzīvos uz Zemes, tiks dota godīga un taisnīga iespēja ticēt Viņa mūžīgajam evaņģēlijam un paklausīt tā likumiem. Tiem, kas pieņem evaņģēliju un dzīvo saskaņā ar tā likumiem, ieskaitot kristības un celestiālo laulību, būs mūžīgā dzīve.

Tas ir acīmredzams, ka līdz šim tikai neliela cilvēces daļa ir dzirdējusi atklātās patiesības vārdus no patiesajiem Tā Kunga kalpiem. Tā Kunga gudrībā un saskaņā ar Viņa taisnību visiem cilvēkiem tie būs jādzird. Pēteris teica:

„Jo tādēļ arī mirušiem ir prieka vēsts sludināta, lai tie kā cilvēki būtu tiesāti miesā, bet dievišķā veidā dzīvotu garā.” (1. Pētera 4:6.)

Tie, kam nebija iespējas dzirdēt glābšanas vēsti šajā dzīvē, taču kas būtu to pieņēmuši ar visu sirdi, ja viņiem šāda iespēja būtu dota, — viņi ir tie, kas to pieņems garu pasaulē; viņi ir tie, par kuriem mēs izpildīsim priekšrakstus tempļos; un viņi ir tie, kas šādā veidā kļūs par glābšanas un mūžīgās dzīves mantiniekiem kopā ar mums.¹⁶

Tēvu siržu piegriešana bērniem un bērnu siržu piegriešana tēviem ir glābšanas spēks mirušajiem, kas izpaužas aizstājošajā darbā, ko bērni var izpildīt par saviem tēviem, un šis darbs visādā ziņā ir pamatots un saskanīgs. Es esmu dzirdējis daudzas reizes no tiem, kas pretojas šim darbam, ka ir neiespējami cilvēkam būt cita cilvēka vietā. Tie, kas to apgalvo, nav ievērojuši, ka viss glābšanas darbs ir aizstājošs darbs, Jēzum Kristum stāvot kā samierinātājam, atpestot mūs no nāves, par ko mēs nebijām atbildīgi, un arī atpestot mūs no atbildības par saviem grēkiem, ar nosacījumu, ja mēs nožēlojam grēkus un pieņemam evaņģēliju. Viņš to izdarīja grandiozā bezgalīgā mērogā, un uz šī paša principa Viņš ir deleģējis pilnvaras Savas Baznīcas locekļiem rīkoties mirušo vietā, kas nespēj izpildīt glābšanas priekšrakstus paši sev.¹⁷

Es domāju, ka dažreiz mēs skatāmies uz mirušo glābšanas darbu diezgan šaurā nozīmē. Nepareizi ir domāt par cilvēkiem, par kuriem mēs pildām darbu Tā Kunga templī, kā par mirušiem cilvēkiem. Mums ir jādomā par viņiem kā par dzīviem cilvēkiem; un dzīvais pilnvarotais pārstāvis tikai pārstāv viņus svētību saņemšanā, ko viņiem vajadzēja saņemt un ko viņi būtu saņēmuši šajā dzīvē,

ja būtu dzīvojuši evaņģēlija laikmetā. Tādēļ katrs mirušais cilvēks, par kuru tiek veikts darbs templī, tiek uzskatīts par dzīvu tajā laikā, kad priekšraksts tiek izpildīts.¹⁸

Mirušo glābšanas mācība ir viens no brīnišķīgākajiem, cilvēkam jebkad atklātajiem principiem. Tas ir veids, kā evaņģēlijs tiks piedāvāts visiem cilvēkiem. Tas uzsver to, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu [skat. Apustuļu darbi 10:34]; ka ikviena dvēsele ir dārga Viņa acīs; un ka visi cilvēki patiesībā un īstenībā tiks tiesāti pēc saviem darbiem.

Es pateicos Tam Kungam, ka Viņš mums mūsdienās ir atjaunojis Savu mūžīgo evaņģēliju. Es pateicos Viņam par aizzīmogošanas spēku, ko uz Zemes atjaunoja pravietis Elija. Es pateicos Viņam par mūžīgo ģimeni, par mums doto privilēģiju tikt aizzīmogotiem Viņa svētajos tempļos, un par iespēju darīt pieejamas šīs aizzīmogošanas svētības mūsu priekštečiem, kas nomira bez evaņģēlija zināšanām.¹⁹

Ģimenes vēstures darbs un tempļa darbs mirušo labā ir mīlestības darbs.

Daudzas labas un pazemīgas dvēseles ir liegušas sev dzīves ērtības un dažreiz pat dzīves nepieciešamības, lai varētu sagatavot pierakstus un izpildīt darbu par saviem mirušajiem, lai glābšanas dāvana varētu tikt viņiem dāvāta. Šis mīlestības darbs neiznīks, jo visi tie, kas ir darbojušies šajā krietnajā lietā, atradīs savus dārgumus un bagātības Dieva celestiālajā valstībā. Liela būs viņu balva, jā, pat lielāka par to, ko mirstīgie spēj saprast.²⁰

Nav neviena cita darba, kas saistīts ar evaņģēliju un būtu nesavtīgāks par darbu Tā Kunga namā mūsu mirušo labā. Tie, kas strādā mirušo labā, negaida, ka saņems kādu pasaulīgu atlīdzību vai balvu. Vairāk par visu tas ir mīlestības darbs, kas iedzimst cilvēka sirdī caur uzticīgiem un pastāvīgiem pūliņiem šajos glābšanas priekšrakstos. Par to nav nekādu finanšu ienākumu, taču būs liels prieks debesīs ar tām dvēselēm, kurām būsīm palīdzējuši iegūt glābšanu. Tas ir darbs, kas paplašina cilvēka dvēseli un uzskatus par viņa līdzcilvēku labklājību un iedēsta viņa sirdī mīlestību pret visiem mūsu Debesu Tēva bērniem. Nevienš darbs nelīdzinās tempļa darbam mirušo labā, kas mācītu cilvēkam mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Jēzus tik ļoti

mīlēja pasauli, ka bija gatavs atdot Sevi kā upuri par grēku, lai pasaule varētu tikt izglābta. Mums arī ir privilēģija, mazākā pakāpē, izrādīt savu lielo mīlestību pret Viņu un saviem līdzcilvēkiem, palīdzot viņiem iegūt evaņģēlija svētības, kuras tagad viņi nevar iegūt bez mūsu palīdzības.²¹

6

Veicot ģimenes vēstures darbu un tempļa darbu, mēs pilnveidojam ģimenes savienību no paaudzes paaudzē.

Mācība par mirušo glābšanu un tempļa darbu sniedz mums brīnišķīgu perspektīvu par ģimenes attiecību nepārtrauktību. To veicot, mēs mācāmies, ka ģimenes saites netiks sarautas, ka vīriem un sievietēm mūžīgi būs tiesības vienam uz otru un uz saviem bērniem līdz pēdējai paaudzei. Tomēr, lai saņemtu šīs privilēģijas, ir jātiek izpildītiem aizzīmogošanas priekšrakstiem mūsu Dieva templī. Visi līgumi, saistības, pienākumi un vienošanās, ko cilvēki ir noslēguši, reiz beigsies, taču pienākumi un vienošanās, kas noslēgtas Tā Kunga namā, ar nosacījumu, ka tās tiek uzticīgi ievērotas, pastāvēs mūžīgi [skat. M&D 132:7]. Šī mācība sniedz mums skaidrāku priekšstatu par Tā Kunga nolūkiem attiecībā uz Saviem bērniem. Tā parāda Viņa bagāto un neierobežoto žēlastību un mīlestību pret visiem, kas paklausa Viņu, jā, pat pret dumpīgajiem, jo Savā labestībā Viņš dāvās lielas svētības pat viņiem.²²

Jēzus Kristus evaņģēlijā mēs mācāmies, ka ģimenes savienība, ciktāl tā ir saistīta ar celestiālo paaugstināšanu, būs pilnīga. Ģimenes viena paaudze, kurā ir tēvs, māte un bērni, būs savienota ar tēvu, māti un bērniem nākamajā paaudzē, tā paplašinoties un izplatoties līdz laika galam.²³

Paaudžu savienošanai un apvienošanai no Ādama dienām līdz laika galam ir jānotiek. Ģimenes tiks savienotas un saistītas kopā — vecāki ar bērniem, bērni ar vecākiem, viena paaudze ar citu, līdz mēs tiksim savienoti kopā vienā lielā, diženā ģimenē, kuras priekšgalā būs mūsu tēvs Ādams, kur Tas Kungs viņu ir nolīcis. Tātad mēs nevaram tikt izglābti un paaugstināti Dieva valstībā, ja vien mūsu sirdīs nav vēlmes darīt šo darbu, ciktāl tas ir mūsu spēkos, mūsu mirušo labā. Šī ir brīnišķīga mācība, kas balstās uz diženiem patiesības principiem, kas tika atklāti caur pravieti Džozefu Smitu. Mums būtu

Pievēšot savas sirdis saviem mirušajiem priekštečiem, mēs varam arī pievērst savas sirdis dzīvajiem ģimenes locekļiem.

jāizmanto mums dotās priekšrocības un jāpierāda, ka esam cienīgi un pieņemami Tā Kunga acīs, lai mēs iegūtu šo paaugstināšanu paši un priecātos par to Dieva valstībā ar saviem radniekiem un draugiem Pirmdzimtā Baznīcas svēto diženajā atkalapvienošanās sanāksmē, kurā būs tie, kas sevi turējuši tīrus un neaptraipītus no pasaules grēkiem.

Es lūdzu, Kungs, svētī mūs un dod mums vēlmi mūsu sirdīs no sirds pildīt un paaugstināt mūsu aicinājumu un kalpot Tev visā uzticībā visās šajās lietās.²⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Sadaļā „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” izlasiet prezidenta Smita padomu par to, „ko mēs patiesībā darām” tempļa iesvētīšanā. Ko mēs varam darīt, lai sekotu šim padomam?
- Kā mācības 1. sadaļā attiecas uz mūsu pūliņiem palīdzēt saviem mirušajiem priekštečiem? Kā šīs mācības var attiekties uz mūsu attiecībām ar dzīvajiem ģimenes locekļiem?
- Lasot 2. sadaļu, sameklējiet prezidenta Smita skaidrojumu, kādēļ aizzīmogošanas spēks „izglābj pasauli no pilnīgas iznīcības Jēzus Kristus atnākšanas laikā”. Ko tas māca par ģimeņu vietu glābšanas iecerē?
- Kā tempļa darbs ir „savijies ar glābšanas ieceri”? (Skat. 3. sadaļu.) Kā šis princips var ietekmēt mūsu attieksmi pret tempļa darbu?
- Prezidents Smits ieteica, ka tad, kad veicam tempļa darbu par mirušajiem, mums būtu jādomā par viņiem kā par dzīviem cilvēkiem (skat. 4. sadaļu). Ko tas jums nozīmē? Kā šī doma varētu ietekmēt to, kā jūs kalpojat templī?
- Pārskatot 5. sadaļu, meklējiet svētības, kuras, pēc prezidenta Smita teiktā, nāks pie tiem, kas pilda ģimenes vēstures darbu. Kas jūsu pieredzē liecina par teiktā patiesumu?
- Izstudējiet 6. sadaļu un iztēlojieties sevi, priecājoties kopā ar saviem priekštečiem „diženajā atkalapvienošanās sanāksmē”. Padomājiet, ko jūs varat darīt, lai sagatavotu sevi un savu ģimeni šai privilēģijai.

Saistītās Svēto Rakstu vietas

1. korintiešiem 15:29; M&D 95:8; 97:15–16; 128:16–19

Mācīšanas padoms

„Kad kāds audzēknis uzdod jautājumu, apsveriet iespēju aicināt citus uz to atbildēt, tā vietā, lai pats uz to atbildētu. Piemēram, jūs varētu teikt: „Tas ir interesants jautājums. Ko pārējie par to domā?” vai „Vai kāds var palīdzēt, atbildot uz šo jautājumu?”” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 64.)

Atsauces

1. Conference Report, 1948. g. apr., 134.
2. „Salvation for the Dead”, *Improvement Era*, 1917. g. febr., 361; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 2:147.
3. „Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign*, 1972. g. marts, 6.
4. „The Coming of Elijah”, *Ensign*, 1972. g. janv., 5.
5. „The Keys of the Priesthood Restored”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1936. g. jūlijs, 100.
6. „A Peculiar People: The Authority Elijah Restored”, *Deseret News*, 1932. g. 16. janv., Church section, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:117.
7. „Salvation for the Living and the Dead”, *Relief Society Magazine*, 1918. g. dec., 677–678; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:121.
8. *Doctrines of Salvation*, 2:122.
9. „The Coming of Elijah”, 5.
10. Skat. „Relief Society Conference Minutes”, *Relief Society Magazine*, 1919. g. aug., 466; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:40.
11. „One Hundred Years of Progress”, *Liahona: The Elders' Journal*, 1930. g. 15. apr., 520.
12. „The Duties of the Priesthood in Temple Work”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1939. g. janv., 4.
13. „Elijah the Prophet and His Mission — IV”, *Instructor*, 1952. g. marts, 67.
14. „Salvation for the Dead”, *Millennial Star*, 1927. g. 8. dec., 775; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:127.
15. „The Keys of the Priesthood Restored”, 101.
16. *Sealing Power and Salvation*, Brigama Janga universitāte, gada uzrunas (1971. g. 12. janv.), 2–3; slīpraksts noņemts.
17. *The Restoration of All Things* (1945), 174–175.
18. „The Keys of the Priesthood Restored”, 100–101.
19. *Sealing Power and Salvation*, 3.
20. „A Greeting”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1935. g. janv., 5; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:180.
21. „Salvation for the Dead”, *Improvement Era*, 1917. g. febr., 362; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:144.
22. „Salvation for the Dead”, *Improvement Era*, 1917. g. febr., 362–363; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:173.
23. Conference Report, 1942. g. apr., 26; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:175.
24. Conference Report, 1911. g. okt., 122.

Dzīvot no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes

„Turēt baušļus, sekot Dieva Dēla pēdās, darīt visu to, kas ir Viņam tīkams, — tas ir augstākais pielūgsmes veids.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

„Es meklēju savu glābšanu,” paziņoja prezidents Džozefs Fīldings Smits, „un es zinu, ka varu to atrast tikai, paklausot Tā Kunga likumiem, turot baušļus, veicot taisnīgus darbus, sekojot mūsu galvenajam vadītājam Jēzum, visa paraugam un visa galvai.”¹

Prezidents Smits ne tikai meklēja savu paša glābšanu, bet viņš arī rūpīgi strādāja pie tā, lai palīdzētu citiem darīt to pašu. Elders Frensiss M. Gibons, kas kalpoja par sekretāru Augstākajā prezidijā, ievēroja to, ka prezidents Smits „uzskatīja par savu pienākumu uzrunāt cilvēkus maigā balsī, kad viņi sāka attālināties no takas, ko iezīmēja Svētie Raksti. Un viņam nebija nolūka atteikties no šī pienākuma par spīti tam, ko teica citi. Šāda uzdrīkstēšanās runāt viņu padarīja nepopulāru dažās aprindās, taču nelikās, ka tas viņu atturētu; viņa nolūks nebija kļūt populāram vai slavenam cilvēku acīs. Tā vietā viņš sevi redzēja kā sargu tornī, kura pienākums bija dot brīdinājuma signālu lejā stāvošajiem, kas nespēja saskatīt tuvojošās briesmas.”²

Reiz prezidents Smits dalījās kādā pieredzē, attēlojot sirds pārmaiņas, kas var piemeklēt cilvēku, kurš ņem vērā šo brīdinājuma signālu:

„Pirms daudziem gadiem es apmeklēju staba konferenci un uzstājos par Gudrības vārdu. . . . Kad es devos izejas virzienā [konferences beigās], gandrīz visi jau bija aizgājuši, taču kāds vīrs izstiepa savu roku un sacīja:

„Brāli Smit, šī ir pirmā runa par Gudrības vārdu, kas man patika.”

„Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jāņa 14:15).

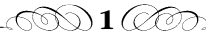
Es teicu: „Vai tad jūs neesat dzirdējis citas uzstāšanās par Gudrības vārdu?”

Viņš atbildēja: „Esmu, taču šī ir pirmā, kas man ir patikusi.”

Es vaicāju: „Kādēļ tā?”

Viņš teica: „Redziet, es tagad ievēroju Gudrības vārdu.”³

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Dievs pārvalda Visumu pēc likuma, un mēs esam pakļauti šim likumam.

Visiem cilvēkiem būtu jāpieņem tas, ka, tā kā Visuvarenais Dievs pārvalda visu Visumu pēc nemainīga likuma, tad cilvēkam, kurš ir diženākais no visiem Viņa radījumiem, ir pašam jābūt pakļautam šim likumam. Tas Kungs ir atklājis šo patiesību kodolīgi un pārlicinoši atklāsmē Baznīcai:

„Visām valstībām ir dots likums;

un tur ir daudz valstību; jo tur nav vietas, kur nebūtu valstības; un tur nav valstības, kurai nav vietas, vai nu lielāka, vai mazāka valstība.

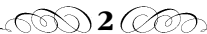
Un katrai valstībai ir dots likums; un arī katram likumam ir zināmi ierobežojumi un noteikumi.

Neviena būtne, kas nedzīvo saskaņā ar šiem noteikumiem, netiek attaisnota.” (M&D 88:36–39.)

Šī ir acīmredzama patiesība. Tādējādi ir tikai loģiski, ka mēs saprotam to, ka Dieva valstība tiek pārvaldīta pēc likuma, un visiem, kas vēlas tajā ienākt, ir jāpakļaujas šim likumam. „Lūk, Mans nams ir kārtības nams, saka Dievs Tas Kungs, un nevis apjukuma nams.” (M&D 132:8.)

Tas Kungs cilvēkam ir devis likumu kopumu, ko mēs saucam par Jēzus Kristus evaņģēliju. Nepietiekamas iedvesmas un garīgas vadības dēļ, cilvēki var nebūt vienprātis attiecībā pret šiem likumiem un to pielietojumu, taču visdrīzāk nav iespējams apstrīdēt to, ka šādi likumi pastāv un ka visiem, ka tiecas ieiet šajā valstībā, ir jāpakļaujas šiem likumiem.⁴

Mums ir visas patiesības, mācības, likumi un prasības, visas veicamās darbības un priekšraksti, kas nepieciešami, lai mēs varētu tapt izglābti un paaugstināti augstākajās debesīs, celestiālajā pasaulē.⁵

Turot baušļus, mēs paužam savu mīlestību pret To Kungu.

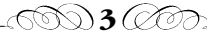
Mūsu pienākums Baznīcā ir pielūgt To Kungu garā un patiesībā, un to mēs cenšamies darīt ar visu savu sirdi, spēku un prātu. Jēzus teica: „Tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot.” (Mateja 4:10.)

Mēs ticam, ka pielūgsme ir daudz kas vairāk par lūgšanu, sludināšanu un sekošanu evaņģēlijam. Turēt baušļus, sekot Dieva Dēla pēdās, darīt visu to, kas ir Viņam tīkams, — tas ir augstākais pielūgsmes veids. Viena lieta ir kalpot Tam Kungam tikai vārdos, un pavisam cita lieta ir cienīt un godāt Viņa gribu, sekojot Viņa rādītājam priekšzīmei. . . . Es liksmoju par privilēģiju sekot Viņa pēdās. Es esmu pateicīgs par mūžīgās dzīves vārdiem, ko esmu saņēmis, es priecājos šajā pasaulē un ceru uz mūžīgo dzīvi, kas būs mana nākamajā pasaulē, ja vien es palikšu uzticīgs un patiess līdz galam.⁶

Šis ir likums Baznīcas locekļiem, Glābēja vārdiem sakot: „Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl. . . .” (Jāņa 14:21.) Glābējs vēlreiz sacīja: „Ja jūs mīlat mani, turiet Manas pavēles.” (Jāņa 14:15.) . . .

Glābējs nekad nav grēkojis, un Viņam nekad nav bijusi nemierīga sirdsapziņa. Viņam nebija vajadzības nožēlot grēkus, kāda ir jums un man, taču kaut kādā veidā, ko es nevaru saprast, Viņš nesa manu un jūsu grēku smagumu. . . . Viņš nāca un piedāvāja Sevi kā upuri, lai samaksātu parādu par katru no mums, kurš vēlas nožēlot savus grēkus un atgriezties pie Viņa, un turēt Viņa baušļus. Padomājiet par to, ja jūs varat. Glābējs nesa šo nastu tādā veidā, kas ir pāri mūsu saprašanai. Es to zinu, jo pieņemu Viņa vārdu. Viņš stāsta mums par piedzīvotām mokām, kas bija tik lielas, ka Viņš lūdza Savam Tēvam, vai būtu iespējams Viņam nedzert to rūgto biķeri un izvairīties: „. . . tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek.” (Lūkas 22:42.) Atbilde, ko Viņš saņēma no Sava Tēva, bija: „Tev tas ir jāizdzer.”

Vai es varu Viņu nemīlēt? Nē, es to nevaru. Vai jūs Viņu mīlat? Tad turiet Viņa baušļus.⁷

Ja mēs novēršamies no Tā Kunga baušļiem, mēs nevaram sagaidīt to, ka saņemsim Viņa svētības.

Kad mēs novēršamies no baušļiem, kurus Tas Kungs ir devis, lai mūs vadītu, tad mēs nevaram pretendēt uz Viņa svētībām.⁸

Ko tas mums dos, ja lūgsim To Kungu bez nolūka — turēt Viņa baušļus? Šāda lūgšana ir klaja ņirgāšanās un apvainojums žēlastības troņa priekšā. Kā mēs uzdrīkstamies gaidīt labvēlīgu atbildi šādā gadījumā? „Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.” Tā teica Jesaja (Jesajas 55:6–7). Taču vai Tas Kungs vienmēr ir tuvu, kad mēs Viņu lūdzam? Patiesi, atbilde ir nē. Viņš ir sacījis: „Viņi bija lēni uz klausīt Tā Kunga viņu Dieva balsei; tādēļ Tas Kungs viņu Dievs ir lēns uz klausīt viņu lūgšanas, lai atbildētu tiem viņu grūtību dienā. Sava miera dienā viņi nevērīgi izturējās pret Manu padomu; bet, savu grūtību, trūkuma dienā viņi jūt vēlēšanos pēc Manis” [M&D 101:7–8]. Ja mēs Viņam tuvosimies, Viņš tuvosies mums, un mēs nebūsim pamesti, taču, ja mēs netuvsimies Viņam, mums netiek solīts, ka Viņš atbildēs tad, kad mēs saceļamies.⁹

Mēs nevaram lūgt Tam Kungam un sacīt: „Uzklausi mūsu vajadzības, sniedz mums uzvaru, dari to, ko mēs vēlamies, lai Tu darītu, taču nelūdz mums darīt to, ko Tu vēlies, lai mēs darītu.”¹⁰

Mums ir nepieciešams staigāt visas patiesības takās — ne tikai kādas daļas patiesības takās. Man nav privilēģijas atnest dažus no evaņģēlija principiem un ticēt tikai daļai no tiem, un tad uzskatīt, ka man ir tiesības uz glābšanas un paaugstināšanas pilnīgajām svētībām Dieva valstībā. Ja mēs vēlamies paaugstināšanu, ja mēs vēlamies nokļūt līdz vietai, ko Tas Kungs ir sagatavojis tiem, kas ir taisnīgi un patiesi, tad mums ir jābūt gataviem sekot Jēzus Kristus evaņģēlijam pilnībā un turēt visus baušļus. Mēs nevaram teikt, ka daži no tiem ir mazsvarīgi vai nenozīmīgi un tādēļ Tam Kungam nerūpēs, ja mēs tos pārkāpsim. Mums ir pavēlēts dzīvot no ikkatra vārda, kas

Vecāki var palīdzēt saviem bērniem „staigāt visas patiesības takās”.

iziet no Dieva mutes [skat. 5. Mozus 8:3; M&D 98:11]. „Ko jūs mani saucat: Kungs, Kungs!” Viņš teica, „bet nedarāt, ko Es saku?” [Skat. Lūkas 6:46.]¹¹

4

**Kad mēs turam Tā Kunga baušļus,
mēs esam ceļā uz pilnību.**

Tas Kungs sagaida, lai mēs Viņam ticētu, pieņemtu Viņa mūžīgo evaņģēliju un dzīvotu saskaņā ar Viņa nosacījumiem. Mūsu kompetencē nav izvēlēties un paklausīt tiem evaņģēlija principiem, kuri mums šķiet saistoši, bet par pārējiem aizmirst. Mums nav tiesību izlemt to, ka daži principi vairs neattiecas uz mūsu sabiedrības vai kultūras apstākļiem.

Tā Kunga likumi ir mūžīgi, un mums ir Viņa mūžīgā evaņģēlija pilnība, un no mums tiek prasīts ticēt visiem Viņa likumiem un

patiesībām, un tad ievērot tos. Nevienam cilvēkam nav nekā svarīgāka par Tā Kunga baušļu turēšanu. Viņš sagaida, lai mēs turētos pie ikviena patiesā principa, savas dzīves priekšplānā nostādītu Viņa valstības vajadzības, virzītos uz priekšu ar nelokāmību Kristū un kalpotu Viņam ar visu savu spēku, prātu un izturību. Citējot Svētos Rakstus, apskatīsim šī jautājuma kopsavilkumu: „Bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam!” (Salamans Mācītājs 12:13.)¹²

Es bieži domāju un pieņemu, ka jūs arī darāt tāpat, par dižāko un brīnišķīgāko runu — labāko mums zināmo, kāda jebkad ir sniegta, — kuru mēs saucam par Kalna sprediķi. . . . Ja vien mēs sekosim šīm mācībām, mēs varēsim atkal atgriezties Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, klātbūtnē.

Es to bieži uztveru kā visu Viņa mācību apkopojumu:

„Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” [Mateja 5:48.]

. . . Es ticu, ka Tas Kungs nopietni domāja to, ko sacīja, ka mums ir jābūt pilnīgiem kā mūsu Tēvam debesīs. Mēs nekļūsim tādi uzreiz, bet gan, darot atkal un atkal, dzīvojot pēc pamācībām un piemēriem, un pat tad vēl tas nenotiks laicīgajā dzīvē, jo mums vajadzēs šķērsot aizsaules priekškaru, līdz mēs sasniegsim pilnību un būsīm tādi kā Dievs.

Taču šeit mēs liekam pamatus. Šeit mums tiek mācītas Jēzus Kristus evaņģēlija vienkāršās patiesības šajā pārbaudes stāvoklī, lai sagatavotu mūs pilnībai. Mans pienākums ir būt labākam šodien, nekā es biju vakar, un jūsu pienākums ir būt labākiem šodien, nekā jūs bijāt vakar, un labākiem rītdien, nekā jūs esat šodien. Kāpēc? Tāpēc, ka mēs esam uz šī ceļa. Ja mēs turam Tā Kunga baušļus, mēs esam ceļā uz pilnību, un tā var nākt tikai caur paklausību un mūsu sirds vēlēšanos uzvarēt pasauli. . . .

. . . Ja mums ir kāds trūkums vai vājība, tad tai mums ir jāpievērš lielāka uzmanība ar vēlmi to pārvarēt, līdz mums izdodas to uzveikt. Ja kādam šķiet, ka ir grūti maksāt desmito tiesu, tad tieši tas viņam ir jādara, līdz viņš to iemācās darīt. Ja līdzīgi ir ar Gudrības vārdu, tad šim cilvēkam tas ir jāievēro, līdz viņš iemācās mīlēt šo bausli.¹³

5

**Kad mēs turam baušļus, Tas Kungs mūs
mierina, svētī un stiprina, lai mēs kļūtu
paaugstināšanas cienīgi vīrieši un sievietes.**

Lai labpatiktu [Tam Kungam], mums nav tikai jāpielūdz Viņš ar pateicību un slavināšanu, bet ir arī jābūt gataviem paklausīt Viņa baušļiem. Ja mēs tā darīsim, tad Viņš noteikti dāvās Savas svētības, jo, balstoties uz šo principu (paklausību likumam), ir noteiktas visas lietas [skat. M&D 130:20–21].¹⁴

Dievs mums ir devis [baušļus], lai mēs varētu Viņam tuvināties un tiktu stiprināti ticībā. Ikviens jebkad sniegtais bauslis ir dots mūsu mierinājumam un svētībai. Tie netiek sniegti tikai, lai labpatiktu Tam Kungam, bet lai arī padarītu mūs par labākiem vīriešiem un sievietēm, glābšanas un paaugstināšanas cienīgiem Viņa valstībā.¹⁵

Kad mēs apmeklējam templi, mēs paceļam savas rokas un noslēdzam derību kalpot Tam Kungam un ievērot Viņa baušļus, un pasargāt sevi no pasaules neaptraipītus. Ja mēs apzināmies, ko mēs darām, tad endaments būs mūsu aizsardzība visas dzīves garumā — aizsardzība, kuras nav tiem, kas nedodas uz templi.

Esmu dzirdējis savu tēvu sakām, ka grūtību un kārdinājumu brīžos viņš domāja par solījumiem un derībām, ko noslēdza Tā Kunga namā, un tie bija viņa aizsardzība. . . . Šīs ceremonijas daļēji tiek veiktas aizsardzības dēļ. Ja mēs tās godāsim, tad tās pasargās mūs tagad un paaugstinās nākotnē. Es zinu, ka mums ir dota šī aizsardzība, jo es arī to esmu pieredzējis, tāpat kā tūkstošiem citu cilvēku, kas atceras savas saistības.¹⁶

Tas Kungs mums sniegs dāvanas. Viņš apgaismos mūsu prātus. Viņš dos mums zināšanas, kas kļiedēs grūtības un liks dzīvot saskaņā ar baušļiem, kurus Viņš mums ir devis; Viņš sniegs mums zināšanas, kas iesakņosies mūsu dvēselēs tik dziļi, ka tās vairs nekad nevarēs tikt izrautas, tik ilgi, kamēr vien mēs meklēsim gaismu, patiesību un izpratni, kas mums ir solīta un kuru varam saņemt, ja vien mēs būsīm patiesi un uzticīgi katrai Jēzus Kristus evaņģēlija derībai un saistībai.¹⁷

Šis Baznīcas locekļiem, kuri ir gatavi dzīvot saskaņā ar likumu un turēt Tā Kunga baušļus, ir sniegts lielisks solījums, ka viņi ne vien

Templī mēs noslēdzam derību — „kalpot Tam Kungam un ievērot Viņa baušļus, un pasargāt sevi no pasaules neaptraipītus”.

iegūs vietu Dieva valstībā, bet arī būs Tēva un Dēla klātbūtnē. Un tas vēl nav viss, jo Tas Kungs ir solījis, ka viss, kas Viņam pieder, tiks dots viņiem [skat. M&D 84:33–39].¹⁸

Paklausot un turpinot paklausīt baušļiem, kas ir izklāstīti Jēzus Kristus evaņģēlijā, mēs iegūsim nemirstību, godību, mūžīgo dzīvi un dzīvosim Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, klātbūtnē, kur mēs Viņus patiesi iepazīsim.¹⁹

Ja mēs staigāsim šķīstības un svētuma takas, Tas Kungs mums dāvās Savas svētības tik lielā mērā, cik mēs nekad nebūtu iedomājušies. Savā rīcībā mums ir jābūt tādiem, kā to pauda Pēteris: „Izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums.” (1. Pētera 2:9.) Un mēs būsim īpaši, jo mēs nebūsim tādi kā citi cilvēki, kas nedzīvo pēc šiem standartiem. . . .

Kā Tā Kunga kalpiem, mūsu uzdevums ir iet to ceļu, kuru Viņš mums ir norādījis. Mēs ne tikai vēlamies darīt un sacīt to, kas Viņam

ir tīkams, bet mēs arī cenšamies šādi dzīvot, lai mūsu dzīves līdzinātos Viņa dzīvei.

Viņš pats mums parādīja pilnīgu piemēru it visā un sacīja: „Tu seko Man!” Saviem nefijiešu mācekļiem Viņš jautāja: „. . . kādiem vīriem jums jābūt?”; un tad atbildēja: „Patiesi, es saku Jums, tādiem kā Es.” (3. Nefija 27:27.)

Šobrīd mēs esam iesaistīti lieliskākajā pasaules darbā. Priesterība, kas mums pieder, ir spēks un pilnvaras no Tā Kunga, un Viņš mums ir apsolījis — ja mēs paaugstināsim savus aicinājumus un staigāsim gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mēs iegūsim slavu un godu kopā ar Viņu mūžīgi Viņa Tēva valstībā.

Ar tik brīnišķīgi dāvāto cerību, vai mums nevajadzētu atstest pasaules ļaunās tieksmes? Vai mums savās dzīvēs nevajadzētu izvirzīt par prioritāti Dieva valstības lietas? Vai mums nevajadzētu censties dzīvot no ikkatra vārda, kas iziet no Viņa mutes?²⁰

Es liecinu, ka Tas Kungs ir runājis mūsdienās, ka Viņam ir cerības, prieka un glābšanas vēstījums; un es apsolu — ja jūs staigāsit debesu gaismā, būsit uzticīgi tam, kam ticat, un turēsiet baušļus, jūs saņemsiet mieru un prieku šajā dzīvē, un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē.²¹

Turiet baušļus. Staigājiet gaismā. Izturiet līdz galam. Esiet uzticīgi katrai derībai un saistībai, un Tas Kungs jūs svētīs vairāk, nekā jūs jebkad spētu iedomāties.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Atgādiniet stāstu no sadaļas „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” beigām. Kādēļ mūsu sajūtas par evaņģēliju mainās, kad mēs cenšamies turēt baušļus?
- Ko jums māca 1. sadaļā citētās Svēto Rakstu rakstvietas?
- Kā mūsu paklausība baušļiem ir mīlestības izpausme pret Jēzu Kristu? Kādēļ tā ir pateicības izpausme par Viņa veiktās Izpirkšanas upuri? Kādēļ tā ir pielūgsmes izpausme? (Skat. 2. sadaļu.)
- Pārdomājiet 3. sadaļas mācības. Kādēļ nav pareizi, ja mēs gaidām Tā Kunga svētības, necenšoties būt paklausīgi?

- Kā jums palīdz zināšanas par to, ka jūs nekļūsiet pilnīgi uzreiz un pat ne šajā dzīvē? (Skat. 4. sadaļu.) Padomājiet par to, ko jūs varat darīt katru dienu ar Tā Kunga palīdzību, lai paliktu „ceļā uz pilnību”.
- 5. sadaļā prezidents Smits uzskaita vismaz 10 veidus, kādos Tas Kungs mūs svētīs, ja mēs turpināsim turēt baušļus. Vai varat dalīties pieredzēs, kad jūs esat saņēmuši dažas no šīm svētībām?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mateja 4:4 ; 2. Nefija 31:19–20; Omnija 1:26; M&D 11:20; 82:8–10; 93:1; 130:20–21; 138:1–4

Mācīšanas padoms

„Palūdziet dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies, studējot nodaļu patstāvīgi. Iespējams, būtu lietderīgi nedēļas laikā sazināties ar dažiem dalībniekiem un palūgt viņiem sagatavoties dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies” (vii lpp. šajā grāmatā).

Atsauces

1. Conference Report, 1969. g. okt., 110.
2. Frensis M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 313.
3. Conference Report, 1935. g. okt., 12.
4. „Justice for the Dead”, *Ensign*, 1972. g. marts, 2.
5. „President Smith’s Last Two Addresses”, *Ensign*, 1972. g. aug., 46.
6. „I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, 1971. g. dec., 27.
7. Conference Report, 1967. g. apr., 121–122.
8. Conference Report, 1935. g. okt., 15.
9. Conference Report, 1943. g. apr., 14.
10. Conference Report, 1944. g. okt., 144–145.
11. Conference Report, 1927. g. apr., 111–112.
12. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, *New Era*, 1971. g. sept., 40.
13. Conference Report, 1941. g. okt., 95.
14. „The Virtue of Obedience”, *Relief Society Magazine*, 1968. g. janv., 5.
15. Conference Report, 1911. g. apr., 86.
16. „The Pearl of Great Price”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1930. g. jūl., 103.
17. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts”, *Ensign*, 1972. g. jūn., 3.
18. „Keep the Commandments”, *Improvement Era*, 1970. g. aug., 3.
19. Conference Report, 1925. g. okt., 116.
20. „Our Responsibilities as Priesthood Holders”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 50.
21. Conference Report, British Area General Conference 1971. g., 7.
22. „Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 27.

Pat kara laikā mēs varam dzīvot pasaulē, taču nebūt no pasaules.

Būt pasaulē, taču nebūt no pasaules

*„Lai arī mēs esam pasaulē, mēs neesam pasaulīgi.
No mums tiek sagaidīts, ka mēs uzvarēsīm pasauli
un dzīvosim tā, kā pieklājas svētajiem.”*

No Džozefa Fildinga Smīta dzīves

1944. gada 29. decembrī prezidenta Džozefa Fildinga Smīta dēls Lūiss nomira, dienējot Amerikas Savienoto Valstu bruņotajos spēkos. Neskatoties uz bēdām, ko izjuta prezidents Smīts, viņu mierināja atmiņas par Lūisa labo dzīvi. „Es nekad neesmu dzirdējis, ka Lūiss būtu izdarījis vai pateicis kaut ko ļaunu vai rupju,” prezidents Smīts rakstīja savā dienasgrāmatā. „Viņa domas bija šķīstas, un tāda bija arī viņa rīcība. . . . Lai arī šis ir smags trieciens, mēs sajūtam mieru un laimi, apzinoties, ka viņš bija neaptraipīts un brīvs no netikumiem, kas tik ļoti ir izplatījušies pasaulē un sastopami bruņotajos spēkos. Viņš bija uzticīgs savai ticībai un ir brīnišķīgas augšāmcelšanās cienīgs, līdz mēs atkal tiksīm apvienoti.”¹

Aptuveni pēc 11 gadiem prezidents Džozefs Fildings Smīts un viņa sieva Džesija ievēroja līdzīgas īpašības citās militārpersonās. Viņi apceļoja Baznīcas misijas Austrumāzijā un arī apmeklēja Pēdējo dienu svētos no Amerikas Savienotajām Valstīm, kuri atradās karadienestā. Prezidentu un māsu Smītus patīkami pārsteidza šie jaunie vīrieši, kuri, neskatoties uz pasaules kārdinājumiem, dzīvoja labu, šķīstu dzīvi. 1955. gada oktobra Vispārējā konferencē prezidents Smīts ziņoja:

„Tēvi un mātes, kuriem ir dēli, kas dienē bruņotajos spēkos, lepojieties ar viņiem. Viņi ir brīnišķīgi, jauni cilvēki. Dažas no mūsu militārpersonām ir ticībai pievērstie, kas Baznīcā ir iversti, pateicoties mācībām, principiēm un paraugam — galvenokārt pateicoties

Baznīcas locekļu paraugam, kas kopā ar viņiem dienē bruņotajos spēkos.

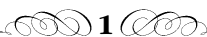
Es satiku vairākus jaunus vīriešus, kuri teica: „Mēs pievienojāmies Baznīcai, pateicoties šo jauno vīriešu dzīvei un tāpēc, ka viņi mums mācīja evaņģēlija principus.”

Viņi dara labu darbu. Starp viņiem varētu būt viens vai divi bezrūpīgi jauni cilvēki, taču tie jaunie vīrieši, kurus man bija privilēģija satikt un ar kuriem es sarunājos, liecināja par patiesību un bija pazemīgi.

Un, kad es tikos ar virsniekiem un kapelāniem . . . , viņi visi teica: „Mums patīk jūsu jaunie vīrieši. Viņi ir šķīsti. Uz viņiem var paļauties.”²

Prezidents Smits pamācīja Baznīcas locekļus būt „atšķirīgiem no pārējiem pasaules iedzīvotājiem” — līdzīgiem šiem jaunajiem karavīriem.³ Šādos sprediķos viņš bieži runāja par Sabata dienas svētīšanu, Gudrības vārda ievērošanu, cieņas izrādīšanu Debesu Tēva un Jēzus Kristus Vārdam, pieticīgu ģērbšanos un šķīstības likuma ievērošanu. Viņš apliecināja Pēdējo dienu svētajiem, ka svētības, ko viņi saņems, ja atmetīs pasaules ļaunumu un turēs baušļus, „pārsniegs visu, ko mēs pašreiz spējam saprast”.⁴

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Tas Kungs sagaida, ka mēs atmetīsim pasaules ļaunumu un dzīvosim tā, kā pieklājas svētajiem.

Mēs dzīvojam ļaunā un mežonīgā pasaulē. Taču, lai arī mēs esam pasaulē, mēs neesam pasaulīgi. No mums tiek sagaidīts, ka mēs uzvarēsīm pasauli un dzīvosim tā, kā pieklājas svētajiem. . . . Mums ir lielāka gaisma nekā pasaulei, un Tas Kungs sagaida no mums vairāk nekā no pārējiem pasaules iedzīvotājiem.⁵

Jāņa evaņģēlija septiņpadsmitajā nodaļā — es ar grūtībām varu lasīt šo nodaļu tā, lai manās acīs nesariestos asaras, — . . . mūsu Kungs, lūdzot Savu Tēvu visā Savas dvēseles labsirdībā, jo Viņš ziņāja, ka tā stunda ir nākusi, kad Viņam būs jāatdod Sevi par upuri, lūdzta par Saviem mācekļiem. Šajā lūgšanā viņš teica:

„Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna.

Viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules.

Svēti tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība.” (Jāņa 17:15–17.)

Ja mēs dzīvojam pēc reliģijas, kuru Tas Kungs ir atklājis un kuru mēs esam saņēmuši, mēs nepiederam pasaulei. Mums nevajadzētu būt nekādaī daļai visā tās muļķībā. Mums nevajadzētu pieņemt tās grēkus un kļūdas — filozofijas kļūdas un doktrīnas kļūdas, un pārvaldīšanas kļūdas vai jebkādas citas kļūdas — mums nav nekādas daļas šīs pasaules grēkos un kļūdās.

Vienīgā daļa, kas mums tajā ir, ir Dieva baušļu ievērošana. Tas arī viss — uzticība katrai derībai, ko esam noslēguši, un katram pienākumam, ko esam uzņēmušies.⁶

Nedomājiet, pēc manis teiktā, ka mums būtu jāturas savrup no katra cilvēka, kas nepieder Baznīcai, un nebūtu jābiedrojas ar tiem. Es to neesmu teicis; taču es vēlos, lai mēs būtu konsekventi Pēdējo dienu svētie, un, ja pasaules iedzīvotāji staigā tumsībā un dzīvo grēkā un pretrunā ar Tā Kunga gribu, pastāv robeža, kad mums ir jānovelk līnija.⁷

Kad mēs pievienojamies Baznīcai . . . , no mums tiek sagaidīts, ka atmetīsim daudzus pasaulīgus paradumus un dzīvosim tā, kā pieklājas svētajiem. Mums vairs nevajag ģērbties vai runāt, vai rīkoties, vai pat domāt tā, kā citi to pārāk bieži dara. Daudzi pasaulē dzer tēju, kafiju un alkoholiskos dzērienus, smēķē un lieto narkotikas. Daudzi lamājas un ir vulgāri, un nepieklājīgi un amorāli uzvedas, un dzīvo nešķīstu dzīvi, taču visām šīm lietām vajadzētu būt svešām mums. Mēs esam Visuaugstākā svētie. . . .

Es aicinu Baznīcu un visus tās locekļus atmet pasaulē ļaunumu. Mums jāizvairās no nešķīstības un katras netikumības kā no mēra . . .

Kā Tā Kunga kalpiem, mūsu uzdevums ir dzīvot saskaņā ar Viņa norādījumiem. Mēs ne tikai vēlamies darīt un runāt to, kas iepriecina Viņu, bet arī cenšamies dzīvot tā, lai mūsu dzīve būtu tāda kā Viņa dzīve.⁸

Sabata dienas svētīšana

Es vēlos teikt dažus vārdus par Sabata dienas ievērošanu un svētīšanu. Šis bauslis tika dots sākumā, un Dievs pavēlēja svētajiem un visiem Zemes iedzīvotājiem ievērot Sabata dienu un svētīt to — vienu no septiņām dienām. Tajā dienā mums būtu jāatpūšas no saviem darbiem, mums būtu jāiet Tā Kunga namā un jāpienes savi Svētie Vakarēdieni Viņa svētajā dienā. Jo šī diena ir mums nozīmēta, kurā mums būtu jāatpūšas no saviem darbiem un jāvelta savas lūgšanas Visuaugstākajam. [Skat. M&D 59:9–10.] Šajā dienā mums būtu jāpauž Viņam sava pateicība un jāgodā Viņš lūgšanās, gavēšanā, dziesmās un iedvesmojot un pamācot citam citu.⁹

Sabata diena ir kļuvusi par izpriecu un uzdzīves dienu, par jebko, bet ne par pielūgsmes dienu, . . . un man par nožēlu jāsaka, ka pārāk daudzi — viens jau būtu pārāk daudz — Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļi ir pievienojušies tai procesijai, un daži Baznīcas locekļi uzlūko Sabata dienu kā uzdzīves un izpriecu dienu, nevis kā dienu, kurā mēs varam kalpot Tam Kungam mūsu Dievam no visas savas sirds, no visa sava spēka, prāta un izturības. . . .

Šis ir likums Baznīcai šodien, tieši tāpat kā tas bija likums senajam Israēlam, un daži no mūsu ļaudīm tādēļ kļūst diezgan uztraukti, jo viņi uzskata, ka Sabata dienas ievērošana ierobežo viņu aktivitātes.¹⁰

Mums nav nekādu tiesību pārkāpt Sabata dienu. . . . Man ir ļoti žēl, ka pat Pēdējo dienu svēto kopienās daži šai doktrīnai nepievērš pienācīgu uzmanību; ka mūsu vidū ir tādi, kuriem šķiet, ka šajā lietā ir pilnīgi pareizi sekot pasaules paražām. Viņi pieņem pasaules uzskatus un idejas, pārkāpjot Tā Kunga baušļus. Taču, ja mēs tā darīsim, Tas Kungs mums liks par to atbildēt, un mēs nevarām pārkāpt Viņa vārdu un saņemt svētības, kas domātas uzticīgajiem.¹¹

Gudrības vārda ievērošana

Gudrības vārds ir pamata likums. Tas parāda pareizo virzienu un dod mums izsmēlošus norādījumus gan par ēdieniem, gan dzērieniem, kas cilvēkam ir veselīgi vai kaitīgi. Ja mēs patiesi sekojam tam, kas ir rakstīts ar Tā Kunga Gara palīdzību, mums nav nepieciešams papildu padoms. Šie brīnišķīgie norādījumi satur šādu solījumu:

*Tas Kungs atklāja Gudrības vārdu pravietim Džozefam Smitam,
lai palīdzētu svētajiem iegūt fizisku un garīgu spēku.*

„Un visi svētie, kas atceras turēt un pildīt šos vārdus, staigājot paklausībā pavēlēm, saņems veselību nabā un smadzenes kaulos; un atradīs gudrību un lielus zināšanu dārgumus, patiesi apslēptus dārgumus;

un skries un nepiekusīs, un staigās un nepagurs.” [M&D 89:18–20.]¹²

Ik gadu tiek tērēti miljardiem dolāru par reibinošiem dzērieniem un tabaku. Dzēruma un izvirtības, ko šis ļaunums nes cilvēces ģimenei, grauj ne tikai veselību, bet arī cilvēces morālos un garīgos balstus.¹³

Ģimenes tiek grautas, pieaugot nelegālo narkotiku lietošanai un legālo narkotiku nepareizai lietošanai.¹⁴

Mēs nedrīkstam klausīties kārdinošās un ļaunprātīgās reklāmās, kurās tiek reklamētas ķermenim kaitīgas vielas un kuras Tēvs

debesis un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, ir nosodījis, un kuras ir pretrunā ar evaņģēliju, ko Viņi mums ir devuši. . . .

Mūsu ķermeņiem jābūt šķīstiem. Mūsu domām jābūt šķīstām. Mūsu sirdis jābūt vēlmei kalpot Tam Kungam un turēt Viņa baušļus; atcerēties savas lūgšanas un pazemībā meklēt padomus, kas nāk caur Tā Kunga Gara vadību.¹⁵

Dievības Vārda cienīšana

Mums būtu jātur Dievības Vārds vissvētākā cieņā un jāizturas pret to ar vislielāko nopietnību. Nekas tā nesāpina vai nesatricē smalka cilvēka jūtas kā tas, ka viņš dzird kādu neaptēstu, neaudzinātu vai izvirtušu radījumu vārstām muti par Dievības Vārdu. Daži cilvēki ir kļuvuši tik bezdievīgi, ka, šķiet, viņiem gandrīz ir neiespējami pateikt divus vai trīs teikumus, neuzsverot — kā viņi domā — kādu rupju vai zākājošu lāstu. Ir arī daži cilvēki, kuri, šķiet, domā, . . . ka tā ir vīrišķības izpausme, kas viņus padara labākus citu cilvēku vidū, ja viņi lieto zaimojošu valodu. . . . Neķītrība jebkādā veidā ir degradējoša un iznīcina cilvēka dvēseli, un visiem Baznīcas locekļiem vajadzētu izvairīties no tās kā no nāvīgas indes.

Labi stāsti bieži vien tiek sabojāti tā vienkāršā iemesla dēļ, ka to autori nav sapratuši, kā pareizi lietot svētus vārdus. Kad visādi citādi cienījami cilvēki sāk runāt zaimojošus vārdus, tā vietā, lai uzlabotu savu stāstu, viņi mazina tā vērtību un interesi par to. . . . Cik divaini ir tas, ka daži cilvēki, kuri turklāt to labi pieprot, domā, ka izteiciena izmantošana ar Tā Kunga Vārdu tajā vairo interesi par viņu stāstiem vai piešķir tiem atjautību vai spēku! . . .

Pēdējo dienu svētajiem vairāk par visiem citiem Zemes iedzīvotājiem vajadzētu vislielākā mērā cienīt un godāt visu, kas ir svēts. Neskatoties uz to, ka pasaulē ir daudz godīgu, dievbijīgu un smalkjūtīgu cilvēku, viņi nav apmācīti šajās lietās tā kā mēs. Taču mums ir Svētā Gara vadība un Tā Kunga atklāsmes, un Viņš mums svinīgi ir mācījis mūsu pašu dienās mūsu pienākumus par visām šīm lietām.¹⁶

Pieticīga gērbšanās un Šķīstības likuma ievērošana

Pēdējo dienu svētajiem nevajadzētu sekot pasaules modei un neķītrībai. Mēs esam Tā Kunga tauta. Viņš sagaida, ka mēs dzīvosim

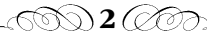
šķīstu un tikumīgu dzīvi, domāsim šķīstas domas un uzticīgi ievērosim visus citus Viņa baušļus. Kādēļ gan mums būtu jāseko pasaulei, kāpēc mēs nevarētu būt pieticīgi, kāpēc mēs nevarētu darīt to, ko no mums vēlas Tas Kungs?¹⁷

Kad es eju pa ielām ceļā uz Baznīcas biroja ēku un atpakaļ no tās, es redzu gan jaunas, gan padzīvojušas sievietes, no kurām daudzas ir „Ciānas meitas”, kuras ir nepiedienīgi ģērbusās [skat. Jesajas 3:16–24]. Es apzinos, ka laiki un mode mainās. . . . [Taču] pieticības un pareizības princips joprojām ir tas pats. . . . Baznīcas Augstākie pilnvarotie ir noteikuši ģērbšanās standartus, proti, sievietēm, tāpat kā vīriešiem, ir jāģērbjas pieticīgi. Viņiem ir mācīts vienmēr labi uzvesties un būt pieticīgiem.

Manā skatījumā tas met nelāgu ēnu uz „Ciānas meitām”, kad viņas nepiedienīgi ģērbjas. Turklāt, šī piezīme attiecas gan uz vīriešiem, gan sievietēm. Tas Kungs deva baušļus senajam Israēlam, ka gan vīriešiem, gan sievietēm bija jāpiesedz savi ķermeņi un vienmēr jāievēro Šķīstības likums.

Es lūdzos, lai visi Baznīcas locekļi — vīrieši, tāpat kā sievietes — būtu pieticīgi un šķīsti savā dzīvē un paklausīgi tām derībām un baušļiem, ko Tas Kungs mums ir devis. . . .

. . . Nepiedienīga apģērba valkāšana, kas var likties kaut kas nenozīmīgs, kaut ko atņemt no mūsu Baznīcas jaunajām sievietēm vai jaunajiem vīriešiem. Tas vienkārši padara grūtāku to mūžīgo principu ievērošanu, pēc kuriem mums visiem ir jādzīvo, lai spētu atgriezties mūsu Debesu Tēva klātbūtnē.¹⁸

Uzticīgajiem apsolītās svētības ir daudz lielākas nekā pasaules īslaicīgās baudas.

[Kāds Baznīcas loceklis reiz teica, ka] nevarēja gluži saprast, kāpēc viņam, kad bija samaksājis desmito tiesu, ievērojis Gudrības vārdu, lūdzis Dievu un centies paklausīt visiem baušļiem, ko Tas Kungs viņam bija devis, tomēr vajadzēja pūlēties, lai nopelnītu iztiku; kamēr viņa kaimiņš pārkāpa Sabata dienu, pieņemu, ka viņš smēķēja un lietoja alkoholu; viņš, kā pasaulē tas tiek saukts, labi pavadīja laiku, viņš nepievērsa nekādu uzmanību mūsu Kunga un Glābēja Jēzus Kristus mācībām, un tomēr viņam veicās.

Zināt, ir daudzi Baznīcas locekļi, kas to pārdomā savā sirdī un vēlas zināt, kāpēc tas tā ir. Kāpēc šis cilvēks ir svētīts ar visiem zemes labumiem — starp citu, daudzas no lietām, ko viņš uzskata par labām, patiesībā ir sliktas, — un tomēr tik daudzi Baznīcas locekļi nopūlas, cītīgi strādājot, lai censtos izdzīvot pasaulē.

Atbilde ir vienkārša. Ja es kādreiz apmeklētu, un reizi pa reizei es to tiešām daru, kādu futbola vai basketbola spēli vai kādu citu izklaides vietu, nenovēršami man apkārt būs vīrieši un sievietes, kas kūpinās cigaretes vai cigārus, vai netīras pīpes. Tas kļūst ļoti kaitinoši, un tas mani nedaudz uztrauc. Tad es vēršos pie māsas Smitas un kaut ko viņai pasaku, un viņa man atbild: „Tu taču zini, ko esi man mācījis. Tu atrodi *viņu* pasaulē. Šī ir viņu pasaule.” Un tas zināmā mērā liek man labāk apzināties to, ka jā, mēs esam viņu pasaulē, taču mums nav jābūt no viņu pasaules.

Tādēļ, tā kā šī ir viņu pasaule, kurā dzīvojam, viņiem tajā veicas, taču, mani labie brāļi un māsas, viņu pasaule tuvojas savām beigām. . . .

Pienāks diena, kad mums nebūs *šīs* pasaules. Tā tiks izmainīta. Mēs saņemsim labāku pasauli. Mēs iegūsim taisnīgu pasauli, jo Kristus, kad Viņš nāks, šķīstīs Zemi.¹⁹

Ja mēs cītīgi meklēsim, vienmēr lūgsim, būsim ticīgi un dzīvosim taisnīgi, mums ir Tā Kunga solījums, ka viss darbosies kopā mūsu labumam [skat. M&D 90:24]. Šajā solījumā nav teikts, ka mēs būsim brīvi no dzīves pārbaudījumiem un problēmām, jo šis pārbaudes stāvoklis ir domāts, lai dotu mums pieredzi un sniegtu sarežģītas un pretrunīgas situācijas.

Šī dzīve nekad nebija paredzēta viegla, taču Tas Kungs ir apsolījis, ka pārvērtīs visus pārbaudījumus un grūtības mums par labu. Viņš dos mums spēku un spējas uzvarēt pasauli un būt stipriem ticībā, neskatoties uz visu pretestību. Mums ir solījums, ka mūsu sirdīs mājās miers, neskatoties uz satraukumu un nemieriem, kas valdīs pasaulē. Un pats galvenais, mums ir solījums, ka pēc šīs dzīves mēs būsim gatavi iemantot mūžīgo mieru Tā klātbūtnē, kura vaigu mēs esam meklējuši, kura likumus esam turējuši un kuram esam izvēlējušies kalpot.²⁰

 3

**Liekot Dieva valstību pirmajā vietā savā
dzīvē, mēs esam pasaules gaišums un rādām
citiem sekošanas cienīgu piemēru.**

Pēdējo dienu svētie ir kā pilsēta, kas stāv kalnā un nevar būt apslēpta, un kā svece, kas spīd visiem, kas ir namā. Mūsu pienākums ir likt mūsu gaismai spīdēt kā taisnīguma paraugam — ne tikai cilvēkiem, starp kuriem mēs dzīvojam, bet arī visiem pasaules iedzīvotājiem. [Skat. Mateja 5:14–16.]²¹

Mēs vēlamies, lai svētie katrā tautā saņemtu visas evaņģēlija svētības un būtu garīgie vadītāji savās tautās.²²

Brāļi un māsas, ievērosim Dieva baušļus tā, kā tie mums ir atklāti. Rādīsim pasaules iedzīvotājiem paraugu, lai viņi, redzot mūsu labos darbus, sajustu nepieciešamību nožēlot grēkus un pieņemt patiesību, un pieņemt glābšanas ieceri, lai viņi varētu iegūt glābšanu Dieva celestiālajā valstībā.²³

Es lūdzu, lai svētie būtu stipri pret pasaules spiedienu un kārdinājumiem; lai viņi liktu pirmajā vietā Dieva valstības lietas; lai viņi uzticīgi izpildītu katru pienākumu un ievērotu katru derību.

Es lūdzu, lai jaunā paaudze turētu savus prātus un ķermeņus šķīstus — brīvus no netikumības, no narkotiku ļaunprātīgas lietošanas un no pretošanās gara, un pieklājības normu pārkāpšanas, kas piepilda pasauli.

Mūsu Tēvs, izlej Savu Garu pār šiem Saviem bērniem, lai viņi varētu tikt pasargāti no pasaules briesmām un saglabāti šķīsti, piemēroti tam, lai atgrieztos Tavā klātbūtnē un dzīvotu ar Tevi.

Un lai Tavas gādīgās rūpes būtu pār visiem tiem, kuri meklē Tavu vaigu un kuri staigā Tavā priekšā savu dvēseļu godaprātā, lai viņi varētu būt pasaules gaišums, darbarīki Tavās rokās, lai īstenotu Tavus nodomus uz Zemes.²⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Lasot „No Džozefa Fildinga Smita dzīves”, padomājiet par izaicinājumiem, ar kuriem jaunieši sastopas mūsdienās, kad viņiem līdzās nav viņu vecāki vai pieaugušie vadītāji. Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu jauniešiem palikt uzticīgiem šādās situācijās?
- Kādas ir dažas no svētībām, ko mēs saņemam, kad ievērojam 1. sadaļā minētos baušļus?
- Kā jūs izmantotu mācības 2. sadaļā, lai palīdzētu kādam, kas jūtas apmulsis pasaulīgo lietu dēļ? Kā mēs varam rast „mieru mūsu sirdīs, neskatoties uz satraukumu un nemieriem, kas valda pasaulē”?
- Kā mūsu paraugs var palīdzēt citiem novērsties no pasaulīga dzīvesveida? (Skat. 3. sadaļu.) Kad jūs esat redzējuši izpaužamies taisnīga piemēra spēku? Padomājiet, ko jūs varētu darīt, lai rādītu taisnīgu piemēru savai ģimenei un citiem.

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mateja 6:24; Marka 8:34–36; Jāņa 14:27; Filipiešiem 2:14–15; Moronija 10:30, 32

Mācīšanas padoms

„Jūs varat izrādīt mīlestību pret tiem, kurus mācāt, uzmanīgi klausoties viņos un patiesi interesējoties par viņu dzīvi. Kristum līdzīgai mīlestībai piemīt spēks mīkstināt sirdis un palīdzēt cilvēkiem labāk uztvert Gara čukstus” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 46).

Atsauces

1. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 287–288.
2. Conference Report, 1955. g. okt., 43–44.
3. Conference Report, 1947. g. apr., 60–61.
4. „Our Responsibilities as Priesthood Holders”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 50.
5. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California”, *New Era*, 1971. g. jūl., 8.
6. Conference Report, 1952. g. apr., 27–28.
7. „The Pearl of Great Price”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1930. g. jūl., 104.
8. „Our Responsibilities as Priesthood Holders”, 49–50.
9. Conference Report, 1911. g. apr., 86.
10. Conference Report, 1957. g. apr., 60–61.
11. Conference Report, 1927. g. apr., 111.
12. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 1:199.

13. „Be Ye Clean!” *Church News*, 1943. g. 2. okt., 4; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 3:276.
14. „Message from the First Presidency”, *Ensign*, 1971. g. janv., 1.
15. Conference Report, 1960. g. okt., 51.
16. „The Spirit of Reverence and Worship”, *Improvement Era*, 1941. g. sept., 525, 572; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 1:12–14.
17. „Teach Virtue and Modesty”, *Relief Society Magazine*, 1963. g. janv., 6.
18. „My Dear Young Fellow Workers”, *New Era*, 1971. g. janv., 5.
19. Conference Report, 1952. g. apr., 28.
20. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, *New Era*, 1971. g. sept., 40.
21. Conference Report, 1930. g. okt., 23.
22. Conference Report, British Area General Conference 1971. g., 6.
23. Conference Report, 1954. g. apr., 28.
24. „A Witness and a Blessing”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 110.

„Bet Pēteris sacīja: Sudraba un zelta man nav; bet, kas man ir, to es tev dodu: nacarieša Jēzus Kristus Vārdā — staigā” (Ap. d. 3:6).

Mīlestība un rūpes par visiem mūsu Tēva bērniem

„Es domāju: ja visi cilvēki zinātu un saprastu, kas viņi ir, un apzinātos savu dievišķo izcelsmi, . . . viņi cits pret citu izturētos laipni un veidotu tuvas attiecības, kas savukārt mainītu visu viņu dzīvesveidu un nostiprinātu uz Zemes mieru.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Džozefs Fīldings Smits, jaunākais, un Džons Dž. Stjuarts ir novērojuši: „Džozefa Fīldinga Smita patiesā būtība vislabāk atklājas dažādās ikdienišķās situācijās.” Lai atspoguļotu šādas „ikdienišķas situācijas”, viņi dalījās trīs piemēros:

„Kādu dienu kāds 12 gadus vecs zēns bija pirmoreiz dzīvē klātienē ieradies uz Baznīcas konferenci Mormoņu Tabernaklā, tempļa skvērā, un, priedājoties par savu līdzdalību, viņš bija ieradies agrāk, lai nodrošinātu sev sēdvietu pēc iespējas tuvāk kancelei. . . . Tieši pirms sanāksmes sākšanās, kad visas vietas tabernaklā jau bija aizņemtas, vietu ierādītājs palūdza zēnu palaist savā vietā Amerikas Savienoto Valstu senatoru, kurš bija ieradies pēdējā brīdī. Zēns paklausīgi piekrita un neapmierināts, apmulsis un asarās stāvēja sēdvietu ejā.” Prezidents Fīldings Smits „pamanīja jaunietai un pamāja viņam, lai viņš nāk uz [paaugstinājuma]. Kad zēns pastāstīja, kas bija noticis, prezidents teica: „Vietu ierādītājam nebija tiesību šādi rīkoties. Taču tu vari sēdēt šeit, kopā ar mani,” un zēns palika sēdēt kopā ar viņu starp Baznīcas apustuļiem.

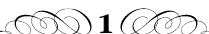
Kādu dienu, kad viņš intervēja vairākus jauniešus, kuri devās pildīt divu gadu Baznīcas misijas aicinājumu, [viņš] pamanīja kādu jaunietai no laukiem, kurš bija nozīmēts kalpot Kanādas austrumos. „Dēls, tur taču ir auksti. Vai tev ir labi silts mētelis? Nē, kungs, man

nav.” Viņš aizveda jaunieti uz pāri ielai esošo veikalu un nopirka viņam vissiltāko pieejamo mēteli.

Dienā, kad viņu konferencē atbalstīja par Baznīcas prezidentu, pēc sapulces cauri pūlim izdevās izspraukties kādai jaunai meitenītei, kura vēlējās paspiest viņa roku. Šī rīcība viņu tik ļoti aizkustināja, ka viņš pieliecās un paņēma šo bērnu savās rokās. Viņš uzzināja, ka meitenītes vārds ir Venera Hobsa, . . . kurai drīz paliks četri gadi. Veneru viņas dzimšanas dienā pārsteidza tālsarunas zvans — viņai bija piezvanījis Džozefs Fildings Smits un viņa sieva, lai Venerai nodziedātu dzimšanas dienas apsveikuma dziesmu.”¹

Šādas laipnības izpausmes nebija reti, atsevišķi notikumi, bet gan daļa no dzīvesveida. Prezidents Smits bija „ļoti labsirdīgs un līdzjūtīgs vīrietis. Savā dzīvē viņš nepārtraukti ir sniedzis palīdzību trūcīgajiem, mierenājis tos, kuriem ir nepieciešams mierenājums, devis padomu tiem, kuri ir apmulsuši, un rādījis tādu žēlsirdības paraugu, kas atspoguļo tīro Kristus mīlestību. [Moronija 7:47.]”²

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Zinot, ka Dievs ir visu cilvēku Tēvs, mēs vēlamies mīlēt un svētīt cits citu.

Es domāju: ja visi cilvēki zinātu un saprastu, kas viņi ir, un apzinātos savu dievišķo izcelsmi un savu mūžīgo potenciālu, kas ir daļa no viņu mantojuma, viņi cits pret citu izturētos laipni un veidotu tuvas attiecības, kas savukārt mainītu visu viņu dzīvesveidu un nostiprinātu uz Zemes mieru.

Mēs cilvēku uzskatām par augstāko vērtību un esam pārliecināti par viņa dievišķo izcelsmi. Mūsu ticības pamatā ir mācība, ka Dievs ir mūsu Tēvs un ka mēs esam Viņa bērni, un visi cilvēki ir vienas mūžīgas ģimenes brāļi un māsas.

Mēs bijām kopā ar Viņu kā daļa no Viņa ģimenes, pirms tika likti šīs Zemes pamati, un Viņš noteica un izveidoja pestīšanas ieceri, pateicoties kurai, mēs ieguvām privilēģiju attīstīties un pilnveidoties, ko mēs arī šobrīd cenšamies darīt.

Dievs, kuru mēs pielūdzam, ir godpilna Būtne, kurā mājo viss spēks un pilnība, un Viņš ir radījis cilvēkus pēc Sava tēla un līdzības — ar tām rakstura iezīmēm un īpašībām, kādas ir Viņā.

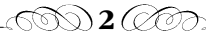
Tādēļ mūsu pārliecība par cilvēka vērtību un viņa sūtības nolūku ir būtisks mūsu doktrīnas un dzīvesveida aspekts. Mūsu Kunga mācības pamatā „pirmais un augstākais bauslis” ir: „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta”; un, otrs bauslis tam līdzīgs: „Tev būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu.” (Skat. Mateja 22:37–39.)

Tādēļ, ka Dievs ir mūsu Tēvs, mēs gluži dabiski vēlamies mīlēt un kalpot Viņam, un būt cienīgi Viņa ģimenes locekļi. Mēs jūtam, ka darīt Viņa gribu, turēt Viņa baušļus un dzīvot saskaņā ar Viņa evaņģēlija mācībām ir mūsu pienākums. Viss no pieminētā ir būtiski patiesas pielūgšanas aspekti.

Tādēļ, ka visi vīrieši ir mūsu brāļi, mēs vēlamies viņus mīlēt, svētīt un būt sadraudzībā ar viņiem — un arī šo mēs uzskatām par būtisku patiesas pielūgšanas aspektu.

Tādēļ viss, ko mēs Baznīcā darām, izriet no dievišķā likuma, proti, ka mums ir jāmīl un jāpielūdz Dievs, un jākalpo līdzcīvēkiem.

Tas nav pārsteidzoši, ka mūsu Baznīcai un cilvēkiem patiesi rūp visu mūsu Tēva bērnu labklājība. Mēs vēlamies, lai viņi baudītu laicīgo un garīgo labklājību, gluži tāpat kā mēs. Mēs lūdzam par viņiem, tāpat kā mēs lūdzam par sevi, un mēs cenšamies dzīvot tā, lai viņi, redzot mūsu labos darbus, vēlētos godāt mūsu Tēvu, kas ir debesis. [Skat. Mateja 5:16.]³

Baznīcā mīlot un atbalstot citam citu, mēs veicinām pasaulē visu labo.

„Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.” [Jāņa 14:15.]

Skolotājs teica šos vārdus Saviem apustuļiem tikai dažas stundas pirms Savas nāves, kad bija sapulcējies kopā ar viņiem uz Pashā mielastu un deva tiem pēdējos norādījumus pirms Savām gaidāmajām ciešanām par pasaules grēkiem. Toreiz un īsi pirms šiem izteikumiem Viņš runāja par šo pašu tēmu, sakot:

„Bērniņi, Es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani meklēsiet, bet, kā Es jūdiem esmu sacījis, tā arī jums tagad saku: kurp Es eimu, jūs Man nevarat sekot. Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu.” [Jāņa 13:33–34.] . . .

. . . Mēs neesam tikai draugi — mēs esam brāļi un māsas, Dieva bērni, kas ir aizgājuši jeb pametuši pasauli, lai noslēgtu derības, ievērotu Viņa likumus un dzīvotu saskaņā ar visiem norādījumiem, kurus esam saņēmuši caur iedvesmu. Mums ir pavēlēts mīlēt citam citu. Tas Kungs teica: „Jaunu bausli,” taču, tāpat kā daudzi citi baušļi, arī šis ir tik sens kā mūžība. Šis bauslis ir pastāvējis visos laikos un vienmēr ir bijis būtisks, lai saņemtu glābšanu, tomēr, neskatoties uz to, tas vienmēr ir jauns. Tas nekad nenoveco, jo tas ir paties.⁴

Es uzskatu, ka tas ir mūsu svēts pienākums — mīlēt citam citu, paļauties citam uz citu, ticēt cits citam, un tas ir mūsu pienākums — nepievērst uzmanību cits cita nepilnībām un vājībām, tās izceļot savās acīs vai arī pasaules priekšā. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā mums nevajadzētu meklēt vainu, apmelot un ļauni runāt citam par citu. Mums vajadzētu būt uzticīgiem cits citam un katram mūsu reliģijas principam un neapskaust citam citu. Mums nevajadzētu būt greizsirdīgiem citam uz citu, nedz arī dusmoties citam uz citu, un mūsu sirdīs nedrīkst mājot sajūta, ka nespējam piedot cits citam izdarītos pārkāpumus. Dieva bērnu sirdīs nevajadzētu būt aizvainojuma ne pret vienu cilvēku, vienalga, lai arī kas viņš būtu. . . .

. . . Mums nevajadzētu turēt sevī šādas sajūtas citam pret citu, bet vajadzētu tiekties piedot un mīlēt citam citu kā savus brāļus un māsas. Katram no mums vajadzētu atcerēties pašiem savus trūkumus un vājības un censties tos izlabot. Mēs vēl neesam kļuvuši par pilnīgām būtnēm, un ir maz ticams, ka mums tas izdosies šajā dzīvē, taču ar Svētā Gara palīdzību mēs varam būt vienoti un spējām pārvarēt savus grēkus un nepilnības. Ja mēs tā rīkosimies un vienlaikus godāsim visus Tā Kunga baušļus, mēs pasaulē veicināsim visu labo, mēs uzveiksīm un pārvarēsīm visu ļauno un visu, kas nostāsies pret patiesību, un uz zemes virsas īstenosīm taisnīgumu. Evaņģēlijs turpinās izplatīties, un cilvēki pasaulē jutīs Ciānas iedzīvotāju ietekmi, un tas viņus vairāk pamudinās nožēlot savus grēkus un pieņemt patiesību.⁵

Palīdzot citiem, mēs izrādām savu mīlestību pret viņiem.

3

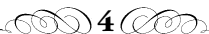
Kalpojot mēs izrādām mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem.

Mūsu Glābējs nāca pasaulē, lai mācītu mums mīlēt citam citu, un Viņš Savu lielo mīlestību pret mums parādīja, pieredzot neizsakāmās ciešanas un nāvi, lai mēs varētu dzīvot, tādēļ — vai arī mums nevajadzētu izrādīt mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem kalpošanā? . . .

Mums ir jākalpo citiem cilvēkiem. Mums ir jāpasniedz izpalīdzīga roka nelaimē nonākušajiem, tiem, kuri nav dzirdējuši patiesību un atrodas garīgā tumsā, trūcīgajiem un apspiestajiem. Vai mēs dzīvojam velti? Apdomāsim dzejnieka Vila L. Tompsona dzejas vārdus:

„Vai gan tuvākam šodien es kalpoju?
 Vai ko labu es paveicu?
 Ja vien nesteidzu iet
 Kādam atbalstu sniegt,
 tad velti es dzīvoju.” [*Hymns*, nr. 223.]⁶

Mums ir jākalpo visiem pasaules iedzīvotājiem, mums ir jāveicina miers, cerība, laime un laicīga un mūžīga glābšana visiem mūsu Tēva bērniem. . . . Cik vien ir manos spēkos pārliecināt, es mudīnu visus cilvēkus pievērsties citu vajadzībām un svētīt visus mūsu Tēva bērnus.⁷

Mums ir jānovērtē un jāmīl cilvēki tādi, kādi tie ir.

Kad es biju zēns, mums bija zirgs, vārdā Džūnija. Tas bija viens no visintelektuālākajiem dzīvniekiem, ko es jebkad biju sastapis. Savās spējās tas gandrīz līdzinājās cilvēkam. Es nevarēju noturēt to ieslēgtu stallī, jo tas nepārtraukti atraisīja ar siksnu auklām aizdarītās staļļa durvis. Es esmu mēģinājis pie durvju roktura nostiprināto siksnu pārmetēt pāri augšējam stabam, taču tas bez īpašām grūtībām izkļuva no staļļa ar deguna un zobu palīdzību. Atvērusi durvis, Džūnija devās pagalmā.

Pagalmā atradās ūdenskrāns, kuru mēs izmantojām, lai padzirdītu savus dzīvniekus. Džūnija ar zobiem atgriezta krānu un ūdeni atstāja tekot. Mans tēvs bija neapmierināts ar mani, jo es nespēju zirgu noturēt stallī. Tas nekad nebēga prom, tas vienkārši atgriezta ūdenskrānu un tad pastaigājās pa pagalmu vai pa zāli, vai pa dārzu. Kad es nakts vidū izdzirdēju krāna tecēšanu, es zināju, ka man ir jāceļas augšā un jādodas aizgriezt krānu, un no jauna jāieslēdz Džūnija.

Mans tēvs izteicās, ka rodas iespāids, ka zirgs ir gudrāks par mani. Kādu dienu tēvs nolēma pats to ieslēgt tā, lai tas nevarētu izkļūt no staļļa. Viņš paņēma siksnu, kuru parasti metām ap stabu, un apsēja to ap stabu un arī zem pārlīktna, un tad teica: „Jaunā lēdija, paskatīsimies, kā tev tagad izdosies izkļūt!” Mēs ar tēvu devāmies prom no staļļa un sākām doties atpakaļ uz mājām un, pirms mēs tur nokļuvām, — Džūnija jau bija ārā no staļļa. Viņa devās pie krāna un to atkal atgriezta.

Es ieminējos, ka, iespējams, šobrīd viņa ir gudrāka par mums abiem. Mums nekādi neizdevās noturēt Džūniju staļļa sienās. Taču tas nenozīmē, ka viņa bija slikts zirgs, jo tā nebija. Tēvs negrasījās viņu pārdot vai apmainīt, jo viņā bija ļoti daudz citu labu īpašību, kas līdzsvaroja šo nelielo trūkumu.

Viņa prata veikli izkļūt no staļļa, un zirgs bija uzticams un uz to varēja paļauties, kad bija nepieciešams vilkt mūsu ratus. Tas bija svarīgi, jo māte bija licencēta vecmāte. Kad viņa kaut kur ielejā saņem izsaukumu uz dzemdībām, un parasti tas notiek nakts vidū, man ir jāpieceļas, no staļļa jāpaņem lukturis un jāpiesien Džūnija pie ratiem.

Tajā laikā man bija tikai aptuveni desmit vai vienpadsmit gadu, un mūsu zirgam vajadzēja būt pietiekami maigam un arī pietiekami stipram, lai varētu mūs izvadāt pa visu ieleju. Tomēr es nekad nevarēju saprast vienu lietu — kāpēc lielākā daļa zidaiņu piedzima tieši naktīs un tik daudzi no viņiem ziemā?!

Bieži vien es gaidīju māti ratos, un tad bija patīkami būt vecās un maigās Džūnijas sabiedrībā. Šī pieredze ar šo zirgu man bija ļoti noderīga, jo tā man palīdzēja iemācīties dzīvē novērtēt viņu tādu, kāda viņa ir. Viņa bija brīnišķīgs zirgs, kurai bija tikai daži slikti ieradumi. Ar cilvēkiem ir visai līdzīgi. Nevienš no mums nav pilnīgs, taču katrs no mums cenšas par tādu kļūt, lai līdzinātos mūsu Tēvam debesīs. Mums ir jānovērtē un jāmīl cilvēki tādi, kādi tie ir.

Varbūt jums der to atcerēties, kad jūs vērtējat savus vecākus vai pasniedzējus, vai bīskapijas un staba vadītājus, vai draugus un citus brāļus un māsas. Es vienmēr esmu paturējis prātā šo mācību principu — saskatīt cilvēkos labo un neapstāties savos centienos palīdzēt pārvarēt vienu vai divus sliktus ieradumus. . . .

Es agri savā dzīvē iemācījos mīlēt un netiesāt citus, vienmēr cenšoties pārvarēt pats savas vājības.⁸

Kad mēs mīlam To Kungu no visas savas sirdis un savus tuvākos kā sevi pašu, mēs dzīvojam saskaņā ar vissvētāko likumu.

„Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta.

Šis ir augstākais un pirmais baušlis.

Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.

Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa baušlība un pravieši.”
(Mateja 22:37–40.)

Citiem vārdiem sakot, viss, kas ir ticis atklāts cilvēces glābšanai no mūsu laika pirmsākumiem, ir pakārtots, iekļauts un daļa no šiem diviem augstākajiem baušļiem. Ja mēs mīlam To Kungu ar visu savu sirdi, ar visu dvēseli un ar visu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu, tad vairāk mēs neko nevaram vēlēt. Tad mūsu dzīve būs pilnīgā saskaņā ar visiem svētajiem likumiem. Ja mēs izvēlētos

dzīvot saskaņā ar šiem diviem augstākajiem baušļiem — un galu galā mums tas ir jādara, lai mēs būtu cienīgi dzīvot Dieva klātbūtnē, tad ļaunums, skaudīgums, godkāre, alkātība, asinsizliešana un visa veida grēki izzustu no zemes virsas. Tad pienāktu mūžīgā miera un laimes laikmets. Tā būtu brīnišķīga dzīve! Mēs esam svētīti ar pietiekamām zināšanām, lai saprastu, ka šāda dzīve ir vislabākā, jo tas ļautu Dievam valdīt pār visiem un cilvēki dzīvotu pilnīgā vienotībā.

. . . Vai mēs varam sacīt, ka mīlam To Kungu ar visu dvēseli? Vai mēs varam sacīt, ka mēs gādājam par savu tuvāko labklājību tikpat daudz kā par savu?⁹

Mīlēsim To Kungu, jo tas ir visa pamats. Tas ir pirmais bauslis, un otrs bauslis — mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu — ir tam līdzīgs, un, kad mēs to darām, mēs izpildām likuma prasības, un galu galā visas likuma prasības tiks apmierinātas.¹⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Apdomājiet tās „ikdienišķās situācijas”, kurās prezidents Džozefs Fildings Smits kalpoja citu labā (skat. „No Džozefa Fildinga Smita dzīves”). Ko mēs varam darīt, lai mūsu dzīvē īstenotu līdzīgu laipnības paraugu?
- Kā mācības 1. sadaļā var mums palīdzēt būt laipniem un mīlošiem pret apkārtējiem?
- Kā jūs iespaido prezidenta Smita padoms 2. sadaļā? Kādēļ, pēc jūsu domām, mēs būsim par „labā virzītājspēku pasaulē”, ja ņemsim vērā šo padomu?
- Ko Jēzus Kristus ir izdarījis, lai „mācītu mums mīlēt citam citu”? (Skat. 3. sadaļu.) Kā mēs varam sekot Viņa piemēram?
- Pārrunājiet stāstu par zirgu Džūniju (skat. 4. sadaļu). Kādēļ, pēc jūsu domām, ir svarīgi „novērtēt un mīlēt cilvēkus tādus, kādi tie ir”? Ko mēs varam darīt, lai citos saskatītu labo pat tad, ja mēs cenšamies viņiem palīdzēt pārvarēt sliktus ieradumus?
- Ko jums nozīmē turēt baušļus Mateja 22:37–40? (Dažus piemērus skat. 5. sadaļā.) Kāpēc, turot šos baušļus, mēs dzīvojam „saskaņā ar visiem svētajiem likumiem”?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Ap. d. 17:28–29; Romiešiem 8:16–17; 1. Jāņa 4:18–21; Mosijas 2:17; 18:8–10; Moronija 7:45–48

Mācīšanas padoms

Apsveriet iespēju lūgt dalībniekiem izlasīt nodaļas apakšvirsrakstus un izvēlēties viņiem vai viņu ģimenei nozīmīgu evaņģēlija principu. Aiciniet viņus studēt prezidenta Smita mācības konkrētajā sadaļā, ieskaitot jautājumus, kuri attiecas uz tematu un kuri ir iekļauti nodaļas beigās. Tad aiciniet nodarbības dalībniekus dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies.

Atsauces

1. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10–11.
2. S. Perijs Li, „Church Expresses Devotions to President Smith”, *Church News*, 1956. g. 14. jūl., 2.
3. Conference Report, 1970. g. apr., 4–5.
4. Conference Report, 1920. g. okt., 53–55.
5. Conference Report, 1915. g. apr., 119–120.
6. Conference Report, 1968. g. apr., 12.
7. Conference Report, 1970. g. apr., 4.
8. „My Dear Young Fellow Workers”, *New Era*, 1971. g. janv., 4–5.
9. Conference Report, 1943. g. apr., 12.
10. Conference Report, 1920. g. okt., 59.

*Elders Džozefs Fildings Smits 1910. g. neilgi
pēc viņa ordinēšanas par apustuli*

Evaņģēlija sludināšana pasaulē

„Mēs esam nobaudījuši evaņģēlija augļus un zinām, ka tie ir labi, un mēs vēlamies, lai visi cilvēki saņemtu tās pašas svētības un to pašu garu, kas tik bagātīgi ir ticis izliets pār mums.”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Džozefs Fīldings Smits un viņa sieva Luija nebija pārsteigti, kad saņēma vēstuli no prezidenta Lorenco Snova, kurā Džozefam bija izteikts aicinājums kalpot pilnlaika misijā. Tolaik, Baznīcas agrīnajās dienās, laulāti vīrieši bieži kalpoja tālu no mājām. Tādēļ, kad 1899. gada 17. martā pienāca vēstule, aptuveni mēnesi pirms viņu kāzu pirmās gadadienas, Džozefs un Luija pieņēma šo aicinājumu ar ticību un drosmi, kas mijās ar skumjām, domājot par šķiršanos uz diviem gadiem.

Elders Smits kalpoja Anglijā, aptuveni 4700 jūdžu jeb 7600 kilometru attālumā no mājām. Viņš ar Luiju bieži sarakstījās, viens otram sūtot mīlestības un liecības apliecinājumu pilnas vēstules. Vienā no pirmajām eldera Smita vēstulēm Luijai viņš rakstīja: „Es zinu, ka darbs, kuram es esmu ticis aicināts, ir Dieva darbs, savādāk es šeit neuzturētos ne mirkli ilgāk, nē, es nebūtu aizbraucis no mājām. Taču es zinu — kamēr es šeit atrodos, mūsu laime ir atkarīga no manas uzticības. Man ir jāveic šis darbs lielā mērā mīlestības dēļ pret cilvēci, līdzīgi kā mūsu Glābējs cieta mūsu dēļ. . . . Es esmu mūsu Debesu Tēva rokās, un, ja es darišu Viņa gribu, Viņš gādās par mani un aizsargās mani. Debesu Tēvs būs ar tevi, kamēr es esmu prom, un gādās par tevi, un aizsargās tevi visās lietās.”¹

Elders Smits un viņa misijas pārinieki bija uzcītīgi Tā Kunga kalpi. Vienā no vēstulēm Luijai viņš stāstīja, ka ik mēnesi viņš ar citiem misionāriem izdala aptuveni 10 000 brošūru jeb izdales materiālu

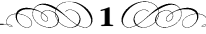
un apciemo aptuveni 4000 māju. Taču viņš turpināja savu stāstāmo ar mazāk iepriecinošu novērojumu: „Es nedomāju, ka viena vai vairāk par vienu no simts brošūrām tiek izlasīta.”² Laikā, kad elders Smits bija Anglijā, ļoti maz cilvēku pieņēma atjaunotā evaņģēlija vēstījumu. Viņa divu gadu kalpošanas laikā „viņam nebija neviena jaunpievērsta, nebija iespēju kristīt, lai gan viņš konfirmēja vienu jaunpievērsto”.³ Neredzot daudz sava darba augļu, viņš guva mierinājumu apziņā, ka veic Tā Kunga gribu un ka viņš palīdz sagatavot cilvēkus, kuri, iespējams, pieņems evaņģēliju vēlāk savā dzīvē.

Aptuveni divas nedēļas savas misijas laikā kopā ar citiem četriem misionāriem elders Smits atradās slimnīcā. Šie pieci elderi bija sasirguši ar bakām, tādēļ, lai novērstu slimības izplatīšanos, bija nepieciešams viņus nodalīt. Lai gan elders Smits izteicās, ka jutās, it kā atrastos „ieslodzījumā”, viņš un viņa pārinieki savās iespēju robežās centās sludināt evaņģēliju. Viņi pat dalījās evaņģēlijā ar slimnīcas personālu. Pēc pavadītā laika slimnīcā elders Smits pierakstīja savā dienasgrāmatā atmiņas par pieredzēto: „Mēs esam sadraudzējušies ar medmāsām un citiem, kas mūs apmeklēja, kad atradāmies „apcietinājumā”. Mēs esam daudzreiz runājuši ar apkārtējiem par evaņģēliju un arī esam atstājuši grāmatas lasīšanai. Kad mēs devāmies prom no slimnīcas, mēs nodziedājām dažas garīgās dziesmas, kas vēl bez citiem notikumiem aizkustināja klausītājus, jo, mums aizejot, viņu acīs bija asaras. Es domāju, ka mēs esam atstājuši labu iespaidu uz slimnīcā sastaptiem cilvēkiem, īpaši uz medmāsām, kas atzinās, ka mēs neesam tādi cilvēki, par kādiem viņi mūs uzskatīja un ka tagad viņi vienmēr mūs aizstāvēs.”⁴

Elders Smits pabeidza savu misiju 1901. gada jūnijā. Septiņdesmit gadus vēlāk viņš atgriezās Anglijā jau kā Baznīcas prezidents, lai prezidētu reģiona konferencē. Taču šoreiz tās sēklas, ko viņš un citi bija iesējuši, bija izdīgušas un izaugušas. Viņš priecājās, redzot, ka daudzi Lielbritānijas svētie apmeklē sanāksmes.⁵ Viņš teica: „Vairāki Ciānas stabi, Tam Kungam iesvētīts templis, ievērojams skaits bīskapiju un tabu ēku un panākumiem bagāts misionāru darbs — tas viss liecina, ka Baznīca Lielbritānijā ir labi nostiprināta. Un viņš teica, ka šāda Baznīcas izaugsme Lielbritānijā ir atspulgs tam, kas notiks visā pasaulē. Viņš paziņoja, ka evaņģēlijs ir visiem cilvēkiem

un ka „pirms Cilvēka Dēla Otrās atnākšanas Baznīca tiks izveidota visur: visās nācijās un visās pasaules vietās”.⁶

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Tikai mums ir atjaunotā evaņģēlija pilnība, un mēs vēlamies, lai visi cilvēki saņemtu tās pašas svētības.

Savā bezgalīgajā gudrībā un, lai izpildītu derības un dotos solījumus sendienu praviešiem, Tas Kungs šajās pēdējās dienās ir atjaunojis Sava mūžīgā evaņģēlija pilnību. Šis evaņģēlijs ir pestīšanas iecere. Tā bija iepriekš nolemta un izveidota apspriedē, kas bija Debesis pirms šīs pasaules radīšanas, un tā ir no jauna atklāta mūsdienās, lai visiem mūsu Tēva bērniem būtu iespēja saņemt glābšanu un svētības. . . .

Gandrīz sešsimt gadu pirms Kristus, proti, pirms Viņa atnākšanas — varenais pravietis Nefijs teica saviem ļaudīm: „. . . ir viens Dievs un viens Gans pār visu zemi.

Un pienāks laiks, kad Viņš pasludinās Sevi visām tautām.” (1. Nefija 13:41–42.)

Šī apsolījuma diena ir pienākusi. Šis ir norādītais laiks evaņģēlija sludināšanai visā pasaulē un laiks, kad celt Tā Kunga valstību katrā tautā. Katrā nācijā ir labi un taisnīgi cilvēki, kuri pieņems patiesību, kuri pievienosies Baznīcai un kuri kļūs par gaismu, lai rādītu ceļu saviem līdzcilvēkiem. . . .

. . . Evaņģēlijs ir domāts visiem cilvēkiem, un Tas Kungs sagaida, lai tie, kas to pieņem, dzīvotu saskaņā ar tā patiesībām un dalītos tajās savā dzimtajā valodā ar cilvēkiem savās valstīs.

Un tagad, pilni mīlestības un cieņas, mēs aicinām visus cilvēkus visās vietās pievērst uzmanību mūžīgās dzīves vārdiem, kas mūsdienās ir atklāti caur pravieti Džozefu Smitu un viņa sabiedrotajiem.

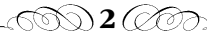
Mēs aicinām mūsu Tēva pārējos bērnus: „Nāciet pie Kristus un topiet pilnveidoti Viņā, un noraidiet [no sevis] jebkādu bezdievību.” (Moronija 10:32.)

Mēs aicinām viņus ticēt Kristum un Viņa evaņģēlijam, pievienoties Viņa Baznīcai un būt vienotiem ar Viņa svētajiem.

Mēs esam nobaudījuši evaņģēlija augļus un zinām, ka tie ir labi, un mēs vēlamies, lai visi cilvēki saņemtu tās pašas svētības un to pašu garu, kas tik bagātīgi ir ticis izliets pār mums.⁷

Es apzinos, ka ir labi un dievbijīgi cilvēki starp visām ticībām, reliģijām un konfesijām, viņi būs svētīti, un viņus atalgos par visu labo, ko tie dara. Taču tas nemaina patiesību, ka tikai šajā Baznīcā ir to likumu un priekšrakstu kopums, kas sagatavo cilvēkus būt visu svētību mantiniekiem Debesu mājās. Un tādēļ mēs sakām visiem labiem, godājamiem, taisnīgiem un dievbijīgiem cilvēkiem: paturiet visu labo, palieciet uzticīgi katrai patiesai mācībai un nāciet, un pieņemiet vēl vairāk gaismas un zināšanas, kuras Dievs, kurš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, atkal ir atvēlējis Saviem cilvēkiem.⁸

Es lūdzu, lai Dieva mērķi uz Zemes — gan Baznīcā, gan ārpus tās — piepildītos ātri, lai Viņš svētītu Savus uzticīgos svētos un lai to daudzo cilvēku sirdis, kuri meklē patiesību un kuru sirdis ir taisnas Tā Kunga priekšā, varētu kopā ar mums kļūt par atjaunotā evaņģēlija svētību pilnības mantiniekiem.⁹

Tā ir visu Baznīcas locekļu atbildība, un katram ir jāizmanto savs spēks, enerģija, līdzekļi un ietekme, lai sludinātu evaņģēliju.

Mēs esam dzirdējuši, ka ikviens no mums ir misionārs. Mēs visi esam iecelti, bet ne ar roku uzlikšanu; mums nav iedots īpašs aicinājums, mēs neesam atsevišķi izvēlēti, lai veiktu misionāra darbu, taču kā Baznīcas locekļi, kuri ir apsolījuši virzīt Jēzus Kristus evaņģēliju uz priekšu, mums ir jābūt misionāriem. Tā ir katra Baznīcas locekļa atbildība.¹⁰

No sirds, kas ir pilna ar mīlestību pret visiem cilvēkiem, es aicinu Baznīcas locekļus apgūt evaņģēliju un dzīvot saskaņā ar to, un pielietot savu spēku, enerģiju un līdzekļus, lai sludinātu evaņģēliju pasaulē. Mēs esam saņēmuši uzdevumu no Tā Kunga. Viņš ir devis dievišķas pilnvaras. Viņš ir pavēlējis, lai mēs nenogurstoši strādātu un dalītos ar pārējiem Viņa bērniem glābšanas patiesībās, kas ir atklātas caur pravieti Džozefu Smitu.¹¹

Mūsu uzdevums ir darīt visu, kas ir mūsu spēkos, lai dziedinātu un vestu pie grēku nožēlošanas tik daudzus mūsu Debesu Tēva

„Katrs cilvēks, kurš saņem šo evaņģēlija gaismu, kļūst par gaismu un celvedī visiem tiem, kurus viņam ir iespēja mācīt.”

bērnus, cik vien tas ir iespējams. . . . Šādus pienākumus Tas Kungs ir uzlicis Baznīcai — jo īpaši Baznīcas priesterības kvorumiem, tomēr tas ir arī katra cilvēka pienākums.¹²

Starp mums ir daudz lielisku un godīgu cilvēku, kuri nekad nav izmantojuši iespēju vai nekad nav pielikuši pūliņus, lai atrastu šīs brīnišķās patiesības, kas ir darītas zināmas caur Tā Kunga atklāsmēm. Viņi nedomā par šīm lietām, viņi dzīvo starp mums, viņi ir mūsu līdzcilvēki, un mēs ikdienā sastopamies ar viņiem. Viņi uzskata, ka mēs esam diezgan jauki cilvēki, taču savādi savos reliģiskajos uzskatos, un tādēļ tie nepievērš mūsu ticībai uzmanību, un tāpēc šis lieliskais misionāru darbs, kurš tagad tiek veikts Ciānu stabos, apvieno godīgus, uzticīgus cilvēkus šeit pat, starp tiem, kuri agrāk nav izmantojuši iespēju, kura, es uzskatu, viņiem ir bijusi, lai uzklausītu evaņģēliju.¹³

Mums, kas esam saņēmuši mūžīgā evaņģēlija patiesību, nevajadzētu samierināties ar neko mazāku par to, kas ir pats labākais, un pats labākais ir Tēva valstības pilnība. Paturot to prātā, es ceru un lūdzu, lai neviens no mums nepakluptu, nevilcinātos, nenovirzītos no taisnības ceļa, ko varētu izraisīt mūsu rīcība vai vārdi, bet mēs dzīvotu un būtu par taisnības piemēru visiem cilvēkiem.¹⁴

Ir jūtama ietekme, kas izstaro ne tikai no atsevišķiem cilvēkiem, bet arī no Baznīcas kopumā. Es esmu pārliecināts, ka mūsu panākumi pasaulē ir pārsvarā atkarīgi no svēto attieksmes. Ja mēs būsim pilnībā vienoti vārdos, darbos un mūsu rīcībā, ja mēs milēsim patiesības vārdus un ja mēs dzīvosim saskaņā ar tiem, kā Tas Kungs to sagaida no mums, tad gan vienas šādas vienotas grupas, gan visu Pēdējo dienu svēto draudžu izstarotā ietekme visā pasaulē būs nepārprotama. Kaut vairāk godīgu vīriešu un sieviešu tiktu pievērsti, jo Tā Kunga Gars mums sagatavo ceļu. Ja viņi, šie cilvēki, turēs Tā Kunga baušļus, tā būs kā jauda, spēks un ietekme, kas vājinās pretestību un sagatavos cilvēkus saņemt mūžīgā evaņģēlija gaismu. Ja mēs izvēlamies neturēt Dieva baušļus, mēs paši par to atbildēsim, un tā sekas ir baisas.

Kā gan es jutīšos vai jūs jutīsities, kad stāvēsim Dieva soģa krēsla priekšā un kāds vainos mani vai jūs, sakot: „Ja tas nebūtu šis vīrieša vai tās grupas rīcības dēļ, es būtu pieņēmis patiesību, taču es neapzinājos patiesību, jo, lai gan viņi sludināja, ka tiem ir zināšanas par evaņģēliju, viņi paši nedzīvoja saskaņā ar to.”¹⁵

Tas Kungs ir teicis — ja mēs strādāsim visas savas dienas un atvedīsim kaut vienu dvēseli, cik liels būs mūsu prieks ar viņu [skat.M&D 18:15]; no otras puses, cik lielas būs mūsu bēdas un mūsu nosodījums, ja mūsu rīcības dēļ mēs būsim vienu dvēseli aizveduši prom no šīs patiesības.¹⁶

Pēdējo dienu svētie visur, kur tie atrodas, ir un viņiem vajadzētu būt par gaismu pasaulei. Evaņģēlijs ir gaisma, kas spīd tumsā, un katrs cilvēks, kurš saņem šo evaņģēlija gaismu, kļūst par gaismu un ceļvedi visiem tiem, kurus viņam ir iespēja mācīt.

Jūsu atbildība . . . ir būt par īsteniem šī darba patiesības un dievišķības lieciniekiem. Mēs ceram, ka jūs dzīvosit saskaņā ar evaņģēliju

un gādāsīt par savu glābšanu, un citi, redzot jūsu labos darbus, sāks godāt mūsu Tēvu Debesīs [skat. Mateja 5:16].¹⁷

3

Baznīcai ir nepieciešams vairāk misionāru, kas dotos Tā Kunga uzdevumā.

Mums ir vajadzīgi misionāri. . . . Lauks ir liels un pļaujamā daudz, taču strādnieku ir maz [skat. Lūkas 10:2]. Kā arī lauks ir balts un jau gatavs pļaujai [skat. M&D 4:4]. . . .

. . . Mūsu misionāri dodas sludināt. Nekāds spēks nespēj viņus apturēt. To ir mēģinājuši darīt. Lielas pūles darba apturēšanā tika pieliktas evaņģēlija sludināšanas sākumā, kad bija tikai daži misionāri, taču tas netraucēja šī darba attīstībai. Tagad šo darbu nav iespējams apturēt. Tam ir jāvirzās un tas virzīsies uz priekšu, lai Zemes iedzīvotājiem būtu iespēja nožēlot grēkus un saņemt piedošanu par saviem grēkiem, un ienākt Dieva Baznīcā un valstībā vēl pirms apsoltās pēdējās ļauno iznīcināšanas. . . .

Šie misionāri, kas pamatā ir jauni vīrieši, dodas sludināt glābšanas vēsti, vēl neapguvuši pasaules mācības, un spēj apmulsināt gudros un varenos, jo viņiem ir patiesība. Viņi sludina šo evaņģēliju, un tie, kuri ir godīgi un patiesi, sadzird šo vēstījumu, nožēlo savus grēkus un pievienojas Baznīcai.¹⁸

Mēs ceram pieredzēt dienu, kad katram cienīgam un sagatavotam Pēdējo dienu svēto jaunietim būs tā privilēģija doties Tā Kunga uzdevumā, lai būtu par patiesības liecinieku pasaules valstīs.

Mums šobrīd ir daudz — un būtu noderīgi daudz vairāk — uzticīgu un pieredzējušu laulāto pāru šajā dižajā misionāru uzdevumā, un mēs ceram, ka tie, kuri ir cienīgi un sagatavoti, iekārtos savu dzīvi tā, lai varētu atsaukties aicinājumam sludināt evaņģēliju, un prasmīgi veikis visus savus pienākumus.

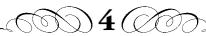
Šajā darbā piedalās arī māsas, un mēs varam aicināt daudzas no viņām, taču māsām nav tāda atbildība sludināt evaņģēliju, kāda ir brāļiem. Attiecībā uz māsām, mēs visvairāk uzsveram nepieciešamību noslēgt pienācīgas laulības Tā Kunga tempļos.

„Mēs uzteicam visus, kuri droširdīgi veic diženo misionāru darbu.”

Mēs aicinām Baznīcas locekļus finansiāli palīdzēt, atbalstīt misionāru darbu un devīgi ziedot no saviem līdzekļiem, tādējādi veicinot evaņģēlija sludināšanu.

Mēs uzteicam visus, kuri droširdīgi veic diženo misionāru darbu. Džozefs Smits ir teicis: „Pēc visa, kas ir sacīts, lielākais un svarīgākais pienākums ir sludināt evaņģēliju.”¹⁹

**Mums ir jāsludina glābšanas mācības tā, kā tās
ir pierakstītas Svētajos Rakstos, — vienkārši
un skaidri, un saskaņā ar Gara vadību.**

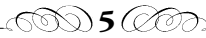
Ši laikmeta agrīnajās dienās Tas Kungs uzrunāja visus, kuri ir aicināti Viņa kalpošanā: „Lai katrs cilvēks varētu runāt Dieva, Tā Kunga, tieši pasaules Glābēja, Vārdā; . . . lai Mana evaņģēlija pilnība varētu tikt pasludināta no vājajiem un vienkāršajiem uz pasaules galiem, un ķēniņu un valdnieku priekšā.” (M&D 1:20, 23.)

Tiem, kuri ir aicināti „iet uz priekšu sludināt” Viņa evaņģēliju, un visiem šīs Baznīcas „elderiem, priesteriem un skolotājiem” Viņš ir

teicis, ka tiem „ir jāmaca Mana evaņģēlija principi, kas ir Bībelē un Mormona Grāmatā”, un no citiem Rakstiem saskaņā ar to, kā „viņus vada Gars”. (Skat. M&D 42:11–13.)

Kā Tā Kunga pārstāvji — mēs neesam ne aicināti, ne pilnvaroti mācīt pasaules filozofiju mācības vai arī spekulatīvas mūsdienu zinātnes teorijas. Mūsu uzdevums ir sludināt evaņģēlija mācības glābšanai, to darot *skaidri* un vienkārši, kā tās ir atklātas un pierakstītas Svētajos Rakstos.

Norādot, ka evaņģēlija principi, kas atrodami Baznīcas pamatrakstos, mums ir jāmaca saskaņā ar Gara vadību, Tas Kungs nāca klajā ar būtisku paziņojumu, kas nosaka to, kā cilvēkiem būtu jāmaca Viņa evaņģēlijs: „Un Gars tiks dots jums ar ticības lūgšanu; un, ja jūs nesaņemsit Garu, jūs nemācīsīt.” (M&D 42:14.)²⁰

Evaņģēlijs ir vienīgā pasaules cerība, vienīgais veids, kas nesīs zemei mieru.

Vai jūs zināt, kas ir lielākais spēks jeb virzītājspēks, ar kura starpniecību visā pasaulē tiktu nodrošināts pastāvīgs miers virs zemes? Uzdevis jautājumu, es pats uz to atbildēju, vismaz izteikšu savu viedokli, neko nebilstot par citiem iespējamajiem veidiem. Pasaules lielākais virzītājspēks ir svētās priesterības spēks, un tas ir Pēdējo dienu svētajiem. Tas Kungs jau no paša sākuma sūtīja pasaulē elderus, pavēlot tiem uzrunāt cilvēkus, sakot: „Nožēlojiet grēkus un nāciet uz Ciānu. Ticiet Manam evaņģēlijam, un jums būs miers.”

Miers, protams, nāks, pateicoties taisnīgumam, taisnībai, Dieva žēlastībai un pateicoties Viņa dotajam spēkam, kas aizskars mūsu sirdis un radīs mūsos mīlestību citam pret citu. Mūsu pienākums tagad ir paziņot par šīm patiesībām visiem cilvēkiem un aicināt viņus nākt uz Ciānu, kura ir par paraugu — miera paraugu —, lai saņemtu Tā Kunga nama svētības un Viņa Svētā Gara ietekmi, kuru šeit izjūtam. Un es vēlos jums pateikt, ka mēs paši, ja vien kalposim Tam Kungam, būsime brīnišķīgs spēks, lai nodibinātu pasaulē mieru.

Mēs labprāt atbalstām un iedrošinām visu, kas pasaulē veicina labo. Mēs atbalstām visu, kas pasaulei nes mieru, taču neaizmirsīsim patiesību, ka mums, Pēdējo dienu svētajiem, ja mēs apvienosimies kopā un būsime vienoti kalpošanā Tam Kungam, un sludināsim visā

pasaulē mūžīgās dzīves vārdus, pēc manām domām, būs lielāka ietekme, lai nodibinātu pasaulē mieru kā jebkam citam. Es pilnībā piekritu izteiktajai domai, ka Tas Kungs izmanto daudzas cilvēku grupas; Viņa darbs nav ierobežots tikai Pēdējo dienu svētajiem, jo Viņš ir aicinājis daudzus ārpus Baznīcas un ir devis tiem spēku, un ir tos iedvesmojis darīt Viņa darbu. . . . Tomēr, mani brāļi un māsas, neaizmirsīsim patiesību, ka šeit, uz Zemes, mēs esam visa labā virzītājspēks un caur mums tiek sludināta patiesība un nodibināts miers starp nācijām, ģimenes locekļiem, valodām un cilvēkiem. . . . Mūsu uzdevums vienmēr ir bijis un ir sludināt: „Nožēlojiet grēkus, jo debesu valstība ir tuvu.” [Skat. M&D 33:10.]

Mums ir jāturpina, līdz visi taisnīgie būs sapulcināti, līdz visi cilvēki tiks brīdināti, līdz visiem tiem, kuri labprāt uzklausītu, būtu iespēja dzirdēt, un tiem, kuri neieklausītos, arī dzirdētu, jo Tas Kungs ir paziņojis, ka nebūs nevienas dvēseles, kas nedzirdēs [skat. M&D 1:2], jo Viņa vārdi izplatīsies vai nu caur elderiem, vai kādā citā veidā, tam nav nozīmes, bet Viņa noliktajā laikā Viņš taisnīgi pasteidzinās Savu darbu; Viņš pasludinās Savu patiesību, un Viņš nāks un valdīs uz Zemes.²¹

Mēs cienām mūsu Tēva bērnus no visām ticībām, reliģijām un konfesijām, un mums nav citas vēlmes, kā vien redzēt, ka viņi saņem vēl vairāk gaismas un zināšanu, ko mēs caur atklāsmēm esam saņēmuši, un lai viņi kopā ar mums saņem atjaunotā evaņģēlija lielās svētības.

Taču mums ir pestīšanas iecere; mēs vadām evaņģēliju, un evaņģēlijs ir vienīgā pasaules cerība, vienīgais veids, kas nesīs zemei mieru un izlabos katrā tautā pastāvošo netaisnību.²²

Mēs zinām: ja cilvēkiem būs ticība Kristum, ja tie nožēlos savus grēkus, noslēgs kristību derību, apsolut turēt Viņa baušļus, un tad saņems Svēto Garu ar roku uzlikšanu no kāda, kurš ir aicināts un kuram ir šādas pilnvaras, un tad, ja no tā brīža viņi patiesi turēs baušļus, — tie iemantos mieru šajā dzīvē un mūžīgo dzīvi nākamajā [skat. M&D 59:23].²³

Nekas cits nepalīdzēs atrisināt pasaules problēmas — kā vien Tā Kunga, Jēzus Kristus, evaņģēlijs. Mūsu cerību — iegūt mieru, laicīgu un garīgu labklājību, un galu galā iemantot Dieva valstību, mēs

varam rast tikai iekš un caur atjaunoto evaņģēliju. Nav neviena cita darba, kurā mēs varētu iesaistīties, kas būtu svarīgāks par evaņģēlija sludināšanu un Baznīcas un Dieva valstības celšanu uz Zemes.²⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Apdomājiet, kā Džozefs Fildings Smits reaģēja uz izaicinājumiem, kurus pieredzēja kā pilnlaika misionārs (skat. „No Džozefa Fildinga Smita dzīves”). Kā viņa piemērs varētu ietekmēt jūsu kalpošanu Baznīcā?
- Apdomājiet „evaņģēlija augļu” nobaudīšanas svētību (1. sadaļa). Domājiet par cilvēkiem, ar kuriem jūs varētu dalīties šajos „augļos”.
- Kā prezidenta Smita vārdi 2. sadaļā palīdz mums dalīties evaņģēlijā ar citiem?
- Prezidents Smits teica, ka Baznīcai ir nepieciešams vairāk pilnlaika misionāru, ieskaitot „laulātos pārus” (3. sadaļa). Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu jauniešiem sagatavoties kalpot? Ko jūs varat darīt, lai sagatavotu sevi kalpošanai?
- Kādā veidā mūsu vārdi un rīcība var atspoguļot evaņģēlija skaidrību un vienkāršību? (Skat. 4. sadaļu.) Vai jums ir pieredze, kad Svētais Gars jūs ir vadījis šādā veidā?
- Kuras mācības 5. sadaļā jūs iedvesmo visvairāk? Kādas ir jūsu sajūtas, domājot par dalīšanos ar „vienīgo pasaules cerību, vienīgo veidu, kas nesīs zemei mieru”?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mateja 24:14; Marka 16:15; 1. Nefija 13:37; 2. Nefija 2:6–8; 3. Nefija 12:13–16; M&D 1:17–24; 4; 50:13–14; 88:81; 133:57–58

Mācīšanas padoms

Kad viens cilvēks skaļi lasa prezidenta Smita mācības, aiciniet citus nodarbības dalībniekus „klausīties un atrast noteiktus principus vai domas. Ja tekstā ir neparasti vai sarežģīti vārdi vai frāzes, pirms lasīšanas tos paskaidrojiet. Ja kādam no grupas ir grūtības ar lasīšanu, lūdziet to darīt brīvprātīgi, nevis visiem pēc kārtas” (*Teaching, No Greater Call*, [1999], 56).

Atsauces

1. Džozefs Fildings Smits, Luija Šērtlifa Smita, Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 114–115.
2. Džozefs Fildings Smits, Luija Šērtlifa Smita, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 102.
3. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
4. Džozefa Fildinga Smita dienasgrāmatas ieraksts, 1901. g. 30. apr., Baznīcas Vēstures bibliotēka; pieturzīmju un lielo burtu lietojums standartizēts.
5. Skat. Conference Report, Lielbritānijas reģiona Vispārējā konference, 1971. g., 85.
6. Conference Report, Lielbritānijas reģiona Vispārējā konference, 1971. g., 176.
7. „I Know That My Redeemer Liveth”, *Ensign*, 1971. g. dec., 26–27.
8. „A Witness and a Blessing”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 109–110.
9. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 4.
10. *Take Heed to Yourselves*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., (1966), 27–28.
11. Conference Report, 1970. g. okt., 5–6.
12. Conference Report, 1944. g. apr., 50; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:308.
13. Conference Report, 1921. g. apr., 42.
14. Conference Report, 1923. g. apr., 139.
15. Conference Report, 1933. g. okt., 62–63.
16. Conference Report, 1951. g. apr., 153.
17. Conference Report, Lielbritānijas reģiona Vispārējā konference, 1971. g., 176.
18. Conference Report, 1953. g. apr., 19–20.
19. In Conference Report, 1970. g. okt., 7; skat. arī *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 328.
20. Conference Report, 1970. g. okt., 5.
21. Conference Report, 1919. g. okt., 89–90.
22. „To the Saints in Great Britain”, *Ensign*, 1971. sept., 3–4.
23. Conference Report, 1970. g. okt., 7.
24. „Counsel to the Saints and to the World”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 27.

Lūgšana — bauslis un svētība

*„Tikai dažas lietas dzīvē ir tikpat svarīgas
kā sazināšanās ar Dievu lūgšanā.”*

No Džozefa Fīldinga Smīta dzīves

Prezidents Džozefs Fīldings Smīts mācīja, ka mums vajadzētu padarīt lūgšanas garu par „daļu no mūsu būtības”.¹ Viņš parādīja šī principa priekšzīmi pēc tā, kā viņš dzīvoja un lūdza, — vienatnē, kopā ar ģimenes locekļiem un publiski.

Pēc pirmās sievas Lūijas nāves viņš pierakstīja savu dziļi izjusto lūgumu dienasgrāmatā, sniedzot ieskatu savās personīgajās lūgšanās: „Ak, mans Tēvs Debesīs, palīdzi man, es lūdzu Tev, kaut es varētu dzīvot tā, lai es būtu cienīgs sastapt viņu atkal mūžīgā godībā, būt atkal ar viņu savienots, lai nekad nešķirtos caur neskaitāmajiem mūžības gadiem. Palīdzi man būt pazemīgam, uzticēties Tev. Sniedz man gudrību un zināšanas par debesu lietām, lai es varētu iegūt spēku pretoties visam ļaunajam un palikt nelokāms Tavā *patiesībā*. Ak, Kungs, palīdzi man, piešķir man mūžīgo dzīvi Savā valstībā. Vadi manus soļus taisnīgumā, sniedz man Savu Svēto Garu. Palīdzi man izaudzīnāt manus dārgos bērniņus, lai viņi varētu palikt šķīsti un neaptraipīti visas dzīves garumā, un, kad mēs būsim pabeiguši savu dzīvi šeit, ņem mūs pie sevis celestiālajā valstībā, to mēs Tev lūdzam. Mūsu Glābēja vārdā, lai tā būtu, amen.”²

Prezidenta Smīta dēls Džozefs, jaun., pastāstīja par kādu neaizmirstamu lūgšanu, kuru prezidents Smīts sniedza, kad viņi abi bija mājupceļā uz Soltleiksitiju, braucot no Jūtas štata austrumiem. Viņi „tika ierauti stīprās lietusgāzēs un nogriezās uz nepareizā ceļa”, nonākot līdz vietai ar nosaukumu „Indiānas kanjons”. „Lietusgāzes pieņēmas spēkā, ceļš kļuva tik dubļains un slidens, ka pa to bija ne vien bīstami, bet pat neiespējami braukt tālāk. Stīpra lietus migla pārklāja aizu netālu no dubļainā ceļa, mašīnas pasažieri — jaunais

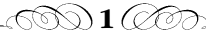
*„Vecāku pienākums ir mācīt saviem bērniem lūgt,
tiklīdz viņi sāk saprast apkārt notiekošo.”*

Džozefs, jaun., un dr. Deivids E. Smits — centās pastumt un nostabilizēt mašīnu, baidīdamies, ka tā noslīdēs dziļajā kanjonā. Riteņi sāka dubļos spolēt, un galu galā mašīna bija iestigusī. . . . Džozefs atceras savu tēvu sakām: „Mēs izdarījām visu, ko varējām. Lūgsim To Kungu.” Viņš nolieca savu galvu lūgšanā, lūdzot Tam Kungam, lai Viņš varētu sagatavot ceļu tam, lai viņš varētu izlabot savu kļūdu un izkļūt no bīstamā kanjona, un turpināt ceļu mājup. Viņš teica Tam Kungam, ka viņam ir svarīgas darīšanas kārtojamas nākamajā dienā, un ir ļoti svarīgi, lai viņš nokļūtu atpakaļ Soltleiksitiņā. Brīnumainā kārtā lietusgāzes mitējās, uznāca vējš, kas nosusināja ceļu tieši tik daudz, lai viņi beidzot varētu atgriezties uz lielceļa. Tiklīdz viņi bija sasnieguši stingrāku zemi, lietusgāzes atsākās, apstādinot satiksmi uz vairākām stundām tuvējā apkārtnē. Braucot gar Provo kanjonu, pa ceļam uz Soltleiksitiņu, pavadot ceļā daudzas neplānotas stundas, viņus apstādināja lielceļa policists, vaicādams, no kurienes viņi brauc. Kad viņi pateica, ka ir izbraukuši cauri Indiānas kanjonam, policists teica: „Tas nav iespējams! Tiek ziņots, ka visi tilti tajā apkārtnē ir aizskaloti.” Viņiem par pārsteigumu, nākamās dienas avīzes virsraksti vēstīja, ka tajā apkārtnē, no kuras viņi izglābās, bija iestigušas ap 200 mašīnu.”³

Kalpojot 62 gadus par apustuļi, prezidents Smits teica daudzus sprediķus, kas ietvēra arī publiskās lūgšanas, kurās viņš lūdza debesu svētības Baznīcas locekļiem un cilvēkiem visā pasaulē. Piemēram, savā pirmajā Vispārējā konferencē — kā Baznīcas prezidents — viņš lūdza: „Es lūdzu, lai Dievs, mūsu Debesu Tēvs, atvērtu debesu logus un liktu brīnišķīgajām un mūžīgām svētībām nākt pār visiem Viņa zemes bērniem, kas uzlabotu viņu apstākļus laicīgā un garīgā ziņā.”⁴

Prezidenta Smita lūgšanas atklāj viņa liecības dziļumu un viņa mīlestību pret savu Tēvu Debesīs un Glābēju. Prezidents Boids K. Pekers, kas tika aicināts kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā tad, kad Džozefs Fildings Smits bija Baznīcas prezidents, teica: „Dzirdēt prezidentu Džozefu Fildingu Smitu lūdzam bija īpaša pieredze. Pat tad, kad viņam bija pāri deviņdesmit gadiem, viņš lūdza par to, lai varētu „turēt savas derības un saistības, un izturēt līdz galam.”⁵

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Mums ir pavēlēts tuvināties Debesu Tēvam lūgšanā.

Tā ir Tā Kunga pavēle, ka mums Viņš ir pastāvīgi jāmeklē paze-mīgā lūgšanā. Kad Glābējs bija kopā ar Saviem apustuļiem, Viņš tos mācīja, kā lūgt, un Viņš viņiem rādīja priekšzīmi, bieži lūdzot Savu Tēvu. Tā kā tā ir pavēle no Tā Kunga, tad mēs varam būt droši par to, ka lūgšana ir taisnīga rīcība, un, kad mēs lūdzam To Kungu, tas ir jādara pazemības un godbijības garā. . . .

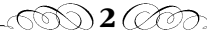
. . . Vecāku pienākums ir mācīt saviem bērniem lūgt, tiklīdz viņi sāk saprast apkārt notiekošo. Ļaujiet viņiem izveidot ieradumu tuvināties savam Tēvam debesīs un saprast, kāpēc ir jālūdz. Ja šis ieradums tiek izveidots bērnībā, tas var saglabāties brieduma gados, un vīrietis vai sieviete, kas patiesi lūdz To Kungu un pateicas par svētībām, var sagaidīt to, ka Tas Kungs viņus neatstās grūtā brīdī.⁶

Es prātoju, vai mēs jēlkad apstājamies un padomājam par to, kādēļ Tas Kungs mums ir prasījis lūgt. Vai Viņš aicināja mūs lūgt, jo vēlas, lai mēs kristu ceļos un Viņu pielūgtu? Vai tas ir galvenais iemesls? Es tā nedomāju. Viņš ir mūsu Debesu Tēvs, un mums ir ticis pavēlēts Viņu pielūgt un lūgt Viņa Miļotā Dēla, Jēzus Kristus, vārdā. Taču Tas Kungs var iztikt bez mūsu lūgšanām. Viņa darbs virzīsies uz priekšu neatkarīgi no tā, vai mēs lūgsim, vai ne. . . . Lūgšana ir nepieciešama *mums*, nevis Tam Kungam. Viņš zina, kā vadīt Savu darbu un kā par to parūpēties bez mūsu palīdzības. Mūsu lūgšanu mērķis nav pateikt Viņam, kā padarīt Viņa darbu. Ja mēs domājam šādi, tad, protams, ka tās ir kļūdainas domas. Mēs skaitām savas lūgšanas pašu labumam, lai stiprinātu sevi, rastu spēku un drosmi un lai palielinātu savu ticību Viņam.

Lūgšana ir kas tāds, kas dara dvēseli pazemīgu. Tā paplašina mūsu sapratni; tā rosina mūsu domāšanu. Tā ved mūs tuvāk mūsu Tēvam debesīs. Mums nepieciešama Viņa palīdzība — par to nav šaubu. Mums nepieciešama Viņa Svētā Gara vadība. Mums nepieciešams zināt, kādi principi mums ir doti, ar kuru palīdzību mēs varētu atgriezties Viņa klātbūtnē. Mums nepieciešams, lai mūsu prātus rosina Viņa sniegtā iedvesma, un tādēļ mēs Viņu lūdzam, lai Viņš mums palīdz dzīvot tā, ka uzzinām Viņa patiesību un spējam

staigāt Viņa gaismā, lai varētu uzticībā un paklausībā atgriezties Viņa klātbūtnē.⁷

Tikai dažas lietas dzīvē ir tikpat svarīgas kā sazināšanās ar Dievu lūgšanā. Tas Kungs ir pārvilcis pāri mūsu prātiem aizmirstības plīvuru, lai mēs neatcerētos Viņu un mūsu radniecīgās attiecības ar Viņu pirmslaicīgajā dzīvē. Lūgšana ir saziņas ceļš, kuru Viņš mums ir nodrošinājis, lai ar Viņu atkal sazinātos. Tādējādi viens no galvenajiem uzdevumiem mūsu laicīgajā pārbaudes laikā ir iemācīties saglabāt lūgšanas garu savās sirdīs, lai tad, kad Tas Kungs vēlas mūs uzrunāt, mēs sadzirdētu Viņa balsi savās dvēselēs.⁸

Ikviens brīdis ir labs lūgšanai.

„Un pavēli Es dodu tiem (vecākiem Ciānā): Ka tas, kas neievēro savas lūgšanas Tā Kunga priekšā noteiktajā laikā, lai tas tiek pieminēts Manu ļaužu soģa priekšā.” [M&D 68:33.]

Man nešķiet, ka mēs esam lasījuši šo pantu no Mācības un Derībām pietiekami bieži, un es dažreiz aizdomājos par to, vai mēs apzināmies, cik nozīmīga patiesībā ir šī pavēle. Neviena cilvēks nevar saglabāt Tā Kunga Garu, ja vien viņš nelūdz. Neviena cilvēks nevar iegūt iedvesmu no Svētā Gara, ja vien viņam sirdī nav vēlēšanās lūgt. . . .

Tagad es gribētu pakavēties kādu laiku pie šīs rakstvietas. . . . Kad ir īstais lūgšanas brīdis?

Daži no mums, iespējams, domā, ka īstais lūgšanas brīdis ir, pieceļoties no rīta un pirms došanās gulēt vakarā, kad mūsu darbs ir padarīts, un ka nav cita laba brīža, lai lūgtu. Taču es saku, un man ir labi argumenti tam, ka ikviens brīdis ir labs lūgšanai. Ļaujiet jums par to palasīt. Jūs zināt, ka man patīk pierādīt to, ko es saku; man patīk sniegt pierādījumus, kas apliecina manus vārdus, un es nelūdzu cilvēkiem pieņemt to, ko saku, ja vien tas nav pilnīgā saskaņā ar to, ko tieši vai caur Saviem praviešiem ir teicis Tas Kungs. Mormona Grāmatā mēs lasām [Amuleka] vārdus nabadzīgajiem zoramiešiem, kas bija atkrituši no patiesības, padzīti no savām sinagogām nabadzības dēļ, un, domādami, ka viņi var lūgt tikai pa vienam pēc

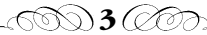
Amuleks, kas šeit attēlots kopā ar Almu, mudināja cilvēkus, sacīdams: „Piesauciet Viņu [To Kungu], lai apžēlojas; jo Viņam ir spēks izglābt.” (Almas 34:18.)

kārtas uzkāpjot uz rameumptoma, tā dēvējot paaugstinājumu [skat. Almas 31:12–23], viņi nezināja, ko darīt. [Amuleks] viņiem mācīja:

„Jā, piesauciet Viņu, lai apžēlojas; jo Viņam ir spēks izglābt. Jā, pazemojieties un turpiniet lūgt Viņu. Piesauciet Viņu, kad esat savos laukos, jā, par visiem saviem ganāmpulkiem. Piesauciet Viņus savos namos, jā, par visu savu saimi, rītā, pusdienā un vakarā. Jā, piesauciet Viņu pret jūsu ienaidnieku spēku. Jā, piesauciet Viņu pret velnu, kas ir visas taisnības ienaidnieks. Piesauciet Viņu par ražu savos laukos, lai jums tur labi veiktos. Piesauciet par savu lauku ganāmpulkiem, lai tie pieaugtu. Bet tas vēl nav viss; jums ir jāizlej savas dvēseles savos kambaros un savās slēptuvēs, un savos tukšnešos. Jā, un, kad jūs nepiesaucat To Kungu, lai jūsu sirdis ir pilnas, nepārtraukti vēršoties lūgšanā pie Viņa par jūsu labklājību

un arī par to labklājību, kuri ir ap jums. Un tad lūk, mani mīļie brāļi, es saku jums, nedomājiet, ka tas ir viss; jo, kad jūs to visu būsit darījuši, ja jūs novērsīsities no trūcīgā un kailā, un neapmeklēsiet slimo un nomocīto, un ja jūs nedosit no savas mantas, kas jums būs, tam kam trūkst — es saku jums, ja jūs nedarīsīt kādu no šīm lietām, lūk, jūsu lūgšanas ir veltas un nedod jums neko, un jūs esat kā liekuļi, kas noliedz ticību.” [Almas 34:18–28.]

Manuprāt, šī ir lieliska mācība, un es to nolasīju, lai palīdzētu jums saprast un atcerēties, kad ir labs lūgšanas brīdis. No rīta, pirms ģimene pašķiras, ir labs lūgšanas brīdis. Ir labs brīdis lūgšanai, kad ģimene sapulcējas pie galda pirms brokastu ēšanas, ļaujot ģimenes locekļiem pēc kārtas noskaidrot lūgšanas. Šāds ir labs lūgšanas brīdis. Tirgotājam labs lūgšanas brīdis ir no rīta, kad viņš dodas uz darba vietu pirms savu preču tirgošanas uzsākšanas. Gana lūgšanas laiks ir tad, kad viņš ir kopā ar saviem ganāmpulkiem, tos pieskatot. Zemnieka lūgšanas laiks ir tad, kad viņš dodas ar arklus uz lauka, kad dodas sēt savu labību un kad dodas ievākt ražu. Un, ja cilvēks lūgs, kā viņam tiek pavēlēts šajos pantos, ko es nolasīju, tad viņš noteikti tiks uzskatīts par taisnīgu, turot Tā Kunga baušļus visos veidos.⁹

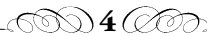

3

Visam tam, ko mēs darām, vajadzētu būt saskaņā ar to, ko mēs sakām savās lūgšanās.

Mums nevajadzētu lūgt tikai ar savām lūpām, bet gan katrā mūsu rīcībā, mūsu sarunās, visās lietās, ko apņemas, mums būtu jācenšas rīkoties atbilstoši tam, ko sakām savās lūgšanās, un mums jābūt saskaņā ar domām, ko izklāstām Tam Kungam savos ikdienas lūgumos pēc svētībām.¹⁰

Vai mums ir lūgšanas gars? Vai mēs esam to padarījuši par daļu no savas būtības? Vai mēs sazināties ar savu Debesu Tēvu caur Svēto Garu vai tomēr ne?¹¹

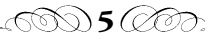
4

Savās lūgšanās mums vajadzētu izliet savas dvēseles pateicībā.

Mums vajadzētu ļoti rūpīgi caur lūgšanām attīstīt pateicības garu. Es ticu, ka viens no lielākajiem grēkiem, kurā mūsdienās ir

vainojami zemes iedzīvotāji, ir nepateicības grēks; viņi neatzīst To Kunga un Viņa tiesības valdīt un vadīt.¹²

Savās lūgšanās mums vajadzētu izliet savas dvēseles pateicībā par dzīvi un pastāvēšanu, par Dieva Dēla Izpirkšanas upuri, par glābšanas evaņģēliju, par Džozefu Smitu un vareno Atjaunošanas darbu, kas tika īstenots caur viņu. Mums vajadzētu atpazīt Tā Kunga roku visās lietās un pateikties Viņam par visām lietām — kā laicīgajām, tā garīgajām.¹³

Mums vajadzētu paust Debesu Tēvam visas mūsu taisnīgās vēlmes.

Mums vajadzētu lūgt [Debesu Tēvam] ticību un godprātīgumu, ikvienu dievišķo īpašību, slavu un panākumus Viņa darbam, Svētā Gara vadību un glābšanu Viņa valstībā. Mums vajadzētu lūgt par mūsu ģimenēm, par sievietēm un bērniem, par ēdienu, pajumti un apģērbu, par mūsu darba rūpēm un par visām mūsu taisnīgajām vēlmēm.¹⁴

Es lūdzu, lai mums un visiem cilvēkiem tiktu sniegtas debesu svētības.

Kaut debesis izlietu taisnību un patiesību pār visu pasauli!

Kaut katram cilvēkam visā pasaulē būtu dzirdīgas ausis, lai viņi varētu pievērst uzmanību patiesības un gaismas vārdiem, kas nāk no Tā Kunga kalpiem!

Kaut Tā Kunga griba tiktu steidzīgi piepildīta starp visiem cilvēkiem katrā tautā!

Es lūdzu par Baznīcas locekļiem, kas ir Visuaugstā svētie, lai viņi tiktu stiprināti savā ticībā, lai taisnīgās vēlmes viņu sirdīs pieaugtu un lai viņi varētu gādāt par savu glābšanu ar bailēm un trīsām Tā Kunga priekšā [skat. Filipiešiem 2:12; Mormona 9:27].

Es lūdzu par labajiem un taisnīgajiem cilvēkiem visā pasaulē, lai viņi varētu tikt vadīti meklēt patiesību, atbalstītu katru patiesu principu un sekmētu brīvību un taisnīgumu.

Šajos grūtajos un sarežģītajos laikos es lūdzu, lai patiesā gaisma, kas apgaismo katru cilvēku, kurš nāk pasaulē, vadītu visus cilvēkus

[skat. Jāņa 1:9; M&D 93:2], un lai tādējādi viņi iegūtu gudrību to problēmu risināšanai, kas ir pārbaudījums visai cilvēcei.

Es stipri lūdzu žēlsirdīgo Tēvu, lai viņš izlietu Savas svētības pār visiem cilvēkiem — veciem un jauniem, tiem, kam ir iemesls sērot, tiem, kas ir izsalkuši un trūcīgi, tiem, kas atrodas nelaimīgos apstākļos un neveselīgā vidē, un visiem tiem, kam ir nepieciešams atbalsts, palīdzība un gudrība, lai viņi saņemtu visas labās un brīnišķīgās lietas, kuras tikai Viņš var dod.

Tāpat kā jūs visi, es izjūtu mīlestību, bažas un līdzjūtību pret mūsu Tēva bērniem visā pasaulē, un es lūdzu, lai uzlabotos viņu apstākļi — kā laicīgie, tā garīgie. Es lūdzu, lai viņi varētu nākt pie Kristus un mācīties no Viņa, un uzņemties Viņa jūgu, un gūt mieru savām dvēselēm, jo Viņa jūgs ir patīkams un Viņa nasta — viegla [skat. Mateja 11:29–30].

Es lūdzu, lai Pēdējo dienu svētie un visi tie, kas viņiem pievienosies mūsu Tēva baušļu turēšanā, dzīvotu tā, lai varētu iegūt mieru šajā dzīvē un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē [skat. M&D 59:23] — šo visu es lūdzu pazemībā un pateicībā, Kunga Jēzus Kristus vārdā. Āmen.¹⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Sadaļa „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” ietver četrus prezidenta Smita lūgšanu piemērus. Ko mēs no katra šī piemēra varam mācīties?
- Pārdomājiet savu personīgo pieeju lūgšanai. Ko mēs varam darīt, lai mūsu lūgšanas palīdzētu „tuvināties mūsu Tēvam debesīs”? (Skat. 1. sadaļu.)
- Prezidents Smits mācīja, ka „ikviens brīdis ir labs lūgšanai” (2. sadaļa). Kā mēs varam ievērot padomu — vienmēr lūgt?
- Ko jums nozīmē — „rīkoties atbilstoši tam, ko sakām savās lūgšanās”? (Skat. 3. sadaļu.) Pārdomājiet, ko jūs varētu darīt, lai pilnveidotos šajā sfērā.
- Kā mainās mūsu nostāja, kad mēs „izlejam savas dvēseles pateicībā” mūsu Debesu Tēvam? (Skat. 4. sadaļu.)

- Studējot prezidenta Smita lūgšanu 5. sadaļā, apdomājiet savas lūgšanas. Pārdomājiet pie sevis šādu jautājumu: „Kādus cilvēkus un jautājumus jums vajadzētu biežāk iekļaut savās lūgšanās?”

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Mateja 7:7–8 ; Filipiešiem 4:6; 1. tesalonīķiešiem 5:17–18; Jēkaba v. 1:5–6; 2. Nefija 32:8–9; Almas 34:38–39; 3. Nefija 18:18–21; M&D 10:5

Mācīšanas padoms

„Lai rosinātu pārrunas, izmantojiet jautājumus, kas atrodas katras nodaļas beigās. Jūs varat sagatavot arī savus jautājumus, kas pielāgoti tieši tiem cilvēkiem, kurus jūs mācāt” (skat. vi lpp. šajā grāmatā).

Atsauces

1. Conference Report, 1918. g. apr., 156.
2. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 162–163; pirmavotā ar slīprakstu.
3. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 232–233.
4. Conference Report, 1970. g. apr., 6.
5. Boids K. Pekers, „Covenants”, *Ensign*, 1990. g. nov., 84; pirmavotā slīpraksts noņemts.
6. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 3:83–85.
7. Conference Report, 1968. g. apr., 10; pirmavotā ar slīprakstu.
8. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, *New Era*, 1971. g. sept., 40.
9. Conference Report, 1919. g. okt., 142–143.
10. Conference Report, 1913. g. okt., 73.
11. Conference Report, 1918. g. apr., 156.
12. Conference Report, 1969. g. okt., 110.
13. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, 40.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme”, 40.
15. Conference Report, 1970. g. apr., 149.

Personiskā atbildība

*„Mēs sagaidām, ka mūsu Baznīcas locekļi visā pasaulē
iemācīsies pareizus principus un rīkosies patstāvīgi.”*

No Džozefa Fildinga Smits dzīves

Kādu dienu brālis D. Artūrs Heikoks gāja uz Baznīcas administrācijas ēku un ieraudzīja, ka prezidents Džozefs Fildings Smits slēdza vaļā sāna durvis. Tā kā viņam vajadzēja iekļūt ēkā, kur viņš strādāja par Divpadsmit apustuļu kvoruma sekretāru, brālis Heikoks „steigšus kāpa augšā pa kāpnēm, katrā solī kāpjot pa vairākiem pakāpieniem, lai pagātu ielikt savu pēdu durvīs, pirms tās aizvērās. Viņam tas tik tikko izdevās. Iegājis ēkā, viņš atkal steidzās, lai panāktu prezidentu Smitu un kopā ar viņu ietu uz liftu. Viņš izteica šādu piezīmi: „Es ceru, ka būšu tik veiksmīgs, lai iesprauktos debesīs pa durvīm, kuras jūs būsiet atvēris.” Sākumā prezidents Smits neatbildēja, un brālis Heikoks sāka uztraukties, ka, pūloties pajokot, viņš bija pateicis ko aplamu. Taču, „pienākot pie lifta, prezidents Smits ar jautru skatienu seją teica: „Brāli, uz to gan nekad nepaļaujies!””¹

Savos sprediķos un savā rīcībā prezidents Smits atkal un atkal mācīja principu, kurā bija dalījies ar brāli Heikoku. Viņš uzsvēra: lai arī Pēdējo dienu svētajiem būtu uzcītīgi jāpalīdz citiem saņemt evaņģēlija svētības, glābšana ir cilvēka paša pienākums. Viņš arī mudināja svētos būt pašpaļāvīgiem un čakli strādāt laicīgu mērķu sasniegšanai. „Tāda jau ir dzīves būtība,” viņš teica, „attīstīt savu potenciālu un it sevišķi — pašsavaldīšanos.”²

Džozefs Fildings Smits iemācījās strādāt agrīnos zēna gadus. Viņa tēvs bieži bija ārpus mājām, tādēļ „Džozefs Fildings Smits lielu daļu savas bērnības pavadīja, veicot pieaugušu cilvēku darbus”. Patiesībā viņš bija tik centīgs strādnieks, ka „negribot ieguva vienu darbu agrāk, nekā tas viņam bija paredzēts, kad, zēniska lepnuma vadīts,

„Tas Kungs . . . sagaida, ka mēs iegūsim zināšanas par laicīgām lietām.”

viņš paslepus izslauca vienu no ģimenes govīm, lai pierādītu, ka spēja to izdarīt, un tādēļ viņam šis darbs tika uzticēts pastāvīgi".³

Viņa vēlme strādāt izpaudās arī tad, kad viņš kalpoja par pilnlaika misionāru Anglijā. Kamēr viņš bija misijā, viņa sieva Lūija viņam rakstīja: „Es zinu, ka pienākums tev patīk daudz vairāk par izpriecām, un tādēļ es jūtu tik daudz mīlestības un pašlīdības, ka, man šķiet, tu esi pietuvojies pilnībai tik tuvu, cik vien jaunam vīrietim tas ir iespējams.”⁴ Papildus savam pienākumam mācīt evaņģēliju citiem, viņš cītīgi strādāja, lai to apgūtu pats. Vienā no vēstulēm, ko viņš nosūtīja uz mājām, viņš izteicās par saviem pūliņiem kādas rakstvietas iegūšanā: „Esmu centies visu dienu iemācīties kādu Svēto Rakstu rakstvietu, taču neesmu to vēl iegūmējis. Tomēr es esmu apņēmies to iemācīties no galvas.”⁵

Prezidents Smits nodeva savu darba ētiku saviem bērniem. Viņš teica viņiem: „Cilvēki mirst gultā. Tāpat ir ar godkāri.” Paturot šo principu prātā, viņš un viņa sieva parūpējās par to, lai viņu bērni celtos agri katru rītu un darītu savu daļu mājas uzkopšanā un kārtības uzturēšanā tajā. „Tētīm tas kaut kā šķita nepieņemami, ja mēs gulējām gultās pēc pulksten sešiem,” atcerējās viens no viņa dēliem. „Man, protams, tas izdevās tikai vienreiz. Tēvs parūpējās, lai es to vairs nekad neatkārtotu.”⁶ Arī prezidents Smits palīdzēja veikt mājas darbus. Kad viņš un Lūija bija jaunlaulātie, viņš, cik vien varēja, piedalījās viņu pirmās mājas celtniecībā. Turpmāko gadu laikā viņš pats veica lielāko daļu mājas remontdarbu, palīdzēja ar virtuves darbiem, kā arī palīdzēja novākt augļus dārzā un tos konservēt.⁷

Brālis Heikoks, tas pats vīrs, kurš steidzās pakalpt prezidentam Smitam Baznīcas administrācijas ēkā, vēlāk kļuva par personīgo sekretāru pieciem Baznīcas prezidentiem, tai skaitā prezidentam Smitam. Bieži atrodoties prezidenta Smita tuvumā, viņš redzēja viņa pastāvīgos pūliņus sevis garīgajā pilnveidošanā. Viņš teica, ka, ienākot prezidenta Smita birojā, viņš bieži vien redzēja pravieti studējam Svētos Rakstus vai lasām citu grāmatu.⁸

Džozefa Fīldinga Smita mācības

1

Tas Kungs sagaida, ka mēs būsīm čakli, meklējot laicīgas un garīgas svētības.

Tas Kungs teica [Ādamam]: „Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst” [1. Mozus 3:19; skat. arī Mozus 4:25]; un cauri visiem laikmetiem Tas Kungs ir aicinājis savu tautu būt uzcītīgiem, kalpot Viņam uzticīgi un strādāt. . . .

Baznīcas agrīnajās dienās šajās ielejās [Jūtā] prezidents Brigams Jangs un citi brāļi lika lielu uzsvaru uz strādīgumu, un tas bija nepieciešams, jo mūsu priekšteči šeit ieradās tukšām rokām. Viņiem bija jāstrādā. Viņiem bija jābūt čakliem. Bija būtiski, lai viņi paši saražotu sev nepieciešamo, un tādēļ viņiem šajā ziņā pastāvīgi tika dots padoms — būt čakliem. Viņiem tika mācīts — nebūt lepnēm savās sirdīs. Viņi ieradās šeit, kur varēja pielūgt To Kungu, savu Dievu, un turēt Viņa baušļus. Viņiem tika pateikts — būt pazemīgiem un arī uzcītīgiem. . . . Ak, kaut mēs spētu to neaizmirst. Man žēl, ka esam to aizmirsuši. . . .

. . . Tas Kungs teica: „Tev nebūs būt slinkam; jo tam, kas ir slinks, nebūs nedz ēst maizi, nedz valkāt strādnieka drānas.” [M&D 42:42.] Tas taču ir labs, saprātīgs apgalvojums, vai ne? Kādēļ lai slinks cilvēks baudītu čaklu cilvēku augļus — ar nosacījumu, ka šī slinkā cilvēka fiziskais stāvoklis ļauj viņam strādāt. Es neatbalstu nevienu tādu kustību, kas cenšas iznīcināt vīrišķību, mudinot vīriešus būt slinkiem, un šajā ziņā man nav svarīgs cilvēka vecums. Nav svarīgi, cik vecs cilvēks kļūst, ja viņam ir spēks un viņš spēj sniegt pakalpojumus, viņam būtu jāparūpējas par sevi; to no viņa sagaida Tas Kungs.

Kādā citā atklāsmē Tas Kungs teica:

„Un vēl, patiesi Es saku jums, ka katrs vīrs, kam ir jāapgādā sava paša ģimene, lai viņš apgādā, un viņš nekādā ziņā nezaudēs savu kroni; un lai viņš darbojas baznīcā. Lai katrs cilvēks ir uzcītīgs visās lietās. Un dikdienim nav vietas baznīcā, ja vien viņš nenožēlo grēkus un neizlabo savus ceļus.” [M&D 75:28–29.]

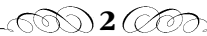
Šo padomu Tas Kungs ir devis Baznīcai mūsdienās. Un tas nav attiecināms vienīgi uz zemes aršanu vai pļaušanu un ražas novākšanu, un rūpniecību, jo tas nozīmē arī to, ka cilvēkam jābūt čaklam garīgās lietās, tāpat kā laicīgās, ar kurām viņš pelna sev iztiku.⁹

Mēs esam šeit ar diženu nolūku. Šis nolūks nav nodzīvot 100 vai mazāk gadu un stādīt laukus, novākt ražu un augļus, dzīvot mājās un ieskaust sevi mirstīgās dzīves mantās. Tas nav dzīves mērķis. Šīs lietas ir nepieciešamas mūsu dzīvei šeit, uz Zemes, un tas ir iemesls, kādēļ mums jābūt čakliem. Tomēr, cik daudz cilvēku domā, ka visa dzīve ir šīs pasaules mantu uzkrāšana un dzīvošana komfortā, un ieskauj sevi visā iespējamā greznībā, privilēģijās un baudās, ko mirstīgā dzīve spēj dot, un nekad nedomā par kaut ko vairāk?

Visas šīs lietas ir tikai laicīgas svētības. Mēs ēdam, lai dzīvotu. Mēs ģērbjamies, lai būtu siltumā un apsegtu savu ķermeni. Mums ir mājas, kurās ērti un komfortabli dzīvojam, taču mums jāskatās uz visām šīm svētībām kā uz laicīgām svētībām, kas ir nepieciešamas mūsu ceļojuma laikā pa šo dzīvi. Tas arī ir viss, ko šīs svētības mums dod. Mēs nevaram paņemt nevienu no tām līdzī, kad pametam šo dzīvi. Zelts, sudrabs un dārgakmeņi, ko sauc par bagātību, cilvēkam nav noderīgi, izņemot, ka tie dod iespēju viņam parūpēties par sevi un apmierināt savas vajadzības šeit, uz Zemes.¹⁰

Tas Kungs . . . sagaida, ka mēs iegūsim zināšanas par laicīgām lietām, lai spētu parūpēties par sevi laicīgi; lai mēs varētu kalpot saviem līdzcilvēkiem; un lai mēs varētu nest evaņģēlija vēsti citiem Viņa bērniem visā pasaulē.¹¹

Mūsu dzīves mērķis šeit ir darīt Tēva prātu, kā tas tiek darīts debesīs, rīkoties taisnīgi uz Zemes, mazināt ļaunumu un samīt to zem kājām, pārvarēt grēku un mūsu dvēseļu ienaidnieku ar Tā Kunga iedvesmu un Viņa spēka izpausmēm pacelties pāri nabaga kritušās cilvēces nepilnībām un vājībām, un tādējādi kļūt par Tā Kunga svētajiem un kalpiem uz Zemes.¹²

Par savu pienākumu pildīšanu mēs galu galā esam atbildīgi Tam Kungam.

Mums ir darīšana ar savu ticību un sirdsapziņu; jums ir darīšana nevis ar mani, nevis ar Baznīcas prezidiju, bet ar To Kungu. Man

nav darīšana ar cilvēkiem, kad runa ir par manu desmito tiesu, — mani darījumi ir ar To Kungu; tas ir, tas attiecas uz manu uzvedību Baznīcā un to, kā es ievēroju citus Baznīcas likumus un noteikumus. Ja man neizdodas ievērot Baznīcas likumus, es esmu atbildīgs Tā Kunga priekšā, un ar laiku man nāksies atbildēt Viņam par savu pienākumu nepildīšanu, un man varētu nākties atbildēt Baznīcai par savu piederību tai. Ja es pildu savus pienākumus saskaņā ar savu sapratni par prasībām, kuras Tas Kungs man ir izvirzījis, tad manai sirdsapziņai vajadzētu būt tīrai. Man vajadzētu sajust apmierinātību par to, ka esmu izpildījis savus pienākumus, kā es tos saprotu, un es pieņemu savas rīcības sekas. Runājot par mani, tas ir starp mani un To Kungu; tāpat tas ir ar katru no mums.

Tas, kurš pasaulē sūtīja Savu Vienpiedzimušo Dēlu izpildīt misiju, ko Viņš izpildīja, sūtīja arī katru dvēseli, kas dzird manu balsi, un, patiesi, katru vīrieti un sievieti pasaulē izpildīt kādu misiju, un šo misiju nevar izpildīt ne ar nolaidīgu attieksmi, ne ar vienaldzīgu attieksmi, ne arī — esot neziņā.

Mums būtu jāmacās pienākumi, kas mums ir pret To Kungu un citam pret citu; šīs lietas ir būtiskas, un mēs nevaram pilnveidoties garīgās lietās, mēs nevaram pieaugt zināšanās par To Kungu vai pieaugt gudrībā, nedomājot par sevis pilnveidošanu un nepūloties pašiem kļūt labākiem, nedomājot par savas gudrības un savu zināšanu palielināšanu Tā Kunga lietās un nepūloties to darīt.¹³

Cilvēkiem ir tik viegli vainot kādu citu savās kļūdās, un mums ir tik viegli mūsu cilvēciskās dabas dēļ piesavināties nopelnus par kaut ko patīkamu un atzinīgi novērtētu. Taču mēs nekad nevēlamies uzņemties atbildību par savām kļūdām, un tādēļ mēs nopūlamies, lai uzveltu šāda veida atbildību uz kādu citu vai meklētu atbildīgo kaut kur citur. . . . Uzņemsimies pildīt savus pienākumus un nemēģināsim tos uzvelt kādam citam.¹⁴

3

Dievs mums ir devis rīcības brīvību un sagaida, ka mēs savā labā darīsim visu, ko varam.

Rīcības brīvība [ir] liela dāvana, ko Tas Kungs ir dāvājis katrai dvēselei, lai tā rīkotos pati, izdarītu savu izvēli, lai tai būtu spēks ticēt patiesībai un to pieņemt, un saņemt mūžīgo dzīvi vai arī noraidīt

„Nevienam cilvēkam ne ar kādu Tēva spriedumu nekad nav bijis uzspiests darīt labu. . . . Katrs cilvēks var rīkoties pats.”

patiesību un sajūst sirdsapziņas pārmetumus. Šī ir viena no lielākajām Dieva dāvanām. Kas gan mēs būtu bez šīs dāvanas; ja mums viss būtu uzspiests, kā daži cilvēki vēlētos, lai viņu līdzcilvēki tiktu piespiesti pildīt viņu gribu? Glābšana tad nebūtu iespējama; nevarētu būt nekādas balvas par taisnīgumu; neviens netiktu sodīts par neuzticību, jo cilvēki nebūtu atbildīgi sava Radītāja priekšā.¹⁵

Džozefam Smitam reiz jautāja, kā viņš spēja vadīt tik izcilus un dažādus cilvēkus, kādi ir Pēdējo dienu svētie. Viņš atbildēja: „Es mācu viņiem pareizus principus, un viņi vada paši sevi.”

Mēs darbojamies Baznīcā tieši pēc šāda principa. Mēs sagaidām, ka mūsu Baznīcas locekļi visā pasaulē iemācīsies pareizus principus un rīkosies patstāvīgi.¹⁶

Šī lielā ricības brīvības dāvana, kas ir cilvēkam dotā privilēģija izdarīt pašam savas izvēles, nekad nav bijusi atsaukta, un tā nekad netiks atsaukta. Tas ir mūžīgs princips, kas sniedz domas un

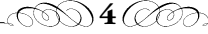
rīcības brīvību katrai dvēselei. Nevienam cilvēkam ne ar kādu Tēva spriedumu nekad nav bijis uzspiests darīt labu; nevienam cilvēkam nekad nav bijis uzspiests darīt ļaunu. Katrs cilvēks var rīkoties pats. Sātana iecere bija iznīcināt šo rīcības brīvību un piespiest cilvēkus darīt viņa gribu. Bez šīs lielās dāvanas nevar būt nekādas pienācīgas esības. Cilvēkiem ir jābūt privilēģijai izvēlēties pat līdz tādai pakāpei, ka viņi varētu sacelties pret dievišķiem spriedumiem. Glābšanai un paaugstināšanai, protams, ir jānāk no brīvas gribas, bez jebkādiem spaidiem un pēc individuāliem nopelniem, lai taisnīgas balvas varētu tikt dāvētas, savukārt pārkāpējiem piespriests atbilstošs sods.¹⁷

Mēs ticam, ka tiekam izglābti caur labvēlību pēc tam, kad esam izdarījuši visu, ko varam, un ka visiem cilvēkiem, ceļot uz Kristus veiktās Izpirkšanas pamata, ir jāīsteno sava glābšana ar bailēm un trīsām Tā Kunga priekšā [skat. 2. Nefija 25:23; Mormona 9:27].¹⁸

Tas ir svarīgs fakts, kas visos Svētajos Rakstos ir atklāts gan ar tiešu darbību, gan ar netiešu norādījumu, ka Dievs, lai nodrošinātu cilvēku glābšanu, ir izdarījis viņu labā visu, ko viņi nespēj paveikt paši, taču Viņš sagaida, ka cilvēki savā labā darīs visu, kas ir viņu spēkos.

Saskaņā ar šo principu, tas ir pretrunā ar debesu kārtību, kas iedibināta pirms Zemes radišanas, ka svēti vēstneši, kas ir iemantojuši augšāmcelšanos, vai vēstneši, kas pieder debesu sfērai, nāktu uz Zemes un veiktu darbu cilvēku vietā, kuru cilvēki spēj paveikt paši. . . .

Tā ir visnopietnākā kļūda — ticēt, ka Jēzus izdarīja visu cilvēku labā, ja vien viņi atzīs Viņu ar savām lūpām, un ka nekas cits cilvēkam šajā sakarā nav jādara. Lai iegūtu glābšanu, cilvēkiem ir jāpaveic noteikts darbs. Tas, ka eņģelis sūtīja Kornēliju pie Pētera [skat. Apustuļu darbi 10. nodaļa] un ka Ananija tika sūtīts pie Pāvila [skat. Apustuļu darbi 9:1–22], bija saskaņā ar šo mūžīgo likumu. Tāpat tas bija saskaņā ar šo likumu, ka Moronijs, kurš saprata rakstus uz Nefija plāksnēm, pats tos netulkoja, bet gan pēc Tā Kunga norādījuma iedeva Džozefam Smitam Urīmu un Tumīmu, ar ko viņš spēja paveikt šo svarīgo darbu ar Dieva dāvanu un spēku.¹⁹

Mūsu divi svarīgākie pienākumi ir censties īstenot savu glābšanu un centīgi strādāt citu glābšanas labā.

Mums ir šādi divi svarīgi pienākumi. . . . Pirmkārt, censties īstenot savu glābšanu; un, otrkārt, mums ir pienākums pret mūsu līdzcilvēkiem. Es to saprotu tā — mans pirmais pienākums, ciktāl tas attiecas uz mani individuāli, ir censties iegūt savu glābšanu. Tas ir jūsu pirmais individuālais pienākums, un tāpat ir ar katru šīs Baznīcas locekli.²⁰

Visupirms mums ir jārūpējas par savu glābšanu. Mums būtu jāieteicas pēc katras evaņģēlija svētības. Mums būtu jātop kristītiem un jāstājas celestiālās laulības kārtā, lai mēs varētu kļūt par mūsu Tēva valstības pilnības mantiniekiem. Tad mums būtu jārūpējas par savu ģimeni, saviem bērniem un priekštečiem.²¹

Mūsu pienākums ir izglābt pasauli — gan mirušos, gan dzīvos. Mēs glābjam dzīvos — tos, kas nožēlos grēkus, sludinot evaņģēliju pasaules tautām un sapulcinot Israēla bērnus, sirdi godīgos. Mēs glābjam mirušos, ejot Tā Kunga namā un pildot šādas ceremonijas — kristības, roku uzlikšanu, konfirmāciju un citas līdzīgas lietas, ko Tas Kungs no mums prasa, — viņu labā.²²

Mans pienākums, tāpat kā jūsu pienākums, mani brāļi un māsas, — jo šis pienākums ir uzlikts arī jums, — ir darīt visu to labāko, kas ir mūsu spēkos, un neizvairīties, bet gan pūlēties no visas dvēseles, lai vairotu aicinājumus, ko Tas Kungs mums ir devis, cītīgi strādāt, lai izglābtu savu ģimeni, katru no mums, un lai izglābtu savus kaimiņus un tos, kas ir svešās zemēs.²³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kas jūs iespaido, kad lasāt par prezidenta Smita pūliņiem mācīt saviem bērniem strādāt? (Skat. „No Džozefa Fildinga Smita dzīves”.) Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu bērniem būt atbildīgākiem?

- Kā mācības 1. sadaļā paplašina jūsu sapratni par pašpaļāvību? Padomājiet, ko jūs varētu darīt, lai būtu pašpaļāvīgāki.
- Vēlreiz izlasiet 2. sadaļā doto padomu. Ko jums nozīmē — būt „atbildīgam Tā Kunga priekšā”?
- Prezidents Smits mācīja: „Mēs sagaidām, ka mūsu Baznīcas locekļi visā pasaulē iemācīsies pareizus principus un rīkosies patstāvīgi” (3. sadaļa). Kā šī mācība var dot labumu ģimenēm? Kā tā var vadīt priesterības kvorumus un Palīdzības biedrības?
- Kādēļ, jūsuprāt, mūsu pūliņos kalpot citiem, „visupirms mums ir jārūpējas par savu glābšanu”? (Skat. 4. sadaļu.)

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Filipiešiem 2:12; 2. Nefija 2:14–16, 25–30; M&D 58:26–28

Mācīšanas padoms

„Mācot no šīs grāmatas, aiciniet citus dalīties savās domās, uzdot jautājumus un mācīt citam citu. Kad viņi aktīvi piedalīsies stundā, viņi ar lielāku gatavību mācīsies un būs sagatavotāki saņemt personīgo atklāsmi” (v–vi lappuse šajā grāmatā).

Atsauces

1. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 358–359.
2. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 10.
3. Džozefs Fildings Smits, jaun., un Džons Dž. Stjuarts, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51–52.
4. Lūija Šērtlifa Smita, skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
5. Džozefs Fildings Smits, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
6. Skat. Džozefs Fildings Makkonkijs, „Joseph Fielding Smith”, skat. Leonards Dž. Arringtons, red. *The Presidents of the Church* (1986), 336–337; skat. arī *The Life of Joseph Fielding Smith*, 217–221.
7. Skat. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12–13, 155–157; Frensiss M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 202.
8. Skat. Džejs M. Tods, „A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith”, *Ensign*, 1972. g. jūl., 5.
9. Conference Report, 1945. g. apr., 48–49.
10. „Salvation for the Dead”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1926. g. apr., 154–155; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:68–69.
11. Uzruna Loganas, Jūtas, Reliģijas institūtā, 1971. g. 10. janv., 2, Baznīcas vēstures bibliotēka; nepublicēts rakstu darbs.
12. Conference Report, 1969. g. okt., 108.
13. Conference Report, 1969. g. okt., 108.
14. Conference Report, 1932. g. okt., 88.
15. Conference Report, 1949. g. okt., 88.
16. Conference Report, Lielbritānijas reģiona vispārējā konference, 1971. g., 6; skat. arī *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2010), 283.
17. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 2:20.
18. „Out of the Darkness”, *Ensign*, 1971. g. jūn., 4.

19. „Priesthood—Restoration of Divine Authority”, *Deseret News*, 1933. g. 2. sept., Church section, 4; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:90–91.
20. „The Duties of the Priesthood in Temple Work”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, 1939. g. janv., 3; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:145.
21. *Sealing Power and Salvation*, BJU gada uzrunas (1971. g. 12. janv.), 2.
22. Conference Report, 1911. g. okt., 120; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:192–193.
23. Conference Report, 1921. g. apr., 41.

Atskatoties Baznīcas vēsturē, sievietēm ir bijusi svarīga loma Tā Kunga pēdējo dienu darbā.

Pēdējo dienu svēto sieviešu darbs: „Nesavtīga ziedošanās šai brīnišķīgajai lietai”

„Labiem darbiem, ko mūsu māsas var paveikt, nav robežu.”

No Džozefa Fīldinga Smits dzīves

1963. gada 2. oktobra vispārējā Palīdzības biedrības sanāksmē prezidents Džozefs Fīldings Smits sacīja: „Mēs, Baznīcas brāļi, godājam un cienām mūsu labās māsas par viņu nesavtīgo ziedošanos šai brīnišķīgajai lietai.”¹

Prezidents Smits sniedza šādu paziņojumu, balstoties uz daudzu gadu pieredzi. Visu dzīvi viņš pavadīja, kalpojot līdzās uzticīgajām Pēdējo dienu svētājām sievietēm. Šī kalpošana aizsākās 1880–to gadu beigās, kad viņš bija aptuveni 10 gadus vecs. Tajā laikā Pēdējo dienu svēto sievietes tika iedrošinātas iegūt izglītību medicīnas un veselības jomā. Viņa māte, Džulaina L. Smits, ievēroja šo padomu un ieguva vecmātes apmācību. Viņa bieži pamodināja viņu nakts vidū, lai viņš varētu vadīt zirgu pajūgu uz mājām, kur dzima bērniņš. Šādi kalpojot kopā ar savu māti, jaunais Džozefs Fīldings Smits redzēja izturības un līdzjūtības paraugu Baznīcas sievietēs.² Māsa Smits vēlāk kalpoja par padomnieci Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā.

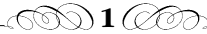
Prezidents Smits augsti cienīja Palīdzības biedrību, sakot, ka tā ir „svarīga Dieva valstības sastāvdaļa uz Zemes”.³ Viņa otrā sieva Etele 21 gadu kalpoja Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā. Māsa Eimija Brauna Laimena, kas prezidijā kalpoja kopā ar Eteli un vēlāk bija Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, teica: „Māsa Smits bija viena no izcilākajām sievietēm, ko jebkad esmu pazinusi. Es viņu uzskatīju par labāko rakstnieci un runātāju prezidijā.”⁴ Kalpojot šajā aicinājumā, Etele apmeklēja staba konferences, sniedzot

pamācības vietējām Palīdzības biedrības māsām. Uz dažām Baznīcas sanāksmēm viņa devās kopā ar prezidentu Smitu, un viņi abi bieži pamācīja Baznīcas locekļus no vienas kanceles.⁵

Pēc Eteles nāves prezidents Smits apprecēja Džesiju Evansu. Džesija devās līdzī vīram gandrīz katrā ceļojumā, kurā viņš mācīja svētos. Viņai bija skaista balss, un prezidents Smits vienmēr vēlējas, lai viņa dziedātu viņu apmeklētajās sanāksmēs. Elders Frensiss M. Gibons, kurš kalpoja par Augstākā prezidija sekretāru, pierakstīja: „Kad vien Džozefs Fildings prezidēja, viņš vēlējas, lai viņa dziedātu, kaut tādēļ vien, ka viņam nekad neapnika viņā klausīties. Taču viņas labi nostādītā kontralta balss, dziedot svētās Baznīcas dziesmas, arī sniedza sanāksmei īpašu garīgu noskaņu, kas iedvesmoja klausītājus un pastiprināja viņu spējas runas sniegšanā. Vēlāk, caur neatlaidīgu un liksmu savas sievas mudinājumu, Džozefs laiku pa laikam pievienojās Džesijai duetā, dziedot savā skaistajā baritona balsī kopā ar viņu. Šādos gadījumos viņi parasti sēdēja kopā uz klavieru soliņa, Džesijai spēlējot pavadījumu un pielāgojot savu parasti skaļo balsi tā, lai neaizēnotu sava vīra dziedājumu.”⁶

Džozefs Fildings Smits kā Baznīcas prezidents regulāri strādāja kopā ar māsu Bellu S. Spefordu, Palīdzības biedrības vispārējo prezidentu. Māsa Speforda vēlāk dalījās savā pieredzē par darbu kopā ar viņu: „Prezidents Džozefs Fildings Smits, kam piemita liela labirdība un mīlestība pret cilvēkiem, vienmēr izrādīja dziļu izpratni par Baznīcas sieviešu darbu un neskaitāmas reizes daudzos veidos to sniedza Palīdzības biedrības prezidijam, paverot mūsu redzējumu un vadot mūsu ceļus.”⁷

Džozefa Fildinga Smita mācības

Svētie Raksti stāsta par uzticīgām sievietēm, kurām bija pienākumi Tā Kunga Baznīcā.

Dārgajā Pērlē mēs varam lasīt, ka pēc tam, kad Ādamam un Ievai tika darītas zināmas krišanas sekas, Ieva sniedza runu. Tā ir īsa, taču ar ļoti lielu nozīmi, un tā ir šāda:

„. . . Ja nebūtu mūsu pārkāpuma, mums nekad nebūtu pēcnācēju, un mēs nekad nepazītu ne labu, ne ļaunu, ne mūsu pestīšanas

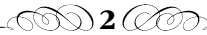
prieku, ne mūžīgo dzīvi, ko Dievs dod visiem paklausīgajiem.” [Mozus 5:11.]

„Un Ādams un Ieva svētīja Dieva vārdu, un *viņi* darīja visu ziņāmu saviem dēliem un savām meitām.” [Mozus 5:12; pievienots slīpraksts.]

No tā mēs mācāmies, ka Ieva, tāpat kā Ādams, saņēma atklāsmi un bausli — mācīt saviem bērniem par mūžīgo dzīvi.⁸

Mēs lasām, ka Israēla [agrīnajās] dienās sievietes bija aktīvas, un tām bija veicami pienākumi [skat. 2. Mozus 15:20; Soģu 4–5].⁹

Jaunajā Derībā mēs lasām par daudzām taisnīgām sievietēm, kuras meklēja un sniedza padomu. Daudzas no viņām sekoja Tam Kungam un kalpoja Viņam [skat. Lūkas 8:1–3; 10:38–42].¹⁰

Palīdzības biedrības māsām ir svarīga loma atjaunotajā Jēzus Kristus Baznīcā pēdējās dienās.

1842. gada 17. martā pravietis Džozefs Smits sanāca kopā ar vairākām Baznīcas sievietēm Navū un dibināja biedrību ar nosaukumu „Navū Sieviešu Palīdzības biedrība”. . . . Nav šaubu, ka šī organizācija tika radīta caur atklāsmi. Gadu gaitā šī patiesība daudzējādā ziņā tika atklāta, un šodien tās nozīme un nepieciešamība ir lielā mērā acīmredzama.¹¹

Patiesi Jēzus Kristus Baznīca nebūtu pilnībā noorganizēta, ja vien netiktu radīta šī brīnišķīgā organizācija. . . . Šī atjaunošana nebūtu pilnīga bez Palīdzības biedrības, kurā māsas var paveikt dievišķi noteikto kalpošanu, kas ir tik nozīmīga Baznīcas labklājībai.¹²

Pravietis Džozefs Smits, kuru asistēja elders Džons Teilors, nodibināja „Navū Sieviešu Palīdzības biedrību”. Tas Kungs atklāja, ka Baznīcas sievietes ir jāorganizē biedrībā, jo viņām bija svarīgs darbs darāms, palīdzot „radīt un nostiprināt Ciānas lietu”. [M&D 6:6.] Šis māsu darbs galvenokārt bija domāts Baznīcas sieviešu labumam, atbalstīšanai un attīstībai, lai viņas visādos veidos varētu sagatavoties vietas iegūšanai celestiālajā valstībā. Tāpat viņām tika dots pienākums sniegt savu ieguldījumu žēlsirdības darbā nabagajiem, slimajiem, nomāktajiem — viņu bēdās un ciešanās visā Baznīcā.

Kopš organizācijas dibināšanas visu gadu garumā biedrības māsas ir bijušas uzticīgas savam aicinājumam un kalpojušas no visas sirds, uzticīgi veicot šo darbu. Neviens viņām uzticētais uzdevums nav bijis par grūtu, neviens pienākums nav palicis neizpildīts, un tūkstošiem cilvēku ir tikuši svētīti caur viņu kalpošanu.¹³

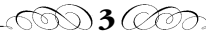
Palīdzības biedrība . . . ir kļuvusi par spēcīgu ietekmi Baznīcā. Nav šaubu, ka tā ir nepieciešama — mēs to saucam par palīgorganizāciju, kas nozīmē palīdzības sniegšanu, taču Palīdzības biedrība ir kas vairāk. Tā patiesi ir.¹⁴

Es vēlos uzslavēt šīs lieliskās organizācijas māsas par viņu godprātību un uzticību, kas vienmēr, kopš Navū dienām, to ir izrādījušas.¹⁵

Tas Kungs ir apmierināts ar jūsu darbiem. Kalpojot jūs esat palīdzējušas celt un stiprināt Dieva valstību. Palīdzības biedrības darbs Baznīcā ir tikpat nepieciešams — ja drīkstu sacīt — kā Priesterības kvoruma darbs. Dažām no jums var šķist, ka es izsakos pārāk stingri, taču, manuprāt, darbs, ko jūs veicat, mūsu labās māsas, ir ļoti noderīgs, lai celtu, stiprinātu, paplašinātu šo valstību un liktu pamatus, uz kuriem mēs visi varētu celt, un tas ir tikpat nozīmīgs kā brāļu, Dieva priesterības nesēju, darbs. Mēs nevaram iztikt bez jums.¹⁶

[Palīdzības biedrības māsas] ir pasaules lielākās sieviešu organizācijas locekles, šī organizācija ir svarīga Dieva valstības daļa uz Zemes, kura ir radīta un darbojas tādēļ, lai palīdzētu tās uzticīgajām locekļēm iegūt mūžīgo dzīvi mūsu Tēva valstībā. . . .

Palīdzības biedrība tika nodibināta ar atklāsmes garu, [kopš tā laika] tā ir vadīta ar šo garu, un tā iedvesa mūsu daudzo, labo māsu sirdīs taisnīgas vēlmes, kas ir patīkamas Tam Kungam.¹⁷

Palīdzības biedrības māsas palīdz rūpēties par Dieva bērnu laicīgo un garīgo labklājību.

Tas Kungs Savā gudrībā ir aicinājis mūsu māsas, lai palīdzētu priesterībai. Pateicoties viņu līdzjutībai, sirds labsirdībai un laipnībai, Tas Kungs uzlūko [sievietes] un sniedz viņām pienākumus un uzdevumus kalpot trūcīgajiem un bēdu nomāktajiem. Viņš ir parādījis ceļu, pa kuru iet, un Viņš ir dāvājis šo lielisko organizāciju,

*Palīdzības biedrība ir „lielākā sieviešu organizācija pasaulē,
šī organizācija ir svarīga Dieva valstības daļa uz Zemes”.*

kurā viņas var kalpot bīskapiju vadītāju pārraudzībā un saskaņā ar viņiem, rūpējoties par mūsu cilvēku garīgajām un laicīgajām vajadzībām.

Un Tas Kungs var aicināt mūsu māsas doties uz mājām, lai mierinātu trūcīgos, lai palīdzētu tiem, kas ir nomākti, lai kopā ar viņiem nomestos ceļos un lūgtu, un Tas Kungs uzklausīs mūsu sirsnīgi teiktās lūgšanas par slimajiem, tieši tāpat kā Viņš uzklausā Baznīcas elderu lūgšanas.¹⁸

Palīdzības biedrībai ir daudz uzdevumu un pienākumu. . . . Mans tēvs, prezidents Džozefs F. Smits, [teica:] „Šo organizāciju nodibināja pravietis Džozefs Smits. Tādēļ tā ir pati vecākā un svarīgākā Baznīcas palīgorganizācija. Tai ne tikai ir jā rūpējas par nabago, slimo un trūcīgo vajadzībām, bet tās svarīgs pienākums ir rūpēties par garīgo labklājību un glābšanu Ciānas mātēm un meitām, pārliecinoties, ka neviena netiek aizmirsta un visas tiek sargātas pret nelaimēm, postu, tumsības spēkiem un ļaunumu, kas viņas apdraud pasaulē.

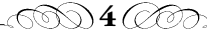
Palīdzības biedrību pienākums ir rūpēties par pašu un visu Baznīcas sieviešu garīgo labklājību.”¹⁹

Palīdzības biedrības pienākums ir ne tikai rūpēties par Palīdzības biedrības locekļiem, bet tās darbībai būtu jāplešas pāri šīm robežām. Kad vien kādam ir nepatikšanas, ir nepieciešama palīdzība, kad kāds piedzīvo grūtības, ir slims vai nomākts, mēs griežamies pie Palīdzības biedrības. . . . Viņas var veikt lielisku darbu, iedrošinot ietiepīgos, palīdzot tiem atkal kļūt aktīviem un pārvarēt savas vājības, grēkus un trūkumus, vedot viņus pie patiesības atziņas. Es saku, ka labiem darbiem, ko mūsu māsas var paveikt, nav robežu.

. . . Es nezinu, ko darītu mūsu stabu prezidenti un bīskapiju bīskapi, ja viņiem nebūtu šo labo Palīdzības biedrības māsu, uz kurām paļauties, kurām vienmēr var lūgt kalpot un atrisināt situācijas, kas brāļiem ir par delikātām, bet ar kurām māsas tiek lieliski galā. Būtu brīnišķīgi, ja visi Baznīcas locekļi būtu nevainojami. Ja tas tā būtu, tad mums visiem, kā vīriešiem, tā sievietēm, būtu mazāk pienākumu, taču tāds brīdis vēl nav pienācis. Mūsu māsu vidū ir Baznīcas locekles, kurām ir nepieciešams iedrošinājums, neliela garīgā un laicīgā palīdzība, un neviens to nespēj sniegt labāk kā mūsu māsas, kas pieder šai lielajai un brīnišķīgajai organizācijai.

Šajā darbā māsas var sniegt savu palīdzību, iedrošinot un palīdzot ietiepīgajām, vienaldzīgajām, bezrūpīgajām māsām, tieši tāpat kā priesterības brāļi ir aicināti palīdzēt ietiepīgajiem, vienaldzīgajiem, bezrūpīgajiem brāļiem. Mums visiem vajadzētu cītīgi strādāt pie tā, lai īstenotu taisnīgumu un atgrieztu aktivitātē tos, kas ir novirzījušies un pametuši novārtā Baznīcas pienākumus.²⁰

Kopš [tās] necilā aizsākuma pašos grūtākajos apstākļos, kad Baznīcas locekļu skaits bija neliels, mēs esam redzējuši šo biedrību augam. . . . Viss labais, kas ticis paveikts, rūpējoties par nabagajiem, slimajiem un nomāktajiem, un tiem, kam ir fiziskas vai garīgas vajadzības, nekad pilnībā nebūs zināms. Tas viss ir paveikts ar mīlestības garu — saskaņā ar patieso Jēzus Kristus evaņģēlija garu.²¹

Tas Kungs sagaida, ka sievietes meklēs gaismu un patiesību, lai viņas varētu iegūt celestiālo godību.

Mūsu māsām evaņģēlijs nozīmē tikpat daudz kā brāļiem. Tas viņas skar tikpat daudz kā brāļus. Un, kad Tas Kungs teica pravietim Džozefam Smitam: „Pēties šīs pavēles, jo tās ir patiesas un uzticamas, un pravietojumi un solījumi, kas ir tanīs, tiks visi piepildīti,” [M&D 1:37] šo pavēli viņš attiecināja ne tikai uz vīriešiem kā Baznīcas locekļiem. . . . Mūsu māsām ir tikpat svarīgi saprast Glābšanas ieceri, kā tas ir vīriešiem. Viņām ir tikpat svarīgi turēt baušļus. Neviena sieviete netiks glābta Dieva valstībā, ja vien viņa nekristīsies grēku piedošanai un viņai netiks sniegta Svētā Gara dāvana, uzliekot rokas uz galvas. . . .

. . . Kad Tas Kungs teica, ka neviens cilvēks nevar tikt izglābts neziņā [skat.M&D 131:6], manuprāt, Viņš domāja gan vīriešus, gan sievietes, un es domāju, ka Baznīcas sieviešu pienākums ir studēt Svētos Rakstus.²²

Kā sievietēm, tā vīriešiem Baznīcā Tas Kungs prasa, lai viņi zinātu Viņa dievišķo gribu un iegūtu savās sirdīs paliekošu liecību par atklāto patiesību attiecībā uz glābšanu Dieva valstībā. Tas Kungs neatklāja Mormona Grāmatu tikai to cilvēku labumam, kam pieder priesterība, bet gan visām dvēselēm, kas meklē patiesību, — kā vīriešiem, tā arī sievietēm.²³

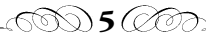
Tas Kungs sagaida, ka māsas iegūs liecību par patiesību, lai saprastu Baznīcas mācības tieši tāpat, kā Viņš to sagaida no priesterības nesējiem. Ja mēs iegūsim paaugstināšanu, kuru mēs ceram saņemt, tad mums ir nepieciešams sevi sagatavot ar zināšanām, ticību un lūgšanu. Un, kad Tas Kungs sacīja: „Dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un Viņa taisnības,” [Mateja 6:33; 3. Nefija 13:33] Viņš nerunāja tikai ar vīriešiem, — tur bija sapulcējušies abu dzimumu pārstāvji.²⁴

Katrai sievietei, kas kristās Baznīcā, elderi uzliek rokas un sniedz Svētā Gara dāvanu, lai Gars viņu vadītu visā patiesībā. Tā Kunga griba: lai neviens nepaliek bez dievišķās vadības, kas atklās

patiesību un sniegs iespēju atšķirt gaismu no tumsas, tādējādi tiekot stiprinātam un saņemot spēku pretoties visām viltus mācībām, teorijām un uzskatiem, kas ir tik izplatīti mūsdienu pasaulē.²⁵

Mūsu māsas ir tikpat tiesīgas saņemt Svētā Gara atklāsmi savās vajadzībās, kā ir vīrieši. Viņas ir tiesīgas saņemt pravietošanas dāvanu attiecībā uz to, ko viņām būtu svarīgi zināt. Kad viņas lūdz, tas būtu jādara patiesi, sagaidot, ka saņems atbildi uz savām lūgšanām. Tas Kungs viņas uzklaussīs, ja vien viņas būs patiesas un taisnīgas, tieši tāpat kā Viņš uzklaussīs brāļus.²⁵

Tas Kungs ir apsolījis visiem — kā vīriešiem, tā arī sievietēm — Svētā Gara dāvanu, ja vien viņi ir uzticīgi, pazemīgi un patiesi nožēlojuši grēkus. No viņiem tiek prasīts studēt un zināt evaņģēlija patiesības, un sagatavot sevi, studējot, izrādot ticību un paklausību visiem baušļiem, meklējot gaismu un patiesību, lai viņi varētu iegūt celestiālo godību.²⁷

Caur priesterību Dievs Savām meitām dāvā visas garīgās dāvanas un svētības, kuras var iegūt Viņa dēli.

Manuprāt, mēs visi zinām, ka priesterības svētības nav domātas tikai vīriešiem. Šīs svētības tiek izlietas arī pār . . . visām taisnīgajām sievietēm Baznīcā. Turot baušļus un kalpojot Baznīcā, šīs labās māsas var sevi sagatavot, lai saņemtu Tā Kunga nama svētības. Tas Kungs dāvā Savām meitām visas garīgās dāvanas un svētības, kuras iegūst Viņa dēli, jo ne vīrs ir kas bez sievas, ne sieva bez vīra mūsu Kungā [skat. 1. korintiešiem 11:11].²⁸

Mēs visi zinām, ka Tas Kungs paziņoja Ābrahāmam to, ka viņš būs par tēvu daudzām tautām un ka Viņš vairos viņa pēcnācējus kā debesu zvaigznes, kā smiltis jūras malā, taču mēs nedrīkstam nepamanīt, ka arī Sārai tika doti šie paši solījumi.

„Un Dievs sacīja uz Ābrahāmu: „Tavas sievas vārds turpmāk lai nav Sāraja, bet Sāra lai ir viņas vārds. Jo Es to svētīšu un no viņas tev došu dēlu; Es viņu tā svētīšu, ka viņa kļūs par tautām un tautu ķēniņi celsies no tās.” [1. Mozus 17:15–16.]²⁹

„Tas Kungs vēlas, lai sievietes . . . Baznīcā zinātu Viņa dievišķo gribu un iegūtu savās sirdīs paliekošu liecību.”

Attiecībā uz priesterību, priesterības spēku un Baznīcas priekšrakstiem, ko mēs saņemam caur priesterību, Tas Kungs ir sacījis: „Un šī lielākā priesterība vada evaņģēliju un tur valstības noslēpumu atslēgu, patiesi Dieva atziņas atslēgu.”

. . . Ļaujiet man to vēlreiz nolasīt: „Un šī lielākā priesterība vada evaņģēliju un tur valstības noslēpumu atslēgu, patiesi Dieva atziņas atslēgu. Tādēļ tās priekšrakstos tiek pasludināts dievišķības spēks. Un bez tās priekšrakstiem un priesterības pilnvarām, dievišķības spēks netiek pasludināts cilvēkiem miesā; jo bez tām neviens cilvēks nevar redzēt Dieva, patiesi Tēva, seju un palikt dzīvs.” [M&D 84:19–22.]

Kad mēs lasām par šīm lietām, katrs vīrietis, kam ir priesterība mūsu vidū, priecājas par to, ka mums ir šīs lieliskās pilnvaras, ar kuru palīdzību mēs varam pazīt Dievu. Ne tikai vīrieši, kas nes priesterību, zina šo lielisko patiesību, bet, pateicoties priesterībai un tās priekšrakstiem, katrs Baznīcas loceklis — kā vīrietis, tā sieviete — var pazīt Dievu.³⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Ko mēs varam mācīties no pieredzēm, kas aprakstītas sadaļā „No Džozefa Fildinga Smita dzīves”? Kādas līdzīgas pieredzes jūs esat piedzīvojuši?
- Prezidents Smits stāstīja par sievietēm dažādos Baznīcas vēstures posmos, kas pildīja svarīgus pienākumus Dieva valstībā (skat. 1. sadaļu). Kā sievietes sniedz savu ieguldījumu ģimeņu un Baznīcas stiprināšanā?
- Kādēļ Palīdzības biedrības kalpošana ir „svarīga Baznīcas labklājībai”? (Skat. 2. sadaļu.) Kā Palīdzības biedrības māsas un priesterības nesēji strādā kopā, lai celtu Dieva valstību?
- Kā Palīdzības biedrība rūpējas par Pēdējo dienu svēto sieviešu garīgo labklājību? Kā Palīdzības biedrības māsu ietekme plešas pāri viņu organizācijai? (Dažus piemērus skat. 3. sadaļā.)
- Prezidents Smits uzsvēra, ka visām sievietēm un vīriešiem ir jāsaprot evaņģēlija mācības, jāstiprina savas liecības un jāsaņem atklāsme (skat. 4. sadaļu). Kādēļ, jūsuprāt, mums visiem ir svarīgi censties iegūt šīs dāvanas?
- Prezidents Smits mācīja, ka priesterības svētības ir „izlietas . . . pāri visām taisnīgajām Baznīcas sievietēm” (skat. 5. sadaļu). Kādēļ sievietēm ir nepieciešamas priesterības svētības, lai veiktu savus pienākumus mājās un Baznīcā? Vai varat minēt kādus piemērus tam, kā sievietes ir saņēmušas garīgās dāvanas?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Apustuļu darbi 5:12–14; Almas 32:22–23; M&D 46:8–9

Mācīšanas padoms

„Bieži vien ir noderīgi sākt runāt par nākamo stundu drīz pēc tam, kad esat pabeiguši mācīt iepriekšējo stundu. Droši vien jūs vislabāk apzināsities savu audzēkņu vajadzības un intereses uzreiz pēc tam, kad būsit mācījuši viņus nodarbībā” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 97).

Atsauces

1. „Purpose of the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, 1964. g. janv., 5.
2. Lai uzzinātu vairāk par Džozefa Fildingā Smita palīdzības sniegšanu savai mātei vecmātes pienākumos, lasiet šīs grāmatas 24. nodaļu.
3. „Mothers in Israel”, *Relief Society Magazine*, 1970. g. dec., 883.
4. Eimija Brauna Laimena, Džozefa Fildingā Smita un Džona Dž. Stjuarta grāmata *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 243.
5. Skat. Frensis M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 261.
6. Frensis M. Gibons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 281.
7. Bella S. Spelforda, *Latter-day Prophet-Presidents I Have Known* (1973. g. 29. maijā sniegtā runa Brigama Janga universitātē), 4.
8. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildingā Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 3:66.
9. „The Relief Society Organized by Revelation”, *Relief Society Magazine*, 1965. g. janv., 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. „Purpose of the Relief Society”, 4.
12. „The Relief Society Organized by Revelation”, 6.
13. „Relief Society Responsibilities”, *Relief Society Magazine*, 1954. g. okt., 644.
14. „Relief Society — An Aid to the Priesthood”, *Relief Society Magazine*, 1959. g. janv., 4.
15. „Relief Society Responsibilities”, *Relief Society Magazine*, 1954. g. okt., 646.
16. „Relief Society — An Aid to the Priesthood”, 6; interpunkcija atbilstoša mūsdienu lietojumam.
17. „Mothers in Israel”, 883.
18. „Relief Society — An Aid to the Priesthood”, 5.
19. „Teaching the Gospel”, *Relief Society Magazine*, 1966. g. janv., 5; skat. arī Džozefs F. Smits, Conference Report, 1906. g. apr., 3.
20. „Relief Society Responsibilities”, *Relief Society Magazine*, 1954. g. marts, 151–152.
21. „Purpose of the Relief Society”, 5.
22. „Obedience to the Truth”, *Relief Society Magazine*, 1960. g. janv., 6–7.
23. „Relief Society Responsibilities”, *Relief Society Magazine*, 1954. g. okt., 644.
24. „Relief Society Responsibilities”, *Relief Society Magazine*, 1954. g. marts, 152.
25. „Relief Society Responsibilities”, *Relief Society Magazine*, 1954. g. okt., 644.
26. „Obedience to the Truth”, 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68–69.
28. Conference Report, 1970. g. apr., 59.
29. „Mothers in Israel”, 885.
30. „And the Truth Shall Make You Free”, *Deseret News*, 1940. g. 30. marts, Baznīcas sadaļa, 4; skat. arī *Doctrines of Salvation*, apkop. Brūss R. Makonkijis, 3 sēj. (1954–1956), 3:142–143.

*Glābēja piedzimšanas stāsts „nekad nenoveco,
vienalga, cik reizes tas ir izstāstīts”.*

Jēzus Kristus dzimšana: „Labas liela prieka vēstis”

„Vai šis nav brīnišķīgs stāsts? Vai mēs esam ļāvuši tam ienākt un ietekmēt mūsu dzīvi? Vai mēs, bez jebkādām šaubām, esam pilnībā apjautuši šī stāsta burvību?”

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Ziemassvētku laikā, 1971. gadā, kādam avīzes reportierim bija iespēja pavadīt laiku kopā ar prezidentu Džozefu Fīldingu Smitu un viņa ģimenes locekļiem. Reportieris dalījās savos vērojumos par pravieša dzīvi:

„Ziemassvētki prezidentam Džozefam Fīldingam Smitam ir īpašs laiks. Šajā laikā ģimene ir kopā un tiek pieminēta Kristus piedzimšana. Taču visvairāk prezidents Smits Ziemassvētkus saista ar bērniem.

„Es domāju, ka tas, kas man patīk Ziemassvētkos visvairāk, ir bērni,” teica prezidents Smits, cieši apkampjot savu mazmazmeitiņu.

Ērti savā klēpī novietojis lielo bilžu Bibli, prezidents Smits un divas no viņa mazmazmeitiņām — Šanna Makkonkija (4 g.) un Šerija (2 g.), atšķīra lappusi, kur bija aprakstīta Kristus piedzimšana. Viņi aizvadīja ilgu laiku, aplūkojot lappusi, kur bija attēlota silīte. Starp prezidentu Smitu un meitenēm varēja just sirsniņu tuvību. . . .

Ziemassvētku laikā prezidentu Smitu parasti apciemo daudz ģimenes locekļi. „Ziemassvētki ir laiks, kad ģimenēm ir jābūt kopā,” viņš teica.”¹

Prezidentam Smitam Ziemassvētku svinību uzmanības centrā bija Glābēja dzimšana, kalpošana un Izpirkšana. Runājot par Ziemassvētku apsveikumiem, kurus viņš saņēma no Baznīcas locekļiem, viņš teica: „Es novērtēju to cilvēku rūpes, kas sūta Ziemassvētku

apsveikumu kartiņas. Es tās uzskatu par mīlestības izpausmi, un tās man atgādina par Glābēja piedzimšanu, kuru mēs godinām un pielūdzam kā Baznīcas galvu. Viņš vēstīja mieru un labu prātu. Šis ir mans novēlējums visiem cilvēkiem.”²

1970. gada decembrī prezidents Smits publicēja Ziemassvētku vēstījumu Baznīcas locekļiem visā pasaulē. Daļā no vēstījuma bija teikts:

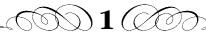
„Es ar mīlestību un sadraudzību jūs sveicu šajā Ziemassvētku laikā un lūdzu, lai mūsu Mūžīgais Tēvs jūs uzlūko žēlsirdībā un izlej Savas dāsnās svētības pār jums.

Šajā laikā, kad nekrietnība pieņemas spēkā, kad uz zemes ir lie-las bēdas, kad dzirdam par kariem un karu daudzinašanu, mums visiem, kā nekad agrāk, ir nepieciešama Tā Kunga vadība un gādība.

Mums ir jāzina, ka, neskatoties uz visām grūtībām un pārbaudī-jumiem, ar kuriem mēs saskaramies, Tas Kungs joprojām kontrolē visu notiekošo uz zemes, un, ja mēs turēsim Viņa baušļus un būsim patiesi un uzticīgi Viņa likumiem, Viņš mūs svētīs šeit un tagad, kā arī nākotnē atalgos ar mūžīgo dzīvi Savā Valstībā. . . .

„ . . . Tā ir mana lūgšana, lai šajā Ziemassvētku laikā un vienmēr mēs vērstu savu ticību uz Dieva Dēlu un iegūtu mieru, kas ir aug-stāks par visu.”³

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Stāstu par mūsu Izpircēja piedzimšanu ir viegli uztvert, pateicoties tā vienkāršībai.

Nav neviena stāsta, kas būtu tik skaists vai kas spētu iedves-mot pazemīgo dvēseles tik lielā mērā, kā to izdara šis brīnišķīgais, mūsu Izpircēja piedzimšanas stāsts. Nav vārdu, ar kuriem cilvēks spētu izgreznot, uzlabot vai, ko pieliekot, spētu vairāk izcelt šī stāsta vienkāršību. Tas nekad nenoveco, vienalga, cik reizes tas ir izstāstīts, un cilvēki šo stāstu lasa savās mājās pārāk reti. Pacentī-simies iedomāties sevi esam kopā ar ganiem, kuri pieskatīja savu ganāmpulku tajā neaizmirstamajā naktī. Viņi bija pazemīgi vīrieši, kas nebija zaudējuši savu tēvu ticību, kuru sirdis nebija kļuvušas cietas kā Jūdu valdnieku sirdis, laikā, kad mūsu Kungs kalpoja: ja

tās būtu nocietinātas, eņģeļi nebūtu tiem parādījušies un dalījušies brīnišķīgajā vēstī. Atkārtosim šo brīnumaino stāstu.

„Un gani bija ap to pašu vietu laukā, tie, nomodā būdami, sargāja naktī savus lopus,

un Tā Kunga eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos apspīdēja, un tie bijās ļoti.

Bet eņģelis uz tiem sacīja: „Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks:

jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvīda pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.

Un to ņemieties par zīmi: jūs atradīsīt bērnu autos ietītu un silē gulošu.

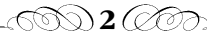
Un piepeši tur pie eņģeļa bija debespulku draudze; tie slavēja Dievu un sacīja:

Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts.

Un, kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz debesīm, tad gani runāja savā starpā: „Ejam tad nu uz Bētlemi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums licis paziņot.

Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu.” [Lūkas 2:8–16.]

Vai ir kāds, kuru pēc šī stāsta izlasīšanas nepārņem pazemības gars un kurš nebūtu šī stāsta patiesās vienkāršības iedvesmots?⁴

Lai gan Jēzus Kristus bija Dieva Dēls, Viņš nāca pasaulē kā bērniņš un turpināja pilnveidoties no labvēlības uz labvēlību, līdz Viņš saņēma pilnību.

Es domāju, ka mēs visi saprotam mācību, ka Jēzus Kristus bija Jehova, kurš valdīja pār Israēlu Ābrahāma un Mozus laikā, un arī Ādama dienās. Kā arī to, ka Jehova jeb Jēzus Kristus gara ķermenī parādījās Jareda brālim un ka viņš nāca pasaulē kā bērniņš un saņiedza nobrieduša vīrieša vecumu.⁵

Mūsu Glābējs pirms Savas piedzimšanas pasaulē bija Dievs, un Viņš saglabāja šo statusu, esot uz Zemes. Viņš bija Dievs gan pirms,

Savā jaunībā Jēzus ieguva zināšanas „rindiņu pēc rindiņas un priekšrakstu pēc priekšraksta”.

gan pēc piedzimšanas šajā pasaulē. Taču, kas attiecas uz šo dzīvi, mēs zinām, ka Viņam vajadzēja uzsākt dzīvi gluži tāpat kā visiem pārējiem bērniem, iegūstot zināšanas rindiņu pēc rindiņas. Lūka ir teicis, ka Viņš „pieņēma gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem”. [Lūkas 2:52.] Jānis rakstīja, ka Viņš „nesaņēma uzreiz no pilnības, bet turpināja no labvēlības uz labvēlību, līdz Viņš saņēma pilnību”. [M&D 93:13.] . . .

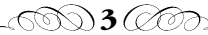
Mēs saprotam, ka jau līdz 12 gadu vecumam, jo šajā laikā Viņš templī izbrīnīja Rakstu mācītājus, Viņš bija daudz iemācījies par Sava Tēva lietām [skat. Lūkas 2:46–49]. Viņš varēja iegūt šīs zināšanas caur atklāsmi, caur eņģeļu kalpošanu vai kādā citā veidā. Taču Viņš ieguva savas zināšanas, vismaz, kas attiecas uz šo dzīvi, rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta. Nav šaubu, ka laiku pa laikam Viņš sazinājās ar Savu Debesu Tēvu.

. . . „Un notika, ka Jēzus auga ar saviem brāļiem, un tapa stiprs, un gaidīja uz To Kungu, kad pienāks Viņa kalpošanas laiks. Un Viņš kalpoja Sava Tēva vadībā, un Viņš nerunāja kā citi cilvēki, nedz arī Viņš varēja tikt mācīts; jo Viņam nevajadzēja, lai kāds cilvēks Viņu

mācītu. Un pēc daudziem gadiem Viņa kalpošanas stunda bija tuvu.” [Džozefa Smita tulkojums, Mateja 3:24–26.]

Mūsu Kunga apgalvojums, ka Viņš dara tikai to, ko ir redzējis Savu Tēvu darām, vienkārši nozīmē to, ka Viņam ir ticis atklāts tas, ko Viņa Tēvs ir darījis [skat. Jāņa 5:19–20]. Nav šaubu, ka Jēzus ieņāca pasaulē, būdams pakļauts visam tam, kam mēs esam pakļauti, — Viņš aizmira pirmstīgo dzīvi, un Viņam bija jāsaņem labvēlība pēc labvēlības. Lai piepildītu laicīgo esamību, bija nepieciešams, lai Viņš aizmirstu jeb lai no Viņa tiktu paņemtas visas iepriekšējās zināšanas tāpat, kā tas tika izdarīts ar visiem mums.

Glābējs uzreiz nesaņēma pilnību, taču vēlāk, pēc Savas augšāmcelšanās un ķermeņa saņemšanas, Viņš saņēma visu spēku gan debesīs, gan uz zemes. Lai gan Viņš bija Dievs — pats Dieva Dēls ar spēku un pilnvarām, lai radītu šo un citas pasaules, tomēr bija dažas lietas, kas vēl pietrūka, kuras Viņš saņēma tikai tad, kad bija augšāmcēlies. Citiem vārdiem sakot, Viņš vēl nebija saņēmis pilnību, kamēr nebija ieguvis ķermeni pēc augšāmcelšanās.⁶

Jēzus Kristus nāca pasaulē, lai izpirktu mūs no fiziskās un garīgās nāves.

Jēzus nāca uz Zemes, lai izpildītu noteiktu misiju, kura Viņam tika nolikta, pirms tika likti Zemes pamati. Rakstos Viņš ir pieminēts kā „kopš pasaules radīšanas [nokautais Jērs]”. [Jāņa atkl. 13:8.] Viņš labprātīgi nāca laika zenītā, lai Izpirktu cilvēci no Krišanas, kas nāca pār cilvēci Ādama pārkāpuma dēļ.

. . . Jēzus ir vienīgais šajā pasaulē nākušais cilvēks, kuram nebija zemes tēva. Viņa ķermeņa Tēvs ir arī Viņa Gara Tēvs, kurš reizē ir arī visu cilvēku garu Tēvs. Viņš no Sava Tēva ieguva mūžīgo dzīvi un no Savas mātes Viņš ieguva mirstīgu ķermeni, jo Viņa māte bija mirstīga sieviete. No viņas Viņš mantoja Savas asinis, un no Sava Tēva Viņš mantoja nemirstību. Tādēļ Viņš spēja atdot Savu dzīvību un atkal to atgūt, Viņš spēja samaksāt cenu par Ādama pārkāpumu un izpirkt visu radību no kapa.⁷

Patiesais iemesls Jēzus Kristus nākšanai pasaulē . . . bija, pirmkārt, izpirkt *visus* cilvēkus no fiziskās jeb laicīgās nāves, kura pasaulē ieviesās Ādama dēļ, un otrkārt, lai izpirktu visus cilvēkus no garīgās

nāves jeb no atstumtības no Tā Kunga klātbūtnes, ar nosacījumu, ka viņi nožēlos grēkus, saņems piedošanu un pastāvēs līdz galam visos laicīgās dzīves pārbaudījumos.⁸

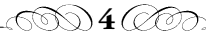
Mēs priecājamies par Dieva Dēla nākšanu pasaulē.

Mēs esam pateicīgi par Viņa veikto Izpirkšanas upuri, kas prasīja Viņa asins izliešanu.

Mēs esam pateicīgi, ka Viņš mūs ir atrīvojis no nāves un devis mums mūžīgās dzīves iespēju.

Mēs lūdzam par mieru uz Zemes, par evaņģēlija izplatīšanu un par patiesības uzvaru.

Mēs lūdzam visus mūsu Tēva bērnus visā pasaulē mums pievienoties un darīt to, kas mums visiem nodrošinās mieru šajā pasaulē un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē [skat.M&D 59:23].⁹

Mums vajadzētu ļaut Glābēja piedzimšanas stāstam ienākt mūsu dzīvē un ietekmēt to.

Pienākot [Ziemassvētku rītam], daži noliec savu galvu, lai pazemīgā lūgšanā pateiktos Gaismas Tēvam par svētībām, ko viņi ir saņēmuši caur Viņa mīlotā Dēla ciešanām, un lasa brīnumaino stāstu ar pateicīgu sirdi. Citi diemžēl, kas zina maz vai pilnīgi neko par to, ko viņi ir parādā Dieva Dēlam, svin nevis godājot un skaitot pazemīgas lūgšanas, bet zaimodami riko dzīres, nemaz nepieminot Vīra no Galilejas piedzimšanas nozīmīgumu. . . .

Kā gan cilvēki var lasīt šo aizkustinošo stāstu par Jēzus Kristus piedzimšanu un nejust vēlmi atmest savus grēkus? Šajā gada noslēgumā būtu labi, ja katrs cilvēks — karalis savā pilī, ja mūsdienās karaļi ir pilis, zemnieki savā pieticīgajā lauku mājīnā, gan bagātie, gan nabagie — nomestos ceļos un godinātu Viņu, kurš bija bez grēka, kurš aizvadīja Savu dzīvi uzpurējoties un skumjās, lai palīdzētu Saviem līdzcilvēkiem; kura asinis tika izlietas par upuri grēkam. . . .

. . . Vai šis nav brīnišķīgs stāsts? Vai mēs esam ļāvuši tam ienākt mūsu dzīvē un ietekmēt to? Vai mēs esam to pieņēmuši visā tā burvībā — bez jebkādas šaubīšanās? Vai mēs ticam, ka šis mazulis patiešām bija Vienpiedzimušais Dieva Dēls miesā? Vai mums ir stipra ticība Viņa misijai, un vai mēs esam gatavi paklausīgi sekot Viņam?

Ja pasaulē visiem būtu šāda ticība un tie sirsnīgi censtos dzīvot saskaņā ar Viņa mācībām, tad cauri gadsimtiem tajā nebūtu konfliktu un ļaundarības posta. . . . Pārāk daudz cilvēku ir Dieva Dēla sekotāji tikai vārdos un nedzīvo saskaņā ar Viņa mācībām.

Tajā brīnumainajā naktī eņģelis ganiem paziņoja, ka viņš ir nācis ar labām liela prieka vēstīm, kas ir domātas visiem cilvēkiem [skat.Lūkas 2:8–10], taču pārsvarā cilvēki visā pasaulē ir atteikušies no iespējas saņemt šī notikuma svētības. Viņi nevēlas atstāt savus grēkus un nevēlas būt pazemīgi un saskaņot savu dzīvi ar Tā Kunga mācībām. . . .

Es vēlreiz lūdzu visus cilvēkus visā pasaulē — novērsieties no saviem ļaunajiem darbiem un pievērsieties Dieva Dēla pielūgšanai, lai jūsu dvēseles varētu tikt izglābtas Viņa Valstībā.¹⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Ko jūs darāt savās mājās, lai Ziemassvētku laikā atcerētos Glābēju? Ko mēs varam mācīties no prezidenta Smita Ziemassvētku tradīcijām? (Skat. „No Džozefa Fildingā Smita dzīves”.)
- Kāpēc, jūsuprāt, stāsts par Jēzus Kristus dzimšanu „nekad nenoveco”? (Skat. 1. sadaļu.)
- Atkārtojiet prezidenta Smita vārdus par Jēzus Kristus kā bērniņa nākšanu pasaulē un Viņa pastāvēšanu laicīgās dzīves grūtībās (skat. 2. sadaļu). Ko jūs apjaušat un sajūtat, domājot par Glābēja labprātību uzpurēties mūsu labā?
- Padomājiet, kas ir kopīgs Glābēja piedzimšanai ar Glābēja veikto Izpirkšanu (skat. 3. sadaļu). Kā vecāki var palīdzēt saviem bērniem iegūt šīs zināšanas? Kādā veidā šīs zināšanas var ietekmēt mūsu Ziemassvētku svinības?
- Ko mēs varam darīt, lai ļautu Glābēja piedzimšanas stāstam „ienākt mūsu dzīvē un ietekmēt to”? (Skat. 4. sadaļu.)

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Jesajas 53; Lūkas 1:26–35; 2; 1. Nefija 11:8–23

Mācīšanas padoms

Pārrunas nelielās grupās „sniedz iespējas piedalīties nodarbībā daudziem cilvēkiem. Cilvēki, kuri parasti vilcinās iesaistīties nodarbībā, nelielās grupās varētu dalīties domās, ko viņi neteiktu visu dalībnieku klātbūtnē” (*Teaching, No Greater Call* [1999], 161).

Atsauces

1. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith”, *Church News*, 1971. g. 25. dec., 3.
2. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith”, 3.
3. „Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World”, *Church News*, 1970. g. 19. dec., 3.
4. *The Restoration of All Things* (1945), 279–280.
5. Personīga sarakste, citēta *Doctrines of Salvation*, izd. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 1:11.
6. Personīga sarakste, citēta *Doctrines of Salvation*, 1:32–33.
7. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 2:134, 136.
8. „The Resurrection”, *Improvement Era*, 1942. g. dec., 780–781; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:259.
9. „Christmas Greetings”, 3.
10. *The Restoration of All Things*, 278–279, 281–282, 286; pieturzīmju lietojums standartizēts.

Gatavošanās mūsu Kunga atnākšanai

„Sagatavojiet Tam Kungam ceļu un taisiet taisnas Viņa takas, jo Viņa atnākšanas stunda ir tuvu” (M&D 133:17).

No Džozefa Fīldinga Smita dzīves

Džozefs Fīldings Smits kādā sarunā ar Pēdējo dienu svētajiem teica, ka viņš „lūdzot, lai ātrāk pienāktu pasaules gals”. Viņš teica: „Es būtu laimīgs, ja tas pienāktu rīt.” Reaģējot uz viņa teikto, kāda sieviete izteicās pietiekami skaļi, lai viņu sadzirdētu: „Ak, es ceru, ka tas nepienāks rīt.”

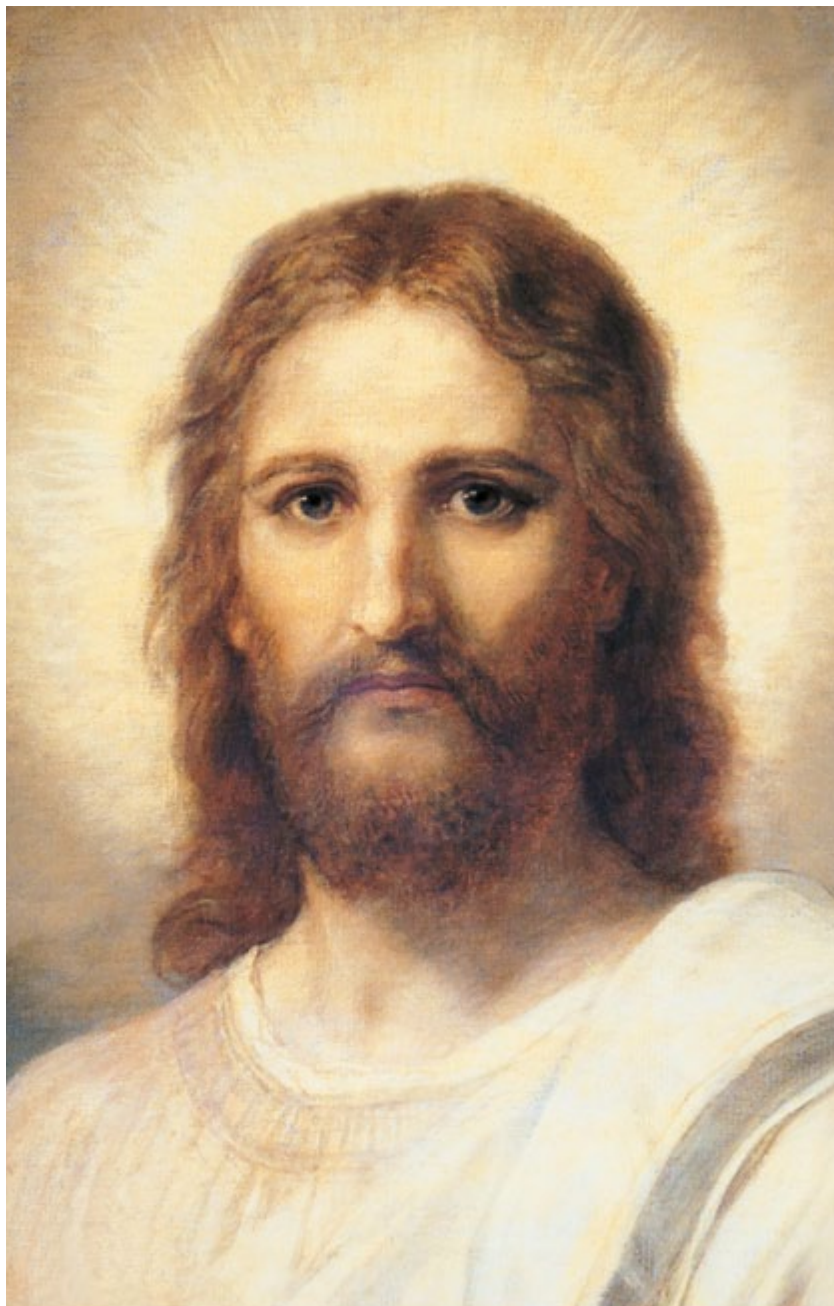
Atceroties šo pieredzi, kādu laiku vēlāk prezidents Smits mācīja:
„Jūs nevēlaties, lai pienāktu pasaules gals?”

Lielākai daļai cilvēku ir nepareizs priekšstats par to, ko mēs sa-
protam ar pasaules galu. . . .

„. . . Jēzus atnākšana iezīmēs šīs pasaules beigas. . . . Vairs nebūs karu, nemieru, skaudības, melu; vairs nebūs ļaunuma. Cilvēki tad mācīsies mīlēt To Kungu un turēt Viņa baušļus, un, ja viņiem tas neizdosies, viņi nevarēs šeit palikt. Tas ir pasaules gals, un Glābējs lūdza, lai tas pienāktu, kad pie Viņa piegāja Viņa mācekļi un teica: „Māci mums Dievu lūgt.” Ko Viņš darīja? Viņš tiem mācīja: Mūsu Tēvs debesīs, svētīts lai top Tavs Vārds, Tavs prāts lai notiek, kā debesīs tā arī uz zemes. [Skat. Lūkas 11:1–2.]

Arī es to lūdzu. Tas Kungs lūdza, lai pienāktu pasaules gals, un arī es par to lūdzu.”¹

Prezidents Smits savās uzrunās un rakstos bieži citēja Rakstu vie-
tas par pēdējo dienu pareģojumiem, par Džozefa Smita lomu, saga-
tavojojot Tam Kungam ceļu, un Pestītāja nākšanu uz Zemes godībā.

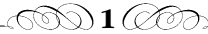
„Mēs ar nepacietību gaidām to dienu, kad nāks Miera Valdnieks.”

Viņš pauda savas dziļās jūtas pret šiem pravietojumiem Ogdenas, Jūtas, tempļa iesvētību lūgšanā:

„Ak, mūsu Dievs, kā Tu zini, mēs dzīvojam pēdējās dienās, kad laiku zīmes tiek darītas zināmas; kad Tu paātrini Savu darbu; un, kad mēs jau esam dzirdējuši saucēja balsi tuksnesī aicinām: Sataisiet Tā Kunga ceļu, darait līdzenas Viņa tekas [skat. Mateja 3:3]. . . .

Ak, mūsu Tēvs, mēs ar nepacietību gaidām to dienu, kad nāks Miera Valdnieks, kad Zeme varēs atpūsties un virs Zemes atkal valdīs taisnība; mēs pazemīgi un ar nožēlas pilnu garu lūdzam, lai mēs varētu izturēt to dienu un tikt atrasti par cienīgiem, la dzīvotu ar Viņu, ko Tu esi iecēlis būt par ķēniņu Ķēniņu un kungu Kungu, kuram ir gods un slava un spēks un vara tagad un mūžīgi.”²

Džozefa Fīldinga Smita mācības

Tā Kunga atnākšanas diena ir tuvu.

Mēs strauji tuvojamies Tā Kunga dižajai dienai, tam „atspirdzinājuma” laikam, kad Viņš nāks debesu mākoņos, lai atriebtos visiem bezdievīgajiem un sagatavotu Zemi, lai uz tās valdītu miers, atstājot tikai tos cilvēkus, kuri ir izvēlējušies pakļauties Viņa likumam [skat. Ap. d. 3:19–20].³

Daudz notikumu apliecina . . . , lai uzticīgiem Baznīcas locekļiem nebūtu šaubu, ka Tā Kunga atnākšanas diena ir tuvu. Evaņģēlijs ir atjaunots. Baznīca ir pilnībā organizēta. Vīriešiem ir piešķirta priesterība. Ir atklāti dažādi agrīnā evaņģēlija laikmeti un to atslēgas un pilnvaras ir nodotas Baznīcai. Israēls ir un tiek pulcināts Ciānas zemē. Jūdi atgriežas Jeruzalemē. Evaņģēlijs tiek sludināts visā pasaulē, par liecību visām tautām. Tempļi tiek celti, un tajos tiek veikts priekšrakstu darbs gan dzīvo, gan mirušo labā. Bērnu sirdis tiek pievērstas viņu tēviem, un bērni meklē savus priekštečus. Derības, kuras Tas Kungs ir apsolījis pēdējās dienās slēgt ar Israēlu, ir atklātas, un tās ir noslēguši tūkstošiem no sapulcinātā Israēla. Mēs redzam, ka Tā Kunga darbs virzās uz priekšu un visas šīs zīmes norāda uz mūsu Kunga atnākšanas dienu. . . .

Praviešu vārdi tiek ātri papildīti, taču tas notiek tik nepiespiesti, ka lielākā daļa no mums nemaz to nepamana.

Joēls apsolīja, ka Tas Kungs izlies Savu Garu pār visu miesu un dēli un meitas pasludinās nākamās lietas, vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības [skat. Joēla 3:1]. . . .

Starp pēdējo dienu zīmēm bija arī atziņu vairošanās. Daniēlam tika pavēlēts: „. . . paglabā labi slepenībā [viņa atklāsmēs sacīto] un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam: [un tajā dienā] daudzi to tad izpētīs,” viņš teica, „un atziņas vairošies.” (Daniēla 12:4.) Vai tad šodien cilvēki „nepieliek lielas pūles, lai izglītos”, kā nekad vēl iepriekš pasaules vēsturē? . . .

. . . Vai tad zināšanas nevairojas? Vai jebkad cilvēces pastāvēšanas laikā ir bijis laiks, kad cilvēkiem ir bijušas pieejamas tik daudzas zināšanas? Taču par nožēlu jāatzīst, ka Pāvila vārdi ir patiesi, — cilvēki „vienmēr mācās un nekad nevar nonākt pie patiesības atziņas.” (2. Tim. 3:7.) . . .

Vai tad mums nav bijis daudz karu daudzzināšanas? [Skat. M&D 45:26.] Vai tad mums nav bijis karu, tādu karu, kuri nekad vēl nav pieredzēti? Vai tagad starp nācijām nav nemieru un vai to vadītāji nav satraukti? Vai lielas valstis nav pieredzējušas apvērsumus, un starp nācijām nav notikušas lielas izmaiņas? Uz visas Zemes virsas valda nemiers. Mēs katru dienu uzzinām par zemestrīcēm dažādās vietās [skat. M&D 45:33]. . . .

Taču cilvēki savā ikdienas steigā nepievērš lielu uzmanību visam, ko Tas Kungs ir teicis, nepievērš vērību sniegtajiem norādījumiem un zīmēm. Cilvēki nocietina savu sirdi un saka: „. . . Kristus kavē Savu atnākšanu līdz zemes galam.” (M&D 45:26.)⁴

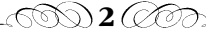
Samērā nesen man vaicāja, vai es varu pateikt, kad būs Tā Kunga atnākšana. Es atbildēju: „Jā,” un es atbildu tagad: „Jā, es varu.” Es zinu, kad Viņš nāks. Viņš atnāks rītdien. Viņš pats to ir apliecinājis. Ļaujiet man to nolasīt:

„Lūk, pašreizējais brīdis tiek saukts par šodienu, līdz Cilvēka Dēla atnākšanai, un patiesi tā ir upurēšanas diena un diena Manu ļaužu desmitajai tiesai; jo tas, kas maksā desmito tiesu, netiks sadedzināts Viņa atnākšanā.”

Šeit ir daudz pateikts par desmitās tiesas svarīgumu.

„Jo pēc šodienas nāk dedzināšana — tas ir runājot Tā Kunga veidā — jo patiesi Es saku, rīt visi lepnie un tie, kas dara ļaunu, būs kā rugāji; un Es tos sadedzināšu, jo Es esmu Pulku Kungs, un Es nesaudzēšu nevienu, kas paliek Bābelē.” [M&D 64:23–24.]

Tādēļ es saku, ka Tas Kungs atnāks rītdien. Sagatavosimies Viņa atnākšanai.⁵

Kad Kristus atgriezīsies, būs Pēdējā tiesa.

Tas Kungs mācīja līdzību par kviešiem un nezāli, un šī līdzība skaidro pēdējo dienu notikumus. Šajā stāstā sējējs izgāja tīrumā un sēja labu sēklu, taču, viņam guļot, nāca ienaidsnieks un viņa tīrumā iesēja nezāli. Kviešiem augot, parādījās arī nezāles, kuras kalpi vēlējās izraut, taču Tas Kungs pavēlēja ļaut kviešiem un nezālēm augt līdz pļaujamam laikam, lai, ravējot nezāli, neizplūktu arī kviešus. Pļaujamā laikā viņiem vajadzēja salasīt kviešus, bet nezāli vajadzēja sasiet kūlišos un to sadedzināt. Izskaidrojot šo līdzību, Tas Kungs teica Saviem mācekļiem, ka „pļaujamais laiks ir pasaules gals, un pļāvēji ir eņģeļi”. [Skat. Mateja 13:24–30, 36–43; M&D 86.]⁶

Nezāles un kvieši aug kopā, un visus šos gadus ir auguši kopā vienā tīrumā, taču laiks ir tuvu, kad nezāles tiks salasītas, lai tiktu sadedzinātas, un kvieši tiks salasīti, un notiks taisnīgo un ļauno atdalīšana, tādēļ būtu svarīgi katram no mums turēt Tā Kunga baušļus, nožēlot savus grēkus, pievērsties taisnīgumam, ja ir nepieciešams nožēlot grēkus savā sirdī.⁷

Veidojiet un stipriniet Baznīcas locekļus ticībā Dievam; Dievs zina, cik mums tas ir nepieciešams. Visapkārt ir tik daudz ietekmju, kas mūs citu no cita nodala, pat starp Baznīcas locekļiem, un tuvā nākotnē būs tā diena, kad kvieši tiks nodalīti no nezālēm, un mēs esam vai nu starp kviešiem, vai — nezālēm. Mēs būsīm vai nu vienā pusē, vai — otrā.⁸

Nāks diena, kad mums nebūs šīs pasaules. Tā tiks izmainīta. Mēs saņemsim labāku pasauli. Mēs saņemsim pasauli, kur valda taisnīgums: kad Kristus nāks, Viņš attīrīs Zemi no visas nešķīstības.

Lasiet, kas ir rakstīts mūsu Svētajos Rakstos. Lasiet, ko Viņš pats ir teicis. Kad Viņš nāks, Viņš attīrīs šo Zemi no visas netaisnības,

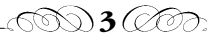
„Mēs strauji tuvojamies Tā Kunga dižajai dienai, tam „atspirdzinājuma” laikam, kad Viņš nāks debesu mākoņos.”

un, runājot par Baznīcu, Viņš ir teicis, ka Viņš izsūtīs Savus eņģeļus, un tie salasīs no Viņa valstības jeb Baznīcas visas apgrēcības [skat. Mateja 13:41].⁹

Lielā un šausmu pilnā diena nevar būt cits laiks kā vienīgi Jēzus Kristus atnākšana, kad Viņš spēkā starp taisnīgajiem uz Zemes nodibinās Savu Valstību un attīrīs Zemi no visas nekrietnības. Taisnīgajiem šajā dienā nevajadzēs būties vai šausmās trīcēt, taču bezdievjiem tā būs šausmu pilna diena. Mēs par to mācāmies no paša Glābēja vārdiem, kad Viņš mācīja Savus mācekļus [skat. Mateja 24; Džozefs Smits — Mateja 1].¹⁰

Kad Kristus atgriezīsies, būs Pēdējā tiesa. Mēs zinām, ka grāmatas tiks atvērtas un mirušie tiks tiesāti pēc tā, kas rakstīts grāmatās, un starp grāmatām būs dzīvības grāmata [skat. Jāņa atkl. 20:12]. Mēs redzēsim to, kas ir ierakstīts grāmatā. Mēs redzēsim sevi tādus, kādi mēs esam, un mums ir jāsaprot ar taisnīgu izpratni, ka spriedumi, kuri mums tiks pasludināti, būs taisnīgi un patiesi, vienalga, vai mēs ieiesim Dieva valstībā, . . . lai saņemtu šīs brīnišķīgās svētības, vai arī mēs tiksīm nodalīti no Dieva klātbūtnes.¹¹

Es lūdzu katru Pēdējo dienu svēto būt stipram un uzticīgam, pildot katru pienākumu, turēt Tā Kunga baušļus, godāt priesterību, lai mēs varētu izturēt Tā Kunga atnākšanas dienu un gavilēt Tai Kungā, vienalga, vai mēs esam starp dzīvajiem vai mirušajiem, — tam nav nozīmes.¹²

Lai sagatavotos Tā Kunga atnākšanai, mums ir jābūt vēriģiem, jālūdz un jāsakārto savs nams.

Mūsdienās pasaulē ir daudz notikumu, kuri norāda uz dižo Tā Kunga atnākšanas dienas tuvošanos, kad Izpircējs atkal nāks uz Zemes, lai taisnībā nodibinātu Savu valstību un sagatavotos valdīt Tūkstošgadē. Tajā pašā laikā tā ir Baznīcas locekļu atbildība — tiekties pēc zināšanām un sagatavot sevi caur studēšanu un ticību, lai sagatavotos tam diženajam un brīnišķajam laikam.¹³

Mums nevajag uztraukties par laiku un brīdi, kad Kristus nāks, taču mums ir jābūt vēriģiem, mums ir jālūdz un jābūt gataviem Viņa atnākšanai.¹⁴

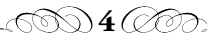
Mani dažkārt kaitina daži mūsu elderi, kuri apgalvo, ka Tas Kungs nāks, kad mēs visi būsīm kļuvuši pietiekami taisnīgi, lai Viņu uzņemtu. Tas Kungs negaidīs, kamēr mēs paliksim taisnīgi. Kad Viņš būs gatavs nākt — Viņš nāks, nekrietnības kausam esot pilnam, un, ja mēs tad nebūsīm pietiekami taisnīgi, tad var izteikt tikai nožēlu, jo mūs pieskaitīs pie bezdievīgajiem, un mēs būsīm kā rugāji, kurus noslaucīs no zemes virsas, jo Tas Kungs ir teicis, ka nekrietnība nepastāvēs.¹⁵

Vai mēs turpināsim snauduļot, pilnīgi ignorējot visu, ko Tas Kungs mums ir devis kā brīdinājumu? Es saku jums: „Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk.

Bet to saprotiet: ja nama kungs zinātu, kurā stundā zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu ielauzties savā namā.

Tāpēc esiet arī jūs gatavi, jo Cilvēka Dēls nāks tanī stundā, kuru jūs nedomājat.” (Mateja 24:42–44.)

Kaut mēs ņemtu vērā šo, Tā Kunga doto, brīdinājumu un sakārtotu savu namu, un būtu sagatavoti Tā Kunga atnākšanas dienai.¹⁶

Pēdējo dienu svētie var būt par darbarīkiem Dieva rokās, lai sagatavotu cilvēkus Tā Kunga atnākšanai.

Vai tad tas nebūtu savādi, ja Tas Kungs nāktu uz Zemes un sāktu valdīt mierā, atriebtu ļauno, attīrītu Zemi no grēka, pirms tam nesūtot vēstnešus, lai tie sagatavotu Viņam ceļu? Vai Tas Kungs nāktu uz Zemes tiesāt pasauli, visupirms to nebrīdinot un sagatavojot veidu, caur kuru visi, kas nožēlos grēkus, varētu izglābties?

Noa tika sūtīts, lai brīdinātu pasauli par gaidāmajiem plūdiem. Ja cilvēki būtu ieklausījušies, viņi būtu izglābušies. Mozus tika sūtīts, lai vadītu Israēlu uz apsolīto zemi, lai piepildītu Ābrahāmam doto solījumu. Jānis Kristītājs tika sūtīts, lai sagatavotu ceļu Kristus atnākšanai. Katrā no šādiem gadījumiem uzaicinājums tika saņemts caur atklāsmi. Jesaja, Jeremija un citi pravieši tika sūtīti, lai brīdinātu Israēlu un Jūdu pirms to izklīdināšanas un gūsta. Ja viņi būtu ņēmuši vērā brīdinājumus, viss būtu izvērties daudz savādāk. Viņiem bija iespēja uzklaut, viņi tika brīdināti, un viņiem bija parādīts veids, caur kuru izglābties, taču viņi to noraidīja.

Kad eņģelis Moronijs apmeklēja jauno Džozefu Smitu, viņš pravietoja par Glābēja Otrā atnākšanu (skat. Džozefs Smits — Vēsture 1:36–41).

Tas Kungs ir apsolījis, ka Viņš cilvēci līdzīgi brīdinās arī pirms Otrās atnākšanas.¹⁷

Džozefs Smits tika sūtīts, lai sagatavotu ceļu Viņa Otrajai atnākšanai, caur evaņģēlija pilnības sludināšanu, tādējādi nodrošinot cilvēcei veidu, kā izglābties no nekrietnības un pārkāpumiem.¹⁸

Jānis vīzijā redzēja pēdējās dienas un „eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs

zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām”. [Jāņa atkl. 14:6.]

Piepildot šo apsolījumu, Džozefs Smits paziņoja, ka Moronijs — senlaiku pravietis Amerikas kontinentā un tagad augšāmcelta būtne — mācīja viņam evaņģēliju un deva viņam norādījumus, kas bija saistīti ar visu lietu atjaunošanu pirms Kristus atnākšanas. Un Tas Kungs teica: „Jo lūk, Dievs Tas Kungs ir sūtījis eņģelus, kuri sauc debesu vidū, sakot: Sagatavojiet Tam Kungam ceļu un taisiet taisnas Viņa takas, jo Viņa atnākšanas stunda ir tuvu.” [M&D 133:17.]

Pieņemot šo par patiesību, Pēdējo dienu svētie tic, ka arī mūsdienās notiek sazināšanās ar debesu sūtņiem un ka tagad, pirms Kristus atnākšanas, „Valstības evaņģēlijs” ir sūtīts par liecību visai pasaulei [skat. Mateja 24:14].¹⁹

Iespējams, Pēdējo dienu svētos var uzskatīt par savādiem un neparastiem cilvēkiem, jo viņi tic, ka ir aicināti piepildīt šo Rakstu vietu [Mateja 24:14], taču nevar apšaubīt to, ka viņi dara to, ko Tas Kungs ir teicis, — uzcītīgi sūta misionārus uz visiem zemes galiem. Ir zināms, ka tad, kad katra tauta būs dzirdējusi šo vēsti veidā, kā tā ir atklāta šajās pēdējās dienās, tad mēs varēsim raudzīties pēc mūsu Kunga un Pestītāja Otrās atnākšanas, jo līdz tai dienai, saskaņā ar Tā Kunga apsolījumu, visas tautas būs brīdinātas no viņiem sūtītajiem vēstnešiem.²⁰

Evaņģēlijs ir domāts visiem cilvēkiem, un pirms Cilvēka Dēla Otrās atnākšanas Baznīca tiks izveidota visur: katrā tautā, katrā pasaules vietā. . . .

. . . Viņš jau otro reizi sapulcina Baznīcā Israēlu, un šoreiz Viņš izveidos Savu svēto draudzes katrā tautā.²¹

No Ogdenas, Jūtas, tempļa iesvētību lūgšanas:

Ak, Tēvs, paātrinī dienu, kad taisnīgums ņems virsroku, kad tautu vadītāji atvērs savu valstu robežas evaņģēlija sludināšanai, kad glābšanas durvis būs plaši atvērtas visiem, kas ir godīgi, taisnīgi un labi cilvēki.

Mēs lūdzam par patiesības izplatīšanu, mēs lūdzam par misionāru darbu, mēs vēlamies spēku un vairāk cilvēku, un iespēju, lai

vairāk sludinātu mūžīgās patiesības Taviem bērniem katrā tautā, starp visiem iedzīvotājiem visās valodās. . . .

. . . Mēs vēlamies būt darbarīki Tavās rokās, lai sagatavotu cilvēkus Tava Dēla atnākšanai.²²

Tūkstošgadē būs miers, un tas būs arī laiks, kad tiks veikts Tā Kunga darbs.

Taisnīgie priecāsies Viņa atnākšanas dienā, jo tad uz Zemes būs miers, cilvēki būs taisnīgi, un tas pats miera, prieka un laimes gars, kas valdīja šajā kontinentā divsimt gadu garumā [skat. 4. Nefija 1:1–22], atkal tiks nodibināts starp cilvēkiem un galu galā būs visā pasaulē, un Kristus valdīs kā kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš tūkstoš gadus. Mēs ar nepacietību gaidām šo laiku.²³

Cilvēki dzīvos laimē un mierā tūkstoš gadus, un šajā laikā visi zemes iedzīvotāji tiks sapulcināti vienā Dieva ganāmpulkā.²⁴

Tūkstošgadē evaņģēlijs tiks sludināts daudz lielākā mērā un ar lielāku spēku, līdz to pieņems visi zemes iedzīvotāji.²⁵

Tūkstošgade nebūs laiks, lai atpūstos, bet gan laiks, kad visiem būs jāstrādā. Nebūs nekādas dīkdienības, tiks apgūtas labākās iespējas, kā sludināt evaņģēliju, nebūs nepieciešams veltīt tik daudz laika ikdienas darbiem, un vairāk laika tiks atvēlēts Valstības celšanai. Svētie būs nodarbināti tempļos, kas tiks celti visās zemes daļās. Cilvēki būs tik aizņemti, ka tempļi būs lielākoties pilni.²⁶

Tūkstošgades laikā cilvēki būs mirstīgi, un šajā laikā viņiem būs jāpaveic liels darbs mirušo glābšanas labā. Šajos tūkstoš miera gados tempļos tiks paveikts liels Tā Kunga darbs, un cilvēki dosies uz šiem tempļiem, lai kalpotu to cilvēku labā, kuri ir miruši un kuri gaida, lai kāds, kurš joprojām ir mirstīgajā dzīvē, veiktu par viņiem priekšrakstus, kuri ir nepieciešami viņu glābšanai.²⁷

Glābt mirušos ir mūsu pienākums, un šis darbs turpināsies arī Tūkstošgadē, līdz visi, esot šo svētību cienīgi, saņems tempļa dāvinājumu un būs saistīti mūžīgā laulībā.²⁸

Visi mirušie, kas ir bijuši uzticīgi Kristum, Viņa atnākšanas dienā būs kopā ar Viņu un uzturēsies uz Zemes, tāpat kā Kristus

Tūkstošgades laikā būs šeit. Viņi nebūs šeit, uz Zemes, visu laiku Tūkstošgades laikā, taču viņi būs starp tiem, kuri joprojām ir šeit, laicīgajā dzīvē. Augšāmceltie svētie un pats Pestītājs nāks, lai dotu norādījumus un vadību, lai atklātu mums visu nepieciešamo, lai mūs informētu par Tā Kunga tempļa darbu, lai mēs varētu veikt to darbu, kas ir nepieciešams cienīgu cilvēku glābšanai.²⁹

Tas Kungs caur Saviem kalpiem ir teicis, ka Tūkstošgades laikā tie, kas ir priekškara otrā pusē un jau ir augšāmceltas būtnes, personīgi satiekoties ar tiem, kuri joprojām ir mirstīgajā dzīvē, atklās visu nepieciešamo informāciju, lai varētu tikt paveikts darbs par mirušajiem. Mirušiem būs tā privilēģija atklāt to, ko tie vēlas un ir tiesīgi saņemt. Tādējādi neviena dvēsele netiks atstāta novārtā, un Tā Kunga darbs tiks pilnībā īstenots.³⁰

Es katru savas dzīves dienu lūdzu, lai Tas Kungs paātrina Savu darbu. . . . Es lūdzu par pasaules galu, jo es vēlos labāku pasauli. Es vēlos Kristus atnākšanu. Es vēlos, lai uz Zemes valdītu miers. Es vēlos, lai pienāk laiks, kad visi cilvēki varēs dzīvot mierā un būs ticības, pazemības un lūgšanu pilni.³¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā apraksts „No Džozefa Fildingā Smita dzīves” ietekmē jūsu redzējumu par pasaules galu?
- Kā minētie pravietojumi 1. sadaļā var mums palīdzēt sagatavoties Tā Kunga atnākšanai?
- Atkārtojiet prezidenta Smita mācības 2. sadaļu par kviešu un nezāles līdzību. Ko mēs varam darīt, lai būtu starp „kviešiem”? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu savām ģimenēm un citiem cilvēkiem?
- Mums gatavojoties Tā Kunga Otrajai atnākšanai, ko, pēc jūsu domām, nozīmē „būt vērīgam un lūgt”? Ko nozīmē teiktais, ka mums ir „jāsakārto savs nams”? (Skat. 3. sadaļu.)
- Prezidents Smits lūdza: „Mēs vēlamies būt darbarīki Tavās rokās, lai sagatavotu cilvēkus Tava Dēla atnākšanai” (4. sadaļa). Kādā veidā mēs varam citiem palīdzēt sagatavoties Tā Kunga atnākšanai?

- Atkārtojiet izlasīto 5. sadaļā. Kāds jums ir labums no zināšanām par to, kas notiks Tūkstošgadē?

Saistītās Svēto Rakstu vietas

Psalmi 102:16; Jesajas 40:3–5; Jēkaba v. 5:7–8; M&D 1:12; 39:20–21; 45:39, 56–59

Mācīšanas padoms

„Evaņģēlija mācīšanas spēks, kas pārliecina un pievērš ticībai, izpaužas tad, kad iedvesmots skolotājs saka: „Pateicoties Svētā Gara spēkam, pateicoties atklāsmēm, ko Svētais Gars ir atklājis manai dvēselei, es zinu, ka mācības, ko es mācīju, ir patiesas”” (Brūss R. Makkonkijs, citēts *Teaching, No Greater Call* [1999], 43).

Atsauces

1. *The Signs of the Times* (1943), 103–105.
2. „Ogden Temple Dedicatory Prayer”, *Ensign*, 1972. g. marts, 10–11.
3. *The Restoration of All Things* (1945), 302.
4. Conference Report, 1966. g. apr., 12–14.
5. Conference Report, 1935. g. apr., 98; skat. arī *Doctrines of Salvation*, red. Brūss R. Makkonkijs, 3 sēj. (1954–1956), 3:1.
6. „Watch Therefore”, *Deseret News*, 1941. g. 2. aug., Baznīcas sadaļa, 2; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:15.
7. Conference Report, 1918. g. apr., 156–157; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:15–16.
8. „How to Teach the Gospel at Home”, *Relief Society Magazine*, 1931. g. dec., 688; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:16.
9. Conference Report, 1952. g. apr., 28; pirmavotā ar slīprakstu.
10. „The Coming of Elijah”, *Ensign*, 1972. g. janv., 5.
11. „The Reign of Righteousness”, *Deseret News*, 1933. g. 7. janv., 7; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:60.
12. Conference Report, 1935. g. apr., 99; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:38.
13. *Answers to Gospel Questions*, apkop. Džozefs Fildings Smits, jaun., 5 sēj. (1957–1966), 5:xii.
14. „A Warning Cry for Repentance”, *Deseret News*, 1935. g. 4. maijs, Baznīcas sadaļa, 6.
15. „A Warning Cry for Repentance”, 8.
16. Conference Report, 1966. g. apr., 15.
17. „A Peculiar People: Modern Revelation — The Coming of Moroni”, *Deseret News*, 1931. g. 6. jūn., Baznīcas sadaļa, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:3–4.
18. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled”, *Deseret News*, 1931. g. 19. sept., Baznīcas sadaļa, 6.
19. „A Peculiar People: Modern Revelation — The Coming of Moroni”, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:4–5.
20. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled”, *Deseret News*, 1931. g. 7. nov., Baznīcas sadaļa, 6; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:6.
21. Conference Report, British Area General Conference 1971. g., 176.
22. „Ogden Temple Dedicatory Prayer”, 9, 11.
23. „The Right to Rule”, *Deseret News*, 1932. g. 6. febr., Baznīcas sadaļa, 8.
24. „Priesthood — Dispensation of the Fullness of Times”, *Deseret News*, 1933. g. 19. aug., 4; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:66.
25. „Churches on Earth During the Millennium”, *Improvement Era*, 1955. g. marts, 176; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:64.
26. *The Way to Perfection* (1931), 323–324.
27. „The Reign of Righteousness”, 7; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:58.

28. „Question Answered”, *Deseret News*, 1934. g. 13. janv., Baznīcas sadaļa, 8; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 2:166.
29. „The Reign of Righteousness”, 7; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:59.
30. „Faith Leads to a Fulness of Truth and Righteousness”, *Jūtas Genealoģijas un Vēstures Žurnāls*, 1930. g. okt., 154; slīpraksts noņemts; skat. arī *Doctrines of Salvation*, 3:65.
31. *The Signs of the Times*, 149.

Attēlu saraksts

- Uz vāka: Fons © Artbeats.
5. lpp.: *Džozefs Fildings Smits — jaunībā studējot Mormona Grāmatu*, Maikls T. Malms. © Michael T. Malm.
36. lpp.: Fragments no *Es ieraudzīju gaismu*, Džons Maknotons. © Jon McNaughton.
41. lpp.: Fragments no *Tas Kungs parādīja viņam visu zemi*, Valters Reins. © Intellectual Reserve, Inc.
48. lpp.: *(Kristus) Pazudušās avs izglābšana*, Minerva Teičerte.
52. lpp.: *Pēdējās vakariņas*, Saimons Djūvijs. © Simon Dewey.
58. lpp.: Fragments no fotogrāfijas © Corbis. Nedrīkst kopēt, lejupielādēt vai izplatīt.
60. lpp.: Fragments no *Došanās prom no Ēdenes dārza*, Džozefs Brikijs. © 1998 Joseph Brickey.
65. lpp.: Fragments no *Kristus Ģetzmanes dārzā*, Heinrihs Hofmans. Ar atļauju no C. Harrison Conroy Co., Inc.
94. lpp.: Fragments no *Jēzus ievieš Svēto Vakardienu*, Gerijs E. Smits. © 1982 Gary E. Smith.
104. lpp.: *Džozefs un Hairams Smiti stāv upes krastā*, Teodors S. Gorka. © 1996 Intellectual Reserve, Inc.
108. lpp.: Fragments no *Pirmā vīzija*, Dels Pārsons. © 1987 Intellectual Reserve, Inc.
111. lpp.: *Džozefa un Hairama mocekļa nāve*, Gerijs E. Smits. © 1984 Intellectual Reserve, Inc.
126. lpp.: *Enģelis parāda zelta plāksnes Džozefam Smitam, Oliveram Kauderijam un Deividam Vitmeram*, Viljams L. Mogans. © 1988 William L. Maughan.
131. lpp.: *Astoņi liecinieki aplūko Mormona Grāmatas plāksnes*, Herolds T. (Deils) Kilbērn. © Dale Kilbourn.
141. lpp.: Fragments no *Jēzus māca ļaudis jūras krastā*, Džeimss Tisots.
150. lpp.: *Melhisedeka priesterības atjaunošana*, Minerva Teičerte. Ar Baznīcas vēstures muzeja atļauju.
154. lpp.: *Elīja parādās Kērtlandes templī*, Daniels A. Luiss. © 2007 Daniel A. Lewis.
170. lpp.: Fragments no *Manas kristības Kijevā*, Mikola Krisačenko. Ar Baznīcas vēstures muzeja atļauju.
180. lpp.: Fragments no *Pāvils piešķir Svēto Garu*, Maikls T. Malms. © 2006 Michael T. Malm.
226. lpp.: Fragments no *Tā Kunga lūgšana*, Džeimss Tisots.
241. lpp.: Fragments no *Gudrības vārda atklāšana*, Kenets A. Korbets. © Kenneth A. Corbett.
248. lpp.: *Kas man ir, to es tev dodu*, Valters Reins. © Intellectual Reserve, Inc.
258. lpp.: Fotogrāfija ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures bibliotēkas un arhīviem.

276. lpp.: Fragments no *Alma un Amuleks cietumā*, Gerijs L. Keps.
© Gary L. Kapp.

304. lpp.: Fragments no *Redzi, Dieva Jērs*, Valters Reins. © Intellectual Reserve, Inc.

308. lpp.: *Kristus templī*, Heinrihs Hofmans. Ar laipnu atļauju no C. Harrison Conroy Co., Inc.

314. lpp.: Fragments no *Kristus attēls*, Heinrihs Hofmans. Ar laipnu atļauju no C. Harrison Conroy Co., Inc.

318. lpp.: *Otrā Atnākšana*, Herijs Andersons. © Intellectual Reserve, Inc.

321. lpp.: *Eņģelis Moronijs parādās Džozefam Smitam*, Toms Lavelis.
© 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Alfabētiskais rādītājs

A Ā

- Atkrišana, 117–118
- Atslēgas, priesterības. *Skat.* Priesterības atslēgas
- Atturība, 208–209, 242–243
- Augstākā prezidija padoms, 157
- Augšamcelšanās, 66
- Ādama un Ievas Krišana
pārvarēta caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu, 44, 60–63
pestīšanas ieceres būtiska daļa, 60
salīdzināta ar cilvēka iekrišanu dziļā bedrē, 63

B

- Baušļi
novēršanās no baušļiem ved pie svētību zaudēšanas, 229–230
to turēšana vada pie lielām svētībām, 64–66, 68, 230–231
turot baušļus, paužam mīlestību pret To Kungu, 228–229
- Baznīcas prezidents
ir priesterības atslēgas, lai pārvaldītu visu Baznīcu, 155
nenovīrzis Baznīcu no pareizā ceļa, 157
- Bensons, Ezra Tafts, 28
- Brīdinājums
Džozefa Fildingā Smita misija — pacelt brīdinājuma balsi, 18, 81–83, 225
Pēdējo dienu svēto atbildība — pacelt brīdinājuma balsi, 89–90

C Č

- Cieņa pret citām ticībām, 268
- Čaklums. *Skat.* Darbs

D

- Darbs
glābšanas labad, 286–288
vērtība, 281–285
- Debesu Tēvs
aicina visus cilvēkus nākt pie Viņa Mīļotā Dēla, 45
ģimene, visi cilvēki ir Viņa ģimenes locekļi, 39, 59, 250–251
iecere, 43–45, 51, 57–68
īpašības (iezīmes), 38–45
ir visu cilvēku garu Tēvs, 39–40, 250–251
pasaulē trūkst zināšanu par Debesu Tēvu, 35, 38–39
raud par Saviem nepaklausīgajiem bērniem, 42–43
sūtīja Savu Vienpiedzimušo Dēlu, 44, 309
ticības izrādīšana, 38–39, 83–84
vēlas, lai mēs atgrieztos pie Viņa, 43–45
Viņa darbs — īstenot nemirstību un mūžīgo dzīvi, 42
Viņa mīlestība pret mums, 39–43
- Dievs Tēvs. *Skat.* Debesu Tēvs
- Divpadsmit apustuļu kvoruma padoms, 157
- Dzīves mērķis, 64–66
- Dzīvot pasaulē, bet nebūt no šīs pasaules, 244
Skat. arī Pasaulīgums

Džozefs Fildings Smits. *Skat.* Smits, Džozefs Fildings

Džozefs Smits. *Skat.* Smits, Džozefs

E

Elija

atjaunoja saistīšanas spēku,
214–216

Elijas gars, 213, 214

Skat. arī Ģimenes vēsture; Saistīšanas spēks; Tempļa darbs

Evaņģēlijs

atjaunots caur Džozefu Smitu,
109–110, 261

ir ģimenes pamats, 76

ir vienīgā pasaules cerība, 57,
267–269

ir visiem cilvēkiem, 123, 261

jātiek sludinātam vienkāršībā, 267

tā pilnība ir tikai atjaunotajā Baznīcā, 261–262

G Ģ

Glābšana

palīdzēt citiem tiekties pēc glābšanas, 289

tiekties pēc savas glābšanas, 289

Skat. arī Pestīšanas iecere

Grants, Hibers Dž., 139, 149

Grēku nožēlošana

apvienojumā ar ticību vada uz piedošanu, 81

atbildība — palīdzēt citiem nožēlot grēkus, 89–91

Džozefa Fildinga Smita sūtība — aicināt cilvēkus nožēlot grēkus, 81–83

ietver patiesas skumjas par grēku un novēršanos no grēka, 88

ir otrais evaņģēlija princips, 86

parāda Debesu Tēva un Jēzus Kristus žēlastību, 86–88

tagad ir laiks nožēlot grēkus, 89

un pestīšanas iecere, 64, 86

Gudrības vārds, 225–227, 240–242

Ģimene

kā stiprināt, 74–75, 78–79

Tā Kunga izveidota, lai pastāvētu mūžīgi, 75–78

un paaugstināšana, 67–68

vissvarīgākā organizācija laikā un mūžībā, 29, 74–75

Skat. arī Ģimenes mājvakars;

Ģimenes vēsture; Laulība; Saistīšanas spēks; Vecāki

Ģimenes mājvakars, 208

Skat. arī Ģimene; Vecāki

Ģimenes vēsture

ir mīlestības darbs, 220–221

palīdz pilnveidot ģimenes savienību no paaudzes paaudzē, 221–222

pievērš sirdis priekštečiem, 213, 214–215

Skat. arī Elija; Saistīšanas spēks

H

Hinklijs, Gordons B., 1

I

Izturēšana līdz galam, 1, 64, 68, 273

J

Jēzus Kristus

atcerēšanās, Ziemassvētku laikā, 305–306, 310–311

bērnība un jaunība, 307–09

ciešanas, Ģetzemanes dārzā un pie krusta, 60–63, 96–99

Džozefa Fildinga Smita mīlestība pret Viņu, 47–49

ievieš Svēto Vakarēdienu, 93–95

ir Dieva Vienpiedzimušais Dēls, 49–50

ir lielisks paraugs priesterības kalpošanā, 166

īsteno glābšanu no grēka, 60–63

- isteno glābšanu no Krišanas,
 60–63
 Izpirkšana, 44, 51, 60–66, 96–99,
 106, 309–310
 kļūstam par Viņa dēliem un mei-
 tām, 51–52
 liecības iegūšana par Viņu, 52–53
 loma pestīšanas iecerē, 43–45,
 51, 60–66, 106
 Otrā Atnākšana, 313, 315–317,
 319–324
 palikt uzticīgiem liecībā par Viņu,
 52–54
 Pēdējo dienu svēto ticība Viņam,
 49–51
 piedzimšana, 50–51, 306–311
 pilnveidojās no labvēlības uz
 labvēlību, līdz saņēma pilnību,
 307–309
 sekošana Viņa priekšzīmei,
 54–54, 166, 233–234
 šajā evaņģēlijā laikmetā, 52–54
 ticības izrādīšana Viņam, 83–84
 un Džozefs Smits, 106–107
 vada Baznīcu, 118–119
 Viņa pieminēšana caur Svēto
 Vakarēdienu, 96–101
 viss koncentrējas ap Viņu, 50
Skat. arī Jēzus Kristus Otrā At-
 nākšana; Jēzus Kristus veiktā
 Izpirkšana
 Jēzus Kristus Otrā Atnākšana
 ir tuvu, 315–317
 pasaule tiks attīrīta tās laikā, 244,
 319
 sagatavošanās tai, 319–323
 tiesa tās laikā, 317, 319
 Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana
 atceršanās, Ziemassvētku laikā,
 305–306, 310–311
 augšāmcelšanās Izpirkšanas dēļ,
 66, 106
 glābšana, pateicoties Izpirkšanai,
 60–63, 309–310
 Ģetzemanes dārzā un pie krusta,
 60–63, 96–99
 pateicība par, 63
 salīdzināta ar cilvēka izglābšanu
 no dziļas bedres, 63
 tiek pieminēta ar Svēto Vakarē-
 dienu, 96–99
Skat. arī Jēzus Kristus
-
- K**
 Kalpošana, 253
 Kristīšana
 ar iegremdēšanu, simbolisms,
 169, 171–172
 derība, 174–176
 Džozefa Fildingā Smita kristības,
 169
 kā augšāmcelšanās no grēka dzī-
 ves — garīgās dzīves dzīvībā,
 172
 nav nepieciešama bērniem, kas
 nav sasnieguši 8 gadu vecumu,
 172–174
 tās divi mērķi, 177
 un pestīšanas iecere, 63–64
 uzticība pēc kristīšanās, 176–177
-
- L**
 Laulība
 bērnu un jauniešu sagatavošana
 laulībai, 196–197
 celestiālā laulība būs iespējama
 visiem uzticīgajiem, 195–196
 celestiālā laulība ir evaņģēlija
 augstākais priekšraksts, 192
 evaņģēlija iecerē ilgst mūžīgi,
 192–194
 kad vīrs un sieva dzīvo pēc evaņ-
 ģēlija, viņi gūst lielāku prieku
 laulībā, 197
 tās svētums, 193

uzticība laulībai nes laimi un mūžīgas svētības, 194–195
Skat. arī Ģimene; Saistīšanas spēks; Vecāki

Lī, Harolds B., 31

Likstas, nāk par labu, 244

Likums
 paklausība, nepieciešama glābšanai, 64
 Visums un Dieva valstība tiek pārvaldīti pēc likuma, 227–228

Likums par lieciniekiem, 129–131

Lūgšana
 dzīvot saskaņā ar to, ko sakām lūgšanās, 277
 Džozefa Fildingā Smita priekšzīme, 271, 273, 277–278
 ikviens brīdis ir labs lūgšanai, 275–277
 lai izprastu evaņģēlija mācības, 145
 pateicības paušana lūgšanā, 277–278
 paust taisnīgas vēlmes, 278–279
 tuvina cilvēkus Dievam, 274–275

M

Mācīšanās
 caur studēšanu, ticību un paklausību, 143–144
 caur Svētā Gara vadību, 143–144
 mācīšanās daudzās jomās, 139–140
 no Baznīcas vadītājiem, 142
 no Svētajiem Rakstiem, 133–135, 140–141, 145
 taisnīga dzīve sekmē mācīšanos, 144–146
 un patiesības atšķiršana no maldiem, 140–142
 visnozīmīgākā ir evaņģēlija mācīšanās, 139–140

Mājas. *Skat.* Ģimene; Ģimenes mājvakars; Laulība; Vecāki

Mīlestība

Džozefs Fildings Smits mācās no sava zirga Džūnijas, 254–255
 ietver tiekšanos piedot un labā saskatīšanu citos, 252
 pieaug, gūstot zināšanas par to, ka visi cilvēki ir Dieva bērni, 250–251
 pret To Kungu un citiem ir saskaņā ar vissvētāko likumu, 255–256
 starp Pēdējo dienu svētajiem, 251–252
 tiek izrādīta caur kalpošanu, 253
 un labā saskatīšana cilvēkos, 254–255

Misionāru darbs

Baznīcai ir nepieciešams vairāk misionāru, 265–266
 Džozefs Fildings Smits kā pilnlaika misionārs, 7–12, 259–261
 jāveic vienkārši un ar Gara palīdzību, 267
 Pēdējo dienu svēto atbildība — piedalīties misionāru darbā, 262–265
 sniedz pasaulei cerību un mieru, 267–269
 un dalīšanās evaņģēlija pilnības svētībās, 261–262

Monsons, Tomass S., 1

Mormona Grāmata

Džozefa Fildingā Smita personīgā liecība par, 127, 128, 135
 Džozefs Fildings Smits lasa, būdams jauns zēns, 4–5, 137
 liecības iegūšana par, 133–135
 liecina par Kristu, 128–129
 patstāvīga studēšana, 134–135
 satur evaņģēliju, 128–129

- Trīs liecinieki un Astoņi liecinieki, 127–135
- N**
-
- Nāve, garīgā un laicīgā, 60
- P**
-
- Paklausība. *Skat.* Baušļi
- Palīdzības biedrība
ir būtiska Baznīcas darbā,
295–296
organizēšana, 295–296
tās laicīgie un garīgie mērķi,
296–298
Skat. arī Sievietes
- Pārbaudījumi, nāk par labu, 244
- Pasaulīgums
runā par pasaulīgu cilvēku šķietamiem panākumiem, 243–244
tā atmešana, 238–245
- Patiesības atšķiršana no maldiem,
140–142, 144–146
- Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
atjaunošana pēc atkrišanas gadsimtiem, 117–118
ir Dieva valstība uz Zemes,
118–119
ir izveidota, lai palīdzētu atsevišķiem cilvēkiem un ģimenēm gūt prieku un mūžīgo dzīvi,
119–120
izplatīties visā pasaulē, 122–124
kalpošana Baznīcā, pauž pateicību par Tā Kunga kalpošanu mums, 120–122
mīlestība tajā, priekšzīme pasaulei, 251–252
palīdz vecākiem mācīt bērnus,
204–205
palīgorganizācijas, 120
privilēģija būt par tās locekli, 119
to vada Jēzus Kristus, 118–119
- Pekers, Boids K., 18–19, 28
- Personiskā atbildība, 281–289
- Pestīšanas iecere
Debesu Tēva noteikta — pirms radīšanas, 59–60
ietver Krišanu, 60
ir ģimenes pamats, 67–68
tika pieņemta ar prieku pirmslaicīgajā garu pasaulē, 59
un Jēzus Kristus veiktā Izpiršana, 44, 51, 60–66, 106
- Pielūgsmē
augstākais pielūgsmes veids ir baušļu turēšana, 228, 232
Dieva pielūgsmē sniedz mieru, 90
lai pielūgtu Dievu, vajadzīgas zināšanas par Viņa īpašībām, 38–39
pielūgsmes pilna attieksme Svētā Vakarēdiena laikā, 95, 100
Sabata dienā, 239
sekošana Jēzus Kristus piemēram, 54
- Piemērs, 206, 237–238, 245
- Pienākums, personīgā atbildība, 285–286
- Pirmā vīzija
atjaunoja patiesās zināšanas par Dievu, 37–38
vadīja Džozefu Smitu būt pēdējā evaņģēlija laikmeta priekšgalā, 107–108
Skat. arī Smits, Džozefs
- Priesterība
aicinājumu paaugstināšana, 162–165, 167
Jēzus Kristus ir lielisks paraugs, 166
solījumi cienīgiem priesterības nesējiem, 166

tās svētības tiek piedāvātas visiem, 161, 167, 300–301
 zvērests un derība, 162–163

Priesterības atslēgas
 atslēgas pār visu Baznīcu ir Baznīcas prezidentam, 155

Debesu vēstneši tās atjaunoja caur Džozefu Smitu, 152–154
 definīcija, 151–152
 to godāšana, kam tās ir, 149, 151, 155–157

R

Rīcības brīvība, 286–288

S Š

Sabata diena, 239

Saistīšanas spēks
 atjaunota caur Eliju, 214–216
 izglābj pasauli no iznīcības, 216
 pilnībā sagatavo svētos glābšanai, 217–218
 un mirušo glābšana, 218–220
Skat. arī Elija; Ģimenes vēsture; Tempļa darbs

Sievietes

kalpošanas piemēri Rakstos, 294–295
 no sievietēm tiek sagaidīta tiekšanās pēc gaismas un patiesības, 299–300
 priesterības svētības ir pieejamas, 300–301
 viņu svarīgais darbs Tā Kunga valstībā, 294–296
Skat. arī Palīdzības biedrība

Smita, Džesija Evansa (trešā sieva), 21–23, 30–31, 191, 294

Smita, Džulaina Lembsone (māte), 1, 3, 201, 202, 254–255, 293

Smita, Etele Reinoldsa (otrā sieva), 14–15, 19–21, 71–73, 189–191, 191, 293, 294

Smita, Lūija Šertlifa (pirmā sieva), 6–14, 189

Smits, Džozefs

caur Džozefu Smitu tika atjaunotas priesterības atslēgas, 149, 152–154

Džozefa Fildinga Smita personīgā liecība par viņu, 105

evaņģēlijs atjaunots caur viņu, 107–110

kā zināšanu atklājējs par Kristu, 107

liecības iegūšana par viņa misiju, 105

mocekļa nāve, 3, 112–113

Pirmā vizija, 37–38, 107–108

tika aicināts būt pēdējā evaņģēlija laikmeta priekšgalā, 107–108

un Jēzus Kristus, 106–107

vienots ar savu brāli Hairamu, 110–113

Smits, Džozefs F. (tēvs), 1, 3, 105, 137, 164, 201, 297–298

Smits, Džozefs Fildings

aicināts kalpot Divpadsmīto kvorumā, 15–18, 115

ar sievu Lūiju izveido mājas un ģimeni, 13–14

atdod mēteli kādam trūcīgam misionāram, 249–250

atgriežas Anglijā kā Baznīcas prezidents, 260–261

Baznīcas izaugsme viņa prezidentūras laikā, 29

bērnība, 3–5

būdams jauns vīrietis, apmeklē Soltleika tempļa iesvētīšanu, 6

būdams jauns vīrietis, mācās strādāt, 3–4, 281–283

būdams jauns vīrietis, studē Svētos Rakstus, 4–5, 137

- būdams mazs bērns, piedalās Seintdžordžas Jūtas tempļa iesvētīšanā, 115
- cieņas izrādišana, 26–27, 30, 31–32
- dodas uz sanāksmi, neskatoties uz kājas savainojumu, 117
- godā priesterības atslēgas, 149, 151
- izcelsme, 1, 3, 103, 112–113
- izlasa rokrakstā rakstītās Deivida Vitmera un Olivera Kauderija liecības, 127
- izrāda žēlastību kādam vīrietim, kurš izraisīja autokatastrofu ar misionāriem, 18–19
- kā Baznīcas prezidents, 27–30
- kā Baznīcas vēsturnieks, 17, 127
- kā Divpadsmito kворuma loceklis, 15–19, 23–27, 115–117
- kalpo Baznīcā daudzos aicinājumos, 13, 115–117, 159, 161
- kalpo Eiropā, kad sākas Otrais pasaules karš, 23–25
- kalpo līdzās uzticīgām Baznīcas sievietēm, 293, 294
- kalpo pilnlaika misijā Anglijā, 7–12, 259–261
- kalpošana, kurai raksturīga stingrība un piedošana, 18–19
- kā vīrs, tēvs un vectēvs, 19–20, 71–74, 189, 191–192, 202
- kristības, 169
- laulība ar Džesiju Evansu, 21–23, 191
- laulība ar Eteli Reinoldsu, 14–15, 189, 191
- laulība ar Lūiju Šertlifu, 6–7, 14, 189
- lūdz, lai mitētos vētra, 271, 273
- lūdz, lai pienāktu pasaules gals, 313, 315
- lūdz par visiem cilvēkiem, 278–279
- lūdz pēc spēka — būt uzticīgam līdz galam, 1, 273
- lūdz spēku pēc Lūijas, savas pirmās sievas, nāves, 271
- māca evaņģēliju saviem bērniem, 202
- mācās evaņģēliju no saviem vecākiem, 201, 202
- mācās par mīlestību un pieņemšanu no zirga Džūnijas, 254–255
- mīlestība pret cilvēkiem, kurus viņš mācīja, 81–83
- misija — aicināt cilvēkus nožēlot grēkus un pacelt brīdījuma balsi, 18, 81–83, 225
- palīdz savai mātei pildīt vecmātes pienākumus, 254–255, 293
- palīdz savam tēvam veikt administratīvos pienākumus, 13
- paskaidro iemeslus kalpošanai Baznīcā, 117
- pauz mīlestību pret Džozefu Smitu, 105
- pauz mīlestību pret Jēzu Kristu, 47–49
- pavada Ziemassvētkus ar ģimeni, 305
- personīgā liecība, 105
- piedzimšana, 1
- pievērš vērību mazai meitenītei pūlī, 250
- publicē Ziemassvētku vēstījumu, 306
- publiski dzied kopā ar sievu Džesiju, 294
- publiski lūdz sprediķu laikā, 273
- rod mieru nāves brīžos, 14, 21, 25, 30–31, 57, 189, 191–192, 237
- runā ar cilvēku, kurš pirmo reizi dzirdējis uzstāšanos par Gudrības vārdu, 225–227

- runā ar ģeologu, kurš nespēj izskaidrot, kāpēc viņu interesē ģimenes vēsture, 213, 214
- sava tēva vietā noskaita iesvētīšanas lūgšanu, 13–14
- sēro par otrās sievas Eteles nāvi, 21, 191
- sēro par savas pirmās sievas Lūijas nāvi, 14, 189, 271
- sēro par trešās sievas Džesijas nāvi, 30–31, 191
- sniedz padomu D. Artūram Heikokam, 281
- tiek iedvesmots palīdzēt dēlam ievērot Gudrības vārdu, 179, 181
- tuvība Dievam, 35
- uzaicina kādu jaunu vīrieti sēdēt kopā ar viņu Vispārējā konferencē, 249
- uzcītīgums, studējot evaņģēliju, 4–5, 137, 139
- uzslavē taisnīgo pēdējo dienu svēto paraugu bruņotajos spēkos, 237–238
- uzsver ģimenes nozīmību, 29, 74–75
- viņa nāve, 31
- žēlsirdīgais raksturs, 18–19, 83
- Smits, Hairams (vectēvs)
- godaprāts, 110
- kalpošana, 1, 3, 103
- mocekļa nāve, 3, 112–113
- uzticība Džozefam Smitam un Baznīcai, 103, 110–113
- Svētā Gara dāvana. *Skat.* Svētais Gars, dāvana
- Svētā Gara dāvana
- ar roku uzlikšanu, 184
- ļauj mums iegūt Svēto Garu par pastāvīgu pavadoni, 183–184
- sagatavošanās saņemt Gara svētības, 184–185
- sniedz atklāsmes, kas vada personīgo dzīvi, 186
- un pestīšanas iecere, 64
- Svētais Gars
- atklāj patiesību visiem cilvēkiem, 143–144, 182
- Džozefs Fildings Smits saņem Tā vadību savā ģimenē, 179, 181
- nemitīs nešķīstos tempļos, 185
- spēks uzrunāt cilvēku garu, 181
- Tā misija, 181
- Svētais Vakarēdiens
- attieksme, to pieņemot, 99–101
- derības, kas tiek slēgtas, to pieņemot, 99–101
- ir svēts priekšraksts, 95
- Jēzus Kristus to ievieš, 93–95
- pavēle pieņemt, 95
- pieminot Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu, 96–99
- Svētā Vakarēdiena sanāksme, 93
- Šķīstības likums, 208–209, 242–243
-
- T**
- Tempļa darbs
- ir mīlestības darbs, 220–221
- palīdz pilnveidot ģimenes savienību no paaudzes paaudzē, 221–222
- pievērš sirdis priekštečiem, 213, 214, 215, 218
- Skat. arī* Elija; Ģimenes vēsture; Saistīšanas spēks
- Tempļa iesvētīšana kā personīgās ziedošanās izpausme, 214
- Ticība
- apvienojumā ar grēku nožēlošanu vada uz piedošanu, 81
- ir pirmais evaņģēlija princips, 83–84
- nozīmē rīcību, 84–86
- prasa zināšanas par Dieva īpašībām, 38–39

staigāšana ticībā, 85–86
 ticība Debesu Tēvam un Jēzum
 Kristum, 38–39, 83–84
 un pestīšanas iecere, 64
 Tomsone, Mersija, 103
 Tūkstošgade, 323–324

V

Valoda, dievbijība, 242

Vecāki

ie pazīstina bērnus ar Svētajiem
 Rakstiem, 207–208
 māca bērnus, kad viņi vēl ir mazi,
 207
 māca bērnus būt šķīstiem un
 tikumīgiem, 208–209
 māca bērnus lūgt Dievu, 207
 notur ģimenes mājvakarus, 208
 palīdz bērniem pretoties velna
 ietekmei, 202–203
 pildot savus pienākumus, saņem
 palīdzību no Baznīcas, 204–205
 sagatavo bērnus kļūt par vecā-
 kiem, 209–210
 sagatavo bērnus liecināt par pa-
 tiesību un kalpot misijā, 209
 taisnīgs piemērs, 206
 viņu atbildība — mācīt saviem
 bērniem patiesību, 202–7
Skat. arī Ģimene; Ģimenes māj-
 vakars; Laulība

Z

Zaimošana, 242

Ziemassvētki, 305–306, 310–311

Skat. arī Jēzus Kristus

Zināšanas. *Skat.* Mācīšanās

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

LATVIAN

4 02369 07153 8

36907 153